

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAREN HAWKINS

İskoçya'ya
Sevgilerle

©psilon

Lord Gregor MacLean çocukluk arkadaşı Venetia Oglivie'nin bir servet avcısı tarafından kaçırıldığını öğrenince İskoçya'ya doğru dörtmala bir takibe başladı. Venetia'nın yumuşacık kalbi onu bu sefer büyük bir belanın içine sokmuştu: Eğer Gregor onu hemen kurtarmazsa skandal duyulacak ve Venetia iffetsiz bir kadın olduğu gerekçesiyle cemiyetten aforoz edilecekti!

Ailesindeki tek mantıklı kişi olan Venetia her sorunu çözebileceğine inanıyordu, hatta bunu bile. Öfkeli Gregor onlara yetişip bir de kahraman gibi karşılanmayı talep edince aralarında kıvılcımlar çakmaya başladı. Beklenmedik bir kar fırtınası yüzünden mahsur kaldıkları handa Gregor, Venetia'ya düşündüğünden çok daha sıcak duygular beslediğini fark etti. Hanı alevler içinde bırakabilecek kadar sıcak duygular! Şimdi yapması gereken Venetia'yı, evlenmeyi sadece görev hissiyle değil, aslında bambaşka bir duyguyla istediğine ikna etmektir: Tutku.

*"Karen Hawkins tempolu,
eğlenceli ve seksi şeyler yazıyor!"*
Christina Dodd

www.epsilonyayinevi.com

₺20

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranter.org>

İSKOÇYAYA SEVGİLERLE

Orijinal Adı: To Scotland, With Love
Yazarı: Karen Hawkins
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Zeynep Füsün Mirel
Editör: Elif Dinçer
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Nurhan Seyrekbasan

1. Baskı: Ağustos 2014

ISBN: 978 9944 82-907-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2007 Karen Hawkins

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

İSKOÇYA'YA SEVGİLERLE

Karen Hawkins

Çeviri
Zeynep Füsün Mirel

 epsilon®

Bölüm 1

Evet, MacLean lanetine inanıyorum. Eğer benim gibi, pürüzsüz bir yaz sabahında MacLean Şatosu'nun üzerinden çakan kör edici beyaz şimşekleri görüp kükreyen gök gürültüsünü duysanız siz de inanırdınız.

LOCH LOMOND'LU YAŞLI KADIN NORA'NIN, SOĞUK BİR AKŞAMDA ÜÇ KÜÇÜK KIZ TORUNUNA ANLATTIKLARINDAN

“Ahhh! Bentley neredesin?”

Ses, sabah atmosferinde, Londra'nın en gözde bölgesi olan Mayfair'de yeni yeni hareketlenen at arabalarının nal ve tekerlek sesleri arasında yankılandı.

Gregor MacLean şaşkın bir halde Oglivie Evi'nin şatafatlı kapısından geriye doğru bir adım attı ve üçüncü katın açık olan penceresine baktı.

Olay çıkması için vakit çok erkendi. Pekâlâ, bu çoğu mesken için geçerliydi. Oglivie Evi'nde olayların ne zaman patlak vereceği hiç belli olmazdı.

Gregor sabırsız iç çekişini bastırdı ve öne doğru bir adım

atarak kapı tokmağını sertçe vurdu. Oglivie'ler kendisini heyecanlara fazlaca kaptıran, aşırı duygusal ve aptal bir aileydi. Gregor'u bu kapıya tek kızları olan Venetia'dan başka hiçbir kuvvet getiremezdi. Sakin, mantıklı ve yersiz duygu gösterilerine nadiren teslim olan karakteriyle Venetia, ailesinin bu üzücü eğilimlerini kolayca bertaraf etmişti. Hatta arkadaşlıkları süresince Gregor onda sadece bir kusur bulmuştu; Venetia'nın başkalarının hayatına gereğinden fazla müdahil olmak gibi rahatsız edici bir eğilimi vardı.

"*Bentley!*" Bay Oglivie'nin sonunda bir hıçkırık gibi çıkan sesi, bir öncekinden daha güçlüydü.

Gregor kapıya bir kez daha vurdu. Venetia'yı her sabah yaptıkları at gezintisi için ne kadar çabuk evden alabilirse, bu kaynayan delilikten o kadar çabuk kurtulmuş olacaktı.

Kapı savrularak açıldı ve genelde ifadesiz yüzü olan kâhyaya rahatlamış vaziyette iç çekti. "Efendim, çok sevindim, bilemezsiniz, berbat bir sabah geçiriyoruz ve..."

Gregor anlaşılmaz sözler sarf eden kâhyayı geçerek içeri girdi. Oglivie Evi'nde bir bilekliğin kaybolması ya da aşçının işi bırakması gibi küçücük şeyler bile bağrısmalar, sinir krizleri, suçlamalar ve ağlamalarla dolu, tiyatro sahnelerine yakışan hadiselerle sonuçlanırdı. Gregor bu tarz deliliklerle baş etmenin en iyi yolunun onları görmezden gelmek olduğunu tecrübelerine dayanarak biliyordu. "Bayan Oglivie'yi sabah gezintimiz için almaya geldim. Kendileri hazır mı?"

Yukarıdan gelen güm sesi avizenin kristallerinin şıkırdamasına sebep oldu.

Gregor merdivenlerden yukarı bakarak kaşlarını çatı ve huzursuz bir sesle, "Bayan Venetia beni kahvaltı odasında mı bekliyor? Züppe tipler gelip de yürüyüş patikalarını durmadan parkta olmak için acele etmeliyiz," dedi.

Bentley'nin kaşları çatıldı. "Fakat efendim, Bayan Oglivie burada..."

Yukarıdan sert bir çarpma sesini takip eden apaçık bir haykırış duyuldu. "Bentley! Arabayı getir!"

Gregor, Bentley'ye sert bir bakış attı. "Bayan Oglivie hakkında ne diyordunuz?"

Kâhyanın gözleri aniden yaşlarla doldu. "O kayıp, efendim ve nerede bulacağımızı bilmiyoruz."

"Ne?" Bu kelime havada yankılandı.

Bentley ellerini ovuşturdu. "Evet, efendim. Görünen o ki Bayan Oglivie bu sabah erken saatlerde evden ayrılmış ve kimse nereye gittiğini bilmiyor." Kâhya dikkatle merdivenlerden yukarı baktı ve öne doğru eğilerek fısıltıyla ekledi: "Lord Oglivie'ye bir not bırakmış ve kendileri o notu okuduklarından beri telaş içerisindeler."

"Notta ne yazdığını biliyor musun?"

Bentley esefle hayır anlamında başını salladı.

Çok garipti. Bu hiç Venetia'ya göre bir davranış değildi...

Yukarıda bir kapı çarpıldı. Ardından Lord Oglivie holde belirdi ve merdivenleri koşarak indi. Genelde çok şık bir beyefendi olsa da şu an üzerinde uzun, beyaz bir gecelik vardı, ayakları çıplaktı, sabahlığının önü açıktı ve etrafında uçuşuyordu. Saçları ise başında dengesizce duran gece takkesinin altında beyaz ve dağınık bir kabarıklıktan ibaretti.

"Bentley!" Oglivie elinde buruşuk bir kâğıt sallıyordu. "Beni duymuyor musun? Yapmalıyız. Venetia yapamaz. Ah, hayır!" Sesi boğuklaşarak merdivenin en alt basamağına çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. "Ne yapmalıyım? Ne yapmalıyım?"

Gregor, Venetia'nın babasını duygusuzca süzdü. Oglivie,

bir keresinde ödüllü kanişinin kaybolması üzerine bir hafta boyunca yataklara düşmüştü. Köpeğinin fidye için kaçırıldığından emindi. Kaniş bir hafta sonra, pejmürde ama mutlu bir halde eve döndü. Üç bacaklı, şehvetli bir köpeğe âşık olmuştu. Ve beklendiği üzere ondan doğan yavrular çok çirkindi.

Venetia'nın annesi de aynı hamurla yoğrulmuştu. Kaprisleri uğruna hizmetçileri kovar, başı ağrıdığına ölüyorum diye feryatlar eder, herhangi bir tanıdığı onu farkında olmadan küçümserse elden ayaktan düşer ve Cheltenham bölgesine yakışır abartılı tavırlar sergilerdi.

Gregor bu evde sayısız olaya tanık olmuştu fakat hiçbirinin kendisini etkilemesine izin vermemişti. İnsan, gücünü neden duygulara harcardı ki! İşler, her zaman, başkalarının yardımını olmaksızın, kendi kendine yoluna girerdi.

Gregor, Bay Oglivie'nin acınası hıçkırıklarına rağmen Venetia'nın gerçekten tehlikede olduğunu düşünmüyordu. Büyük ihtimalle Venetia sabah gezintisini unutup yürüyüşe çıkmıştı. Döndükten sonra mutlaka ona bir not yollayacak ve dünyadaki her şey normale dönecekti.

Durum gerçekte ne olursa olsun, Gregor gitme vaktinin geldiğine karar verdi. "Bay Oglivie, hoşça kalın. Bu sıkıntılı zamanınızda belli ki yalnız kalmaya ihtiyacınız var ve ben sizi yalnız..."

"Hayır!" Venetia'nın babası elini yalvarırcasına uzattı. "Lord MacLean, size yalvarıyorum, benim için olmasa bile Venetia'nın hatırına, size yalvarıyorum! O..." Sözcükler boğazına takılmış gibi yutkundu ve bakışları çaresizce Gregor'unkileri aradı. Yaşlı adam gözlerinde yaşlarla ve sesi çatlayarak, "Lütfen," dedi. "Lütfen kızımı bulmama yardım edin."

Oglivie'nin yüzündeki ifade Gregor'un kalbini dondurdu. Adamın bakışlarında saf korku vardı.

Gregor aniden üşüyerek ve aynı zamanda da terleyerek, "Ne oldu?" diye ters ters sordu.

Oglivie başını tekrar ellerinin arasına aldı, hıçkırıkları antrede yankılanıyordu. "O... O..."

Gregor yumruklarını sıkıyordu. Dışarıda gök gürlerken rüzgâr pencereleri dövüyordu. Gregor, çizmelerinin sesi mermer zeminde yankılanarak merdivenlere doğru yürüdü ve yaşlı adamın önünde durdu. "Oglivie, Venetia'ya ne oldu?"

Bay Oglivie başını kaldırdı. "O gitti MacLean! Kaçırıldı! Ve hepsi benim yüzümden oldu!"

Bu cümle, yaşayan ve nefes alan bir korku gibi havada asılı kaldı. Rüzgâr hızını artırdı. Şimdi eskisinden daha deli ve daha soğuk esiyordu. Kapalı kapının etrafında uğulduyor, evdekilerin ayak bileklerini üşütüyor ve Bay Oglivie'nin geceliğinin eteklerini dalgalandırıyordu.

"Bu nasıl sizin hatanız olabilir?"

Oglivie'nin dudakları titredi. "Çünkü o... O... Bana Venetia ile kaçmak istediğini söylemişti ve ben... Ben... Ben, Venetia'nın bunu romantik bulacağını düşünerek o adamı yüreklendirdim. Venetia'nın bilgisi olmadan böyle bir şeye kalkışabileceğini hiç düşünmemiştim. Düşündüm ki..."

Gregor, "Venetia'yı kaçırın adamın adı ne?" diye sorduğu esnada dişlerini öyle bir sıkıyordu ki canı yandı.

"Ravenscroft."

Gregor'un hafızasında hemen zayıf çeneli ve aşırı hevesli tavırları olan genç adamın görüntüsü belirdi. "O it mi? Onu mu yüreklendirdin?"

Oglivie kıpkırmızı kesildi. “Samimi duygularla Venetia’ya kapılmış, Venetia da ona karşı her zaman nazikti...”

“Venetia herkese karşı naziktir.” Gregor’un bakışları Oglivie’nin elindeki nota takıldı. “Not Venetia’dan mı?”

Gözleri yaşlarla dolu olan Oglivie, notu Gregor’a verdi. Gregor notu hızla okudu.

Oglivie’nin sesi titredi. “Anlamalısın MacLean. Lord Ravenscroft kızıyla evlenmek istiyordu ama Venetia o kadar utangaç ve...”

Gregor notu buruşturdu. “Lanet olsun!” Not, Venetia’nın kendine özgü kötü el yazısı ile kaleme alınmıştı ve kısaca ‘kendisinden rica edildiği’ üzere Ravenscroft’la beraber Stirling’e, annesine yardım etmeye gittiği yazıyordu. Aptal herif, Venetia’ya annesinin hasta olduğunu söylemiş olmalıydı.

Bay Oglivie titreyen elleriyle gözlerini ovuşturdu. “Ravenscroft’un böyle bir şey yaptığına inanamıyorum. Ben onun kaliteli, sıra dışı...” Ama Gregor çoktan topuklarının üzerinde dönüp kapıya doğru uzun adımlar atmaya başlamıştı bile.

“MacLean!” Oglivie sıçrayarak ayağa kalktı ve Gregor’u kapıya kadar takip etti. Bu esnada, sadece bir saat önce dışarıda berrak bir bahar havasının olduğunu ama şimdi soğuk bir rüzgârın gece takkesini uçurup yola savuracak şiddette estiğini dahi fark etmedi. Titreyerek, rüzgârın uğultusu arasında, “MacLean, nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Kızını bulmaya.” Gregor atının dizginlerini orada beklemekte olan uşaktan alarak atına atladı.

“Ama nasıl? Aramaya nereden başlayacağını bilmiyorsun ki!”

“Ravenscroft’un St. James Caddesi’nde oturduğunu duymuştum, oradan başlayacağım.”

“Peki, onları bulduğunda? O zaman ne yapacaksın?”

Gregor, ciddi bir yüz ifadesiyle, “Ne yapmam gerekiyor-
sa onu,” dedi. “Ayrıca burada bekle ve çeneni kapalı tut. Venetia’nın gittiğini kimse bilmemeli.”

“Ama...”

“Kapalı dedim Oglivie. Ben dönene kadar bu seni meşgul edecektir.” Gregor, herhangi bir cevap beklemeden atını döndürüp dörtlüyle sürdü.

MacLean’in hızla uzaklaşan silüetinden gözlerini alamayan Oglivie, dondurucu rüzgâra karşı kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözlerinden yaşlar süzülürken, “Ben ne yaptım?” diye fısıldadı. “Venetia, sevgili kızım, neredesin?”

Miller ötede, üzerinde derin tekerlek izleri olan bir yolda, kiralık bir arabayla hızla yolculuk etmekte olan Lord Ravenscroft yaralı elini göğsüne doğru tuttu. “Elimi kestiniz! Bir domuz gibi kanıyor.”

“Lütfen gerçekleri abartmayın.” Arabanın çılgın hızı dolayısıyla bir oraya bir buraya savrulan Bayan Venetia Oglivie çantasından mendilini çıkardı ve gümüş süslemeli inci broşunun iğnesini sildi. “Hiçbir yerinizi kesmedim. Gerçi bir bıçağım olsaydı, broşumun iğnesini elinize batırmak yerine, çok daha fazlasını yapmayı düşünebilirdim.”

Ravenscroft kanayan parmağını ağzına soktu. “Her neyse ama buna hiç gerek yoktu.”

“Kendinizi aptal konumuna düşürmekten vazgeçmeniz konusunda sizi uyarmıştım.”

“Öyle bir şey yapmıyorum ki! Ben sadece sizi sevdiğim-

mi..." Venetia broşunun iğnesini tekrar gösterince Ravenscroft nefesini tuttu. Venetia'nın elindeki sanki hançermiş gibi gözleri büyümüştü.

Venetia iğneyi indirerek iç çekti. "Cidden Ravenscroft, bu duygusal çıkışlarınız hiç hoş değil."

"Duygusal çıkışlar mı? Venetia! Böyle bir şeyi nasıl söyle..."

Venetia kararlı bir şekilde, "Sizin için ben Bayan Oglivie olmalıyım," dedi.

Ravenscroft parlayan iğneden uzaklaşmak adına koltuğunun ucuna kaydı. "Bak Vene... Yani, bakın Bayan Oglivie. Eğer size açılmakla çizgiyi aştığımı düşünüyorsanız özür dilerim..."

"Çizgiyi fena halde aştınız, özellikle de bu üzücü şartlar altında."

Araba derin bir tekerlik izinin üzerinden sarsılarak geçiyordu. Ravenscroft arabanın tavanından sarkan deri kemere tutunurken gözlerini kararsızca kırptırdı. "Bu üzücü şartlar mı?"

Venetia yol arkadaşını bir an için süzdü. "Bu berbat yolda bu denli tehlikeli bir hızla neden yol aldığımızı unuttunuz mu? Zavallı annem hasta."

"Ah, evet. O durum." Ravenscroft sanki aniden boğazını sıkırmaya başlamış gibi kravatını çekiştirdi. "Anneniz. Sanırım ben... Özellikle unutmuş değilim, çünkü bu hiç doğru olmazdı, ama ben, şey, kendimde değildim... Evet! Tutkum beni ele geçirmişti ve ben de bu sebepten annenizi unuttum." Ravenscroft aceleyle şunları da ekledi: "Ama sadece kısa bir süreliğine! Stirling'de büyükannenizin evinde olan zavallı annenizi ziyarete gidiyor olduğumuzu şimdi tam olarak hatırlıyorum."

Venetia, Ravenscroft'un dağınık hafızasına şaşırmaması gerektiğini düşündü, zeki bir adam olduğu söylenemezdi. Ama içinden bir ses, adını tam da koyamadığı bir şeylerin ters gittiğini fısıldıyordu. "Belki de bir sonraki handa durup elinizle ilgilenmeliyiz."

Ravenscroft başını şiddetle salladı. "Hayır, duramayız."

Venetia kısılmış gözlerle Ravenscroft'a baktı. "Nedenmiş?"

"Çünkü... Geç kalırız. Ve hava kararana kadar beklememiz daha mantıklı olur."

Venetia şüpheleri daha da arttığı için kaşlarını çattı. Evden ayrılmadan önce daha çok soru sormalıydı ama Ravenscroft o sabah kahvaltı odasına yüzünde mutsuz bir ifade ve elinde bir notla daldığında Venetia hiçbir şey düşünememişti. Babası tarafından yazılmış olan notta hasta annesine bakmak için Ravenscroft'la beraber Stirling'e gitmesi gerektiği yazılıydı.

Annesinin her seğirmeyi ölmekte olduğuna işaret eden bir spazm olarak algılama eğilimi ve babasının sorumluluktan kaçmaktaki şaşmaz kabiliyeti yüzünden Venetia, notu uygunsuz da bulsa, babasının bu isteğine şaşırmamıştı. Bu yüzden, Gregor'la yaptıkları sabah gezintisi için giydiği kıyafeti üzerinden çıkarmış, alelacele bir bavul hazırlamış, babasına, isteğini yerine getireceğine dair bir not bırakarak hızla evden ayrılmış ve Ravenscroft'un arabasına binmişti.

Elbette annesini kendi gözleriyle görene kadar endişelenmesi yersizdi. Ama onu annesine götürme görevinin, babasının 'yeni projesi' olan Ravenscroft'a verilmesi çok yazıktı. Babası, kendisini ezilenlerin savunucusu addediyordu, bu yüzden de arada bir, kaybolmuş bir ruhun azgın sulardan

durgun sulara ulaşmasına yardım etmeye yeltenirdi. Üstelik bunu kendi sosyal deneyi olarak adlandırıyordu; fakat Venetia babasının, Ravenscroft'un kendisine yağdırdığı abartılı iltifatlardan gizliden gizliye hoşlandığını düşünüyordu.

Venetia sabahın o erken saatinde Londra'dan hızla ayrılırken ailesinin deli saçması talihsizliklerine müdahil edildiği için zavallı Ravenscroft adına üzülmüştü. Ancak arabada iki saatten fazla bir süre yolculuk ettikten sonra zihninde Ravenscroft ile ilgili ciddi şüpheler oluşmuştu. Tam olarak adlandıramadığı bir şeyler... yolunda gitmiyordu. Ravenscroft fazlasıyla gergin görünüyor ve birilerinin onları takip edip etmediğini kontrol eder gibi ikide bir başını camdan çıkarıp geriye bakıyordu.

Venetia asla aptal bir kadın değildi. Ravenscroft'u annesinin yanına acilen gitmesini gerektiren koşullarla ilgili sorguya çektiğinde, adam birbiriyle tamamen alakasız açıklamalar ve bahaneler sıralayarak lafi eveleyip geveleyip Venetia'nın başını şişirmişti.

Venetia dışarıya bakmak için deri perdeyi açtı. Güvenliği sağlamak için oldukça hızlı gidiyorlardı. Atlar epey yorulmuştu, onları değiştirmek için yakında durmaları gerekecekti. O zaman, Ravenscroft tüm sorularına cevap verene kadar devam etmeyi reddedecekti. Ve eğer Ravenscroft sorularına cevap vermezse, hanın sahibi olan kadına sığınıp babasının gelip onu alması için Londra'ya haber gönderecekti.

Planını tasarlayan Venetia soğuktan titredi ve perdeyi kapadı. Tekrar arkasına yaslandı ve Ravenscroft'a küçümseyen gözlerle baktı. Yirmi iki yaşında olmasına rağmen çok daha genç görünen Ravenscroft zayıf ve acınacak derecede

kısa boyluydu. Kısa olduğu gerçeğini de ceket omuzlarına votka ekleyerek ve at bindiği çizmelerin topuklu olmasına dikkat ederek kapamaya çalışıyordu. Sulu mavi gözleri ve yok denecek kadar ufak bir çenesi vardı ama dış görünüşü ve tavırlarındaki yoksunluğu insanlara yağdırdığı iltifatlarla gidermeye çalışıyordu. İşte tam da bu sebepten Venetia'nın babası, Ravenscroft'un yanlış yapmayacak biri olduğunu düşünmüştü.

Araba keskin bir viraja girince, Venetia koltuğunun kenarına sıkıca tutundu. "Ravenscroft, böyle bir yol için fazla hızlı gidiyoruz."

"Evet ama hızlı gidersek... Daha hızlı varırız."

Venetia kaşlarını çatı fakat başka bir soru sormasına fırsat kalmadan araba oldukça derin bir tekerlek izine denk gelmiş gibi şiddetle sarsıldı ve bir saniyelğine Venetia ile Ravenscroft koltuklarından havalandılar. Venetia nefesini tutmuş bir halde koltuğuna geri düştü. "Ravenscroft, aşırı hızlı gidiyoruz!"

Ravenscroft dengesini daha iyi sağlamak için arabanın köşelerinden birine ayağını sıkıştırdı ve isyankâr bir çocuğun ses tonuyla, "Yavaşlayamayız," dedi. "Anneniz bizi bekliyor."

"Arabamız kaza yapar da devrilirse oraya hiç varamayız."

Ravenscroft'un yüzü asılmıştı ama cevap vermedi.

Sinirlenen Venetia kucağındaki battaniyeyi çekti. Yıpranmıştı, yorgundu ve dengesi altüst olmuştu. Bununla birlikte kuzeye yolculuk ettikleri için hava soğumaya başlamıştı. Hatta o kadar soğumuşt ki bu durum aklına Gregor'u getiriyordu.

Gregor! Of, lanet olsun, Gregor'a not bırakmamıştı.

Şimdi Oglivie Evi'nde, Venetia'nın nereye gittiği konusunda merak içinde olmalıydı.

Araba yolda paldır küldür gider ve savrulurken Venetia koltuğuna yapışıp gözlerini kapadı. Gregor MacLean onun en yakın arkadaşıydı. Gregor, Venetia'nın her kusurunu ve eksiğini iyi bildiği gibi tutkularını ve hayal kırıklıklarını da bilirdi. Aynı şekilde Venetia da onunkileri... Gregor'un şaşmaz mantığına güvenirdi. Şimdi burada olsa Venetia'ya ne yapmasını öğütlerdi?

Büyük ihtimalle Ravenscroft'la gitmekteki aceleciliği yüzünden Venetia'yı bir temiz azarlardı. Gregor insanlara yardım etmek için kılını bile kıpırdatmazdı. Onun çarpık fikirlerine göre herkes kendine yardım etmeliydi. Ve yalnızca zayıf insanlar yardıma ihtiyaç duyardı.

Venetia, Gregor'un hep biraz saf olduğunu düşünmüştü. Ve bu, insanların onun hakkında söyledikleri göz önünde bulundurulduğunda şaşırtıcı bir şey değildi. Bu sadece yakışıklı olmasından kaynaklanmıyordu; aynı zamanda hakkın da ortalıkta dönen dedikodularla da ilgiliydi. Dedikodular onun ve ailesinin, düşmanlarının başına bela getirmeleriyle ilgiliydi. İnsanlar, yüzyıllar önce, MacLean ailesinin lanetlendiğini düşünüyorlardı çünkü bu aile fertlerinin, sinirlendiklerinde, sert, kontrol edilemeyen ve önüne çıkan her şeyi yok eden fırtınalara sebep oldukları söyleniyordu. Bu yüzden de MacLean ailesinin tüm fertleri, sinirlerini kontrol altında tutmak için epey çaba harcarlardı.

İç çeken Venetia uzandı ve tekrar dışarıyı seyredebilmek için deri perdeyi açtı. Yıllar önce, Gregor ile ilk tanıştığında, dedikoduları duymuş ve bunlara inanmamıştı ancak yıllar geçtikçe lanetin işlediğini görmüştü. Bu sebeptendir ki top-

lanan kara bulutlar ve dondurucu soğuk Venetia'nın Gregor'u düşünmesine sebep oluyordu.

Belki de Gregor, Venetia'nın ortadan kaybolduğunu çoktan öğrenmişti ve şu an onu kurtarmaya geliyordu. Kendisini kurtarmak için dörtmala gelen Gregor'un hayalini, yeşil gözleri zevkle hatırladı fakat hemen aklına Gregor'un yeşil gözlerinde kızgınlıktan kaynaklanan bir parıltı olacağı düşüncesi yerleşti.

Venetia'nın omuzları düştü. Gregor'un buraya onu kurtarmaya gelirken hissedeceği tek şey buydu, kızgınlık... ve böyle yakışıksız bir şeye kanabilecek kadar aptal olduğu için hissedeceği iğrenme duygusu.

Cesareti kırılan Venetia perdeyi tekrar kapadı ve sertçe arkasına yaslandı.

Yüzü gitgide beyazlaşan Ravenscroft, "Sorun nedir?" diye sordu. "Birini mi gördünüz? Bizi takip mi ediyorlar?"

Venetia kısaca, "Hayır," dedi. "Kimse bizi takip etmiyor." Battaniyesini daha sıkı kavrayarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve yol arkadaşına dik dik baktı.

Ravenscroft, yüzüne, Galler Prensi'nin korsesinin rahatlığında bir gülümseme yerleştirdi. Neşeyle, "Evet!" dedi. "Sanırım bugün, nisan ayında daha önce hiç hissetmediğim kadar soğuk bir gün. Öyle değil mi Ven..."

"Bana Bayan Oglivie diye hitap edin lütfen."

Ravenscroft'un gülümsemesi dondu. "Elbette, Bayan Oglivie."

"Teşekkürler. Ve evet, bence de bugün yaşadığım en soğuk nisan günü ki bu da kısa süre içinde durmamızı gerektiren sebeplerden biri."

"Ama zaman kaybedeceğiz ve..."

“Ravenscroft, anladığınızı sanmıyorum; burada kişisel rahatlığım söz konusu.”

“Kişisel rahat...” Ravenscroft kızardı. “Ah! Anlayamadım, yani fark etmemişim, sizin...”

“Cidden, Ravenscroft, bunu benim için olduğundan daha utanç verici bir hale getirmeyin lütfen. Mola vermem gerekiyor, hepsi bu.”

“Elbette! Torlington’a varır varmaz arabacıya durmasını söyleyeceğim. Orası sadece yarım saat uzaklıkta.”

Venetia başını sallayıp başka yöne döndü. Arabanın sert sallantılarıyla savaşılabilmek adına kendini iyice köşeye sıkıştırdı ve biraz sessizlik diledi.

Ravenscroft, Venetia’yı rahat bırakarak sustu ve karşısındaki koltuğa iyice yerleşti. Araba her çukura girdiğinde kendisini hoplatmasını engellemek adına koltuğunun her iki tarafına sıkıca tutunuyordu. Başını önüne eğmişti ve bu haliyle asık suratlı bir okul çocuğuna benziyordu.

Araba sarsılıp ahşap gövdesi gıcırdar ve gerinirken dakikalar geçiyordu ve Venetia çukurun birine yuvarlanmadan Torlington’a varabilmek için dua ediyordu.

Gözlerini kapatıp, duracakları ilk yerde Ravenscroft’tan bazı cevaplar alabilmek için hızlı bir şekilde dua etti.

O zamana kadar elinden gelen tek şey dua etmektir.

Aynı dakikalarda, uzun boylu ve şık bir kişi White Centilmenler Kulübü’nden dışarı adım attı, yağın kardan korunmak için şapkasını gözlerine siper etti ve kalabalık caddede, arabasının, onun bulunduğu yere gelmesini bekledi.

Dougal MacLean biraz önce vist oynarken hatırı sayılır bir meblağ kazanmak üzereydi. Ama sonra pencereden dışarı attığı boş bir bakış bağırmasına neden olunca elinde-

ki kâğıtları atmış ve arkadaşlarının şaşkın bakışları arasında mekânı terk etmişti.

Dougal kalınlaşmakta olan kara bakıp kaşlarını çatı. Nisan ayında sadece tek bir şey bu şekilde kar yağmasına sebep olabilirdi: MacLean laneti. Ne zaman bir MacLean sinirlense, bu lanet yüzünden fırtınalar kopardı; fakat bu hava değişiklikleri, aile fertleri arasında çeşitlilik gösteriyordu. Her zaman sakin ve kontrollü olan Gregor, kar fırtınalarına, Londra'nın gördüğünden çok daha fazla kara, hatta kar yığınlarına sebep olurdu, bu yüzden de Dougal ağabeyini hemen bulmalıydı.

St. James Caddesi sert esen rüzgâr yüzünden iki büklüm olmuş insanlarla doluydu. Bu insanların hepsi hızla yağın kara şaşkınlıkla bakıyordu. Arabası geldiğinde arabacı atlayıp ön kapıyı Dougal için açtı. Basamağa adımını atan Dougal, karın içinde ona doğru gelen uzun boylu bir adamın silüetini gördü. Caddedeki diğer insanların aksine bu adam dondurucu soğuktan etkilenmiyor gibiydi. Hatta çıplak başına yağın kardan keyif alıyor gibi bir hali vardı.

Dougal, "Gregor!" diye seslendi.

Gregor yaklaştıkça, Dougal ağabeyinin dudaklarının bembeyaz olduğunu gördü. Gregor, "Senden bir ricam olacak," dedi. "Atım caddenin sonunda. Seninle..." Başıyla arabayı işaret etti.

"Elbette." Dougal arabacısına bakınca adam koşarak Gregor'un atını getirmeye gitti. Kısa bir süre sonra araba, Gregor'un atı arkada, caddeden aşağı iniyordu.

Gregor gözünün ucuyla Dougal'a sert bir bakış attı. "Biri Venetia Oglivie'yi kaçırmış."

"Tanrım! Böyle bir şeyi kim yapar ki?"

“Ravenscroft.”

“O çömez mi? Böyle bir şeye cesaret edemez!”

Gregor’un bakışları buz gibiydi. “Onunla işim bittiğinde, o artık ölü bir köpek olacak. Venetia’yı şehirden kendisiyle birlikte ayrılması konusunda kandırmış.”

Venetia adamla kendi rızasıyla mı gitmişti? Dougal kardeşini süzdü. Venetia ve Gregor çocukluklarından beri arkadaştı. Hatta o kadar uzun bir süredir arkadaşlıklar ki tüm şehir ikisinin sabah gezintileri ve samimiyetleri hakkında dedikodu yapmayı artık kesmişti. Venetia’nın Ravenscroft’la olan münasebetinde daha fazlası olabilir miydi? “Sence Venetia ve Ravenscroft...”

“Hayır.”

Sert bir rüzgâr arabayı sallayıp tiz bir ses çıkarırken Dougal kaşlarını kaldırdı.

Gregor, “Venetia kandırıldı,” diye hırladı.

Dougal rüzgârın arabadaki her delikten içeri karı nasıl ittiğini görünce aklını kullanarak, “Elbette kandırılmış olmalı. Venetia birine deliler gibi âşık bile olsa, o kişiyle kaçarak evlenmeye çalışmak gibi düşüncesizce bir şeyi asla yapmaz,” dedi.

Rüzgâr güçlü bir yumruk gibi arabayı salladı.

Dougal yüzünü buruşturdu. “Gregor, lütfen! Araba yoldan çıkacak!”

Gregor dizlerini tuttu ve rahatlayabilmek için derin bir nefes aldı. “Yola devam etmek istiyorsan bu tarz ahmakça yorumlar yapmaktan vazgeç. Venetia kaçmadı. Ravenscroft ona annesinin Stirling’de hastalandığını söylemiş. Ravenscroft’un uşağı bana aşığılık herifin planlarından bahsetti. Gretna Green’e gideceklerini ve artık Londra’dan çok uzak-

ta oldukları için Venetia'nın geri dönemeyeceğini bildiğinden orada ona gerçeği söyleyeceğini, Ravenscroft'un muazzam borcunun bulunduğunu ve aslında bu sabah Lord Ulster'la yapacağı bir düellosunun olduğunu ama düelloya gitmediğini, her şeyi, her şeyi bana anlattı.”

“Korkak herif!” Dougal başını salladı. “Bu bilgiler karşılığında Ravenscroft'un uşağına epey altın vermiş olmalısın.”

“Şansıma, aşagılık herif ayak bileklerinden tutularak pencereden aşağı sarkıtılmaktan pek de hoşlanmıyordu.”

Dougal gülümsedi.

“Ravenscroft, Pickmere'in yukarısındaki kavşaktan Kuzey Yolu'na geçmeyi planlıyor ve Venetia'nın da bunu fark etmemesini ümit ediyor.”

“Fark etmemesini mi? Daha önceleri çok kere geçtiği bir yolu nasıl fark etmez?”

“Ravenscroft zeki bir adam değil. Bu da onun ölümünü daha az özlenir kılacak.”

“Gregor, düşünmeden hareket etmen skandala yol açar ve Venetia da bunun bedelini ödemek zorunda kalabilir. Onu sağ salim geri getirmek ve Ravenscroft'la daha sonra ilgilenmek daha iyi olacaktır.”

“Ravenscroft çok ileri gitmemişse öyle yapacağım.”

Dougal'ın ifadesi derinleşti. “O çenesi olmayan aptalın Venetia'yı istismar edeceğini mi düşünüyorsun?”

Bu kelimeleri duyan Gregor yumruklarını sıktı, kalbi öyle şiddetli atıyordu ki kulakları çınladı. “Ravenscroft yaşamak istiyorsa Venetia'nın saçının tek bir teline bile dokunmasa iyi eder.”

“Ravenscroft'un bundan paçayı sıyrabileceğini düşündüğüne inanamıyorum.”

"Aslında durum daha da kötü. Ravenscroft'un uşağı, aptal herifin düellodan ve borçlarından kurtulmak için İngiltere'den kaçmayı planladığını söyledi."

"Venetia'yı da sürükleyerek mi? Lanet olsun!" Araba durdu ve arabacı hızla kapıyı açtı. Gregor'la Dougal indiler ve Dougal'ın Londra'daki evine doğru yürüdüler. Hizmetçilerin onları duyabilecekleri mesafeden çıkar çıkmaz yürüyüş yolunda uğuldayan kara aldırmaksızın durdular. Dougal, "Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Oglivie Evi'ne git ve ben Venetia'yı getirene kadar da orada babasıyla kal. Adam şu an kontrolünü kaybetmiş ve çıldırmış durumda. Eğer tek bir kişiye bile kızının kaçırıldığını ve olayın nasıl gerçekleştiğini söylerse Venetia'nın itibarına sürülecek lekenin geri dönüşü olmayacaktır."

"Gerekirse onu namlumun ucuyla tutarım." Duraksayan Dougal'ın bakışları ağabeyininkilerle buluşmuştu. "Venetia'yı kurtarabilir misin?"

Gregor etraflarında dönüp duran ve kıyafetlerinin içine sızan kara baktı. Kar şimdiden tutmaya ve kalınlaşmaya başlamıştı. "Bilmiyorum," derken sözcükler dudaklarından adeta yırtarcasına çıkmıştı. "Üstesinden benim bile gelemeyeceğim o tek engeli ben, kendi ellerimle önüme koymuş olabilirim. Bu kar fırtınası..." Bu düşünceyle birlikte rahatsız edici bir his yakasına yapıştı. Şu lanet olasıca siniri yok muydu...

Paltosunun yakasıyla boynunu daha sıkı sararken, Dougal, "Saçmalama," dedi. "Kar seni at sırtındayken bile yavaşlatıyorsa bir arabayı hayli hayli yavaşlatacaktır. Bence, her şey bittiğinde, bu fırtınanın sana faydası bile dokunmuş olacak."

Gregor rahatlamıştı. “Haklısın. Bunu düşünmemiştim.”

“Yolda düşünecek bol bol vaktin olacak. Kuzey Yolu’na daha önceden göndermiş olduğum atlarım var, sana yardımcı olacaktır.” Gregor’un şaşkın bakışlarını gören Dougal omuzlarını silktilti. “Londra sıkıcı olmaya başladığında, orada arada sırada ziyaret ettiğim bir kız arkadaşım var. Atlarımdan birini kullanman gerekirse, hiç çekinme.”

“Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.”

Dougal, Gregor’a hafifçe gülümsedi. “Sadece Venetia’yı bul, yeter.”

Gregor başıyla onayladı, sonra da arabaya, seyisin onun atıyla beraber durduğu yere yürüdü. Saniyeler içinde Gregor caddeden aşağı dörtnala, fırtına gibi gidiyordu.

Buz ve kar yolda kalınlaşmaya başlamış ve Dougal’ın, kar fırtınasının Ravenscroft’un arabasını yavaşlatması konusunda söyledikleri Gregor’u cesaretlendirmişti. Ancak düşündüğünde bulabildiği tek cesaret verici şey buydu.

Atını daha hızlı gitmeye zorlarken, *dayan Venetia*, diye düşündü, *dayan*.

Bölüm 2

Gururlu adamlar bir yanlış kabullenmenin çoğunlukla günah olduğunu düşünür; gururlu kadınlar da çoğunlukla aynı şeyi düşünür. Evet kızlar, gurur çizgiyi aşarak cinsiyetleri bu kadar küçük bir çabayla birbirinden ayırır işte!

LOCH LOMOND'LU YAŞLI KADIN NORA'NIN, SOĞUK BİR AKŞAMDA ÜÇ KÜÇÜK KIZ TORUNUNA ANLATTIKLARINDAN

Londra'nın sekiz mil kuzeyinde Lord Ravenscroft iç karartıcı bir gerçeğe yüzleşiyordu. Hayatı mahvolmuştu. İki kısa yıl önce, Londra'ya, talihin ona kısa sürede güleceğinden emin olarak gelmişti. Yakışıklıydı, varlıklıydı ve soylu bir aileden geliyordu.

Ama yine de aşikâr olan özelliklerinin hiçbirini, hak ettiğini düşündüğü ilgi ya da davetleri garantilememişti. Babasıyla evlenmeden önce toplumda hayli ilgi gören sevgili annesinin yazmış olduğu referans mektupları vardı. Eskiden çok ilgi görmüş olsa da, Ravenscroft kısa süre içinde, annesinin bir zamanlar güzel bir kadın olarak kabul edildiğini ama

evlilikle birlikte gözden kaybolduğunu ve o zamandan beri kimsenin annesini bir saniyeliğine bile düşünmediğini fark etti. Dolayısıyla bu referans mektupları pek işe yaramamıştı.

Ravenscroft'un Bay Philcourt adında bir arkadaşı vardı - ya da Ravenscroft bu adamın arkadaşı olduğunu sanıyordu. Bu Bay Philcourt ona White Centilmenler Kulübü'ne girmesi için yardımcı olacağını söylemişti. Ne yazık ki, York'ta, ağzına kadar paçla dolu bir kâsenin yanında cömertçe yapılmış olan bu teklifin arkası asla gelmemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse Bay Philcourt, Lord Ravenscroft ile tanıştığını, işine öyle geldiği için unutmuş gibi görünüyordu ve Lord Ravenscroft'la karşılaşmaktan mümkün mertebe kaçınıyordu.

Cesareti kırılan ama boyun eğmeyen Ravenscroft ne sosyeteye karışma arzusundan ne de önemli biri olma isteğinden vazgeçmişti. Yine de işler iyi gitmiyordu. Evet, bazı etkinliklere davet ediliyordu ama hiçbiri onu sosyeteye kabul ettirecek kadar azametli değildi.

Tüm bu olup bitenler onu huysuz bir insan haline getirmişti. Üstelik önceleri kendisine kibar davranan kişiler de onu görünce kaçıp saklanmaya başlamışlardı. Lord Ravenscroft dikkat çekmek konusunda daha da kararlı hale gelmişti ve evvelden sadece sönük ve talihsiz olan başlangıçlar artık onun açısından her geçen gün daha da kötüye gidiyordu. Londra'da ne kadar uzun kalırsa, şahsına yapılan hakaret ve küçük düşürmelere o denli katlanmak zorunda olacak gibi görünüyordu.

Görünüşe bakılırsa birileri onun kıt akıllı, hiçbir hitap yeteneği olmayan ve daha az önemli bir kişi olduğuna karar vermişti ki bunlar saçmalığın daniskasıydı. Olağandan daha

zekiydi; annesi, ruhu şad olsun, hep çok zeki olduğunu söyledilerdi. Ve hitap yeteneği olduğundan da emindi çünkü York sosyetesinin sevgilisiydi. Önem konusuna gelince, ailesinin soyu Kanlı Jack Ravenscroft'a dayanıyordu ki bu kişi aynı zamanda unvan sahibi olan tek hayduttu.

Ne yazık ki yazılanı silmek çok zordu; sosyetenin onun hakkındaki fikirlerini sadece sağlam bir servet değiştirebilirdi. Böylece umutsuz ve kaybedecek çok az şeyi olan Ravenscroft kumar oynamaya başladı. Servetinin sıradanlığı maalesef fazla hata yapmasına pek imkân vermiyordu ve bir hafta içinde artarak ümitsizleşen bahisler sonucunda, sevgili annesinin ona bıraktığı mirasın çoğunu kaybetmeyi başarmıştı.

Güçlü bir idrak kabiliyetine sahip olmasa da geri dönüşü olmayan bir hata yapmış olduğunu fark etmesi uzun sürmedi. Bu yüzden de geriye tek bir seçeneğinin kaldığını en sonunda anladı: bir vârisle evlenmek.

Tabii ki, cemiyete tam olarak kabul edilmediği için Ravenscroft evlenebileceği bir vâris bile tanımıyordu. Sosyete de yeri olan tek bir kadınla münasebeti vardı; o da Bayan Oglivie idi ve Ravenscroft'un sosyetedeki tek arkadaşının kızıydı. Ravenscroft, Venetia'nın babasının söylediği bir şeyden dolayı, çok fazla olmasa da, kızının çeyizini epey zengin tutmayı planladığını biliyordu ve bunu daha yeni hatırlıyordu. Sosyetenin kalbine yakın olan zengin bir eş, muhakkak Ravenscroft'u olmak istediği yere getirecekti.

Her sabah kahvaltı tepsisine yığılan davetiyeleri şimdiden görebiliyordu. Sosyetik insanlar arasında geçecek günlük eğlenceleri birlikte planlarken Venetia masanın öbür ucundan Ravenscroft'a gözlerinin içi gülerek bakıyordu.

niz bu gece iyice kötüleşip ölürse? Bahse girerim böyle bir durumda yola devam etmediğimize pişman olursunuz.”

“Annemin ölümün eşiğinde olduğunu bu üçüncü kez ima edisiniz.”

Lanet olsun, neden annesinin sadece hasta olmak yerine ölmekte olduğunu söylememiştii ki? O zaman Venetia çok daha yumuşak başlı olurdu. Gerçi büyük ihtimalle o zaman da evlilik teklifi alma havasında olmazdı. “Anneniz çok hassas, haliyle ben de endişe duyuyorum.”

“Annem mi? Hassas mı?”

Ravenscroft emin değildi, ama sanki Venetia’nın bu cümlesinin sonunda kasti bir homurtu vardı.

“Annem kuvvetli ve dayanıklıdır. Ayrıca şu an bunların hiçbirii önemli değil. Kapıya vurun ve arabacıya yavaşlamasını söyleyin.”

Ravenscroft yüzünü asarak Venetia’yı süzdü.

Venetia’nın eli broşuna gitti. “Pekâlâ! Ama aşırı tepki verdiğinizi söylemeliyim.”

Arabacıyı uyarmak için tavana vurdu ve onunla konuşmak için pencereden dışarı sarktı. Rüzgâr sesini kapıp götürüyordu.

Venetia, soğuk hava arabayı doldurunca titredi. Tüm hayatı boyunca nisan ayında karın yağdığı tek bir zaman hatırlıyordu ve o zaman yağan karın sorumlusu Gregor’du.

Venetia bu havadan yine Gregor’un sorumlu olup olmadığını merak ederek kaşlarını çatıı. Bu sadece sinirlendiğinde mümkün olabilirdi ki Gregor nadiren sinirlenirdi. Ağabeyi Alexander’ın yanı sıra Gregor ailede sinirlerini en çok kontrol edebilen MacLean’di.

Bu fırtına tesadüf olmalıydı. Venetia dikkatini arabacıyla

bir tür tartışmaya girmiş gibi görünen Ravenscroft'a verdi. Sonunda Ravenscroft yüzü kızarmış halde tekrar arabaya girip perdeyi kapattı.

“İşte. İstedığınızı yaptım.”

Yüksek bir “Deh!” sesi duyuldu ve araba delice sallanarak, daha öncekinden daha hızlı gitmeye başladı.

Venetia, “Arabacıya hiç de yavaşlamasını söylemediniz! Siz ona daha hızlı gitmesini söylediniz!” diyerek Ravenscroft'u suçladı.

Ravenscroft koltuğunda kalmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki Venetia'ya cevap veremedi.

Hüsran dolu bir öflemeye Venetia ayağa kalktı ve arabanın tavanına sertçe vurdu.

Venetia'ninkine cevap veren bir vuruş duyuldu ve sürücü arabayı yavaşlattı. Arka tekerlekler tekrar dengelerine kavuşmadan önce araba öne arkaya sallandı.

Ravenscroft, “Venetia! Ne yapıyorsun?” diye bağırdı.

“Büyükanneimin evine sağ salim varmamızı sağlamaya çalışıyorum.”

Ravenscroft, “Ama daha hızlı gitmeliyiz. Burada çok uzun süre oyalanamayız!” dedi ve arabanın tavanına yumruğunu vurdu.

Ravenscroft'unkine cevaben arabacıdan sorgulayan bir tıklama sesi geldi ve arabacının tereddütlü temposu Venetia'nın rahatlayarak iç çekmesini sağladı. “Görüyor musunuz? Arabacı da bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyor. Bu hızı korumalıyız ve...”

Ravenscroft bu sefer daha yüksek bir sesle ve daha sertçe vurdu ve araba anında, her ikisini de koltuklarına savurarak, daha hızlı gitmeye başladı. Dar yolda keskin bir virajdan

döndüler ve arabanın arka kısmı tekrar dengesine kavuşmadan önce delice savruldu.

Venetia oturur pozisyonda kalmak için mücadele ederken ayaklarını karşısındaki koltuğun kenarına sabitledi. “Siz delirmişsiniz. Neyiniz var böyle?”

Ravenscroft koltuğuna gömüldü. Kapının yanındaki deri kemere tutunurken çenesi neredeyse göğsüne değiyordu. Soğuğa rağmen terliyor ve solgun görünüyordu.

Venetia Ravenscroft’a acımayı reddetti. Belki atlayarak kaçabilirdi. Deri perdeyi açtığında kör edici karın her yeri kamçıladığını gördü. Perdeyi kapamadan önce, çitleri, ağaçları, küçük bir hanı ve uzun bir taş duvarı zar zor seçebildi. Atlamaya çalışırsa boynunu kırardı.

Durumun böyle olması onu arabada Ravenscroft ve onun gittikçe artan garip davranışlarıyla bir arada kalmaya itmişti. “Ravenscroft, lütfen. Biraz duralım, sıcak birer çay içelim ve bunu iki yetişkin insan gibi...”

Araba önce çılgınca yalpalayarak yana savruldu ve sonra aniden yan yattı. Devamındaysa bütün dünya yana doğru kaydı. Venetia arabanın kapısına toslayan Ravenscroft’a çarptı. İkisi orada, bir an için kapıya asılmış gibiydiler, ta ki gürültüyle bir şeyler kırılana kadar... Sonrasında beyazdan ve soğuk rüzgârdan başka hiçbir şey yoktu.

Gregor hancının bir hayli pis olan eline bozuk para tutuşturdu. “Onları ne zaman gördün?”

Kalbi bu görüntü karşısında biraz daha hızlı atmaya başlamış olan hancı altın parayı etli parmaklarının arasında çevirdi. Aniden, karın altında durup konuşmak ona külfet gibi gelmemeye başlamıştı. “Bir saatten fazla olmadı.”

Gregor zalimce güldü. Onlara yetişiyordu.

Hancı kafasını salladı. “Araba sanki cehennem zebanileri peşlerindeymiş gibi gidiyordu. Hem de bu havada... Hepimiz o hızla buradan kayıp gidişini izledik.”

“Ve durmadı, öyle mi?”

“Burada durmadı ama bahse girerim Tottingham’daki Beyaz Kuğu’da durmuşlardır. O hanın benimkinden iki kat büyük bir ahır var.”

Gregor tekrar atına bindi. “Bilgi için teşekkürler.”

Hancı başını salladı ve Gregor atını sürüp bu havada aklın almayacağı bir hızla ilerlerken onu seyretti. Adamın yüzünde o arabanın yolcuları için hiç de iyi olmayan haşın bir ifade vardı. Ve hancı bir saniyelğine onlar için üzüldü. Fakat cebindeki madeni paranın hissi kafasındaki düşünceleri dağıttı ve büyük bir gülümsemeyle hana girip karısına ne kadar şanslı olduklarını gösterdi.

Venetia kendini sırtüstü yatar pozisyonda buldu, yüzü yağın kara dönüktü ve ıslak kar taneleri kirpikleriyle yanaklarını gıdıklıyordu. Yere düştüğünde boynundan içeri giren kar yüzünden tam anlamıyla donuyordu. Dikkatle uzuvlarını hareket ettirdi ve sadece sırtının biraz ağrımakta olduğunu fark edince rahatladı.

“Bayan Oglivie?”

Venetia döndü ve Ravenscroft’u kulağındaki karı temizlerken buldu. Onun arkasındaysa, yarısı çukurda olan, yan yatmış arabayı gördü. Arabanın tekerleklerinden biri parparça olmuştu. Ravenscroft ile beraber çarptıkları kapı artık yoktu ve açık kapı boşluğu, beraberinde sürüklediği çamurlu bir kar yığını biriktirmişti.

“Bayan Oglivie... Venetia... Yaralı mısın? Sen...” Ravenscroft’un sesi çatladı çünkü kar yığının arasından Venetia’ya doğru gelmeye çalışırken kendisini çok zorlamıştı.

Ravenscroft’un yardım etmesine izin veren Venetia ayağa kalkmaya çalıştı. “Ben iyiyim. Ama ya atlar? Onlar nasıl?”

Ravenscroft sıkıntılı bir yüzle ona döndü. “Olabildiğince iyiler.”

Topallayarak gelen arabacı, “Evet!” dedi. “Bu adam onları çatlatana dek, atlarım gayet iyiydi.”

Venetia’nın sabırsızlığı artık yüzünden okunuyordu. “Katılıyorum. Bu saçma aceleciliği yüzünden Ravenscroft vurulmalı. Sabırsızlığınızın nelere sebep olduğunu görüyor musunuz?” Venetia Ravenscroft’u görünce kaşlarını çatı. Alnından ince bir çizgi halinde akan kan, yakasının içine doğru süzülüyordu. “Başınız kanıyor.”

Ravenscroft eliyle alnına dokundu. Sonra elini çekti ve kanı gördü. Nefesi kesildi, gözleri kaydı ve bayılarak yüzüstü kara düştü.

Venetia Ravenscroft’a iğrenerek baktı. “Şahane. Arabamız bozuldu ve şimdi de Ravenscroft bayıldı.” Arabacıya döndü. “Bari nefes alabilsin diye sırtüstü çevirelim.”

Arabacı isteksizce, “Siz nasıl isterseniz bayan,” dedi ve Ravenscroft’u çevirmesi için Venetia’ya yardım etti.

Etraflarında dönüp duran kar, bulundukları yerde kalınlaşmaya başlamıştı bile. “O atlardan birini lütfen çözün. Yaklaşık bir mil önce geçtiğimiz hana gideceğim.”

Arabacı Venetia’ya bakakaldı. “Ama siz kadınsınız! Üstelik düzgün bir eyerimiz dahi yok!”

Venetia kürk mantosuna sıkıca sarındı. “Bir atı eyerli ya da eyersiz idare edebilirim. Hadi, acele etmeliyiz.”

“Peki bayan, siz öyle diyorsanız.” Atlara doğru giderken durdu ve Ravenscroft’a bakarak, “Sizce beyefendi ölmüş müdür?” diye sordu.

“Tanrı korusun! O sadece...” Ahmak bir çocuk. Budala. Aptal. Ne kadar aptal olduğunu tarif edecek yeteri kadar kelime yoktu. “İyi olacaktır. Ben dönene kadar onunla kalın.”

Arabacı, kadının sesindeki kararlılığı duyunca kendisine verilen talimatları yerine getirdi, zaten Venetia çok geçmeden yardım getirmek için yola koyulmuştu.

“Evet, onları gördük.” Adam yoğun karın arasında Gregor’u seçmeye çalışarak topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallandı. “Yirmi dakika önce buradan hızla geçtiler.”

Gregor cebinden bir bozukluk çıkardı. “Atları değiştirmek için durmadılar mı?”

“Hayır, ama dursalar iyi olurdu. En öndeki atlar nefes nefeseydi.” Seyis büyük bir doru kısırağın dizginlerini Gregor’a verdi.

Gregor, sırtına yeni eyer vurulmuş olan ata bindi. “Atıma iyi bakın. Bir-iki gün içinde onu almaya geleceğim.”

“Bakacağım patron!”

“Teşekkür ederim. Bu kısrağı iyi bir ata benziyor.”

“Harika bir attır ve çok kuvvetlidir. Çok hızlı değildir ama bu havada şikâyet etmeden sizi gideceğiniz yere götürür.”

“Harika!” Gregor bozuk parayı, altın olduğunu görünce gözleri irileşen seyisin eline tutuşturdu.

“Teşekkürler, efendim!” Ama boşluğa konuşmuştu çünkü Gregor çoktan yola koyulmuştu bile. Başı rüzgâr ve kardan dolayı öne eğikti ve çenesi kasılmıştı.

Seyis, Gregor'un aşırı yorulmuş olan atının sırtını sıvazladı. "Kimin peşinde olduğunu bilmiyorum ama benim peşimde olmadığı için mutluyum."

Rüzgâr Venetia'nın kürk mantosunu ve eteğini dövüyor, eldivenlerinin içine sızıyordu. Kar o kadar yoğun yağıyordu ki yolu zar zor görebiliyordu. Jacobs, Venetia'nın üzerine ıslak bir kar kümesi göndererek heybetli başını salladı. Venetia da yüzüne gelen bu kar kütesinden dolayı yüzünü silmek zorunda kaldı. Bu havanın sebebi Gregor'sa o zaman bir şeyler gerçekten ters gidiyor olmalıydı. Gregor Venetia'nın en yakın arkadaşıydı.

Ters giden bir şeyler varsa Gregor'un yanında olup ona destek çıkmalıydı. Annesine duyduğu kaygıyla birlikte, bu karmaşadan bir an önce kurtulmasını gerektiren sebeplerden biri de Gregor'du.

Babası sözleri, annesinin durumunun kulağa ümitsizmiş gibi gelmesine neden olmuştu. Gerçi babası her şeyi ümitsiz hale getirirdi.

Venetia bazen ailesinin daha az dramatik olmasını dilerdi. Tanrı'ya şükür ki Gregor onlara sık sık gülerdi; bu da Venetia'nın mantığını korumasına yardımcı oluyordu.

Venetia hafifçe gülümsedi ve Jacobs'ın boynunu okşadı. "Gregor zeki bir adam ama ne yazık ki bazen kendisine zarar verecek kadar zeki." Bu durum çok da umurunda değildi. Ne kadar alırsa o kadar veriyordu. Ayrıca Gregor iyi bir arkadaşı. Arazide Venetia'nın hızına ayak uydurabilen sıkı bir biniciydi, kendisinininkine denk bir espri anlayışı vardı ve bilgi dolu bir akla sahipti. En güzeli de Gregor hiç kimseyi boş bir konuşmayı dinlemesi konusunda zorlamazdı. Söy-

lenecek bir şeyi varsa doğruca söylerdi. Bunun haricinde, arada sırada yaşanan o huzurlu sessizliklerden tamamıyla memnundu.

Yanağından çenesine doğru inen o ilgi çekici yaraya rağmen, son derece, acı verecek kadar yakışıklı olması Venetia için fark etmiyordu. Venetia'nın arkadaşlarından biri, bir keresinde parmak uçları ile o yara izini takip ederken onu öpmeyi hayal ettiğini itiraf etmişti. Ne aptalca bir şeydi bu! Ama yine de bu düşünce kafasından geçtiğinde değişik bir sıcaklık tüm vücudunu kapladı.

Azalan karın ortasında bir binanın soluk dış yüzü belirdi. Rahatlayan Venetia, Jacobs'ı daha hızlı gitmesi için zorladı ve kısa süre içinde taş kapıdan girip hanın bahçesine vardılar. İki katlı han, sıcak ve konforlu görünüyordu. Buğulu pencereler beyaz dantel perdelerle kaplıydı ve her bacadan davetkâr dumanlar yükseliyordu.

Venetia ahırdan şaşkınlık içinde koşarak gelen seyisi görünce hemen atından indi. Harikulade kısa bir süre içinde, Venetia hanın ortak salonunda, sıcacık bir şöminenin yanında, uyuşmuş parmaklarının arasında sıcacık bir çay bardağıyla otururken, hanın sahipleri olan Bay ve Bayan Treadwell'e olanları anlatıyordu.

Venetia iki boş oda olduğunu duyduğunda çok sevindi; dul bir kadın ile arkadaşı diğer misafir odasını tutmuşlardı. Küçük ve tıknaz bir adam olan Bay Treadwell arabalarının devrildiğini duyar duymaz, gözlerinde bir parıltıyla, sıkıca giyinmiş ve ayrıntıları duymayı beklemeden, yardım etmek adına hemen yola koyulmuştu.

Bayan Treadwell, derli toplu durmayı reddeden gri, tel tel saçları olan ve kemikleri sayılan uzun boylu bir kadındı.

Bay Treadwell gider gitmez mütevazı çatılarının altında bu kadar çok konuk ağırlamanın ne kadar güzel olduğuyla ilgili çene çalmaya başladı. Venetia'yı baştan aşağı süzdü; kürk mantosunun ve geyik derisi eldivenlerinin fiyatının ne kadar olabileceğini düşünerek, "Tanrım, böyle kaliteli kıyafetleriniz olduğuna göre Londra'dan geliyor olmalısınız," dedi.

"Evet, öyle. Biz..."

"Biz mi?"

"Evet, ben ve..." Venetia gözlerini kırptırdı ve bir an genç, bekâr bir adamla yalnız başına seyahat ediyor olmasının Bayan Treadwell'e ne kadar garip görünebileceğini fark etti. "Benim, şey, ağabeyim ve ben... benim... büyükanne-mizin evine gidiyoruz."

Bayan Treadwell'in bakışları o meraklı görünen havadan kurtulmuş gibiydi. "Tabii ki bu çok iyi. Bay Treadwell ve ben insanları geri çevirmeyiz, özellikle böyle bir havada, ama genelde bu yolu kullanarak ailesinden kaçıp gizlice evlenmeye çalışan kişileri de burada barındırmayız."

Venetia kaşlarını çatı. "Kaçıp evlenmek isteyenler neden bu yolu kullansınlar ki?"

"Yasa, çocuğum! Gretna Green'i duymuş olmalısın. Bütün kaçaklar Kuzey Yolu'ndan geçmek ister."

"Gretna Green'i elbette biliyorum ama bu yol..." Venetia'nın bakışları karla kaplı yola çevrildi. Londra'dan çıktıklarında doğru yoldaydılar. Ama hava çok soğduğundan ve Ravenscroft'un garip davranışları yüzünden dikkati dağılan Venetia büyükannesinin evine giden yolda olduklarını işaret eden o tanıdık arazi ve binaları fark edecek kadar uzun bir süre dışarı bakmamıştı. Kuzey Yolu'na gelmiş olmaları tamamen mümkündü. Ama neden..."

Neredeyse duyulabilir bir klik sesiyle her şey yerli yerine oturdu. Aslında büyükannesinin evine hiç gitmeyeceklerdi. Bunun yerine Gretna Green'e giden Kuzey Yolu'ndaydılar. Kaçırılıyordu. Hem de, herkesten çok, Ravenscroft tarafından!

Venetia'nın dizleri titredi. Neyse ki arkasında oturabileceği bir sıra vardı ve dizleri bir anda büküldüğünden düşer gibi sertçe oturdu.

Bay Treadwell'in kaşları kalktı. "Bayan! İyi misiniz?"

Venetia ağzını açtı ama tek ses çıkaramadı. Kalbi kulaklarında deli gibi atıyordu. Can sıkıcı bir ağrı midesini sıkıştıırıyordu.

"Biraz solgun görünüyorsunuz. İyi misiniz?"

Venetia konuşabilmek için kendini zorladı. "Bilmiyorum. Birdenbire başım döndü."

Hancının karısı halden anlar bir şekilde dilini şaklattı. "Adeta bir hayalet gibi solgun görünüyorsunuz Bayan..." Duraksadı ve parlak gözleri Venetia'ya kenetlendi. "Özür dilerim. İsminizi alamadım?"

Venetia içi öfkeden kudururken zayıfça güldü. "Özür dilerim, kendimi tanıtmam gerekirdi. Ben Bayan..." İsim. Bana bir isim lazım. "West." Hızla devam etti. "Hâlâ epey üşıyorum. Bir fincan çay daha alabilir miyim?"

"Ah, hay aksi! Gidip hemen yeniden demliyorum. Bence ağabeyiniz de geldiğinde sıcak bir bardak isteyecektir."

Venetia'nın tek istediği Ravenscroft'un bir hayli büyük olan kulaklarını tokatlamaktı ama ev sahibesi odadan çıkarırken tek yapabildiği ona katıldığını mırıldanmaktı. Kadın çıkar çıkmaz Venetia ayağa kalktı ve odanın içinde çılgınca yürümeye başladı. Lanet olsun, Ravenscroft ne düşünüyor-

du ki? Evlenmeye hiç niyeti yoktu, Ravenscroft onu zorlamayı düşünüyor olamazdı. Deliler gibi çılgılık atan bir kadına yardım etmek isteyecek bir sürü insan vardı ve Ravenscroft eğer onu böyle bir şeye zorlarsa, o zaman o da çılgılık atardı.

Ravenscroft bile o kadar aptal olamazdı. Dakikalar geçtikçe daha da hiddetlenen Venetia, odada bir ileri bir geri yürümeye devam etti. Dışarıda, hanın bahçesinde bir kargaşa olunca hemen pencereye koştu ve külüstür bir arabanın geldiğini gördü. Kendisini iki kat tıknaz gösteren ve sıkı sıkıya sarmalanıp giyindiği kıyafetlerle Bay Treadwell ön koltuktaydı ve Ravenscroft yanında sallanarak oturuyordu. Seyis ise arkada, yanında bavullarla oturuyor ve elinde Ravenscroft'un arabasını çeken atlardan biri olan ve şimdi artık bir ayağı topallayan atın dizginlerini tutuyordu.

Venetia, Ravenscroft'u görünce yumruklarını sıktı. Ön kapıyı açmak için koştururken Bayan Treadwell'i holde, önünde sert adımlarla yürürken buldu.

Bay Treadwell Ravenscroft'un arabadan inmesine yardım ederken Bayan Treadwell de arabanın kapısını sonuna kadar açtı. Ravenscroft koltuktan inerken dizleri bükülüverdi ama Bay Treadwell'in onu tutmak için orada olması büyük bir şanstı. Venetia Bay Treadwell'in yerinde olsa kılını bile kıpırdatmaz, Ravenscroft'un düşmesine izin verirdi.

Bayan Treadwell, "Delikanlıyı buraya getirin," diye bağırınca kocası bu isteğe uyararak Ravenscroft'u ayağa kaldırdı ve onu içeri taşıdı.

Bayan Treadwell, dondurucu soğuk hava içeri girmesin diye kapıyı hızla kapatabilmek için acele etti. "Tanrım, delikanlı tamamen donmuş gibi görünüyor." Ateşin yanında bir koltuk hazırladı. "Ve başı! Tanrım, bu kötü bir yara."

Ravenscroft'un benzi atmıştı ve dişleri herhangi bir şey söylemesini engelleyecek kadar çok titriyordu.

Venetia Bayan Treadwell'e fısıldayarak, "Lütfen yarasından çokça bahsetmeyin, sadece bu sebepten bir kez bayıldı bile," dedi.

Bayan Treadwell, "Aaa," diye fısıldadı. "O tiplerden, ha?"
"Diğer şeylerle birlikte, evet, o bayılan tiplerden."

Bayan Treadwell gülecek gibi olsa da sadece başını salladı.

Ravenscroft dişleri takırdayarak şömineye sokuldu. "S-s-s-soğuk!"

Bay Treadwell kayıtsız bir sesle, "Evet," dedi. "Hayatım boyunca nisan ayında böyle soğuk görmedim."

Venetia kendini, Ravenscroft'un ince boğazını sıkarken hayal etmekten alıkoymaya çalışıyordu. "Atlar, onlar nasıl?"

Bay Treadwell, "Bir tanesi topuğu yüzünden topallıyor, hepsi bu. Seyisim şimdi onunla ilgileniyor. Arabacınız da diğer ikisini getiriyor," dedi.

Ravenscroft titredi. "Ne b-b-b-berbat bir tecrübeydi."

Venetia kısaca, "Evet," dedi. "Hepimiz için." Hancıya döndü. "Topuk yaralanmaları için harika bir lapa tarifim var. Kepek, arpa ve biraz da yulafınız var mı?"

Hancı kocaman gülümsedi. "Evet! Ve biraz da bal, eğer benim düşündüğüm tarifi yapacaksanız."

Venetia hancıya birazcık da olsa gülümsemeyi başardı. "Evet. Biraz karıştıracağım ve..."

Bay Treadwell kararlı bir sesle, "Olur mu öyle şey?" dedi. "Atlarla ben ilgilenirim. Siz burada, genç adamlarla kalın..."

Bayan Treadwell, "Ağabeyi," diyerek araya girdi.

"İkinizi de burada ağırlamaktan mutluluk duyuyorum Bayan..."

Venetia Ravenscroft'a sert bir bakış atarak, "West," dedi.

Ravenscroft akli karışmış bir şekilde gözlerini kırıştırdı.
"Ama..."

"Ah, canım! Bayağı sersemledin değil mi? Arabadan fırladığımız düşünülduğünde bu hiç de şaşırtıcı değil. Bayan Treadwell, başı için verebileceğiniz herhangi bir şey var mı?"

Bayan Treadwell, "Zavallı şey. Çay hazır olmalı. Kafasını toparlayabilsin diye ona papatya özlü güzel bir eşarp da hazırlarım," diyerek Ravenscroft'a sevecen bir şekilde gülümседikten sonra Venetia'nın koluna girdi ve onu Ravenscroft'tan uzaklaştırırken fısıldayarak, "Kardeşinizin çayına biraz da afyon karıştıracağım, çay onu biraz rahatlattıktan sonra başını sararız ve onu dik oturturuz," dedi.

Venetia başıyla onayladı, gerçi Ravenscroft'un kafası ile ilgili tek problem içinin boş olmasıydı.

Bayan Treadwell odadan aceleyle çıkarken Bay Treadwell de kaşkolunu boğazına sıkıca sararak, "Ben atlara bakayım. Adamınız diğer ikisiyle birazdan burada olur," dedi. Ravenscroft'a bakarak, "Kardeşinizle tek başınıza ilgilenebilir misiniz?" diye sordu.

Ravenscroft'un gözleri açıldı ve Venetia'ya şaşkın şaşkın baktı. "Erk... Erk..."

Venetia Ravenscroft'un kolunu kavradı.

"Ahhh!"

Yüzüne bir gülümseme yerleştiren Venetia, hancının onları bir şahin gibi izlediğinin farkındaydı. "Tamam! Tamam! Biliyorum her yerin ağrıyor fakat şikâyet etmemelisin."

"Şikâyet etmek mi? Ama..."

Venetia bu sefer Ravenscroft'un koluna tırnaklarını geçirdi.

“Ahh!”

“Zavallı başı!” Venetia Ravenscroft’un önüne geçti fakat eli hâlâ Ravenscroft’un kolunu sıkıca kavıyordu. Ve tırnakları da hazır bekliyordu. “Bay Treadwell, keşke atlarla ben ilgilenbilseydim. Eminim onlar ağabeyim kadar şikâyet etmeyeceklerdir.”

Hancı kıkırdadı. “Bir şeye ihtiyacınız olursa Mary’ye seslenin.” Başıyla selam verdi ve botlarıyla rap rap sesler çıkararak odadan ayrıldı.

Kapı hancının üzerine kapanır kapanmaz Ravenscroft Venetia’ya surat asarak baktı ve “Onlara kardeş olduğumuzu söylemişsiniz,” dedi.

Venetia, Ravenscroft’un kolunu bıraktı. “Evet, sizin aksinize skandal yaratmak gibi bir niyetim yok.”

Ravenscroft kolunu ovaladı. “Tırnaklarınızın izi kalmış.”

“Tüm yaptığım sizi tırnaklamak olduğu için şanslısınız. Ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum, burası Kuzey Yolu ve büyükannemlere falan da gitmiyoruz!”

Ravenscroft’un omuzları düştü. “Aaa...”

“Aaa? Tüm söyleyebileceğiniz bu mu?” Venetia ellerini beline koyup gözlerinden ateş saçarak Ravenscroft’a bakmayı sürdürdü. “Babamın bu durumdan haberi yok, değil mi?”

“Evet. Hayır. Yani ben ona ima etmiş...”

“Yani o mektubu siz yazdınız! Ve onun adıyla imzaladınız!”

“Evet. Ama siz ona biz çıkmadan önce benimle olduğunuza dair bir not yazdınız. Yani bu durumda babanız endişelenmeyecektir, eğer dert ettiğiniz buysa...”

“Annemin yanına gitmediğim için endişelenecektir.”

“Ama bunu hemen bilemez.”

“Evet, bilir; çünkü annem ve babam her gün yazışır. Mektupları götürmesi için birbirlerine hizmetçi yollarlar. Yarın olduğunda babam büyükanne gitmediğimi öğrenecektir.”

Ravenscroft başını salladı, sonra da yüzünü buruşturup başını ellerinin arasına aldı. “Ahh! Çok acıyor.”

Venetia kıpırdamadı.

Ravenscroft parmaklarının arasından baktı ve sonra iç geçirip ellerini yüzünden çekti. “Benim için üzölmüyorsunuz değil mi?”

Ravenscroft’un saçları kaşlarına düşmüş, burnu ve yanakları soğuktan kızarmıştı, üstelik dudakları somurturken son derece çocuksu görünüyordu ama Venetia kısaca, “Hayır,” dedi.

Ravenscroft iç çekti. “Açıklamama izin vermelisiniz. Tüm bu olanlar için geçerli sebeplerim var. Bilemezsiniz, anlayamazsınız, sizi nasıl... ahh lanet olsun!” Ravenscroft dizlerinin üzerine çöktü ve Venetia’nın elini yakalayarak çıl-gınca öpmeye başladı. “Bayan Oglivie... Venetia... Sizi seviyorum.”

Yüzü kızaran Venetia elini çekip kurtardı ve Ravenscroft’tan birkaç adım uzaklaştı. “Yapmayın!”

Ravenscroft kollarını uzatmış bir vaziyette yerde kalmaya devam etti. “Ama yapmalıyım; çünkü sizi seviyorum. Evlenmek için sizinle kaçtım ben.”

“Bunun gizli evliliğimize giden bir kaçış planı olduğunu bilseydim şu an burada yalnız olurdunuz.”

“Ama bana karşı her zaman çok nazik davrandınız.”

“Ben herkese karşı çok nazığım. Ravenscroft bunu en basit haliyle söylemeye çalışacağım. Sizi sevmiyorum ve sizinle asla evlenmeyeceğim. Ne şimdi ne de sonra!”

Ravenscroft kollarını indirdi. “Benimle evlenmek zorundasınız. Benimlesiniz. Yalnız. Bir handa. Adınız lekелendi.”

“Neden evlenmemiz gerektiğini...” Gerçekler kanını donduran bir kesinlikle midesine otururken sesi canlılığını giderek yitirdi. Eğer içinde bulunduğu bu durum Londra’da duyulacak olursa gerçekten de mahvolurdu. Kahretsin! Bu hiç de adil değildi. Londra sosyetesinden ve eğlencesinden son derece keyif alıyordu. Şimdi bütün bunları sonsuza dek kaybedebilirdi.

Aniden günün olayları ona fazla gelmeye başladı. Hızla döndü ve kafası allak bullak bir halde pencerenin yanına gidip orada durdu. Belki de Londra’ya kimse onun yokluğunu fark etmeden dönebilirdi. Ama nasıl? Ancak deli bir kadın böyle bir havada yalnız başına yolculuk ederdi.

Ne berbat bir karmaşaydı! Tıkanmıştı. Tamamen tıkanmış... Gregor’un şimdi burada olmasını nasıl da isterdi. Nerede olursa olsun, asla paniklemez ya da duygusallaşmazdı.

Çılgınca, bir an için, kalınlığı artan karın içinde, beyaz bir atın üzerinde, kıvrık kenarlı kunduz kürkünden yapılmış şapkasının yeşil gözlerini rüzgâr ve soğuktan koruduğu ve paltosu karla kaplı olan, uzun boylu, siyah saçlı bir adam gördüğünü sandı.

Görüntü kaybolurken Venetia asık bir suratla kara bakmayı sürdürdü.

Ravenscroft yüksek ve hırçın bir sesle, “Bir plan yapmalıyız,” dedi.

Venetia dönüp bakmamıştı ama Ravenscroft’un ciddiye alınmak istediğinden emindi.

Dramatik bir sesle, “Venetia,” dedi. “Biz...”

“Bayan Oglivie.” Duraksadı. “Aslında, bana Bayan West demelisiniz.”

“Eğer sizin ağabeyinizsem insanlar bunu biraz garip karşılamaz mı?”

Venetia iç çekti. Ravenscroft haklıydı. Kendisine samimi bir şekilde hitap etmesine izin vermek zorundaydı. “Off, lanet olsun, pekâlâ!”

Zafer kazanmışçasına, “Venetia!” dedi. “Seni temin ederim ki bu durumu düzeltmek için ne yapılması gerekiyorsa yapmaya hazırım.”

Venetia sert bir yorum yapmamak için gözlerini kapadı ve 10’a kadar saymaya başladı.

Venetia dörde geldiğinde Ravenscroft aniden, “Tanrım,” dedi.

Sesindeki bir şey Venetia’nın rahatsızlığını hafifletti ve pencerede, görmeyi en çok istediği manzarayla karşılaştı.

Şapkası ve paltosu kar içinde büyük kahverengi atından inen, Gregor MacLean’den başkası değildi. Ve yüzünün sert çizgileri onu sadece daha yakışıklı yapıyordu.

Bölüm 3

Ah benim küçük kızlarım, sizlere keşke aşka giden yolun çiçekler, hafif esintiler ve tatlı dönemlerden geçtiğini söyleyebilseydim. Bazen öyledir. Ama bazen aşka giden yol sert kayalar ve buz gibi rüzgârlarla dolu çorak topraklardan geçer. Eğer bu yolu atlatabilirseniz işte o zaman çiçekleri ve hafif esintileri bulursunuz. Kalpleriniz de tatlı sözler ve çok daha fazlasını konuşur kızlarım. Çok çok daha fazlasını!

LOCH LOMOND'LU YAŞLI KADIN NORA'NIN, SOĞUK BİR AKŞAMDA ÜÇ KÜÇÜK KIZ TORUNUNA ANLATTIKLARINDAN

Ravenscroft heyecanlı bir sesle "Aa... MacLean!" dedi.

Gregor mu? Burada mı? Bu nasıl olabilirdi ki? Kalbi son derece garip bir şekilde tekledi ve nefesi boğazında düğümlendi. Venetia eteklerini gerginlik içinde düzeltirken nefes nefeseydi ve teni garip bir şekilde karıncalanıyordu. Birilerinin yardımı gelmiş olması onu rahatlatmalıydı. Bu sadece Gregor, diye hatırlattı kendi kendine. Özel birisi değil, sadece...

Ön kapının açıldığını ve parke zeminin üzerindeki ağır ayak seslerini duydu, sonra da Bayan Treadwell'in şaşkınlığını ifade eden sesi duyuldu. Bayan Treadwell'in sorduğu sorulara derin bir ses cevap veriyordu ve ardından kapı çarpılarak açıldı.

Gregor girişte duruyordu. Gözlerinde yanan ateş olmasaydı insan onu heykel sanabilirdi. Ama koyu renkli ve kalın kirpiklerle çevrilmiş o derin yeşil gözler Venetia'ya geri çekilmeyi istetecek kadar yoğun bir öfkeyle alev alev yanıyordu. Gregor, Bayan Treadwell'e dönerek ince ve alay dolu bir sesle, "Yanlış yolda olan emanetlerimin yerini bana gösterdiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Bay ve Bayan West'in düzgün davrandıklarından emin olmalıyım."

Bayan Treadwell, "Aksine, efendim, asla sorun teşkil etmediler," derken eğilerek selam verdi. "Aslında ben de tam ikisi için biraz çay yapıyordum."

"Bu ikisi çayı hak etmiyorlar."

Bayan Treadwell adeta aptal aptal sırtır gibi tekrar reverans yaptı ve hole çıktı. Gregor da kapıyı kapatıp odaya girdi.

Venetia ellerini önünde birbirine kenetlemişti. Gregor'un yüzü soğuktan kızarmıştı ama dudakları bembeyazdı. Bu soğuktan mı yoksa sinirinden mi kaynaklanıyordu, Venetia bilemedi.

Gregor'un Ravenscroft'a attığı öfke dolu bakışlar delikanlıyı korku nöbetlerine salmalıydı. Ancak her zaman istekli bir köpek yavrusu gibi olan Ravenscroft, ne ona yöneltilen bakıştaki eleştiriyi ne de alev alev yanan öfkeyi fark edebildi. Tek gördüğü, onları kurtarmaya gelen ve iyi bağlantıları olan bir ahbaptı.

Gregor küçümseyerek, "Ravenscroft, seni kahrolası aptal!" dedi.

Venetia'nın Gregor'u görünce duyduğu mutluluk uçup gitmişti. Onun gelişiyle durumunun düzeleceğini düşünmüştü, sakın mantığıyla bu zorlu şartlardan kurtulmalarını sağlayacak olan güvenilir bir arkadaşı o. Bunun yerine Gregor ikisine de ayakkabısının altındaki çamurdan daha aşağılıklarmış gibi bakıyordu.

Bu kadarı da artık çok fazlaydı. Kendini bir anda acı çerçesine yorgun hissetti ve arabanın devrilmesiyle vücudunda oluşan ağrıların farkına vardı. Pencerenin önündeki koltuğa yaslandı ve gözleri yaşlarla dolarken, ürperten soğuktan korunmak için kollarını ovuşturdu.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve o tanıdık olmayan duygu dalgasıyla savaştı. Tanrım, sırf Gregor onu görünce mutlu olmadı diye ağlayacak türde bir kız değildi o. Bu düşünce güçlenmesini sağladı. Pislik herif, ona nasıl olduğunu sorma zahmetine bile girmemişti. Hiç mi görgüsü yoktu bu adamın?

Cesaretini toplayarak gözlerindeki yaşı sildi ve Gregor'a soğuk bir bakış attı. "Biz de seni gördüğümüz için mutluyuz MacLean," dedi. "Londra'dan buraya yolculuğun iyi geçmiş olmalı."

Venetia'dan tarafa neredeyse hiç bakmayarak ve dikkatini sorusunu yönelttiği ilk kişiye sabitleyerek, "Evet Ravenscroft, söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?" dedi Gregor.

Ravenscroft tokalaşmak için uzattığı elini geri çekti; yüzündeki o istekli ifade artık kaybolmuştu. "Lord MacLean! Bilmiyorum. Yani, ne demek istiyorsunuz? Siz nasıl?"

"Otur yerine it!"

Genç adam kasıldı ve berbat bir sesle, "Anlamadım?" dedi.

“Beni duyduñ. Otur ve düşünmeme izin ver. İkinizi bu karmaşadan kurtarmak için neler yapabileceğimi görmeye geldim. Arabanızın tepetaklak olması çok yazık.”

Ravenscroft daha da kızardı. “O bir kazaydı.”

“Bu havada yola devam etmeniz büyük bir aptallık ve atları bu kadar zorlamak...” Gregor bakışını aniden Venetia’ya çevirdi. “...Ve senin, en azından senin daha düzgün davranmanı beklerdim.”

Venetia kaskatı kesildi. Gregor’un yeşil gözlerindeki o sinir bozucu üstünlük taslayan parıltı, cinlerini iyice tepesine çıkarmıştı. “Ben o kadar tehlikeli bir hızla gitmemize karşı çıktım. Hava gittikçe kötüleştiğinden durmayı da istedim.”

Ravenscroft, “Bu doğru,” diye araya girdi. “Venetia tüm bu olanlara karşı çıktı.”

Gregor bir kaşını kaldırdı. “Yani sen Bayan Oglivie’yi yalnızca kaçırmakla kalmadın, aynı zamanda onun tavsiyeleri-ne kulak vermeyerek hayatını da tehlikeye attın, öyle mi?”

Ravenscroft yumruklarını sıktı.

Venetia kendisinin de yumruklarını sıktığını fark etti. Neden, sanki neden Gregor’un orada bulunmasının kendisine bir faydası olacağını düşünmüştü ki!

Ravenscroft tükürükler saçarak konuştu. “Buna hiç gerek yok! Bayan Oglivie ve ben zor durumda değiliz. Hatta” -çenesini kaldırdı- “her şey gayet yolunda gidiyor.”

Ravenscroft Venetia’ya yalvaran gözlerle baktı. Onu tamamen anlayan Venetia yine de Ravenscroft’un çaresizliği nedeniyle yüzünü buruşturdu. Yıllarca Gregor’un münasebetsiz hizmetçileri, haddini aşan anneleri, yüz­süz servet avcılarını ve yapışkan tüccarları delici yeşil bakışlarıyla sindirdiğine şahit olmuştu. Ama Gregor bir kere bile, tüm o

arkadaşlıkları boyunca bu bakışını Venetia'ya çevirmemişti. Ve şimdi çevirdiğinde, bu bakışlar Venetia'nın bir parça bile hoşuna gitmemişti. Soğukluğunda kan donduran bir gurur vardı. Ama aynı zamanda sıcak ve sabırsız olan, içine işleyen başka bir şey de vardı. Buyurgan tavrına boyun eğmeyi reddettiren, şu cümleleri pat diye söylemesine sebep olan bir şeyler... "Cidden Gregor, bizi kurtarmaya gelerek ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum. Biz iyiyiz. Hatta biraz önce, bu korkunç fırtınada bu sıcak hanı bulmuş olmamızın ne kadar harika olduğunu konuşuyorduk." Bakışlarıyla Gregor'u süzdü. "Nisan ayında böyle bir kar fırtınasıyla karşılaşmak çok sıradışı, sence de öyle değil mi?"

Ravenscroft Venetia'nın sesindeki suçlamayı fark etmedi ve başını coşkulu bir şekilde salladı. "Kesinlikle! Çok sıradışı, yoksa her şeyi daha farklı planlardım." Duraksadı ve sertçe, "Yardıma ihtiyacımız olduğundan değil, değil mi Bayan Oglivie?" diye ekledi.

Gregor duyduklarına inanamayarak Venetia'nın dağılmış görüntüsüne baktı. "Ya?"

Bu, "Söyledikleriniz yalan ve siz de bunu biliyorsunuz," türünden bir 'ya' idi ve Venetia'nın hiç hoşuna gitmemişti. Kararlı bir ses tonuyla, "Evet," dedi. Gregor'un kendine ve Ravenscroft'a dünyanın en salak mahlûkları onlarmış gibi bakmasına tahammül edemiyordu.

Gregor zayıf karakterli ve iradesiz insanlarla alay ederdi ve Venetia Gregor'un bu tavrını katlanılmaz bulurdu. Bu konuyla ilgili birçok kez tartışmışlardı da... Ama işler bu sefer değişmişti. Gregor'un gözlerindeki alaycılığa tahammül edemiyordu. Venetia bir anda anladı ki ne pahasına olursa olsun çaresiz görünmemesi elzemdi. Ravenscroft'un ap-

talca planı büyük bir aksilikti ve Venetia'nın aptal gibi kur-
tarılmayı dilemesine sebep olmuştu ama Gregor'un bunu
bilmesindense ölmeyi tercih ederdi. Bu yüzden de, "Buraya
gelerek vaktini boşa harcamışsın. Neden zahmet ettiğini an-
lamıyorum," dedi.

Gregor uzun paltosunun düğmelerini açtı ve onu çıkarıp
odanın köşesindeki bir koltuğun üzerine attı. "Baban yol-
ladı beni ve seni hemen geri getirmem için bana yalvardı."

"Ama en başından beri bu onun hatası! Ravenscroft'u o
cesaretlendirmiş."

"Baban ne yapmış olursa olsun, bu kadar gözü kara ve
pervasız olan sendin."

Venetia, "Off!" diye burnundan soludu. "Ben yanlış hiç-
bir şey yapmadım."

"Hayır, o..." diye tekrar söze girdi Ravenscroft.

Gregor bakışlarını Venetia'dan ayırmadan, "Yaa?" dedi.
"Tanımadığın bir adamla bir arabaya kendi rızanla bindin
mi binmedin mi?"

"Ben Ravenscroft'u tanıyorum!"

Ravenscroft ağzını açtı ama Gregor onu susturdu. "Ra-
venscroft'u çok az tanıyorsun."

Venetia, "Onu yeteri kadar tanıyorum," diye bağırdı.

Ravenscroft başını ellerinin arasına aldı.

"O zaman bana Ravenscroft'tan bahset," dedi Gregor.
"Onun şartlarını anlat. Arabanızın nasıl olup da Kuzey Yo-
lu'nda devrildiğini anlat bana."

Venetia Ravenscroft'a baktı ama Ravenscroft ikisine de
bakmıyordu. Venetia derin bir nefes aldı. "Sana ya da baş-
ka herhangi birine kendimi açıklamak zorunda değilim.
Ravenscroft düzgün, genç bir adam ve çok da hoş sohbet,"

dedi. On dakikadan daha kısa bir süre önce bu zavallı genç adamın derin bir kar yığınının altında kalmasını dilediğini unutmaya çalıştı. "Londra'dan ayrıldığımızdan beri Ravenscroft tam bir centilmen gibi davrandı."

Gregor kaşlarını kaldırdı. "Seni kaçırmış olduğu gerçeğinin dışında..."

Kimse ondan tarafa bakmasa da, Ravenscroft, "Ben onunla evlenecektim," dedi.

"...Sana yalan söyledi..." diye devam etti Gregor.

"Buraya gelir gelmez ona doğruyu söyledim."

"...ve Londra'dan ayrıldığınızdan beri rehin tutuyor..."

Ravenscroft, "Hayır, tutmuyordum!" dedi ve şimdi yüzü yeleşti kadar kırmızıydı, "Eğer bu kar fırtınası olmasaydı, çoktan evlenmiş ve Avrupa'ya doğru yola çıkmıştık!"

Venetia ağzını açtı ve kapadı. "Avrupa mı?" Sesinde kasti bir tizlik vardı.

Gregor güldü. "Bu beyefendiyi tanıdığını sanıyordum."

Venetia Gregor'un söylediğini göz ardı etti. "Ravenscroft, bu Avrupa mevzuu da nereden çıktı?"

Ravenscroft cevap vermeden önce Gregor'a gücenmiş bir bakış attı. "Sana söyleyecektim ama zamanını kestiremedim ve eğer belki beklersek..."

"Of, Zeus aşkına, çıkar ağzındaki şu baklayı!" dedi Gregor sabırsızca. "Sürpriz nikâhından hemen sonra neden kıtaya yolculuk etmek istediğini açıkla."

Ravenscroft gerildi. "Birçok sebebi var."

"Biz gerçek sebebini duymak istiyoruz."

"Belki ben İtalya'yı seviyorum."

Gregor kollarını birleştirerek geniş göğsünü güçlü kollarıyla çevreledi. Ravenscroft onun yanında olduğundan daha da genç ve daha dar omuzlu görünüyordu.

Venetia, "Ravenscroft, neden Avrupa? Borçların yüzünden kaçmıyorsun ya?" diye sordu.

"Hayır! Elbette hayır!"

Gregor, "Sadece borçları yüzünden olsa iyi," dedi.

Ravenscroft dik dik baktı ve ters ters konuşmaya başladı. "Bak MacLean, bana hakaret etmek istemediğini biliyorum ama..."

"Hadi oradan be, it. Elbette ki sana hakaret etmek istiyorum."

Ravenscroft ağzını açtı ve sonra kapattı. "Bana hakaret mi etmek istiyorsun? Kasten?"

"Evet. Senin varlığını aşırı can sıkıcı buluyorum ve Bayan Oglivie'ye karşı tavırların son derece bencilce. Bu yüzden seninle kibar bir vurgulama ya da tavırla konuştuğuma değmez.

Genç adam sanki kemikleri artık vücudunu taşıyamıyormuş gibi çöktü. "Hımm, anlıyorum."

Venetia ayağını yere vurdu. "Ravenscroft! Gregor'un seni bu şekilde yenmesine izin verme!"

Ravenscroft'un yanakları kızardı. "Ona hiçbir şey için izin verdiğim yok, sadece anlamaya çalışıyordum, hepsi bu."

"Sana hakaret ediyor. Yerinde olsam sinirden kudururdum."

Gregor'un alçak sesinde bu durumdan keyif aldığını gösteren bir tını vardı. "Sanırım beni düelloya davet etmenizi istiyor."

Venetia Gregor'un yüzüne bakabilmek için hızla döndü. "Böyle saçmalıklara inanmam ve sen de bunu biliyorsun. Ben sadece kendisini savunması gerektiğini söylemeye çalışıyorum."

“Fark etmez. Ravenscroft beni düelloya davet etseydi korkarım kuyruğa girip sıramın gelmesini beklemek zorunda kalırdım.”

Venetia kaşlarını çattı. “Ne?”

Ravenscroft aniden hayata döndü ve konuşurken yutkundu. “Lord MacLean! Belki de bunu başka bir yerde konuşmalıyız...”

Venetia bakışlarıyla Ravenscroft’u süzerek, “Hayır,” dedi. “Ravenscroft bana söylemediğin herhangi bir şey var mı?”

“Evet, hayır... Emin ol, küçücük bir şey.”

“Nedir?”

Ravenscroft yüzünü buruşturdu. “Venetia, yapma...”

Gregor gülümsedi, odanın ortasına bir sandalye çekti, oturdu ve ayak ayak üstüne atarak, “Devam edin,” dedi.

Venetia ellerini beline koydu. Gregor’a, “Biraz yardımcı olsan ölür müsün?” dedi.

“Buraya bu havada, tam da bu söylediğin şeyi yapmak için kelle koltukta geldim ama sen bana ihtiyaç duyulmadığını söyledin.” Omuzlarını silkti. “Bu yüzden bırak da eğleneyim biraz.”

“Bu, durumu kötüleştirmek için bahane olamaz.”

Gregor, Venetia’nın içini son derece sinir bozucu şekilde ısıtan o yarım ve mahvedici gülümsemesiyle, “Anlamadım?” dedi. “Her şeyi nasıl daha kötü bir hale getirebilirim ki?”

Venetia Gregor’un haklı olmasından nefret ederdi. Kendini Ravenscroft’a dönmek için zorladı. “Başladığın şeyi bitirsen iyi olur. Lord MacLean sen her şeyi söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyor.”

Ravenscroft Gregor’a gücenmiş bir şekilde baktı ve o sırada Lord MacLean ellerini kaldırıp gülerek, “Bana öyle

bakma, işitme mesafesinde olan her erkeği düelloya davet eden ben değilim,” dedi.

Venetia Gregor’u görmezden geldi ki bu kolay bir şey değildi; çünkü sandalyesinde umarsızca oturuyor, her tarafından kar suları akan ıslak botlarını ve bacaklarını halıya boylu boyunca uzattığı için odada yürünmesini zorlaştırıyordu. Islak kıyafetleriyle, siyah saçları nem yüzünden hafifçe kıvrılmış ve yeşil gözleri zevkle parlarken ölümcül derecede yakışıklıydı. Sol yanağındaki tehlikeli bir şeyleri ima eden gizemli yara izi bile çekici görünüyordu.

“Ee, Ravenscroft?” Genç adama bir kaşını kaldırarak baktı. “Bayan Venetia’ya içinde bulunduğun kötü durumu anlatacak mısın, yoksa ben mi anlatayim?”

“Of, söyleyeceğim,” derken sesi o kadar kasvetliydi ki Venetia sabrını yitirmeye başladı. “Bayan Oglivie, öncelikle ne olursa olsun, ne olursa olsun ben sizi delicesine sevdiğim için buradayım.”

“Ve?” diye araya girdi Gregor.

“Ve yapmak zorunda olduğum bir düello yüzünden ülkeyi terk etmek zorundaydım.”

Venetia gözlerini kırptırdı. “Anlayamadım?”

İçini çekerken omuzları iyice düşmüştü. “Olanlar... benim hatam değildi ama geçen hafta Lord Ulster ve ben, White’ta kâğıt oynuyorduk. O beni hile yapmakla itham etti ve ben...”

“Hile yapıyor muydunuz?” diye sordu Gregor.

“Hayır,” dedi Ravenscroft sertçe. “Yere bir kart düşürdüm. Düşünmeden almak için eğildim ve Ulster... Adil oynamadığımı iddia edecek kadar ileri gitti!”

Gregor’un kaşları kalktı. “Oyunun ortasında, yerden eğilip kart mı aldın?”

“Şey, evet! Düşürmüşüm ama fark etmemişim ve biliyorum yapmamalıydım ama düşen kart kızdı ve özellikle ihtiyacım olan bir karttı... Ama bu, şu anlama gelmiyor, yani bir daha yapmam gerekirse, belki de...”

“Hadi oradan be!” Gregor gözleri keyifle parlayarak Venetia’ya baktı. “Bu aptalla gerçekten evlenmek istiyor musun?”

Ravenscroft kıpkırmızı kesilirken ellerini yumruk yapmıştı.

Venetia onu görmezden geldi. “Biriyle evlenmek istediğimi hiç söylemedim, MacLean. Ben sadece Ravenscroft’un centilmen olduğunu söyledim ya da en azından eskiden öyle düşünüyordum.”

“Onu izlemek pek bir keyifli,” dedi Gregor düşünceli bir halde Ravenscroft’a bakarken. “Evcil bir maymununun olması gibi bir şey.”

“Beyefendi!” Ravenscroft gözleri öfkeyle parlarken öne doğru atıldı.

“Otur,” dedi Gregor sıkılmış bir halde.

“Beyefendi, benimle bu şekilde...”

“Otur!” Bu sefer Gregor’un sesi gürlemişti ve gözleri azgın bir deniz yeşiliydi. Dışarıda bir patlama sesi havayı kırbaçladı.

Ravenscroft sandalyeye düşerken yüzünde afallamış bir ifade vardı.

Venetia’nın kalbi artık boğazında atıyordu. Gregor nadi-ren sinirlenirdi. Arkadaş oldukları o tüm yıllar boyunca zıvanadan çıktığı anların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

Ve şimdi Gregor Venetia’ya sinirliydi. Üstelik bunun yaşanabileceği Venetia’nın aklına hiç gelmemişti ve bu durum

tahmin bile edemeyeceği kadar sinirlerini bozuyordu. Bu sadece Gregor, dedi kendi kendine, hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalışırken. Onu asırlardır tanıyorum. Ancak düşünceleri, bir zamanlar olduğu gibi rahatlatmıyordu Venetia'yı.

Venetia ellerini kavuşturdu. "Ravenscroft lütfen hikâyeye devam edin. Ulster sizi hile yapmakla suçladı ve siz de..."

"Başka şansım yoktu. Onu düelloya davet ettim."

"Kim kazandı?" diye sordu Venetia.

Genç adam dudaklarını ısırdı ve çok kısıp bir sesle, "Kimse," dedi.

Venetia öne eğildi. "Pardon?"

Boğazını temizledi. "Kimse, dedim. Biz... biz henüz karşılaşmadık."

Venetia biraz düşündü. "Bu olay ne zaman oldu?"

"Üç gün önce."

Üç gün önce. Onu kaçırmaya gelmeden hemen önce... Venetia bakışlarını Ravenscroft'a sabitledi. "Avrupa'ya gitmek istemenizin sebebi bu."

Gregor'un belli belirsiz kıkırdaması Ravenscroft'un yüzünü buruşturmasıyla aynı ana denk geldi.

"Görüyorsun ya, canım?" dedi Gregor sakince, her ne kadar içten içe gergin olsa da... "Seni sadece istenmeyen bir evlilikten kurtarmadım, aynı zamanda Avrupa'ya sürülmüş bir adamın karısı olarak sürdüreceğin iç karartıcı bir hayatı da kurtardım."

Venetia'yı bir sinir dalgası kasıp kavurdu. "Şunu tam olarak bir anlayayım Ravenscroft... Annemin hasta olduğunu ileri sürüp sana eşlik etmem için beni sadece kandırmakla

kalmadın, aynı zamanda Avrupa'da saklanarak geçireceğin bir hayatın içine beni de mi sürüklemeye mi çalıştın?"

"Şey... evet. Seveceğini düşünmüştüm."

Venetia neredeyse patlayacaktı. "Böyle bir şeyi kabul edeceğimi mi sandın? Ülke ülke göçebe gibi yaşayarak, asla İngiltere'ye dönmeden..."

"Dönebilecektik!"

"Ne zaman?"

"Ulster aleyhime yaptığı suçlamalardan vazgeçmeye ikna olduğunda."

"Peki bunu nasıl başaracaktın?"

"Ben... ben belki babanız yardım..."

"Siz İngiltere'ye dönebilesiniz diye babamın yalvaracağını mı sandınız?"

"Babanız beni sever!"

"Ve annem de... Ama sizinle Avrupa'da yaşayacak olanlar onlar değil, değil mi?"

"Hayır," dedi Ravenscroft bozuk bir sesle. "Gerçi damatlarına yardım etmeyi problem etmezler diye düşünmüştüm."

"Eminim İngiltere'ye dönemeyecek olmamızı da problem etmezlerdi. Hatta eminim ki polisten saklanmamızın ve takma isimlerle uyduruk hanlarda kalmamızın büyük bir macera olacağını düşünürlerdi. Ailemi her ne kadar çok sevsem de kimse onlarda ufacık bir sağduyu olduğunu düşünmez. Fakat ben bu korkunç durum karşısında kesinlikle sinirlenirdim.

Ravenscroft sandalyesinden fırladı. "Ven... Bayan Ogilvie, cidden, sizin karşı çıkacağınızı düşünmemiştim. İtalya'nın güzel olduğunu duydum. Villalar, mağazalar ve türlü eğlenceler varmış..."

“Ve nasıl, lütfen söyleyin, bu villalara, mağazalara ve eğlencelere nasıl paramız yetecekti?”

Ravenscroft ümitsizce odada göz gezdirdi ancak Gregor’un keyifli, Venetia’nın kızgın bakışları hariç hiçbir şey bulamadı.

“Ne tür sevimli planlar yapmıştınız? Ev almış mıydınız, bir şans eseri?” diye devam etti Venetia.

“Aa, hayır. Gerekli kaynaklarım yoktu...” Venetia’nın yüzündeki ifadeyi görünce aceleyle ekledi, “Eminim bir şeyler çıkacaktır!”

“Bu işe neden hazırlıksız girdiğinizi düşündüğümü bilmiyorum.”

Ravenscroft rahatlar gibi oldu ama Gregor Venetia’yı iyi tanıyordu.

Venetia hiddetli, gazap dolu bir tanrıçaydı... elbisesi kırış kırış olmuştu, saçları darmadağındı ama pürüzsüz teni hırs-tan kızarıırken gri gözleri gümüş gibi parılıyordu. Gregor sabahtan beri ıstırap içindeydi. Venetia’nın kayboluşu kendisi için daha ziyade rahatsız edici bir şeyi kabul etmesine sebep olmuştu: Arkadaşlıklarının gerekliliği... Venetia’nın hayatında olmasından sadece hoşlanmıyordu, aynı zamanda ona ihtiyaç da duyuyordu. Onu bir daha hiç görememe ihtimali ya da en azından eskiden olduğu gibi diledikleri zaman birbirlerini görememeleri ihtimali, daha önce onu hiçbir şeyin öfkelenendirmediği kadar öfkelendirmişti.

Daha da kötüsü, zaman ilerledikçe, Gregor Venetia’nın korku dolu, üzgün ve yalnız olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ve sonra arabalarının kara batmış enkazına rastladığında tüm vücudu bir an için donmuştu; zira parçalanmış ahşabın görüntüsünü ve bunun ne anlama gelebileceğini kabul edemeyecek kadar şoke olmuştu.

Daha önce hiç olmadığı kadar çıldırmıştı. Tabii ki bu kouruma içgüdüsünden başka bir şey değildi ama yine de... Bu duygular ansızın hissedilmişti ve çok kuvvetliydi.

Bu yüzden de hana kadar arabanın yolunu takip edip Venetia'nın kanlar içinde ve yaralı değil de, ısınmış ve rahat olduğunu, gözlerinin sanki Ravenscroft'la yaptığı gezintiden zevk alır gibi ışıldadığını gördüğünde Gregor'un göğsüne yeni, daha önce hiç tatmadığı bir duygu yerleşmişti. Bu his yüzünden yeni durulmuş öfkesi tekrar alevlenmişti.

Bir sebepten ötürü, Venetia'nın Ravenscroft'a parlaması Gregor'un sinirlerini yatıştırıyordu. Mükemmeldi. Kendi kendine gülümseyerek arkasına yaslandı ve bekledi.

Olayların her zaman lehine olduğunu düşünmeye pek hevesli olan Ravenscroft onaylar gibi başını sallıyordu. Venetia'nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Ben enine boyuna düşünmeden bir işe kalkışacak tipte bir adam değilim. Tabii ki her türlü aciliyetin dikkate alındığı bir planım var."

Venetia'nın bakışı Ravenscroft'tan pencereye, dışarıda deli gibi yağan kara kaydı. "Gerçekten mi?"

Gregor gülmemek için dudaklarını ısırdı.

Ravenscroft Venetia'nın ellerini daha da sıkı tuttu. "Gerçekten, canım! Evlendikten sonra Fransa üzerinden İtalya'ya gidecektik."

"Nasıl? Bu dediğin epey pahalı bir şey."

"Güzel aklını buna yorma sen. Yolculuk için kenara ayırdığım hatırı sayılır bir miktar param var."

"Sanırım en iyi şekilde yolculuk edecektik, öyle değil mi?"

Venetia'nın bu sözü onu biraz rahatsız etse de, Ravenscroft yüzündeki gülümsemeyi korudu. "En iyi şekilde değil belki de ama yeteri kadar iyi bir yolculuk olacaktı."

Gregor boğazını temizledi. Her ikisi de ona döndü. "Fransa'ya gitmenin bir yolunu biliyorum. Yanına ne kadar para aldın?"

Ravenscroft'un rengi değişmişti. "Yeteri kadar."

Gregor kibarca sordu. "Yirmi sterlinden fazla mı?"

Zaman bir an için dondu ve sonra Ravenscroft başını onaylar gibi salladı. "Elbette."

İtin on sterlini bile yok, bir kuruşu olduğundan bile şüpheliyim, diye düşündü Gregor. "Yirmi sterlinin olduğunu düşünenecek olursak, kanalı geçmen bayağı rahat olacaktır. Özel bir odan ve yemeklerin olur, ayrıca valizlerini arabaya yükleme ve boşaltma işleriyle de ilgilenilir."

Sıkıcı bir duraklamanın ardından Ravenscroft, "Ya daha az param varsa?" diye sordu.

"On sterlinin varsa özel bir odan olur ama yemeğini senin tedarik etmen gerekir ve eşyalarının yükleme-boşaltma işlerini de sen yapmak zorunda kalırsın. Elbette Bayan Oglivie'yi de kaçışınızdan haberdar etmediğin için eminim onun da çok az valizi vardır."

"Çok az," dedi Venetia gücenmiş bir ses tonuyla. "Ravenscroft, yüzündeki ifadeden kanalı geçmenin senin düşündüğünden çok daha pahalı olduğunu anlayabiliyorum. İtalya'ya uzanan bu çılgın kaçış serüvenine başlamadan önce herhangi bir araştırma yaptın mı?"

Ravenscroft dik dik baktı. "Evet, her türlü araştırmayı yaptım. İnsanlar orada yaşamının aşırı derecede ucuz olduğunu söylüyorlar..."

"Kanalı geçmek için bile yeterli paran olmadığına göre dediğin gibi olsa iyi olur. Oraya vardığımızda nasıl yaşayacaktık? Eğer ailemin bize yardım edeceğini umduysan için-

de bulundukları şartları bilmiyorsun demektir, zira onlar da her zaman sahip olduklarını sonuna kadar harcayan insanlardır.”

“Hayır, hayır! Böyle bir şeyi asla istemem! Ben oraya vardığımızda, üzüm bağları içinde, küçük, sevimli bir çiftlik evi buluruz diye düşünmüştüm. Ve orada...”

Şömine rafındaki saat yüksek sesle çaldı. Kar deli gibi yağıyordu ve dışarı bakıldığında görülebilen tek şey kardi.

Gülmemek için insanüstü bir çaba sarf ederken, Gregor parmaklarını avuç içlerine gömmüştü.

Venetia Gregor’a ateş püsküren bir bakış attı. Ona, kimseyi kandıramıyorsun, der gibiydi ve sonra Ravenscroft’a dönerek, “Sana tek bir şey sormam gerek,” dedi.

Ravenscroft hevesle öne atıldı. “Ne istersen!”

“Sen bu ‘kurguladıkların’ üzerinde çalışırken ben ne yapacaktım?”

“Ne mi yapacaktın? Sanırım çiftliği temiz ve düzenli tutarsın, belki kıyafetlerimizi yıkayıp güneşe asarsın falan diye düşünüyordum.” Hülyalı bir şekilde gülümsedi. “Saçlarında çok hafif bir kırmızılık var. Her güneşe çıktığında belli oluyor.”

Gregor az kalsın boğuluyordu. Kırmızı mı? Ravenscroft bunu nereden çıkarmıştı şimdi? Gerçi... Şömineden gelen ışık Venetia’nın kahverengi saçlarına gerçekten de kırmızısını parıltılar yayıyordu. Çok garip, Gregor bunu daha önce fark etmemişti.

Venetia öne doğru eğildi, başı şimdi Ravenscroft’unkiyle aynı hizadaydı. “Elimde çamaşır yıkayıp onları ipe asmaktan zevk alacağımı mı düşündün?”

Ravenscroft’un gülüşü kaybolur gibi oldu. “Ben kitabımı

yazarken senin de yardımcı olmak isteyeceğini düşünmüştüm.”

“Çamaşırlarını asarak mı?”

“Ve seninkileri de. Ve çocuklarımızinkileri de...”

Venetia gözlerini kapadı.

“Tam olarak ne hissettiğini biliyorum!” dedi Ravenscroft hevesle. “Bunaldın. Yapmamız gereken şey biçimlendiğinde ben de senin gibi hissetmişim. İtalya’ya gideceğiz, medeniyeti arkamızda bırakıp daha basit bir hayat yaşayacağız. Daha saf bir hayat. Ve belki...” diye ekledi safça, “vaktin olduğunda, yerel çocuklardan bazılarını öğrencin olarak alıp, müzik, İngilizce ve benzeri şeyler öğretebilirsin.”

“Öğrenci mi?” diye tekrarladı Venetia ifadesizce. “Bunların hepsini yapacağımı ve mürebbiye olacağımı mı düşündün?”

“Sadece birkaç öğrenci,” dedi aceleyle ve yüz ifadesi değişiverdi. “Kaldırabileceğinden daha fazla çalışmanı istemem.”

Gregor, Ravenscroft’a az da olsa acımişti. “Venetia, sen her zaman yardım etmeyi sevdiğini...”

“MacLean sakın başka bir kelime daha söyleyeyim deme.” Gregor’a bakmadı ama buz gibi sesi onu susturmaya yetmişti. Gregor ellerini başının arkasına alıp geriye doğru yaslanarak sandalyesine iyice gömüldü. “Ravenscroft, seni hafife aldığımı söylemeliyim. Bu plana ne kadar çok kafa yordüğünü görebiliyorum ve aceleyle bir şeyler yapmaya çalıştığını düşündüğüm için senden özür diliyorum.”

Genç adamın yüzü aydınlandı. “Başlangıçta kulağa aptalca bir fikir gibi geldiğinin farkındayım. Bana da öyle geldi. Ama derinlemesine düşündükten sonra...”

“Birkaç kadeh şaraptan sonra ne şüphe,” diye fikir yürüttü Gregor.

“Yaa, evet! Tam olarak dört kadeh...”

Venetia parmaklarını alnına bastırdı.

“...Fark ettim ki İtalya bizim için doğru yer. Oraya yerleştiğimizde ilham perileri beni ziyaret edecek ve roman yazma fikrim meyvesini verecek.”

“Bu romanın herhangi bir kısmını hiç kâğıda döktün mü?” diye sordu Gregor, sesindeki merak güçlüydü.

Venetia botlarından birini Gregor’a fırlatmak için can atıyordu. Pislik herif, aşağılayıcı bir yorum için resmen can atıyordu ama zavallı Ravenscroft neşeyle cevap vermekten başka bir şey yapamayacak kadar ahmaktı.

“Hayır, henüz hiçbir kısmını kâğıda dökmedim,” dedi. “Ama bazı notlar aldım.” Ravenscroft ceketinin cebinden buruşmuş bir kâğıt parçası çıkardı. Buruşuklarını düzeltti ve şöyle dedi: “Karakterlerimden ikisinin ismini belirledim ve İtalya’daki seyahatlerimi temel almaya karar verdim.”

“O zaman eğitici bir kitap olacak. Bölgenin tarihiyle ilgili. Çok iyi.”

“Ne? Ah, hayır! Gizemli bir konusu olacak. Bir cinayet işlenmiştir -kim ya da nasıl olduğuna daha karar vermedim- ve genç bir adam suçlanır. Tabii ki masumdur ama bunu kanıtlaması gereklidir, aksi takdirde müebbet hapse mahkûm edilecektir.”

Gregor kaşını kaldırdı. “Dur tahmin edeyim. Bu genç adam, sen yaşlarda mı?”

“Ya, evet.”

“Ve senin boylarında... Ve senin saç renginde...”

“Evet! Nereden bildin?”

“Şanslı bir tahmin,” dedi Gregor gülerek.

“Cidden öyle! Bu romanı üç senedir yazmayı düşünüyorum. Vaktim olsa yapabileceğimden eminim.”

“Ki vakti de Sevgili Bayan Venetia size verecektir temizlikçilik hayatına başladığında...”

Ravenscroft dehşete kapılmış gibiydi. “Venetia’yı asla temizlikçi olarak düşünemem!”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Venetia duygusuzca. “Ben ve leğen gibi gördüğünüz ellerim size teşekkür ediyorum.”

Ravenscroft o ellerden birini şimdi tutuyordu. Bakışlarını Venetia’ya kilitleyerek elini yanağına götürdü. “Venetia, dünyadaki en güzel kadın sensin. Kalbinle, ruhunla ve dış güzelliğinle. Umarım sana asla saygısızlık etmeyeceğimi biliyorsundur.”

O ana kadar bu acemi herifin ağzından çıkan her kelime Gregor’u eğlendirmişti. Ama Venetia’nın elini yanağına götürdüğünde Ravenscroft’un gözlerinde parıldayan o apaçık hayranlık, Gregor’un vücudunda alışılmadık -ve şeytani derecede keskin- bir acı dalgasına sebep oldu.

Çok garip bir duyguydu ve neşesini bir anda silip süpürmüştü. Venetia’nın böylesi bir yakınlık karşısında rahatsız olması gerekiyordu. Bu aptalın yaptığı tekliflere öfkeden kuduruyor olması gerekirdi.

Bunun yerine, Venetia iç çekti ve bu cüretkâr herifin yanağını okşarken dudakları isteksizce gülümsedi. “Ah, Ravenscroft, çok gençsin. Ben bunu sürekli unutuyorum, değil mi?” Söylediği şey iltifat olmaktan çok uzaktı ama bu yorum aptal herifi sadece cesaretlendirmişti. Ravenscroft Venetia’nın parmaklarını kendi dudaklarına bastırıp avuç

içlerini öpecek atılganlığa -Tanrı tarafından bahşedilen bir arsızlığa- sahipti.

Gregor'un içinde bir şeyler kopmuştu sanki. "Venetia."

Venetia Gregor'un kararlı ifadesi karşısında gözlerini kırıştırdı. Bir fırtına bulutu kadar kara olan Gregor, şimdi genç kadına tepeden bakıyordu ve bakışı Venetia ile elleri arasında gidip geliyordu.

Gregor'un bakışını takip eden Venetia, Ravenscroft'un büyük bir saygıyla tuttuğu elini yine onun dudaklarında buldu.

İçinde bulunduğu tehlikenin farkında olmayan Ravenscroft Gregor'a gülümsedi. "Venetia bir melek, değil mi?"

Venetia'nın yanakları kızardı ve elini Ravenscroft'un nispeten sıkı kavrayışından kurtardı.

"En azından," dedi Gregor sert bir sesle, "sonunda bu durumun karman çorman olduğunu kabul ediyorsun."

Venetia Gregor'a sert bir bakış attı. "Koşulların benim olmasını istediğim gibi olmamasının haricinde hiçbir şeyi kabul etmiyorum."

"Seninle evleneceğim," dedi Ravenscroft basitçe. "Bu en azından sorunlardan birini çözecektir."

"Hayır," dedi Venetia kararlı bir sesle, "Bu imkânsız bir şey."

"Ama Bayan Oglivie, sizi seviyorum. Tüm kalbimle."

"Ravenscroft." Gregor'un sesi havayı soğutmuştu.

Genç adam, Gregor'a ters bir bakış attı.

Sonrasında olan biteni Venetia asla açıklayamayacaktı. Bir ara Ravenscroft orada samimi, ağırbaşlı ve istirham ederek duruyordu. Sonrasındaysa kapıya doğru geri geri yürüyor ve aceleyle ayağı takılıyordu.

“Ben-ben-ben birden hatırladım... Önemli bir görüşme!” Gömleğinin yakasını çekti.

“Burada? Bu handa?” Venetia hayatında bundan daha saçma bir açıklama duymamıştı. Yani bu zavallı genci yazar olarak üne kavuşma yolunda destekleme düşüncesi haricinde... “Burada bir görüşmeniz nasıl olabilir, Tanrı aşkına?”

Ama boşluğa konuşmuştu. Ravenscroft’un ön kapıdan aceleyle çıkıp kapıyı kapatmasının ardından duyduğu tek şey genç adamın botlarının çıkardığı seslerdi. Saniyeler sonra Ravenscroft pencereden görülebiliyordu; rüzgârın içinden ahıra doğru yolunu bulmaya çalışırken paltosunun düğmelerini ilikliyordu.

Venetia onu izledi. “Hayret bir şey!”

Gelip Venetia’nın yanında duran Gregor omuzlarını silketti. “O aptalın teki.”

Venetia Gregor’a baktı. “Ne yaptın?”

“Kontrolden çıkıyordu, sadece durdurdum.”

Venetia Gregor’a kaşlarını çatarken gözlerindeki şüphe çok netti.

Karın yansıttığı ışık, Venetia’nın kaş ve yanak çizgisini yumuşatmıştı. Eleştirel bir gözle Venetia’ya baktı ve onu Ravenscroft gibi görmeye çalıştı.

Venetia sıradan bir güzelliğe sahip değildi. Hatları yuvarlaklı ve göze hoş görünüyordu ama kabul edilenden biraz kiloluydu.

Kolları sevimli ve yuvarlaklı, göğüsleriyle kalçası dolgundu ve şehvet uyandırıyor. Daha zayıf bir vücut bu kadar tutkulu bir ruhu barındıramazdı. Gregor kabul etmek zorundaydı, onda çekici bir şeyler vardı. Yüzü zekâ, mizah ve canlılığın hayranlık uyandırıcı bir karışımına sahipti.

“Ne oldu?” diye sordu, artık kaşlarını indirmişti. “Bana neden öyle bakıyorsun?”

“Ravenscroft’un neye bu kadar abayı yaktığını merak ediyorum.”

Venetia’nın yanakları kızarmıştı. “Gözlerini çok zorlama.”

“Bu kadar alıngan olmayı bırak. Hayranlık uyandıran çok şey görüyorum.”

Venetia şüpheyle bakınca Gregor güldü. Venetia’nın kalın siyah kirpiklerle çerçevelenmiş gümüş grisi gözleri, şu ana kadar gördüğü en güzel gözlerdi. Teni çok açık renk olmasa da taze ve yumuşaktı. Kolayca bronzlaşıyordu ve şimdi bile nispeten burnunun üzerindeki çiller görülebiliyordu. Dudakları dolgun ve olağanüstü canlıydı, dişleriyse beyaz ve düzdü. Koyu kahverengi saçları nemle en ufak teması sonrası dalgalanıp kıvrırcıklaşmasının haricinde sıradandı.

Doğruyu söylemek gerekirse kendisinin en çekici bulunduğu bu özelliğiyle ilgili Venetia’nın ettiği şikâyetleri hatırlayınca hafifçe gülümsedi. Şimdi düşününce Venetia aslında çekici bir kadındı. Birbirlerini uzun süredir tanıdıkları için Gregor bu gerçeğe alışmış olmalıydı, bu da her ikisi için de iyi bir şeydi. Arkadaşlıklarına çok değer veriyordu ve bu tür arkadaşlıklarda her zaman olduğu gibi bundan vazgeçmek gibi bir niyeti asla yoktu. Ama yine de bu ışığın altında Venetia’da lanetli bir şekilde çekici bir şeyler vardı. Onu Venetia’ya, tombul dudaklarına, yumuşak omuzlarına, dolgun göğüslerine çeken bir şeyler... Gregor’u ateş bastı ve bir anda kendini Venetia’ya doğru yürürken buldu.

Venetia’nın gözleri büyüdü ve teni pespembe kesildi. “Gregor, ne...”

Cidden ne oluyordu? Kendine şaşırın Gregor durdu. Lanet olsun, ben ne yapıyorum böyle? Önce onun yardımına koşmuştu ki bunu nadiren yapardı, şimdiyse dokunamayacağı bir kadına şehvet dolu gözlerle bakıyordu.

Gregor topuklarının üzerinde döndü ve şapkasını aldı. “Özür dilerim. Bu durumu düşünüyordum sadece.” Venetia’nın bakışlarıyla karşılaşmamaya özen göstererek paltosunu üzerine geçirdi. “Ravenscroft’un yanına gidip atların ne durumda olduğuna bakacağım.”

Venetia gözlerinde tereddütle başını salladı. Gregor’un bakışı Venetia’nın yüzünde, pembeleşmiş teninde, dolgun göğüslerinin elbisesinin ince kumaşını bastırışında oyalandı ve...

Gregor, “Birazdan dönerim,” diyerek Venetia’yı tersledi. Bir sebepten hem Venetia’ya hem de düşüncelerinin garip gidişatı yüzünden kendine sinirliydi. “Yemek söyle. Hazır olana kadar Ravenscroft ve ben açlıktan ölüyor oluruz.”

Ve derin bir rahatlama duygusuyla buz gibi havaya çıktı.

Bölüm 4

Bir zamanlar, MacLean'lerin, lanetlerini korkunç bir kuraklık döneminde İskoçya'nın güneydoğusundaki ovalara yağmur yağdırmak suretiyle iyilik için kullanmaya çalıştıkları söylenir. Ama yağmur yirmi dokuz gün boyunca yağmış ve kuraklığı yok etmeyi başaramadığı gibi ne kaldıysa hepsini silip süpürmüştü. İşte lanetin doğası budur; asla vermez ve olanı da alır.

LOCH LOMOND'LU YAŞLI KADIN NORA'NIN, SOĞUK BİR AKŞAMDA ÜÇ KÜÇÜK KIZ TORUNUNA ANLATTIKLARINDAN

Bayan Treadwell önlüğünden büyük bir anahtar çıkarıp merdiven başındaki ilk kapıyı açtı. “İşte burası, Bayan West! Handaki en iyi ikinci oda.”

Venetia Londra'dan getirdiği küçük eşya çantasıyla odaya girdi. Hanın avlusuna bakan büyük pencerenin yanında duran yana eğik yataklı oda küçükçeydi. Mavi perdeler, yatağı süsleyen mavi yastık ve yatağın ev yapımı örtüsüyle uyumluydu. Tek bir sandalye, her ikisi de sarı-mavi çiçeklere bo-

yanmış eski bir maşrapa ve tas içeren lavabonun yanında yerini almıştı.

Oda bütünüyle Venetia'nın beklediğinden daha iyiydi. Döşek topaklanmıştı ve kapı aralıkken pencereden hafif bir esinti geliyordu ama Venetia ısınabileceğinden emindi ve şu an en önemli şey buydu. Çantasını yere bırakıp, "Burası çok tatlı," dedi.

Bayan Treadwell'in yüzü parladı. "Burayı ben kendim, *Ladies Grace* dergisinde gördüğüm bir fotoğrafa benzetmeye çalışarak dekore ettim." Eleştirel bir şekilde odayı süzdü. "Tabii ki perdelerde resimdeki mavinin tonunu tam tutturamadım ve yatak fotoğraftaki kadar büyük değil ama yine de ona yakın."

"Tüm odalar bunun kadar sevimli mi?"

"Ah, büyük oda en iyisi! Bayan Bloom ve arkadaşı orada kalıyorlar. Dün gece geldiler ve bugün biraz şekerleme yapmak istediler, yoksa geldiğinizde onları görürdünüz. Sanırım akşam yemeğinde onlarla karşılaşacaksınız; çünkü Bayan Bloom yemeğinden kısacak biri değil, bilmem anlatabildim mi?"

Venetia güldü. "Tuttuğumuz diğer oda nasıl?"

"Şimdi, orası biraz küçük, özellikle iki erkek için. Ama size bu odayı vermenin en iyisi olduğunu düşündüm, parmaklarınızı kızartacaktır, o derece sıcaktır." Bayan Treadwell, Venetia'ya kurnaz bir bakış attı. "Sormamın bir sakıncası yoksa Lord MacLean'in yüzündeki yara nasıl olmuş?" diye sordu ve aceleyle ekledi: "Görünüşünde herhangi bir fark yarattığından değil, zira o yarayla bile, bir keresinde resimli bir kitapta gördüğüm şövalyeler kadar yakışıklı."

"On dört yaşındayken bir kaza geçirdi. O ve erkek kar-

deşleri hep savaş oyunu oynarlardı ve bir gün yeni bir çift eskrim kılıcı kullanırlarken, kılıcın ucundaki düğmelerden biri düşmüş, ancak Gregor'un kardeşi bunu fark etmemiş ve..." Venetia ürperdi.

Bayan Treadwell, "Enerjik çocuklarmış ha?" diye sordu.

"Biri hariç hepsi hâlâ öyle," dedi Venetia. "Callum, Lord MacLean'in en genç kardeşi bir buçuk yıl önce öldürüldü." Gregor Callum'dan bahsedildiğinde hâlâ sessizliğe gömülüyordu.

Bayan Treadwell, "Bu zor, yani bir kardeşi kaybetmek. Sanırım bunu siz de bilirsiniz, öz kardeşinizin bugün ciddi anlamda yaralanma riski atlattığını göz önünde bulunduracak olursak. Bu sizi bayağı üzmüş olmalı," dedi.

"Ah, elbette. Ben onun hep çok dayanıklı olduğunu düşünmüşümdür..."

"Ben de erkek kardeşim Cyril için hep öyle düşünmüşümdür. Yarı eğitilmiş atlara biner, arabaları yarıştıır, tehlikeli her türlü şeyi yapar ama hiç zarar görmez." Kafasını salladı.

"Evet, Bay West de aynen öyledir. Hiçbir zaman sağduyulu değildir ama aptallıklarının bedelini asla ödemeyeceğinden de çok emindir, bu da çok sinir bozucu bir durum." Midesinden gelen hafif bir gurultu, kazanın heyecanıyla öğle yemeği yemediğinin farkına varmasını sağladı. "Nezakatiniz için size çok teşekkür ederim Bayan Treadwell. Akşam yemeğinin ne zaman hazır olacağını öğrenebilir miyim?"

"Çok kısa bir süre içinde. Bay Treadwell mutfakta bize yardımcı olması için bir kız işe aldı. Adı Elsie ve ondan daha iyi bir aşçı bulamazsınız. Burada aç kalmazsınız Bayan!

Mavi Horoz misafirperverliği ile ünlüdür ve zaten ben de başka türlü olmasına izin vermem.”

“Eminim buradaki herkes sizinle aynı fikirde olacaktır,” dedi Venetia ve Bayan Treadwell’in yüzü ışıldadı. “Teşekkür ederim, Bayan! Şimdi izninizle gidip Elsie’nin yardımı ihtiyacı olup olmadığına bir bakayım. Ben yemek pişiremem ama gerektiğinde tencere karıştırabilirim.” Hızlıca gülümseyerek arkasından kapıyı kapatıp odadan çıktı.

Venetia yatağa doğru yürüdü ve ellerini çenesinin altına alarak kendini yatağa attı.

Ravenscroft’un berbat planlarının kendisini böyle bir pisliğe bulaştırdığına inanamıyordu. Daha da şaşırtıcı olan ise Gregor’un ortak salondan tam da ayrılmadan önce yüzünde beliren ifadeydi. Bir an için, belki de sadece bir saniiyeliğine Venetia’ya onu arzuluyormuş gibi bakmıştı.

Kalbi biraz hızlıca çarptı. Gregor’u tanıdığı bunca sene boyunca, onu kendisine hiç böyle bakarken görmemişti. Şimdi düşününce, Gregor aslında ona hiç *gerçekten* bakmamıştı. Hiçbir zaman saçını kesip kesmediğini ya da yeni bir kürk manto alıp almadığını fark etmezdi.

Ama kendisi Gregor’u kesinlikle fark etmişti ve bu konuda onu kim suçlayabilirdi ki? Çok tehlikeli ve müthiş bir şekilde yakışıklıydı. Daha da kötüsü, Gregor bunun farkındaydı.

Venetia eline bir yastık alıp ona sarıldı. Yastığın yıpranmış keteni yanağının altında ipekmiş hissi uyandırıyordu. Gregor dış görüntüsü itibariyle neredeyse kusursuz olmasına rağmen Venetia neyse ki Gregor’un karakterindeki kusurları biliyordu. Küstahtı, çabuk sinirleniyordu, akranlarına karşı soğuk ve uzaktı. En kötü kusuru ise her türlü yardımı za-

yıflık belirtisi olarak algılamasıydı. Venetia'nın inandığı tek bir şey varsa o da akranlarla edilen arkadaşlığın yararlarıydı.

Gregor'un birtakım iyi özellikleri Venetia'nın onunla olan arkadaşlığını değerli kılıyordu. Zeki ve espriliydi; kendi ailesine çok yakındı ve öyle olduğunu kabul etmek onu öldürecek olsa da eski moda bir centilmenlik anlayışına sahipti. En iyisi de Gregor, Venetia'yı üzgün olduğunda dinleyen ve onun başarılarıyla kayıtsız şartsız mutlu olan muhteşem bir arkadaşı. Atından düştüğünde ona ilk yardım eden ve asla eleştirmeyen ilk kişiydi Gregor. İyi bir atlayış yaptığında onu hiç çekinmeden tebrik eden ilk kişi yine Gregor'du ve Venetia'ya göre bu, erkeklerde nadir bulunan bir özellikti.

Venetia yatakta yan dönüp tavana baktı ve dalgınlıkla beyaz kalın sıvada soru işareti şeklindeki bir çatlağı fark etti. O ve Gregor arkadaşlıklarını sürdürmekte iyi iş çıkarmışlardı ki bu Gregor'un -nasıl dese- şehvete düşkünlüğü göz önünde bulundurulduğunda kolay iş değildi.

Ortak salonda Gregor'un kendisine attığı bakışı düşündü ve kendi kendine onaylar gibi başını salladı. Buna kesinlikle şehvet denirdi. Şimdi artık bu bakışı tecrübe ettiği için Londra'daki birçok genç kadının Gregor yüzünden neden kendisini aptal durumuna düşürdüğünü anlayabiliyordu. Çekici, baştan çıkarıcı, sersemlemiş ve çakırkeyif hissetmişti. Ve bunların hepsi sadece tek bir bakış yüzünden olmuştu.

Gregor hiç uğraşmadan ilgi çekme ve büyüleme yeteneğine sahipti. O, kadınları gizemli bir melodinin görünmez bağlarıyla peşinden koşturan bir alfa erkeğiydi ve bu öyle bir melodiydi ki insan tehlikede olduğunu daha anlayamadan uçurumdan aşağı düşebilirdi. Venetia bunun yaşandığını defalarca görmüştü ve her seferinde de onların aptallıklarını

onaylamadan izlemişti. Ama şimdi, onları artık biraz daha anladığını düşünmeye başlamıştı.

Dışarıdan bir bağış geldi, sonrasında da ahır kapısının süngüsünün gıcırtyla ardına kadar açıldığını duydu. Yataktan kalktı, pencereye gitti ve ağır perdeyi çekti. Soğuk hava pencerenin gevşek çerçevelerinden içeri sızıyordu, Venetia titredi. Bir elini pencerenin pervazına dayadı, öbür koluyla da camdaki buğuyu sildi. Ravenscroft'un seyisi daha yeni geliyordu. Arabanın atlarından birine binmişti, diğerini de arkasında getiriyordu.

Hanın seyisi ile Gregor'un seyisi Chambers atlar konusunda yardımcı olmak için dışarı çıktılar. Gregor ahırın koca kapısında, karlar erimeden saçına düşerken, diğerleri girince kapıyı hemen kapamak için hazır bekliyordu. Venetia bir kar tanesi olup yumuşak saçlarına, tam da ılık teninin gömleğinin yakasından itibaren kaybolduğu o kışkırtıcı yere konmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti.

Belli belirsiz bir ürperti bedenini kapladı. *Kes şunu*, dedi kendi kendine kararlı bir şekilde. *Bu sadece Gregor.*

Ama 'sadece Gregor' seyredilesi bir manzaraydı. Kalın paltosunun düğmeleri her ne kadar sanki daha üzerine yeni giymiş gibi açık olsa da palto hâlâ üzerindeydi. Venetia paltosunun altındaki gümüş düğmeli, koyu mavi ceketini görebiliyordu, kravatı kar gibi bembeyazdı, koyu renk düğmeleri olan kırmızı yeleği geniş göğsünü sımsıkı kavırıyordu. Siyah binici pantolonu, bir çift parlak siyah botun içinde kaybolmadan önce kaslı bacaklarını sarıyordu.

Pencere Venetia'nın nefesiyle buğulanmıştı ve tekrar silmek için elbisesinin kolunu kullanmak zorunda kaldı. Venetia'nın bu hareketi Gregor'un dikkatini çekti ve yukarıya, pencereye bakmak için döndü.

Venetia donmuştu; ikisinin gözleri buluştuğunda hareket edemeyecek durumdaydı. Kalbi titremiş ve kanı çılgın gibi kızıışmıştı. Soğuk pencereye rağmen teni yanıyordu ve bütün vücudu sanki ısınmış gibi temposu artmıştı.

Gregor'un kaşları hafiften çatılırken gözleri koyulaşmıştı. Venetia kalbi kulaklarında uğuldarken doğal bir şekilde gülümsemek için kendini zorladı. Bu sadece Gregor. Sadece Gregor.

Hanın seyisi Gregor'a bir şeyler söyledi, Gregor da cevap vermek için döndü. Büyü bozulmuştu ve Venetia perdelerin arkasına, kenara kaydı. Dışarıyı hâlâ görebiliyordu ama Gregor'un durduğu yer olan ahırın görüş alanından çıkmıştı.

Venetia orada duraksadı ve Gregor'un geri dönüp kendisinin hâlâ pencerede olup olmadığına baktığını hayal etti. Hayal kırıklığına uğrar mıydı? Belki Venetia'nın orada olmasını ümit ederdi ve...

Ben ne yapıyorum? Aptal gibi onun için üzülürken onun beni burada görmeyi dilemesini istemiyorum. "Aptal araba kazası," diye mırıldandı Venetia. Allak bullak etmişti kafasını...

Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Onun için gerçekten de üzüldüğü yoktu, o sadece izliyordu. Bu tamamen farklı bir şeydi. Biraz öne eğildi ve Gregor'un Chambers'ın yönlendirdiği atı tutan görüntüsünü yakaladı. Atın sağrısını inceliyorlardı.

Venetia kaşlarını çattı. Zavallı hayvan kazada bir kasını mı zedelemişti? Yemekten sonra gidip kendisi bakacaktı. Bakışı yeniden Gregor'a kaydı. Gregor şimdi bir kolu atın sırtında, başı da hiç şüphesiz tüm ayrıntılarıyla kazayı anlatan ve hızla konuşan Chambers'a dönük bir halde atın yanında duruyordu.

Venetia iç çekti. Bu kadar şey görüp bu kadar az şey duy-
mak epey sinir bozucuydu.

Gregor'un başının arkasına baktı ve nemli saçlarının uç-
larının bir kez daha kıvrıldığını fark etti. Venetia burnunu
kırıştırdı ve Gregor'un fark ettiğini umarak kararlı bir şe-
kilde perdeleri çekti. Lanet olsun, saçları kendisinininkinden
daha güzel görünen bir erkekle arkadaşlık etmek zordu.

Kapının hızla vurulduğunu duyan Venetia, bakmaya git-
ti.

Bayan Treadwell, elinde davetkâr görünen bir kova su
tutarak holde duruyordu. "Temizlenmek için biraz su ister-
siniz diye düşündüm." Aceleyle Venetia'nın yanından geçti
ve lavaboyu suyla doldurdu. "Heyecanlı bir gün oldu, değil
mi?"

"Evet, öyle oldu. Sanmıyorum ki... neyse, önemli değil."

"Ne sanmıyorsunuz?"

"Bir ara tam bir banyo yapıp yapamayacağımı merak edi-
yordum," dedi Venetia birazcık özlem dolu bir sesle. Sıcak
banyoyu neredeyse kremayla kaplı yağlı çörekler kadar se-
verdi.

Bayan Treadwell'in sıradan ifadesi parladı. "Elbette yap-
abilirsiniz! Gerçek bir bakır küvetim de var, gerçekten! Öz
kız kardeşim onu bana York'tan gönderdi. Kendisinde de
aynısından var ve onu ziyarete gittiğimde, 'Ah, ben de böyle
bir küveti çok isterim!' dedim ve öbür sene bana bir tane
yollayıverdi işte!"

"Ne kadar düşünceli! Bir banyo çok iyi gelir şu an."

"Siz yemeğinizi yerken ben de Elsie'ye suyu ısıttırayım.
Yemeğiniz orada, masada. Kısa süre içinde güzel bir banyo
yaparsınız.

“Çok teşekkürler.”

“Ah, bu bir şey değil ki. Konuklarımla mutlu olmasını isterim, gerçekten. Belki siz de Londra’daki arkadaşlarınıza bizi tavsiye edersiniz.”

Venetia, “Memnuniyetle,” dese de yakın zamanda evlenmek için kaçabilecek kimse aklına gelmedi. “Çabucak temizlenip aşağıya arkadaşlarıma katılacağım.”

Bayan Treadwell, “Çok iyi Bayan,” diyerek kapıya yöneldi. “Suyun geri kalanını Bayan Bloom ve arkadaşına götüreceğim. Bayan Bloom huysuz bir tipe benziyor, sürekli şundan bundan şikâyet ediyor. Bana biraz Bay Treadwell’in annesini hatırlatıyor, cidden...” Bayan Treadwell’in ifadesi gölgelendi. “Bayan Bloom bana yatakların nemli olduğunu söyleyecek cüreti çoktan gösterdi! Sanki hanımdaki herhangi bir yatağın nemlenmesine izin verirmişim gibi!”

“Belki o da zor bir gün geçiriyordur.”

“Bu ona yataklarına nemli deme hakkını vermez. Bay Treadwell ve ben Mavi Horoz’a sahip olduğumuz tüm o yıllar boyunca kimseden böyle bir şey duymadık!”

Venetia hole doğru temkinli bir bakış attı. Karşı odayı her kim tutmuşsa Bayan Treadwell’le konuştukları her kelimeyi duyduğundan emindi. Eğer Bayan Bloom öncesinde keyifsizse, şu an, yani ev sahibesinin kapı açıkken kendisini bu şekilde kötülediğini duyduktan sonra daha da keyifsiz olmalıydı. “Yatakların iyi olduğundan eminim, Bayan Treadwell,” dedi Venetia çabucak. “Temiz su için size tekrar teşekkür ederim.”

Kadın başını sallayıp kapıya dönerken saçının gümüş bukleleri sallandı ve sanki savaşa hazırlanıyormuşçasına omuzlarını dikleştirdi. Venetia kapıyı kapayıp bavulunu boşaltmak için döndü.

Bavulunun daha sadece kapağını kaldırmıştı ki karşıdaki odanın kapısının açıldığını ve bir kadının yüksek ve tiz bir sesle, perdelerin tam olarak kapanmadığı ve bu konuda ne yapılabileceği konusundaki şikâyetlerini duydu.

Bayan Treadwell'in Bayan Bloom'u tarifi yerinde görünüyordu. Sesler azaldı ve Venetia tekrar bavuluna döndü.

Yanına aldığı bütün kıyafetler korkunç bir şekilde kırıkmıştı ve daha da kötüsü, bavul karda yuvarlandığı için ıslanmışlardı da. Ayrıca bavulunu aceleyle toplamıştı; bu yüzden de içindeki hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi. Daha fazla saç tokası getirmeyi akıl edememişti ve kaza esnasında düştüğünde birçoğunu da kaybetmişti. Kar yağacağını düşünmemişti, bu yüzden de ayağındaki nemli yarım botun dışında yanında getirdiği terlikler ne yazık ki yetersiz kalacaktı. Sabah giymek için mavi kurdeleli beyaz elbisesini getirmiş ama elbisesine uyan ve saçını toplamak için kullandığı mavi kurdeleleri bavuluna koymak aklına gelmemişti. Ziyaretler için şahane bir gri elbise getirmişti ancak çabucak yola koyulmak için acele ettiğinden, bavuluna beyaz eldiven koymayı unutmuştu. Nakış kasnağını yanına almayı akıl ettiğinde, son bir çabayla iplik çantasını da yanına almıştı, ne var ki iplik çantası büyük ihtimalle karın içinde kaybolmuştu.

Kıyafetlerinin bu durumda ve bu kadar az oluşu son derece sinir bozucuydu ama guruldayan midesi bu konu üzerinde çok fazla oyalanmasına izin vermedi. Islak kıyafetleri etrafa yayabildiği kadar yaydı, ortama birazcık uygun olan tek elbisesini giydi -giydiği kıyafet, önü ortadan derin yırtmaçlı olan ve içinde çizgili iç eteği bulunan, uzun kollu ve dik yuvarlak yakalı, koyu yeşil bir elbiseydi. Kırıksık olsa da

diğerlerine göre daha iyi bir durumdaydı. Venetia ılık suda ellerini ve yüzünü yıkadı, fildişi tarağını buldu (ama aynasını bulamadı) ve elinde kalan birkaç tokayla saçlarını tutturdular. Kahverengi ipek terliklerini giyerken rahatlama duygusuyla son on dakikadır Gregor'u bir kez bile düşünmediğini fark etti.

Bu düşünce onu gülümsetti ve aşağıya daha yüksek bir moralde indi. Ortak salona girdiğinde Ravenscroft kendini şöminenin yanındaki bir koltuğa kırışık kıyafetlerle ve yorgun bir ifadeyle atmaktaydı.

Gregor ise Londra'da herhangi bir eve davet edilmeye hazır gibi giyinmişti. Tombulca bir kadının elini tutmuş, ona reverans yapıyordu. Kadın patlıcan rengi bir elbise giymişti, beyaz saçlarıysa devekuşu tüylerinden oluşan kalın bir kütleyle komik bir şekilde süslenmişti.

Yanakları aniden kızaran Venetia başka tarafa baktı ve bir anda donuk bir kahverengiye çalan gri bir elbise içinde, mat inciler takmış olan, nispeten basit ve zayıf bir kadınla göz göze geldi.

Kadın hemen reverans yaparak, "İyi akşamlar," dedi nefessiz bir sesle. "Ben Bayan Platt."

Karşılığında Venetia da reverans yaptı. "Nasılsınız? Ben Bayan Venetia, Venetia O..."

"Bayan West!" Gregor'un derin sesi odanın karşısından geldi.

Venetia zorla gülümsedi ve her ne kadar kalbi ürkmüş bir at gibi dörtünale koşsa da Gregor'a başıyla selam vermeyi başardı. "Lord MacLean."

Gregor başıyla selamladı. "Bayan West, böldüğüm için özür dilerim ama erkek kardeşiniz ve ben tam da Bayan Bloom ve onun arkadaşı Bayan Platt ile tanışıyorduk..."

“Bayan West,” dedi Bayan Bloom top ateşi gibi patlayan yüksek sesle. “Ağabeyiniz bana Londra’da yaşadığınızı söyledi. Hangi bölgesinde olduğunu sorabilir miyim?”

Kadının geniş çenesinde nispeten kibirli bir gülümseme belirmişti. “Şehrin hemen her yerini bilirim, orada yirmi yıldan fazla yaşadığım için... Neredeyse herkesi tanırım, değil mi Bayan Platt?”

Bayan Platt başını anında onaylarcasına salladı, bakışı gergin bir şekilde önce işverenine, ardından öteye kaydı. “Ah, evet,” dedi kadın nefes nefese bir sesle, “Bayan Bloom kesinlikle şehirdeki herkesi tanır! Ben her zaman Bayan Bloom’un Londra’nın yarısıyla akrabalık ilişkisi olduğunu, diğer yarısının da davetliler listesinde olduğunu söylerim!”

Venetia’nın morali bozulmuştu. Eğer kadın cidden de cemiyette kabul gören bir kişiye -ki bu belirsiz de olsa mümkündü- o zaman gelecekte başka bir yerde karşılaşabilirler, çevirdikleri iş de ortaya çıkardı.

Venetia Gregor’a, onun da tehlikenin farkında olup olmadığını görmek için temkinli bir bakış attı ama Gregor’un şehirli gülümsemesi Venetia’nın korkularını hafifletmeye yetmedi.

Bölüm 5

Sabırsız bir adamla uğraşmak sabırlı bir kadının işidir. Ama ne yazık ki sabırsız bir kadınla kimse uğraşamaz.

**LOCH LOMOND'LU YAŞLI KADIN NORA'NIN,
SOĞUK BİR AKŞAMDA ÜÇ KÜÇÜK KIZ TORUNUNA
ANLATTIKLARINDAN**

Ravenscroft Venetia'ya özür dilercesine gülümseyerek boğazını temizledi. “Üzgünüm Bayan Bloom ama kız kardeşim ve ben en çok Yorkshire’da vakit geçiririz. Bizi Londra’da görmüş olduğunuzdan şüpheliyim.”

“Ki bu tamamıyla benim hatam,” dedi Gregor ciddi bir ses tonuyla. “Londra ile özdeşleşen beyhudeliği onaylamıyorum.”

Bayan Bloom elini salladı. “Eminim bu doğrudur.” Bayan Platt’a imalı bir bakış attı. “Erkek kardeşiniz gibi, canım... Londra’da onun gibi -tedbirli olmadıkları takdirde- yanlış yollara sürüklenmeye müsait bir sürü kişi var.”

Bayan Platt kıpkırmızı kesildi. “Erkek kardeşim Bertrand yanlış yollara sürüklenmedi; iyi niyetini istismar ettiler. Onun durumu bambaşka bir şey!”

Bir süredir uzak taraftaki duvara bakmakta olan Gregor, aniden konuşmaya girdi.

Herkes dönüp ona baktı.

Pencerenin yanındaki bir resmi gösterdi. “Bayan Bloom, lütfen şu tabloya bakıp bana Vreeland olup olmadığını söyleyebilir misiniz? Londra tecrübelerinizle, sanatla buradaki herkesten daha çok haşır neşir olmalısınız.”

Venetia kaşlarını çatı. Burada mahvolmanın eşiğindeki Gregor sanattan mı bahsediyordu?

Bayan Bloom bu sözlerle adeta kabardı. “Prens gibi ben de Felemenk resamlara bayılırım. Merhum eşim, ruhu şad olsun, iki yıl önce kralın kendi koleksiyonundan harika bir resim satın almıştı. Şu an bile kütüphanemizde asılı.”

Gregor onayladı. “O zaman uzman olmalısınız.” Kıkır kıkır gülererek onaylayan Bayan Bloom’a şunu da söyledi: “Şu resmi inceleme nezaketini gösterip bana Vreeland olup olmadığını söyleyebilir misiniz?”

“Elbette.” Döndü ve duvara doğru gözlerini kısarak baktı. “Ama, mmm... Hangi resim?”

Venetia gözlerini kırıştırdı. Resim genişçe bir tabak kadar büyüktü. Eğer Bayan Bloom resmi göremiyorsa bir yarasa kadar kör olmalıydı. Venetia’nın içini bir rahatlama duygusu kapladı; Bayan Bloom ile bir daha karşılaşsa bile, yaşlı kadının onu tanımama ihtimali çok yüksekti.

Bayan Bloom duvara doğru yürürken gözleri neredeyse kapanana kadar gözlerini kısı. Resme yaklaşık bir metre kala doğruldu. “Ah! Şu resim! Vreeland’ın bir kopyası olabilir cidden. Onun hafif vuruşları vardır.”

Şimdi daha kolay nefes alan Venetia, Gregor’a teşekkür eden bir bakış attı ve Gregor karşılığında hafifçe gülümseyerek omuzlarını silkti.

“Çok güzel bir çayır manzarası,” dedi Bayan Bloom, tekrar ateşin başına dönerken. “Ne kadar huzurlu görünse de, Londra’nın sunduğu bu kadar imkân varken insanın neden sayfiyede yaşamak istediğini anlayamıyorum. Her yılın en azından yedi ayını şehirde geçiririm çünkü sayfiyede daha uzun kalamıyorum.”

“Ah, ben sayfiyeyi çok severim,” dedi Venetia neşeyle. “Bayan Platt siz hangisini tercih...”

“Ben sadece Lake Country’yi severim,” dedi Bayan Bloom arkadaşına hiç bakmadan.

Bayan Platt özür dilediğini ifade edercesine gülümserken Venetia yaşlı kadının kabalığı karşısında öfkeden köpürmüştü. Bayan Bloom, Bayan Platt’ın önünü her fırsatta kesmeye kararlı gibiydi. Ama Venetia böyle bir saçmalığa tahammül etmeyecekti.

Nazikçe Bayan Platt’a gülümsedi. “Umarım yemekte benim yanımda otursunuz çünkü sayfiyede yaşam konusunda benimle aynı aşka sahip birisiyle sohbet etmeyi çok isterim.”

Bayan Bloom epey yüksek sesle güldü. “Cidden, Bayan West. Bayan Platt’ı cesaretlendirmenize hiç gerek yok. O bir şehir sakini ve sayfiyeye tıklıp kalmaya tahammül edemediğini sıklıkla dile getirmiştir.”

Venetia az önce kaynıyorsa şu an artık taşıyordu.

“Ah! Dışarıdan, geçitten gelen bir ses duyuyorum,” dedi Gregor, bir elini Venetia’nın dirseğinin altına koyup onu Bayan Bloom’dan hızla uzaklaştırırken. “Yemek geliyor olmalı.”

Venetia öfkeyle Gregor’a baktı ama herhangi bir cevap vermeden kapı açıldı ve Bayan Treadwell büyük bir tepsi

taşıyarak, arkasından gelen iri kemikli bir kızla içeri girdi. Kız al yanaklı ve çilliydi; kalkık bir burnu vardı ve saçları lepiska gibiydi.

Kız masa başına geniş bir çorba kâsesi koyarken yüzünü geniş bir gülümseme kapladı. “Kalın kesilmiş domuz budu, turşulu yumurta yemeği, küçük bir tabak bıldırcın göğsü, tütsülenmiş balık, şekere batırılmış armut ve bir sepet sıcak ekmeğimiz var. Ah, elbette çorbamız da var. Annemin bana sindirime iyi gelir diye öğrettiği yabanhavucu çorbası.”

Bayan Bloom al yanaklı kıza dikkatle baktı. “Yabanhavucu çorbası diye bir şey hiç duymamıştım.”

Bayan Treadwell’in gülümsemesi kayboldu ve gözlerinde temkinli bir bakış belirdi. “Elsie pişirdi. Bay Treadwell bugüne kadar içtiğinin en iyisi olduğunu söyler hep.”

Venetia masadaki yerini aldı. “Çorbayı dört gözle bekliyorum. Bu havada hiçbir şey çorbadan daha iyi olamaz.”

“Kesinlikle!” dedi Ravenscroft, Venetia’nın yardımına koşarak.

Venetia Ravenscroft’u ısıltılı bir gülümsemeye ödüllendirdi. Bu da Ravenscroft’un Venetia’ya kocaman gülümsemesini sağladı. Gregor, Venetia ile Ravenscroft arasında geçen bu sahneyi gördü ve gözlerini kısarak uzun süre Venetia’yla bakiştı, sonra kasten bakışlarını başka yere çevirdi. Yemeğin geri kalanında çok az konuştu, bu yüzden Venetia kendini iki kat yalnız hissetti. Bu adamın nesi vardı böyle? Yemek biter bitmez öğrenecekti.

Akşam yemeği berbat geçmişti. Bayan Bloom, Venetia’nın konuşmayı daha güvenli konulara çekme çabalarına rağmen, Bay ve Bayan West hakkında daha çok şey öğrenmeye kararlı gibiydi. Ravenscroft yardım etmeye çalışsa da

acayip bunalmıştı ve yardım edemeyecek kadar yorgundu. Bu da Venetia'yı iyice yalnız bırakmıştı.

Vakit ilerledikçe Venetia'nın sabrı azalmaya başladı. Özellikle de Bayan Bloom'un odalarında yapılmayı bekleyen bir 'dikiş' işini emreden bir ses tonuyla Bayan Platt'a hatırlatması Venetia'nın sabrını cidden zorlamıştı.

Yemek nihayet bittiğinde Bayan Bloom ayağa kalkarak yüksek sesle kendisinin ve Bayan Platt'ın artık odalarına çekileceğini duyurdu.

Kapı onların ardından kapanır kapanmaz Ravenscroft kollarını başının üzerine kaldırarak esnedi.

"Ah, ben de," dedi Gregor, doğruca Ravenscroft'a bakarak.

Genç adam fark etmedi. "Tanrım, bilinçsiz bir halde yere düşmek üzereyim." Tekrardan, bu sefer daha da kuvvetli esnedi. "İzninizle, bugün beni çok yordu. Artık yatmalıyım."

"Harika bir fikir," dedi Gregor. "Ben de birazdan geliyorum. Son bir kez daha atlara bakmak istiyorum."

Ravenscroft Venetia'ya döndü ve elini dudaklarına götürüp nispeten utangaç bir halde ona gülümseyerek parmaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Rüyanızda beni görmenizi umacak cesaretim yok."

Venetia elini geri çekti ve Ravenscroft'un aşırı derecede genç, yirmi iki yaşından çok daha genç görüldüğünü düşündü. Kalbi biraz yumuşamıştı. O çok genç ve saftı, üstelik gözlerinde öyle bir ümitle bakıyordu ki etkilenmemek mümkün değildi. Venetia gülümsedi. "O kadar yorgunum ki eğer rüya görürsem bu uykuyla ilgili olacaktır."

Gülümsemesi kaybolurken Ravenscroft şunları söyledi: "Bu sabah olanlar için çok üzgünüm. Neler olduğunu size

anlatmalıydım. Korkarım her şeyi enine boyuna düşünmemişim.”

Venetia omuzlarını silkti. “Artık her şey bitti. Söylenecek başka bir şey yok.”

Ravenscroft’un bakışları derinleşti. Venetia’ya doğru düşüncesizce bir adım attı ve tekrar elini tuttu. “Venetia, ben...”

“Diğer misafirler burada olmadığında, ona Bayan Oglivie diyeceksiniz.” Gregor’un sesi, şömineden yayılan sıcaklığa rağmen, odayı soğuttu.

Ravenscroft Venetia’nın elini bırakırken kıpkırmızı kesildi. Gregor’u görmezden gelerek, sert bir ses tonuyla “Bayan Oglivie, bu konuyla ilgili sizinle sonra konuşacağım. Şimdilik size iyi geceler diliyorum,” diyerek Venetia’nın önünde eğilip Gregor’a doğru soğuk bir baş işareti yaptıktan sonra topukları üzerinde döndü ve odadan çıktı.

Venetia bir kolu şömine rafına yaslanmış, diğer eli cebinin derinliklerinde, şöminenin yanında durmakta olan Gregor’a sert sert baktı. “Buna hiç gerek yoktu.”

Gregor omuz silkti. “O köpek seni istismar ediyordu.”

“Etmiyordu.” Venetia iç çekti. “Ravenscroft’la bu şekilde uğraşmayı cidden kesmen gerek.”

“Ben ona hak ettiği gibi davranıyorum.” Gregor şömineye döndü, maşayı alıp ateşi karıştırdı.

“Hata yaptığının farkında,” dedi Venetia.

“Evet, yakalanarak hata yaptım.”

“Hayır, Ravenscroft hatayı, bu kadar gelişigüzel bir planı kabul edecek kadar onu önemseydiğimi düşünerek yaptı. Cidden yani, İtalya...”

“Evet, İtalya meselesi seni sinirlendirdi.”

“Özellikle de çamaşır yıkamayla ilgili olan kısmı... Ga-

riptir ki eğer benden yapmam beklenmeseydi, sanırım yapmak zoruma gitmezdi.”

“Sanırım öyle.” Maşayı yerine koydu. “Sen bunu görev için değil aşk için yapardın.”

Venetia inanmaz gözlerle Gregor’a baktı. “Aynen öyle. Bunu anlayabildiğine inanamıyorum.”

“Neden? Bu çok garip bir düşünce değil ki!”

“Çünkü seni tanıdığım onca yıl boyunca, aşka inanmadığını söylemek haricinde, aşktan bahsettiğini bir kere bile duymadım.”

“İnanıyorum. Başka insanlar için...”

Şömineye doğru yürüdü ve ısınması için ellerini ateşe doğru uzattı. “Ama senin için yok mu?”

Gregor Venetia’ya müstehzi bir şekilde gülümsedi. “Belki bir gün. Ama şu an, çenemdeki çorbayı kendi kendime silebiliyorken aşkın bana bir faydasını göremiyorum.”

Venetia gülümseyerek başını salladı. “Yani sana göre aşk yaşlılar için...”

“Ve tek başına kendini mutlu edemeyecek kadar tembel olanlar için.”

“Seninle aynı fikirde olduğumu sanmıyorum.” Omuzlarını silkti. “Ama bunun ilk ihtilafımız olmadığı kesin.”

Gregor’un gözleri attığı kahkahadan dolayı kırıştı. “Ve umarım sonuncu da olmaz.”

“Tartışmaktan mı hoşlanıyorsun?”

“Seninle tartışmaktan... Birçok insandan daha mantıklı-sın.” Kollarını göğsünde kavuşturup şömine rafına yaslandı.

Venetia güldü ve odayı sıcak, rahat bir sessizlik kapladı. Ateş zevkle çıtırdıyordu, odun dumanının kokusu akşam yemeğinin iştah açan aromasıyla karışıyordu. Orada

Gregor'la öylece durmak enfesti. Öğleden sonra aralarında geçen o acı verici sahneden sonra... Veya garip olarak mı adlandırmalıydı o sahneyi ya da farkındalık mıydı? Her ne idiye, her şeyin tekrar normale dönmesi çok iyiydi.

“Çok merak ediyorum, acaba Ravenscroft o kitabı hiç yazacak mı?” dedi Gregor düşüncelere dalmış bir şekilde.

Venetia pişmanlık dolu bir gülümsemeye, “Ben, biz de içinde olacak mıyız, onu merak ediyorum,” diye cevapladı.

Gregor'un kaşları çatıldı. “Neden böyle söyledin?”

“Sen parlak zırhı içindeki bir şövalyeden başka her şey-sin. Tanıdığım tüm insanlar içinde, sen, başkaları için bir şey yapacak son kişisin.”

Gregor'un gözleri parlamıştı ama omuz silkerek şöyle dedi: “Berbat bir havada seni kurtarmak için yıldırım gibi geldim değil mi?”

“Evet, ama bu senin için sıradışı bir durum. Genç kızları kurtarmak gerçek bir şövalyenin her gün yaptığı bir şeydir.”

Gregor yüzü Venetia'nınkiyle aynı hizaya gelsin diye eğildi. Şöminenin ışığı çenesinde gümüşü bir çizgi oluştuyordu ve yeşil gözleri ateşin gölgesinden neredeyse siyah görünüyordu.

“Belki de gerçek bir şövalye kendini onun için doğru olan genç kıza saklıyordur.”

Venetia'nın kalbi tekler gibi oldu. Bunu neden söylemişti ki? Ne demek istiyor? İçinden, kendine gelmesini söyledi. *Bu Gregor. Her kadınla böyle konuşur!*

Bu düşünceler dörtlüğe koşan nabzını sakinleştirdi ve Venetia başka tarafa baktı. Nefesi kesilmiş bir halde, “Sence yarın buradan ayrılabilir miyiz? Yoksa bir gün daha burada mahsur mu kalırız?” diye sordu.

Gregor'un kaşları çatıldı. Böyle bir şey söylemek istememişti, ama Venetia bu haliyle, şömine ışığı saçlarında kıpkırmızı dans ederken ve Ravenscroft'un gidişini izlerken Gregor'a çok çekici görünmüştü. O aptala duyduğu yakınlığı anlamıyordu ama Venetia'nın yüzünde o isteksiz gülüş belirlediğinde öyle çekici olmuştu ki.

Gregor, Venetia'nın soru sorarken başını biraz geriye yatırdığını ya da gülmeden önce dudaklarının nasıl da titreğini daha önce hiç fark etmemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, Venetia'da artık gerektiğinden çok daha fazlasını fark etmeye başlamıştı. Bu o kadar da kötü bir şey miydi? Onun eşsiz güzelliğini neden takdir edemesin ki!

Belki de bu, Venetia beş, kendisi sekiz yaşında olduğu dönemden beri onu tanımasından kaynaklanıyordu. Bir kontun kendini beğenmiş çocuğu adına düzenlenen yorucu bir doğum günü partisinde ikisi de konuklar arasındaydı. Doğum günü çocuğu, Gregor bunu yapmak için yanıp tutuşsa da, yumruk kavgalarına davet etmemesi emredilen şımarık bir zorbaydı. Bu yüzden son derece mutsuz vaziyette bir köşede surat asmışken, kendini Venetia'nın yanında dikilir halde bulmuştu.

Venetia beş yaşındayken bile büyümüş de küçülmüş bir tipti ve düzgün davranması tembih edildiğinde o da aynı Gregor kadar asiydi. Gri gözleri, dağınık kahverengi saç lülelerinin altında parlıyordu, sevimli beyaz elbisesi önceden düştüğü güç bir durum yüzünden yırtık ve çamurluydu. Doğum günü çocuğu onun dağınık saçlarıyla alay ettiğinde, sakince ayağını kaldırıp doğrudan kaval kemiğine öyle bir zarafet ve kesinlikle vurmuştu ki Gregor'un hayranlıktan nutku tutulmuştu. İkisi hemen, ne zamanın ne de Vene-

tia'nın ailesinin kararlı çabasının caydırmayı başarabildiği, derin ve uzun süren bir arkadaşlığa sürüklenmişti.

Yirmi dokuz yıl sonra Venetia, Gregor'un o hep bildiği sırdaş ve arkadaştı ama şimdi Ravenscroft'u büyülemiş görünen bir kadın vardı karşısında. En hafif deyiimiyle bu merak uyandıran bir şeydi.

Belki de bu, Venetia'nın kaybolduğunu öğrenmesi ve tehlikede olduğunu düşünmesinin sonucuydu. Venetia'nın kayboluşu, onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu fark etmesini sağlamıştı. Şimdi ona gülümsüyordu ve burada, güvende olduğu için mutluydu. "Hemen yatmanı gerektirecek kadar yorgun musun? Yoksa biraz daha oturup sohbet edebilecek kadar iyi misin?"

Şaşırmış gibi gözlerini kırptırdı Venetia, teni soluk görünüyordu. "Sanırım biraz daha kalabilirim."

"İyi." Uzandı ve Venetia'nın omzuna değen, toplanmamış bir saç lülesini kaldırdı.

Venetia yüzünü buruşturdu. "Ne kadar çok saç tokası kullansam da, asla tokaladığım gibi kalmıyorlar."

Venetia'nın saçları parmaklarının arasından yumuşacık ve ipeksi bir hisle kaydı. "Sadece tokayla toplanamayacak kadar ince telli." Dirseği Venetia'nın omzuna değdi. Birden Venetia'nın çıplak görüntüsü zihninde belirdi, saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Bu cidden de zevk alınacak bir sahneydi.

Yanlış yola sapan düşünceleri sanki duyulmuş gibi, kendini Venetia'nın olağanüstü gözlerine bakarken buldu. Aralarındaki hava gitgide ağırlaşıyordu ve ateşin ısısı aralarındaki boşluğu doldururcasına genişliyordu sanki.

Gregor, bir şekilde artık Venetia'dan kabul edilebilir sayı-

lan, bir kol boyu uzaklıkta değildi. Kimin daha yakın olmak için hareket ettiğinden emin değildi ama bu kişinin kendisi olduğundan şüpheleniyordu. Tıpkı bir güvenin ateşe çekilmesi gibi...

Venetia ondan sadece birkaç santim ötedeydi, etekleri bacaklarına değiyordu; gözleri büyümüş, dudakları Gregor'un içinde yanan ateşi biliyormuşçasına aralanmıştı.

Venetia neyin değiştiğini bilmiyordu ama bir şeyler değişmişti. Kendisini Gregor'un mest eden yeşil gözlerine ve mükemmel biçimli dudaklarına bakarken bulmuştu.

Tek bir düşünce Venetia'yı engelliyordu. Bu sınırı geçerse Gregor'u bir arkadaş olarak sonsuza dek kaybedebilirdi. Onun pek çok kadınla birlikte olduğunu biliyordu. Gregor sadece flört ediyor ve o an birlikte olduğu kişinin kendisini çok fazla önemsemeye başladığını fark ettiği an, yolunu ayırarak devam ediyordu.

Alt dudağının şehvet uyandıran çizgisine bakmamaya çalışarak ve gönülsüzce hayır, diye karar verdi. Düşüncesi her ne kadar çekici olsa da Venetia Gregor'un hayatındaki kızlardan biri olmayacaktı.

Tüm vücudu bir anda sızladı ve gün boyu yaşananların ağırlığı onu bunaltmaya başladı. "Düşündüğümünden de yorgunum, artık yatmalıyım," dedi boğuk bir sesle.

Gregor'un bakışları derinleşti. Parmağını çenesinin altına koyarak Venetia'nın yüzünü kaldırdı. "O zaman sana iyi geceler dilerim, Venetia." Eğildi ve yanağını öptü.

Vücudu titrerken gözlerini kapatan Venetia ona doğru yaslandı ve şehvet dolu o anı içine çekerek tenindeki dudakların tadını çıkardı. Yavaşça ve nefes almadan geri çekilirken Gregor'un bakışlarıyla karşılaştı.

Gregor'un yeşil gözleri arzuyla yanarken dudakları aniden Venetia'ninkileri kapladı ve aralarındaki o tutku patladı. Gregor Venetia'yı kucakladı ve ona kendi vücudunun şeklini verdi.

Dudaklarını yağmalıyor, onlara daha önce kimsenin sahip olmadığı bir şekilde sahip oluyordu. Daha önce hiçbir öpücük Venetia'yı sınırı geçmeye teşvik etmemişti, kimse daha fazlası için onu baştan çıkaramamıştı ve kimse içinde alev alev yanmamıştı.

Gregor derin derin inledi ve bu, Venetia'nın dizlerinin daha da çözülmesine sebep olan bir iniltiydi.

Venetia artık düşünemiyor, sadece hissedebiliyordu ve ah... Ah o hissettikleri! Derisi karıncalanıyor, dudakları yanıyor, kalbi gümbürdüyor ve ayak parmakları buruluyordu.

Sanki vücudu dağılıyordu ve Venetia içinde yanan ateş yüzünden patlamaktan korkuyordu.

Ne kadar çabuk başladıysa o kadar da çabuk bitmişti. Hızlı hızlı nefes alarak öylece durdular, ikisinin yüzünde de bir afallama, bir şaşkınlık vardı.

Gregor bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Venetia, ben..."

"Hayır." Döndü ve kapıya doğru tökezleyerek yürüdü.

Gregor'un arkasından bir adım attığını duyan Venetia sanki cehennem zebanileri peşindeymişçesine koşmaya başladı ve kapıyı çarparak odadan çıktı. Merdivenleri bulanık bir kafayla çıktı. Yalnız kalması, onu parçalayan o karmaşık duygulardan kurtulması gerekiyordu.

Odasının kapısında ayağı takıldı. Karşı odanın kapısı açılırken Venetia da odasının tokmağına uzanmıştı. Bayan Platt hole çıktı. Üzerinde hâlâ akşam yemeğinde giydiği kıyafet

vardı. Venetia'nın beklenmedik görüntüsüyle karşılaşınca biraz irkildi, sonra da kaşlarını çattı. "Ah, Bayan West!" dedi sahte bir fısıltıyla. "Hasta mısınız? Yüzünüz kızarmış."

"Sadece yorgunum, hepsi bu," diye fısıldadı Venetia.

Bayan Platt rahatlatmak istercesine Venetia'nın omzuna dokundu. "Eminim öyledir, çok yoğun bir gün oldu."

Omzuna uzanan o rahatlatıcı el ile birleşen bu güzel sözler Venetia'nın zaten zayıf olan kontrolünü neredeyse kırıyordu. Çabaları sonucu biraz da olsa gülümsemeyi başardı ve şöyle dedi: "Bayan Platt, yarın sizinle konuşmak istiyorum." Bayan Platt'ın arkasındaki kapalı kapıya göz atıp, "Özel olarak konuşmak istiyorum," diye ekledi.

"Elbette. Belki sabah! Ben erkenden uyananlardanım." Gergince kıkırdayarak, "Bayan Bloom bana hep, onu uyandırmayayım diye, sabahları sessiz olmamı söyler," diye fısıldadı.

"Harika. Sabırsızlıkla bekliyor..."

"Bayan Platt!" Bayan Bloom içeriden bağırduğında sesi gecenin sessizliğindeki binada yankılandı.

Bayan Platt irkildi. "Aman Tanrım! Biraz su getirmem lazım! İzninizle, Bayan West." Etekleri uçuşarak merdivenlerden hızla aşağı indi.

Kafasını sallayan Venetia yorgun bir halde sessizce odasına girdi ve soyundu. Gregor'un şaşırtıcı öpücüğü hakkında daha çok düşünmek istese de gözlerini açık tutamıyordu. Yatağa girmesinden sadece saniyeler sonra, parlak zırhlar içinde, yeşil gözlü ve muzip gülüslü şövalyeler gördüğü, çok derin bir uykuya daldı.

Bölüm 6

Hepimiz pişmanlık duyduğumuz ve üzüldüğümüz bir sürü şey yaparız. Hatta arada sırada hata yapıyorsan insansındır.

**LOCH LOMOND'LU YAŞLI KADIN NORA'NIN,
SOĞUK BİR AKŞAMDA ÜÇ KÜÇÜK KIZ TORUNUNA
ANLATTIKLARINDAN**

Venetia, örtüleri üzerine daha çok çekerek ve sıcaklığın kozasına iyice sokularak yavaş yavaş uyandı. Ve sonra Gregor'un öpücüğünün acı verecek kadar net olan hatırası uykunun son kalıntılarını da aklından sildi.

Dudakları sanki bir öpücük daha istermiş gibi karıncalandı.

Elinin tersiyle dudaklarını ovaladı. Gerçekti. Gregor onu gerçekten öpmüştü ki bu, şu anlama geliyordu... Sahi, ne anlama geliyordu?

Hiçbir anlama gelmiyor, dedi kendi kendine. Bir kere daha, bu sefer yüksek sesle söyledi. "Hiçbir anlama gelmiyor. Gregor kadınları hep öpüyor. O öpücüğe de sadece günün olaylarının yarattığı gerginlik neden olmuştu."

Bugün karşılaştıklarında, bu öpücük hiç yaşanmamış gibi davranacaklardı. Her şey başta biraz garip olabilirdi ama hızla normal hallerine döneceklerinden emindi.

Yataktan çıktı ve ayağı tahta zemine değdiğinde soğuktan titredi. Sabahlığı da neredeydi? Etrafa bakındı ve sonunda sabahlığın bir kenarının yatağın altından görüldüğünü fark etti. Yatağın altından çekip aldı ve sabahlığına sarınırken keşke dantel yerine daha çok kumaşı olsaydı diye düşündü. Sonra pencereye yürüyüp perdeyi kenarından hafifçe araladı.

Güneş ışığı dışarıda kör eden bir parlaklıkla karın üzerinde parlıyor, hanın bahçesini dolduruyordu. İki gündür ilk kez gökyüzünde hiç bulut yoktu. Daha da iyisi, ahırın çatısından aşağı sarkan büyük buz saçakları yavaş yavaş erimeye başlamıştı.

Venetia rahatlayarak gülümsedi ve perdeyi tekrar kapadı. Belki de burada çok uzun süre mahsur kalmayacaklardı, ki bu, Gregor'la arasında olanların ne kadar çabuk ters gitmeye başladığı düşünüldüğünde çok iyi bir şeydi.

Henüz kahvaltı etmemişken dün gece yaşananları düşünmeye isteksiz bir halde lavaboya geçti, gümüş tarağını eline aldı ve uzun saçlarını zapt edebilmek için taramaya başladı.

Saçındaki son düğümü açmaya uğraşırken, *keşke el aynamı da yanıma alsaydım*, diye hayıflandı. Lavabo duvarında asılı olan ayna o kadar lekeli ve bulanıktı ki saçıyla ilgili fikir edinmeyi bırakın, yüzünü neredeyse hiç göremiyordu.

İç çekerek, uzun buklelerini tokalamak gibi zahmetli bir işe girişti. Son tokayı da yerine tutturuyordu ki karşı odanın kapısının açıldığını duydu.

Bayan Platt'ın sesiydi. "Peki, hanımefendi! Gidip hemen neden kimsenin sıcak su getirmediğini öğreniyorum."

Bayan Bloom'un tiz sesi uzun uzadıya şikâyetler etti.

Ve Bayan Bloom sonunda sustuğunda, Bayan Platt nefesi kesilmiş bir halde, "Ah, evet. Sevgili Bayan Bloom! Bu çok utanç verici. Hemen gidiyorum ve su bulana kadar da dönmeyeceğim," dedi.

Venetia kapıya gitti ve yavaşça açtı. Bayan Platt yüzünde bezgin bir ifadeyle Bayan Bloom'un odasının kapısını kapatıyordu.

"Bayan Platt!" diye fısıldadı Venetia.

Bayan Platt duraksadı ve omzunun üzerinden Venetia'ya baktı. Yine gri bir elbise giymişti ve kıyafetinin sadeliğini hafifletecek hiçbir süsleme yoktu. "Bayan We..."

"Şşşş!" Venetia odasının kapısını tamamen açarak fısıldadı: "Biraz konuşacak vaktiniz var mı? Sadece bir saniye sürer."

Bayan Platt gergin halde Bayan Bloom'un kapısına baktı. "Bilemiyorum..."

"Lütfen."

Zayıf kadın gergin de olsa gülümsemeyi başardı ve Venetia'nın odasına girdi.

Venetia, Bayan Platt'ın elini tutup onu odadaki tek sandalyeye yönlendirdi. "Lütfen oturun. Burada daha rahat bir yerim olmadığı için özür dilerim ama idare etmek durumundayız."

Bayan Platt kafasını salladı. "Ah, lütfen odadaki tek sandalyeye ben oturmayayım."

Venetia, Bayan Platt'ın oturmasını istedi. Kadın kendisinden çok daha uzundu ve onun köşeli yüzüne bakmak

cidden zordu. Pencereden içeri süzülen ışık Bayan Platt'a pek iyi gelmiyordu. Teni soluktu, dudakları incecikti ve kir-pikleri neredeyse yok gibiydi. Çekicilik adına sahip olduğu tek şey, gözlerinin sıradışı açık mavi rengiydi.

Tabii ki dış görünüşün ruhun zayıf bir aynası olduğunu babasının verdiği sayısız öğütten biliyordu.

Bayan Platt'ın basit hatlarına bakarken, onun meleksi bir iyilikle parladığını hayal etmek kolaydı. "Bayan Platt, umarım haddimi aşmıyorumdur ama Bayan Bloom biraz... Şunu demek istiyorum, sanki o her zaman... Nasıl onun yanında çalışmaya başladınız?"

Bayan Platt öyle bir renge büründü ki bu onun daha da aleyhine oldu. "Bu çok karışık bir hikâye."

Venetia bunu öngörmüştü. "Dün akşam yemekte bahsetmek istemedim çünkü çok fazla kişi vardı ama merak etmekten de kendimi alamadım."

Bayan Platt kapıya doğru gergin bir bakış atarak ellerini ovuşturmaya başladı. "Bayan Bloom anlatmamı istemiyor."

"Bu kendisi hakkında kötü bir izlenim yaratacağı için mi?"

"Ah, hayır! Kötü bir hikâye değil ama Bayan Bloom bazı insanlar hikâyesinin onunla ilgili olan kısmını yanlış anlayabilir."

Kızgınlık Venetia'nın kanında kaynamaya başlamıştı. Bir kere daha içgüdüleri onu yanıltmamıştı; Bayan Platt'ın feci halde bir kurtarıcıya ihtiyacı vardı. "Lütfen bana ne olduğunu söyleyin! En azından siz de istiyorsanız söyleyin."

"Tam da bir hikâye sayılmaz. Bu... Bu, erkek kardeşim Bertrand ile ilgili." Kardeşinin adını söyleyince Bayan Platt'ın ince dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldı ve

ifadesi yumuşadı. “Erkek kardeşim harika bir insandır; çok yakışıklıdır ve güler yüzlüdür ama biraz...” dedi ve duraksadı. Erkek kardeşiyle ilgili kötü bir şey söyleyemeyeceği ya da söylemek istemediği çok belliydi.

“Saf mıdır?” diyerek yardım etmek ister gibi araya girdi Venetia.

“Evet!” dedi Bayan Platt, rahatlamış görünüyordu. “Bertrand benden birkaç yaş genç. Bir dizi garip koşul sonucunda kendini Londra’da buldu.” Öne doğru eğildi ve fısıltıyla, “Bin sterlinden daha fazla paralı bir halde.”

“Bu yüksek bir meblağ.”

“Para amcamdan ona miras kaldı. Kardeşimle ben Dover’da büyütüldük ve Bertrand elinde parasıyla Londra’ya gitmekten başka bir şey yapmak istemedi. Bence Bertrand o sıralar pek kendinde değildi. Epey düşüncesizce davrandı.” Bayan Platt’ın ağzından kelimeler aceleyle dökülüyordu, ellerini önünde sıkıca birbirine kenetlemişti ve yanaklarına renk gelmişti. “Bu, sanırım aileden gelen bir özellik. Babam da aynı dertten mustarıptı.”

Venetia elini Bayan Platt’ın omzuna koydu ve anlayışla sıktı. “Sanırım ben ne olduğunu biliyorum. Biri kardeşinizin iyi niyetini suiistimal etti ve onun zaaflarını mı kullandı?”

“Ah, evet!” Bayan Platt Venetia’nın elini kendi ellerinin arasına aldı. Gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. “Bayan West, insanın kan bağının olduğu tek akrabasından uzakta yaşamasının ne kadar çok acı verdiğini bilemezsiniz!”

“Erkek kardeşiniz ailenizin hayatta kalan son ferdi mi?”

“Bayan Bloom hariç, evet.”

“Bayan Bloom ile akraba mısınız?”

“Annemin erkek kardeşiyle evlenmiş. Bu da onu evlilik yoluyla akrabam yapıyor. Dayım, Bay Bloom, çok zengin bir adamdı. O ve Bayan Bloom, dayım birkaç yıl önce ölene kadar, bana ve Bertrand’a baktılar; dayım ikimize bir miktar para bıraktı.”

“Ve Bertrand da bin sterline böyle kavuştu.”

“Evet.” Bayan Platt’ın yüz ifadesi sertleşti. “Ben Bayan Bloom’un buna hep içerlediğini düşünmüşümdür.”

Venetia, teskin edercesine Bayan Platt’ın elini okşadı. “Bertrand şu an nerede?”

“Londra’da.” Bayan Platt’ın dudakları titredi. “Borçlular hapishanesinde.”

“Ah, hayır!”

“Evet! Bayan Bloom ve ben onu kurtarmaya gidiyoruz.”

“Bayan Bloom onun borçlarını mı ödeyecek?”

Bayan Platt utanarak kızardı. “Evet ama...” Tekrar konuşmadan önce bir süre sustu. “Ben bu konuda daha fazla konuşmamalıyım. Bayan Bloom bu konuyla ilgili daha fazla konuşmamı istemiyor.”

Venetia aniden her şeyi çok net gördü. Bayan Platt, zavallı Bertrand’ı hapisten kurtaracağı için yaşlı cimri yarasa Bayan Bloom’a yardım için çalışıyordu. Ne kötü, ne merhametsiz bir davranış! Bayan Bloom, zavallı Bayan Platt’ı resmen istismar ediyordu.

Venetia’nın babası her zaman hayırseverliğin parayla ölçülemeyeceğini söylerdi ama Venetia, Bayan Bloom’un tam da bunu yaptığını düşünüyordu. Bayan Bloom, Bayan Platt ve zavallı Bertrand’a muhtemelen çok büyük bir iyilik yaptığını düşünüyordu. Aynı zamanda, bu büyük yardımı için kendini kutluyor ve Bayan Platt’a kendisine her anlamda ne kadar ‘borçlu’ olduğunu günde bin kere hatırlatıyordu.

Venetia, Bayan Platt'ın elini sıktı. "Uygunsuz bir şey söylemek istemem ama kendinizi birinin hizmetine adanmak dışında para bulmanın başka yolları da var."

Bayan Platt gözlerini kırptırdı. "Hangi başka yollar?"

"Şey... Var... Yani, eminim siz..." Venetia dudağını ısırırdı. "Şu an bilmiyorum ama eminim bir şeyler bulurum." Bayan Platt'ın yüzü düşünce Venetia samimiyetle, "Ümidinizi yitirmemelisiniz. Eminim ki hayatınız boyunca kendinizi Bayan Bloom'un çalışanı olarak düşünmüyorsunuzdur."

"Yani, hayır... Sanırım düşünmüyorum. Aslında bu konu hakkında hiç düşünmemiştim. Tabii ki rüyalarım dışında... Gerçi bu tamamıyla bambaşka bir konu."

"Rüyalarınız mı?" Venetia buna biraz güldü. "Rüyanızda ne görüyorsunuz?"

Bayan Platt herhalde bundan daha fazla kızaramazdı. Elini telaşla salladı. "Çok da önemli değil. Ben, ben sadece bazen gündüz vakti dalıp giderim. Bayan Bloom böyle zamanlarda tamamıyla işe yaramaz olduğumu söylüyor ama ben merak etmeden duramıyorum... Neyse, boş verin bunları."

"Hayır, hayır! Ne diyecektiniz?"

"Bu kadar gülünç olmamalıyım. Bayan Bloom insanın gerçeklerle yüzleşmesi gerektiğini söylüyor ama hayal kurmak çok güzel."

"Bayan Bloom'un ne söylediği umurumda değil! Bana rüyalarınızı anlatın! Lütfen..."

"Sanırım... Sanırım size anlatmamın bir sakıncası olmaz," dedi Bayan Platt sessizce. "Ben, bir gün evlenmek istiyorum."

Venetia cesaretlendirircesine başını salladı. "Ve?"

Bayan Platt gözlerini kırıştırdı. “ve... hepsi bu. Ben sadece evlenmek istiyorum.”

“Hmmm.”

“Gülünç bir hayal, değil mi? Ve gerçekleşmesi pek de mümkün değil.”

“Ben böyle söylemezdim,” dedi Venetia desteklercesine.

“Hayır. Benim için bu sadece bir rüya, başka hiçbir şey değil. Ben sizin gibi değilim, Bayan West. Benim Lord MacLean gibi bir âşığım yok.”

“MacLean mi? O benim âşığım değil!” MacLean Venetia’nın içindeki bir diken, bir yara...

“Ama siz ikiniz epeyce sıkı fıkı görünüyorsunuz.”

“Evet, öyleyiz. Ben Gregor MacLean’i beş yaşımdan beri tanırım.”

“Hmm. Yani siz daha çok kardeş gibisiniz!”

“Biz sadece arkadaşız. Hepsi bu.”

“Ben onun Bayan Bloom’a sizin vasınız olduğunu söylediğini sandım.”

“O benim vasım ve arkadaşım ama hepsi bu.” Venetia kadının kaşlarının çatıldığını ve bir şeyler düşünmekte olduğunu görebiliyordu. “Bayan Platt, nedir aklınızdan geçenler?”

“Düşünüyordum da... Bayan West, sizce...” Bayan Platt yüzünü buruşturdu, sonra da başını salladı. “Özür dilerim. Sadece aptallık ediyorum.”

“Aptallık mı? Neden böyle düşünüyorsunuz?”

“Babam her zaman insanın kendi yerini bilmesi ve ona göre yaşaması gerektiğini söylerdi; çünkü aksi takdirde o yolda kalp kırıklığından başka hiçbir şey olmaz, diye düşünürdü.”

“Bu söylediğiniz çok kötü bir şey!”

Bayan Platt gözlerini kırptırdı. “Öyle mi?”

“Kesinlikle. Kendinizi nerede bulacağınızı bilmenizin bir yolu yoktur. Ama eğer sadece birkaç kez riskleri göze alabilerseniz... Hayatın ve başkalarının size kim olduğunuzu dikte etmesine izin vermeyin; tam tersine, kim olduğunuzu siz söyleyin!”

“Riskler mi?” Bayan Platt tam anlamıyla şaşkın görünüyordu. “Risk almanın iyi bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Elbette! Ben her zaman risk alırım ve hep iyi sonuçlanır.” Venetia bir an için düşündü. “Yani, çoğu zaman.”

Bayan Platt ayağa kalktı, gözleri büyüdü ve gözlerini yavaş yavaş kırıp açıyordu. Sonra, şaşkınlık dolu bir sesle, “Ben risk almayı severim,” dedi. “Ve ben de eskiden hep risk alırdım ama Bayan Bloom her zaman şöyle der...”

“Bayan Bloom’u unutun! Ya siz? Siz ne tür riskler almak isterdiniz?”

“Ahh, Bayan West, öyle çok var ki! Bir erkekle flört edip onun ilgisini çekmeyi öğrenmek isterim. Mesela Lord MacLean gibi gerçek bir centilmenin!”

Venetia’nın gülümsemesi kayboldu ve garip bir panik duygusu içini kapladı. “Flört etmeyi mi öğrenmek istiyorsunuz? Gregor’la mı?”

“Ya da başka biriyle. Flört etmeyi öğrenmeyi ve sonrasında da evlenmeyi istardım. Ancak belki bu şekilde kendime bir erkek bulabilirim.” Bayan Platt ellerini yanaklarına bastırdı ve ince yüzünde görkemli bir ifade belirdi. “Unvanı ve parası olan bir beyefendiyle evlenmek isterim ve tabii ki yakışıklı da olması gerekli. Ve güzel bir ev isterim. Ve atlar,

hizmetliler... Ve en azından bir, belki de iki tane araba isterim.” Bayan Platt kıkırdadı, yüzü ışıltı ışıltı. “Aslında siz haklısınız. Lord MacLean gibi biriyle evlenmek isterim.”

“Ama...” dedi Venetia boş boş.

Bayan Platt ellerini çenesinin altında birleştirip gözlerini kapattı. “Gördüğüm en yakışıklı adam o.”

Ve en küstahı da...

Bayan Platt birbirine kenetlediği ellerini kucığına koyduğunda parlak mavi bakışları Venetia’ya odaklanmıştı. “Bayan West, Lord MacLean gibi bir beyefendi, benim gibi biriyle ilgilenir mi?”

Venetia Bayan Platt’a, dümdüz olan göğsüne, fazla büyük ayaklarına, kambur omuzlarına, düz ve cansız olan donuk kahverengi saçlarına ve fazla ince olan dudaklarının üzerindeki kanca burnuna baktı. Sonra da Gregor’u, yüzündeki ince kılıç yarasının tanımladığı vahşi erkek güzelliğini düşündü. Yara kaşının biraz üzerinden başlıyordu, gözünü atlayıp yanağı boyunca soluk bir çizgi halinde devam ediyordu. Ama bu yara izi Londra kadınlarının heyecanını azaltmışa benzemiyordu. Aksine zaten son derece yakışıklı olan bu adama egzotik bir tehlike unsuru kattığından, Londra kadınları Gregor için daha da delicesine yanıp tutuşuyorlardı.

Pek çok kadının kendini Gregor’a sunduğunu gördüğü için, Bayan Platt’ın umut dolu tonlaması Venetia’nın moralini bozmuştu.

Bayan Platt’a cevap vermek üzere ağzını açtığı sırada Bayan Bloom’un tiz sesi duyuldu. “Bayan Platt!”

Bayan Platt irkildi. “Aman Tanrım! Gitmem lazım.” Biçimsiz bir reverans yaptı ve kapıya doğru seğirtti. “Bu sabah neden sıcak su getirmediğinizi bilmiyorum ama Bayan

Bloom sıcak suya kavuşana kadar rahat etmeyecek gibi.” Kapıda utangaçça gülümseyerek duraksadı. “Benimle konuştuğunuz için size teşekkür ederim Bayan West. Önerdiğiniz şeyi yapıp yapamayacağımı bilemiyorum ama...”

“Elbette yapabilirsiniz!” dedi Venetia uygunsuz düşünceleri aklından kovarken. “Ve Gregor MacLean’den çok daha iyi erkeklerin olduğunu aklınızda tutmalısınız.”

Bayan Platt kafasını salladı. “Düşünemiyorum bile!”

Venetia, Bayan Platt’a cesaret verici bir şekilde gülümsedi. “Sadece Londra’ya gidene kadar bekleyin ve sosyete de biraz vakit geçirin. Gregor MacLean’den çok daha çekici erkeklerin olduğunu göreceksiniz.”

Bayan Platt kıkırdadı. “Ah, Bayan West! Nasıl konuşuyorsunuz öyle! Ama çok incesiniz, teşekkür ederim...”

Holün karşısındaki kapının açıldığını duydular ve Bayan Bloom’un tiz sesi duyuldu: “Bayan Platt! Lütfen buraya hemen gelin!”

Kapı çarparak kapandı.

Bayan Platt yüzünü buruşturdu. “Gitsem çok iyi olacak. Tavsiyeleriniz için çok teşekkür ederim.” Parmaklarını hafifçe kıpırdatarak şöylece bir el salladı ve odadan çıktı.

Venetia Bayan Platt’ı gözleriyle koridor boyunca takip etti, merdivenleri hızla inişini ve köşede kayboluşunu izledi. Kim Bayan Platt’ın hayallerinden birinin flört etmek olduğunu bilebilirdi ki? Bayan Platt’ın özgüvenini artırmak adına yapılması gereken besbelli çok şey vardı. Bayan Platt eğer kendi hayatı için bir amaç bulamazsa, diğer insanlar onu ezip geçerdi. Bayan Bloom gibi insanlar...

Venetia Bayan Bloom’un odasının kapalı kapısına baktı ve burun kıvırdı. Kendilerini herkesten üstün gören buyur-

gan ve küstah cadalozlar hayattan ders almalıydı. Ama bu işe kalkışmadan önce, Bayan Platt'ın kendisiyle ilgili olumsuz düşüncelerinin değiştirilmesi gerekiyordu. Ama nasıl?

Venetia'nın Gregor'un yardımına başvuramayacak olması çok kötüydü. Gregor'un göstereceği ufacık bir ilgi bile Bayan Platt'ın feci derecede az olan özgüveni konusunda harikalar yaratır ve ona Bayan Bloom'un zorbalıklarına karşı durması için yeterli özgüveni kazandırır.

Gregor'un öpücüğünün anısıyla içi yanıp kavrulan Venetia yaşadığı duygu karmaşasını bastırmaya çalıştı. Belki de Gregor, Bayan Platt için fazla sert bir güçtü.

Gregor çok fazlaydı. Ama ya Ravenscroft... Venetia düşünceli bir şekilde kafasını salladı. Ravenscroft işe yarayabilirdi. Eğer Ravenscroft Bayan Platt'a birazcık ilgi göstermeye razı edilebilirse bu durum Bayan Platt'ın özgüven duygusunu artırabilirdi.

Buradaki sorun Gregor'du. Her zamanki ihtiyatlı tavırlarından ve suskunluğundan eser yoktu. Hatta geldiğinden beri, sanki kendisini kurtarması ona Venetia'nın hareketlerini kontrol etme hakkı vermiş gibi, garip bir şekilde sahip lenici davranıyordu.

Elbette bunların hepsi dün, duygular çok güçlü ve yoğunken olmuştu. Bugün her şey normale dönmüş olmalıydı... ancak kendisi Bayan Platt'a yardım etmeye çalışırken Gregor'un bir kenarda öylece oturacağından emin değildi. Şimdi bile, Gregor'un yardımına gelmiş olması Venetia'yı hayretlere düşürüyordu... Gerçi Gregor'un yardımına koşmasının onun için her şeyden çok bir gurur meselesi olduğunu düşünüyordu. Geldiğinden beri içi kesinlikle insan sevgisiyle dolup taşıyor falan değildi. Şu ana dek tek yaptığı,

Venetia'nın tüm çabalarıyla dalga geçmekti. Bu yüzden de planlarına Gregor'un karışmasını engellemeliydi.

Yanlış tavırları yüzünden Gregor'a neredeyse acıyordu. Bu denli üstünlük taslayan bir hali olmasaydı, ona karşı rahatsızlık hissetmek yerine sempati duyabilirdi.

Bir çıkar yol olmalıydı. Neyse ki hayatın zorluklarıyla baş ederken sadece biraz sabırlı olması gerektiğini öğrenmişti ve o çıkar yol mutlaka kendisini Venetia'ya sunacaktı. Her zaman sunmuştu.

Gregor gününü o zaman görürdü!

Bölüm 7

Bazı evliliklerin hem aşk hem de hayal kırıklığından oluşması hayatın garip bir gerçeğidir. Bazen kadın ve erkeği birbirinden uzaklaştıran şey, aynı zamanda onları birbirine bağlar.

**LOCH LOMOND'LU YAŞLI KADIN NORA'NIN,
SOĞUK BİR AKŞAMDA ÜÇ KÜÇÜK KIZ TORUNUNA
ANLATTIKLARINDAN**

Kahvaltıya inmeden önce Venetia sınırlı olan gardırobunu gözden geçirdi. Kazara gelişen öpüşmelerinin kendisi için hiçbir anlam ifade etmediğini Gregor'a kanıtlamak adına ortak salona gülerek ve konuşarak, yani onun varlığından hiç etkilenmemiş bir halde girmesi gerekiyordu. Bu yüzden de kesinlikle en iyi elbisesini giymeliydi.

Bu yüzden Venetia koyu mavi bir elbise giydi ki bunu giyebilmesi -sahip olduğu tek iç eteğin kazada yırtıldığı düşünülecek olursa- bile bir şanstı. Elsie iç eteğini dikip onaracağına söz vermişti ama hazır olması ertesi günü bulurdu.

Elbise güzel dikilmişti; etek kenarları ve kolları, üzerinde minik yeşil yaprakları olan küçük pembe çiçek rozetleri ile

süslenmişti. Tam göğüslerinin altından parlak yeşil bir kurdele geçiyordu ve narin dantel bir yaka, gösterişsiz boyun hattını süslüyordu. Saçı için yeşil kurdelesini ve elbiseyle uyumlu mavi ayakkabılarını getirmeyi unutmuş olsa da, en iyi şekilde görünüyormayayı umut ediyordu.

Cesaretini toplayarak ortak salona geçtiğinde Ravenscroft'la aynı anda oraya ulaşmışlardı. Ravenscroft en iyi kalite mavi bir ceket ve koyu şarap rengi bir yelek giymişti. Gömleğinin yakası o kadar yüksekti ki çenesini ne sağa ne sola çevirebiliyordu. Gregor asla abartılı kıyafetler giymezdi ve rahatsız ya da aşırı bulduğu şeylerle de hep dalga geçerdi. Sırf bu yüzden Venetia Ravenscroft'un her yanından züppelik akan kıyafetlerini daha iyimser bir gözle değerlendirmeye meyilliydi.

Venetia Ravenscroft'a gülümsedi. "Tanrım! Gömleğinin yakasını nasıl bu kadar yükseltebildin?"

Ravenscroft'un yüzü sevinçle parladı. "Bayan Treardwell'in yardımcı kızı ütü konusunda epey hünerli. Kim bilebilirdi burada, bu hiçliğin ortasında böylesini bulabileceğimi?"

"Elsie'nin yemek konusunda iyi olması da bizim için büyük bir şans. Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun? Kaza sonrası vücudunda çok yara bere var mı?"

"Başım hâlâ biraz hassas." Şakağının üzerinde bir noktaya dokundu. "Onun haricinde, olabileceğim kadar iyiyim."

"Harika," dedi Venetia.

Ravenscroft bir an için tereddüt ettikten sonra aceleyle, "Venetia, bu berbat yere getirdiğim için senden özür dilemeliyim. Ben böyle olacağımı... Yani ben, ben yapmamalıydım... Böyle bir şey beklemiyordum... Bilmeme imkân

yoktu..." diye geveledi. "Biliyorum," dedi Venetia gülümseyerek. Ravenscroft'un koluna dokunarak onu rahatlatmaya çalıştı. "Yaptıkların yüzünden son derece hatalısın ama kabul etmeliyim ki niyetin çok romantik."

"Evet, öyle. Venetia, ben seni..."

"Yeniden başlama!" diye aceleyle araya girdi Venetia ve elini Ravenscroft'un kolundan çekti. Ama Ravenscroft'un yüzündeki ifadeyi görünce sesinin tonunu yumuşattı. "Sana âşık olmadığımı biliyorsun. Üzgünüm ama durum bu... Ve bu konuyu seninle tekrar konuşmayacağım."

Ravenscroft'un yüzü kızardı ve omuzları düştü. "Pekâlâ. Bu konuda daha başka bir şey söylememeye çalışacağım. Ama fikrini değiştirirsen ya da yapılmasını istediğin ya da sahip olmak istediğin bir şey olursa umarım bana söylersin." Ravenscroft Venetia'ya tutkulu gözlerle baktı. "Senin için her şeyi yaparım ve bu sadece çeyizinden dolayı değil."

"Çeyizim mi? Ne çeyizi?"

"Yani... Baban demişti ki... Önemsediğimden değil de... ama demişti ki sen evlendiğinde çeyiz olarak yüksek bir meblağ para vermek istiyormuş."

Venetia kıkırdadı. "O bana çeyizim için para vermeyi ister çünkü yapabileceği tek şey bu, sadece istemek. Umarım bana cidden para ayırabileceğini düşünmemişsindir."

Uğradığı hayal kırıklığının izi Ravenscroft'un yüzünden apaçık okunuyordu. "Ah, hayır. Tabii ki ona inanmadım. Ben bu durumdan sadece bahsettim çünkü... Yani... Baban bunu gerçekten söylemiş de olsa bunun seninle evlenmek istememle hiç alakası yok."

Venetia kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi Ravenscroft biraz tersçe.

Venetia'nın dudakları titredi. "Zavallı Ravenscroft."

"Venetia seni seviyorum. Duygularıma karşılık veremeyecek olsan da senin için her şeyi yaparım. Söylemen yeter, hemen kanıtlarım."

Ravenscroft'un söyledikleri onu durdurduğunda, Venetia ortak salonun kapısından içeri girmek için çoktan dönmüştü. Duraksadı. "İstediğim bir şey var," dedi.

Ravenscroft Venetia'nın bir elini tutup kalbine doğru bastırdı. "Lütfen! Sana yardım etmeme izin ver."

Venetia genç adamı kısa bir süreliğine süzdü. Merak uyandıran yarası ve cesur tavırlarıyla Gregor tehlikeli bir yakışıklılığa sahipti ancak Ravenscroft'ta ne böyle bir özellik vardı ne de Gregor gibi, tek bir bakışıyla bir kadının titremesine sebep olabilirdi. Ama yine de Venetia Bayan Platt'ın Ravenscroft'un züppe giyim tarzını bir şey zannedeceğinden emindi.

Kadın kendisine bir şans verilmesini hak ediyordu ve eğer Venetia bir şeyler yapmazsa fırsat kaçabilirdi. "Pekâlâ, Ravenscroft. Bana bir iyiliğin dokunabilir ama seni uyarıyorum, bu zor olabilir."

Ravenscroft öne eğildi. Vücudunun her noktası istekliydi.

Venetia elini Ravenscroft'un tutuşundan kurtararak planını açıkladı.

İstediği her şeyi yapacağına söz vermesine rağmen, Ravenscroft ilk başta Venetia'nın bu isteğine şaşırtıcı bir şekilde direndi. Ama sonunda, verdiği sözle ve insanlığa -ya da kadınlara- büyük bir hizmette bulunduğu mutlu bilinciyle kuşanarak teslim oldu.

Venetia yüzünde kendinden emin bir ifadeyle ortak salona girdi.

Venetia odaya girene kadar Gregor onu beklerken ne kadar gerildiğini fark etmemişti. Ve Venetia odaya girer girmez Gregor'un bedeni uyandı.

Kahretsin, böyle olacağını düşünmemişti! Dün geceki ani öpüşmelerinin ardından Gregor'u son derece sıradışı bir şekilde, uyku tutmamıştı. Daha önce bir kadınla yaşadığı herhangi bir olayın, onu en doğal hakkı olan dinlenmeden mahrum etmesine izin vermemişti.

Ama gözlerini her kapayışında, kendini bir şekilde Venetia'yı, aralarında geçen o şaşırtıcı tutku dolu anı ve dudaklarının inanılmaz yumuşaklığını düşünürken buluyordu. Tüm olası sonuçları düşünerek o anı tekrar tekrar yaşıadı.

Genç bir kız olmamasına rağmen, Venetia birçok açıdan masumdu. Kucaklaşmalarına verdiği tepkiden dolayı Gregor Venetia'nın utanacağından emindi. Bu sabah onun durgun ve solgun olacağını düşünmüştü. Ve elbette yaşadığı huzursuzluğu görmezden gelecek ve sanki aralarında hiçbir şey olmamış gibi davranarak onu rahatlatmaya çalışacaktı. Bu konularda tecrübesi vardı ve Venetia'nın, Gregor'un kendisini ele vermeyeceğini anlaması biraz zaman alacaktı.

Bu yüzden de Venetia'nın odaya pırıltılı, güzel kıyafetler içinde ve Ravenscroft'un söylemiş olduğu bir şeye gülerek girmesi Gregor için şaşırtıcı oldu. Bakışları Gregor'a kaymadı bile. Hiç duraksamadan, Bayan Treadwell'in yaptığı bir yoruma neşeyle cevap verdi, çok acıkmış olmakla ilgili Ravenscroft'a takıldı ve ona özellikle ayartıcı bir tonlamayla 'ağabey' dedi, Bayan Platt'ı hevesle selamladı, Bayan Bloom'a sağlığı ile ilgili sorular sordu ve yaşlı kadının uzun cevabıyla ilgileniyormuş gibi görünmeyi bile başardı.

Kısacık bir an için Gregor'un bakışlarıyla karşılaştığın-

daysa, döndü ve eriyen kara bakmak için pencereye gitti; Bayan Platt'a kısa sürede tekrar yola koyulabilecekleri ve bunun ne kadar harika olacağı ile ilgili yorumlarda bulundu.

Gregor içten içe kudurdu. Venetia'nın kendisine yönelik soğuk tavırlarını tek fark eden o değildi. Bayan Bloom bir Venetia'ya, bir Gregor'a bakıp bakıp duruyordu ve aralarında neler geçtiğini öğrenmek için yanıp tutuştuğu apaçıktı. Zaten çok geçmeden Gregor'un yanına geldi. "Eee?" Gregor'a sanki o özellikle çok lezzetli bir lokmaymış gibi bakıyordu. "Bayan West'e ne yaptınız da o sizi bu şekilde görmezden geliyor?"

Ne mi yapmıştı? Hıh! Kanlı canlı her erkeğin yapacağı şeyi yapmıştı. Bayan Bloom'un şaha kalkmış olan merakına son vermek için omuzlarını silkti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Bayan West sadece hava durumu ile ilgileniyor. Kar sanırım artık durdu, değil mi?"

Gregor'un tam da istediği gibi, sorusu Bayan Bloom'u hava ile ilgili yorumlara sevk etti. Konuşma esnasında kadının istediği tek şey, arada sıra başını sallayacak ve "Gerçekten öyle!" diye yorumlarda bulunacak biriydi.

Dışarısı kör edecek kadar aydınlıklı çünkü güneş karın beyazlığından yansıyor. Işık içeri dolarken Venetia pencerenin kenarında, kısmen gölgede kalıyordu ama başının üstü kısmına değen ışık, saçlarında sanki altınmışçasına parıltıyordu.

Bu çok garipti ama Londra'da Venetia'yı bu şekilde görme fırsatını hiç yakalayamamıştı Gregor. Londra'dayken parkta beraber ata binerlerdi ve arada sırada eğlence olsun diye birbirleriyle dans ederlerdi. Venetia sık sık Gregor'la Bond Street'te Lady B'nin Çikolata Evi'nde buluşurdu.

Orada Venetia bir bardak sıcak çikolatayı yudumlarken birlikte sohbet eder, güler; atları, insanları, kitapları ve ortak ilgi alanlarını konuşurlardı.

Özlem dolu garip bir sancı Gregor'u delip geçti. O günler geride mi kalmıştı? Bir zamanlar sahip oldukları o rahat arkadaşlığı yeniden yaşayabilecekler miydi?

Bunları düşünüp dururken Venetia birazcık soluna doğru kaydı ve pencereden içeri dolan ışık şimdi tam da onun üzerinde parlıyordu... ve de eteklerinin içinde.

Gregor irkildi. Lanet olsun! Neden i eteğini giymemişti ki? Hafif kıvrımlı bacakları, baldırlarının dolgunluğu, bileklerinin narin çizgileri, her şey, her şey açıkça görünüyordu.

Gregor'un bedeni hayat bulmuştu ve saf şehvet onu içten içe sarsarken kalbi gm güm atıyordu.

"Lord MacLean?" Bayan Bloom'un talepkâr sesi düşüncelerini böldü.

Bayan Bloom'a bakarak gözlerini kırpıştırdı ve aniden onun havayla ilgili tiradını dinlediğini hatırladı. "Elbette," dedi sorusunu cevapladığını umarak.

Gözleri parlarken fazla resmi olan ağzı hoşnutsuzlukla kıvrılmıştı. "Lord MacLean, size iki kere iyi bir yağmurun bu karı eritip eritemeyeceğini sordum ve siz bana hâlâ cevap vermediniz!"

Gregor, Bayan Bloom'un ağzından çıkanları anlamak için mücadele etti ama aklı hâlâ penceredeki grntdeydi. Venetia insanların içinde daha dikkatli olmalıydı. Herkes pencereye bakabilir, o zaman da görürdü... Tanrım, Ravenscroft neredeydi?

Gregor döndü ve genc adamı Bayan Platt ile sohbet ederken buldu. Tam o sırada Ravenscroft Venetia'ya bezgin bir

bakış attı ve olduğu yerde donakaldı. Ağzı bir karış açık kaldı ve gözleri pörtledi.

Lanet olsun!

“Bayan Bloom, bu harika bir soru. Bayan West’e fikrini sormama izin verin. Yağmur fırtınaları ile ilgili her şeyi o bilir.” Gregor oda boyunca yürüdü, Venetia’nın kolunu tuttu ve onu ışığın hedefinden çekti.

Venetia sendeledi ve kendini geri çekmeden önce sıcak bedeni Gregor’un göğsüne yaslandı. “Ne yapıyorsun?” diye tıslarken yüzü parlıyordu.

Gregor onu sıkıca Bayan Bloom’a ve iffete döndürdü. Kısık bir sesle “Kendini gülünç duruma düşürmeni engelliyorum,” dedi.

Venetia ayaklarını olduğu yere sabitleyerek durdu. Gülmüş gözleri Gregor’u süzdü. “Pardon, anlayamadım?”

Gregor öne doğru eğildi. “Pencerenin önünde, tam da ışığın altında duruyordun.”

“Yani?”

“Ravenscroft ve diğer herkes gibi ben de, elbisenin tam da içini görebiliyorduk.”

Yanakları birden kıpkırmızı kesildi. “Ah! Bilmiyordum... Ben hiç fark etmedim... İç eteğim yırtılmıştı ve Elsie henüz onu dikmeyi bitiremedi.”

Gregor parmaklarını Venetia’nın kızaran yanaklarında gezindirme isteğini bastırmaya çalıştı. “Ravenscroft’un ağzından gün boyu tutarlı bir kelime çıkmaz artık,” dedi Gregor kısaca.

Venetia’nın kızarıklığı daha da arttı ve dudakları gülecekmiş gibi titredi. Ravenscroft’a kaçamak bir bakış atarak haylazca, “Normal konuşmasını çok da engelleyeceğinden emin değilim.”

Huzursuzluğuna rağmen Gregor gülmeden edemedi. "Çocuk kelime ustası değil, değil mi?"

"Hayır, ama iyi kalpli bir insan," dedi Venetia ve bakışlarını Bayan Platt'la konuşmakta olan ama arada bir kendisine kıpkırmızı bir suratla bakışlar atan Ravenscroft'a çevirdi.

Venetia Ravenscroft'a düşkünmüş gibi bir izlenim veriyordu. Gregor'un gülümsemesi kayboldu ama bunun şaşırtıcı olmaması gerektiğini düşündü. Venetia'nın önüne çıkan her yolunu kaybetmiş şeyi evlat edinmek gibi bir eğilimi vardı. Yine de, neydi hissettiği? Ya Ravenscroft Venetia'yla kaçarak evlenmek gibi büyük ama yanlış bir plan yaparak Venetia'nın babasının en başta ümit ettiği şeyi başarmış ve Venetia'nın kalbinde kendisine duyduğu zaafıtan ziyade başka şeyleri de alevlendirmişse?

Venetia şimdi bile Bayan Platt'la Ravenscroft'u izliyordu. Orada gördüğü her ne ise bu onu mutlu etmiyordu çünkü kaşlarını çatmıştı ve sonra Gregor'u şaşırtarak eliyle, pek de fark ettirmeden, "devam et" işareti yaptı.

Dönüp Ravenscroft'a baktığında omuzlarını dikleştirdiğini ve Bayan Platt'a yüzünü pembeleştirecek bir şeyler söylediğini gördü.

Gregor tekrar Venetia'ya dönüp baktığında gözlerindeki tatmin olmuş ışığı gördü. Hmmm. Haspa şimdi ne işler peşindeydi acaba? Venetia'nın gülüşü şimdi bilhassa kendinden memnundu ama Ravenscroft'un gözlerinde huzursuzluk okunuyordu, duruşunda her zamanki çocuksu canlılıktan eser yoktu ve gülümsemesinde adeta bir delilik vardı. Bayan Platt'ın yanında durmasına rağmen, sanki onun bakışlarıyla karşılaşmaktan korkarmış gibi gözleri Bayan Platt hariç her yere bakıyordu.

Venetia Ravenscroft'a teşvik eden bir bakış atınca Gregor'un kaşları kalktı. Yüksek sesle yutkunduktan sonra genç adam sanki kendi ölümüne gidiyormuşçasına çenesini yukarıya kaldırdı ve Bayan Platt'a kekeleyen bir sesle bugünün özellikle güzel bir gün olup olmadığını ve belki daha sonra biraz yürüyüşe çıkıp çıkamayacaklarını sordu.

Bayan Platt kızardı ve Ravenscroft'a tutarsız cevaplar verdi.

Lanet olsun, Venetia gene işbaşındaydı! İçinde bulundukları tehlikeli duruma rağmen Venetia bir plana boğazına kadar batmış durumdaydı. Öne eğilip kısık bir sesle, "Bayan Platt ve Ravenscroft ile ne yaptığını bilmiyorum ama dikkatli olsan çok iyi olur," dedi.

Venetia'nın mutluluğu biraz bozuldu. "Hayatımı nasıl yöneteceğim konusunda yorum yapmana ihtiyacım yok. Son on yıldır kendi başıma idare ediyorum ve kendi kararlarımı almak konusunda epey tecrübeliyim."

"Güya," diye lafı yapıştırdı Gregor. "Ama hâlâ birbiri ardına kötü kararlar almaya devam ediyorsun."

Venetia gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece, henüz tehlikeyi atlatmış olmadığımızı ve sevgili yol arkadaşlarımızın hayatına bulaşmanın yapmamız gereken en son şey olduğunu söylemeye çalışıyorum."

"Benim hiçbir şeye 'bulaştığım' yok. Sadece Bayan Platt'ın özgüvenini kazanmasına yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Sen Ravenscroft'u kendini aptal konumuna düşürmesi konusunda teşvik ediyorsun," diye cevapladı Gregor kısık bir sesle. Bunları söylerken gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu ve elini Venetia'nın bileğinin üzerine koymuştu.

Gregor Venetia'ya dokunur dokunmaz, derisinin karıncalanmasına ve göğüslerinin son derece sinir bozucu bir biçimde gerilmesine neden olan bir ısı dalgası genç kadının kolunu sardı. Venetia Gregor'un dokunduğu yeri ovalayarak geri çekildi.

Gregor'un kaşları indi, gözleri bir çakmaktaşı kadar sertti. "Bayan Platt'ın hayatına burnunu sokmayı bırak."

Venetia'nın dudakları gerildi. "Gregor, seninle konuşmak her zamanki gibi benim için büyük bir zevkti. İyi günler." Topuklarının üzerinde döndü ve şöminenin başında olan Bayan Bloom'un yanına gitti.

Gregor gittiği her yerde övgü bekleyen bir adam değildi. Ama kendisine belli bir saygı duyulmasına alıştı, bu yüzden de Venetia'nın onun fikrini dinlemeyi bile reddetmesi kızgınlığın içinde çığ gibi büyümesine sebep oldu.

Venetia'nın ardından şömineye gitti ve elini onun dirseğinin altına yerleştirerek Bayan Bloom'a, "Bizi affedin. Hanımefendi ve benim konuşmamız gereken şeyler var," dedi.

Venetia kaşlarını çatı. "Seninle başka hiçbir şey konuşmayacağım."

"Bayan West," dedi Bayan Bloom o vakur sesiyle, "Lord MacLean sizin vasiniz. Adab-ı muaşeret kurallarına uyulmalıdır. Ayrıca ben gidip masaya oturacağım. Holden gelen seslere bakılacak olursa, kahvaltı servis edilmek üzere olmalı." Görkemli bir şekilde başını salladı ve gitti.

Venetia kolunu Gregor'dan kurtardı ve ters ters bakarak, "Şimdi ne istiyorsun?" diye sordu.

Gregor kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bayan Platt ve Ravenscroft ile ilgili ne tür dolaplar çevirdiğini bilmek istiyorum."

Venetia havalı bir şekilde omuzlarını silkti. “Neden he benim dolap çevirdiğimi düşünmek zorundasın ki?”

“Çünkü seni tanıdığımdan beri onun haricinde bir şey yapmadın. Sen hep boyunu aşan işlere karıştın.”

“Aa! Bu doğru değil! Bana bir örnek ver.”

“O Fransız göçmene, sözde ailesini bulması konusunda yardım ettiğin zaman,” dedi Gregor hemen.

Venetia’nın yüzü asıldı. “Ben de bunu hatırlıyor olman dan korkuyordum.”

“Eğer doğru hatırlıyorsam sen sonradan ‘Pierre’ın resim hırsız olduğunu öğrenmiştin; üstelik Fransız değil Korsikalı olduğunu da öğrenmiştin ve misafirperverliğinize babanın en sevdiği iki resmini çalarak teşekkür etmişti.”

Venetia dudaklarını büzdü, sonra da omuz silkti. “Bu sadece bir tane... Başka örnek ver.”

“Sana Devonshire Dükü’nün akrabası olduğunu söyleyen kütüphaneci bir kadın vardı ve sen ona inanmıştın...”

“Devonshire’lılara benziyordu,” dedi Venetia aceleyle. “Bunu sen bile kabul etmiştin!”

“Evet, ama ben onu evimde hizmetçi olarak çalışsın diye işe almamıştım ve hatırlarsan o kadın babanın verdiği akşam yemeklerinden birinde kendini dükün ayaklarına atmış ve kendisinin dükün malikânesinde çalışan bir çamaşırcı kadından peydahladığı aşk çocuğu olduğunu iddia ederek epey kargaşaya sebep olmuştu.”

Venetia dudaklarını ısırırken gözlerinde muzip bir parıltı vardı. “O olay biraz utanç vericiydi, değil mi? Benim için değil tabii ki ama dük için. Benimle hâlâ konuşuyor olmas şaşılacak bir şey.”

“Herhangi bir kimsenin seninle hâlâ konuşuyor olmas

yaşılacak şey,” dedi Gregor aptalca bir gülme isteğine karşı koyarak. Olay aslında epey komikti, özellikle söz konusu kadının dükleri karıştırdığı ve aslında Claridge Dükü’ne yaklaşmaya çalıştığı sonradan ortaya çıkınca...

Tüm salonda kargaşa çıkmış, insanlar bağırıp çağırmış, kadın dışarı atılsın diye evin kâhyasına seslenmişlerdi. Venetia sakinliğiyle kadını ayağa kaldırıp ona dükle belki de özel bir görüşme yapmasını teklif etmiş ve onu odadan dışarı çıkarmıştı. Venetia kadınla beraber önünden geçerken, Gregor’a bastıramadığı bir gülümseme göndermiş ve göz atmıştı; bu da Gregor’un daha çok gülmesine sebep olmuştu.

Gregor şimdi Venetia’ya karşı biraz daha ılımlıydı. “Senin deliliğinin biliyorsun ki başka örnekleri de var. Eve bir sokak çocuğu getirdiğin de olmuştu...”

“Ama o benim suçum değildi. O güya bir baca temizleyicisiydi. Bacaklarında yanık izleri vardı, bu yüzden ben de ona inanmıştım.”

“Ama baca temizleyicisi değildi, değil mi?”

“Bir zamanlar belki de öyleydi,” dedi Venetia ukala bir şekilde.

“O hakiki bir yankesiciydi. Biliyorum çünkü siz onun ne yaptığını anlayana kadar o hergele beni bir değil iki tane saatimden etti.”

“Sen en azından annenin madalyonunu kaybetmedin. Onu bir daha asla bulamadık.”

“Tüm bunlarla nereye varmaya çalıştığımı anlıyorsun, değil mi?”

Venetia iç çekti. “Evet, evet. Benim herkese çabuk ve fazla güvendiğimi ve başka insanların hayatlarına müdahil olmamam gerektiğini düşünüyorsun. Bu konuşmayı de-

falarca yaptık ve anlaşılmadığımız konusunda anlaşmamızı düşünüyorum.”

“Evet, şu ana kadar öyleydi.”

Venetia’nın gri gözleri onun gözleriyle buluştu. “Şu an ne değişti ki?”

“Sen söyle.”

Bakışları birbirine kilitlendi. Venetia’nın yanakları kızardı. “Bilmediğimden eminim,” dedi nefesi kesilmiş bir şekilde başka tarafa dönerken. “Sorun yaratacak herhangi bir şey yapmıyorum; ben sadece Bayan Platt’a yardım etmek istiyorum. Sen bile onun kötü bir kadın, bir yankesici ya da başka kötü bir şey olmadığını kabul etmelisin. Benden kendisi için tek bir şey yapmamı bile istemedi. Bilakis, tam tersini istediğini belirtti.”

“Sağduyulu bir kadın gibi görünüyor. Umarım onu dinlersin.”

Venetia Gregor’a burun kıvırdı. “Sen ne zaman bu kadar sıkıcı oldun?”

Gregor gerildi. “Ben sıkıcı değilim.”

Venetia omuzlarını silkti ve sanki ilgisini kaybetmiş gibi başka tarafa baktı. “Öyle gibisin ama belki de sorun bendedir.”

Gregor kaşlarını çatı. Yıllardır Venetia’nın kaotik ailesi için hayatı kolaylaştırışını, münasip olmayan tanıdıklarla onlara ‘yardım etmek’ niyetiyle arkadaşlık edişini ve dünyadaki hataları düzeltmek amacıyla kendi başını genel olarak belaya sokuşunu izlemişti. Ama dünya bu tarz çabaları takdir etmezdi; kimse asla teşekkür etmezdi. Ama bir sebepten Venetia bunlarla büyüyor, gelişiyor gibiydi.

Venetia’ya olan düşkünlüğü Gregor’u her zaman rahatsız

etmiş olsa da, kendisini etkilemediği için bu durumu kabullenmeyi başarmıştı. Ama burada mahsur kaldıklarından beri her şey değişmişti. Artık her şey çok farklı görünüyordu ve Venetia'nın yaptığı her şey artık doğrudan Gregor'u etkiliyordu.

Ve Gregor bundan hiç hoşlanmamıştı.

Pencereden dışarı baktı ve karın güneşin sıcaklığıyla daha hızlı eridiğini rahatlayarak fark etti. Belki de kısa bir süre içinde buradan ayrılacaklardı ve her şey eski, rahat haline dönecekti. Ve o zaman da Venetia hayır ve yardım işlerini Gregor'la geçirdiği zamanla çakışmayacak şekilde yürütebilirdi. İşlerin bu şekilde olması gerekiyordu.

Venetia'ya baktı ve onun kendisini eleştirel bir gözle incelediğini gördü. Venetia'nın gözleri bu sabah dumanlı bir griydi ve derinlerde de bir soru gizliydi.

“Nedir aklındaki?” diye sordu.

Venetia başını yana yatırdı. “Umurunda mı ki?”

“Ne umurumda mı ki?”

“Hayatla hiç ilgilenmemen ve bir kenardan geçip gitmesini izlemen.” Sanki ona acıyormuş gibi başını salladı. “Bir gün uyanacaksın ve her şey bitmiş olacak ve senin yaptığın tek şey de izlemiş olmak olacak.”

Gregor kaşlarını çatı ama Bayan Treadwell ve Elsie'nin yemek tabaklarıyla içeri girmesi cevap vermesini engelledi.

“Gel,” dedi Venetia, “diğerlerine katılsak iyi olacak.”

Gregor'un Venetia'yı takip etmekten başka şansı yoktu. Ravenscroft'un Bayan Platt'a açelyaların nasıl en iyi şekilde yetiştirileceğiyle ilgili fikrini sorduğuna kulak misafiri olduğunda Gregor neredeyse boğuluyordu.

Durum çok garipti, tıpkı Bayan Platt'ın davranışları gibi.

Budalaca gülüyor ve Ravenscroft sanki tiyatro sahnesinde rol yapıyormuş gibi, ne zaman kendisine garip bir cilveyle iltifat patlatmayı başarsa renkten renge giriyordu. Ve tüm bu olanları Venetia memnuniyetle seyrediyordu.

Bu şartlar altında Gregor'un iştahının kaçması işten bile değildi. Köpek herif Venetia'yı kiskandırmaya falan mı çalışıyordu?

Salonun kapısı açıldı ve Gregor'un seyisi Chambers kapıda belirdi. "Özür dilerim, efendim ama yolun iki mil yuvarısında bir araba daha kara saplanıp devrilmiş."

"Tanrım!" dedi Venetia ayağa kalkarak. "Yaralanan var mı?"

"Hayır, ama atlardan birinin ayağının kırılmış olmasından endişeleniliyor. Bay Treadwell yolcuları almaya gitti, bir beyefendi ve kızı."

Bayan Bloom'un dudakları hoşnutsuzlukla kıvrıldı. "Buraya gelemezler. Handa şu an bile yeteri kadar oda yok ki!"

Venetia'nın kaşları ihtiyatla kalktı ve bu da Gregor'a savaş bayraklarının çekildiği uyarısını verdi.

Soğuk bir ses tonuyla, "Bayan Bloom, eminim ki buradaki hiç kimse kaba ya da insafsız olmadığı için, ev sahibi olarak görevden kaçınmayacaktır," dedi.

Bayan Bloom'un okkalı yanakları ona yakışmayan bir kırmızıya büründü. "Ben katı yürekli olalım demiyorum ama gerçekçi olmalıyız. Ancak bize yetecek kadar yiyecek var ve başka yatak da yok. Bu beyefendi ve kızı nerede uyuyacaklar?"

"Ben yatağımı genç bayanla paylaşırım," dedi Venetia. "Beyefendinin nerede uyuyacağını ise henüz bilmiyorum." Anlamalı bir şekilde Gregor'a baktı.

Gregor akıllılık edip sessizliğini korudu ve dikkatini tabağına verdi. Venetia'nın daha önce yapmış olduğu sert mizacı ile ilgili yorumunu haklı çıkardığını biliyordu ama bu önemli değildi. Yatağını daha önce hiç tanışmadığı bir adama verirse adam değildi! Yatağını tanıdığı bir adama vereceğinden bile emin değildi. Bu kişi eğer kardeşlerinden biri olsaydı, ona belki bir battaniye verebilirdi ama asla daha fazlasını değil! Erkeklerin dünyası böyleydi işte.

Ayrıca böyle bir durumda kendini rahatsız bir duruma sokmasının ne faydası olurdu ki? Diğer kişi böylece daha rahat ediyor olabilirdi ama Gregor'un rahatsızlığı ne olacaktı ve bunun da bir çaresine bakılması gerekmeyecek miydi?

Birden Venetia ve Bayan Bloom'un ciddi bakışlarının üzerinde olduğunu fark etti ama kaşlarını kaldırıp onlara sadece bakmakla yetindi. Odasını zaten horlayan Ravenscroft'la paylaşıyordu. Bir insandan ancak bu kadar fedakârlık beklenebilirdi.

Venetia'nın kaşları biraz daha kalktı ve gözleri çakmak çakmaktı. "Eee?"

Gregor çatal ve bıçağını elinden bıraktı. "Haklısınız."

Venetia'nın gülüşü kör ediciydi ve bundan sonra söyledikleri için neredeyse pişmanlık duydu. "Bir şey yapmak gerek, hem de hemen." Ravenscroft'a bakarak, "Eeee?" dedi.

Genç adam gözlerini kırptırdı. "Ne eee?"

"Bayan West'in de isteği üzere, odanı paylaşmaya gönüllü müsün?"

Ravenscroft Venetia ile göz göze geldi ve kızardı.

"Evet, evet! Elbette gönüllüyüm!"

"İşte oldu bile," dedi Gregor rahatça. "Ravenscroft tekerlekli karyolasını değerli beyefendiye vermeyi kabul ediyor. Bense sadece horlamadığını ümit ediyorum."

“Ama,” dedi Ravenscroft, “Ben nerede? Ben ne yapacağım?”

Gregor genç adamın omzuna vurmak için uzandı. “Senin için yere bir minder atarız. Kafana takma.”

Ravenscroft iç çekti. “Öyle yaparız sanırım.”

“İyi adam!” dedi Gregor desteklercesine. Derin bir nefes aldı. “Bir ahabasına iyilik yapmak kadar canlandırıcı hiçbir şey yoktur.”

Venetia Gregor’a donuk gözlerle baktı. “Bu yaptığın üçkâğıtçılıktı MacLean.”

“Aşkta ve yardımda her şey mubahtır, canım.” Gregor yumurta tabağına uzandı ve tabağına biraz yumurta aldı.

“Gregor, ne yapıyorsun?”

“Bence ne yaptığım epey açık. Kahvaltı ediyorum.”

“Ama bu adam ve kızı...”

“Evet, o adam ve kızıyla Bay Treadwell tarafından ilgileniliyor. Eğer daha fazla yardıma ihtiyacı olursa bize haber verecektir. Haklı mıyım, Chambers?”

“Evet efendim. Bay Treadwell genç hanım olayın etkisiyle üzgün olursa ona yardımcı olmaya hazır olsunlar diye hanımları bilgilendirmemi söyledi.”

“Hemen sıcak çay getirmelerini isteyeceğim,” dedi Venetia. Gregor’a doğru burnunu kıvırdı. “İnsanlara yardımcı olma konusunda itirazım yok.” Sonra da salondan hışımla çıktı.

“Hay aksi,” dedi Bayan Platt. “Ben de, hımmmm, belki de ben...” İşverenine meraklı bir bakış attı.

Bayan Bloom tereddüt etmedi. “Odama git ve karbonatımı getir. Yatağın yanındaki ufak şişenin içinde.”

Bayan Platt ona söyleneni yapmak için salondan hızla çıktı.

Gregor kahvaltısını acele etmeden bitirdi.

Bir süre sonra Venetia salona tam da yeni yol arkadaşları geldiğinde döndü.

Adam yaşlıcaydı ve bel ölçüsüne uyumlu yuvarlak bir yüzü vardı. Modaya uymayan ama kaliteli kıyafetler giyen ve tipik bir arazi sahibi olan adam kendini tanıttı. “İyi günler. Ben toprak sahibi Higganbotham.”

Ardından odaya giren kişi, başında kapüşonuyla ıslak bir pelerine sarınmış olan bir kadındı. Onun arkasında duransa geniş yüzü soğuktan parlayan ve kullanışlı bir pelerin ile kır botları giymiş olan besbelli bir hizmetçiydi.

Toprak sahibi, kapüşonlu hanımı işaret etti. “Bu benim kızım, Bayan Elizabeth Higganbotham.”

Orada bulunan herkes de kendini tanıttı.

Toprak sahibi hepsine gülümsedi. “Sizlerle tanıştığımıza memnun oldum! Soğuktan kurtulmanın harika bir şey olduğunu söylemeliyim. O lanet olası kara sonsuza dek sapanıp kaldığımızı düşünmeye başlamıştık, değil mi Elizabeth?”

Kızı başıyla onayladı ve kapüşonunu başından çekmek için elini kaldırdı.

Ravenscroft nefesini tuttu ve bu odadaki herkesin dikkatini çekti. Eğlenen Gregor, Ravenscroft’un toprak sahibinin kızına çılgınca bakışını izledi.

Soğuktan parlak pembe bir renge bürünmüş kalp şeklindeki yüzü, karman çorman olmuş altın sarısı bukleler çevreliyordu. Kopkoyu kirpiklerin çevrelediği büyük mavi gözler, minicik mükemmel bir burun ve gül goncası dudakların üzerinden onlara vahşice bakıyordu. On yedi yaşından daha büyük olmayan bu kız, Londra’yı kasıp kavuracak kadar güzeldi.

Hepsine hızlıca ve neredeyse ümitsizce baktıktan sonra çenesini vakur bir şekilde yukarı kaldırdı ve sanki babasının iddiasını yalanlarcasına öbür tarafa döndü. Kızın üzerlerinde bıraktığı etki, dişlerinin kontrol edilemez bir şekilde birbirine vurmasıyla bozuluyordu.

Venetia, Gregor hariç herkesin Bayan Higganbotham'a hayranlıkla baktığını fark etti. Gregor toprak sahibine bakıyordu ve kaşları sanki bir şeye kafa patlatıyormuşçasına çatılmıştı.

Venetia Bayan Higganbotham'ın titreyen ellerini tutmak için öne atıldı. Kaliteli oğlak derisi eldivenlerin içinde bile elleri buz gibiydi. "Seni zavallı şey, nasıl da titriyorsun!" Venetia kızı ateşe doğru çekti. "Ravenscroft, zavallı çocuğa koltuğunu ver lütfen."

"Ravenscroft mu?" diye sordu Bayan Platt gözlerini kırpıştırarak. "Bay West'e neden böyle seslendiniz?"

"Aa, şey... Bu, bu bir lakap. Küçükken o... şey... kuzgun sesini taklit etmeyi severdi, bu yüzden biz ona Ravenscroft lakabını verdik."

Bayan Platt son derece ilgili bir edayla başını salladı.

Yaşadığı sersemletici şokun etkisiyle Ravenscroft donakalmış gibiydi ve Bayan Higganbotham'a transa geçmiş gibi bakıyordu.

Gregor kendi kendine gülerken Ravenscroft'u neyin bu denli cezbedtiğini anlayabildiğini düşünüyordu. Şahsen Gregor daha kıvrımlı, olgun ve zeki kadınları seviyordu. Bu özelliklerin hiçbiri Bayan Higganbotham'ın büyük gözlelerinden süzülen o bakışlarda ya da toy ve aynı zamanda birazcık da düşmanca olan yüz ifadesinde yoktu.

Bayan Higganbotham gibi genç bir kadın, Gregor'u

inanılmaz sıkardı. Ama Ravenscroft gibi bir adamı... Gregor'un kaşları kalktı. Belki de bu durum Ravenscroft'un aslında nasıl bir erkek olduğu gerçeği konusunda Venetia'nın gözlerini açardı.

Aklına gelen bu düşünce gözüne mümkün göründü. Bakışları tekrardan toprak sahibine kaydı ve garip bir duygu içini kapladı. Adamda ona tanıdık gelen bir şeyler vardı. Hani neredeyse sanki...

"Lord MacLean!" dedi toprak sahibi hevesle öne atılırken. "Sizi burada görmeyi beklemiyordum!"

Gregor adamı başıyla kibarca selamladı ama içten içe yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim ama korkarım sizi çıkaramadım."

"Hayır, hayır! Biz hiç tanışmadık. Sizi White'ta görmüş-tüm ve birileri bana adınızı söylemişti. Daha önceden hiç konuşmuşluğumuz olduğunu sanmıyorum ama erkek kardeşlerinizden birini tanıyorum. Şu hep Fransız kıyafetleri giyen kardeşiniz..."

"Ah, Dougal. O kardeşim epey gösteriş düşkünü oldu. Diğer kardeşlerim ve ben, onu pek de tasvip etmiyoruz."

Adam kıkırdadı. "Bu durumunun geçici bir dönem olduğundan eminim. Kardeşinizle, birlikte yapacağımız bir yatırım hakkında konuşmuştuk." Adam göğsünü şişirdi ve başparmaklarını kaliteli yünden yapılmış yeleğinin ceplerine taktı. "Ben kâr etme konusunda çok iyiyimdir. Ned Higganbotham'ın kâr etmediği gün kara bir gündür. Belki bundan bahsetmemeliyim ama geçen sene yirmi bin sterlin kazandım ve bunu sadece bulunduğum iki girişimle başardım."

"Ah," dedi Gregor sakince. "Bu neden Dougal'la görüş-tüğünüzü açıklıyor. İyi bir yatırımın kokusunu yüz mil öte-den alır o."

“Çok zeki, hakkını vermeliyim. Vaftiz babam, Richmond Dükü, yatırımlarını benim kanalımla yaptığında içinin rahat ettiğini söyler hep. Şunu söylemeliyim ki son on yılda ona muazzam kâr ettirdim.”

Kanlı canlı bir dükün bahsi üzerine gözleri parlayan Bayan Bloom öne çıktı. “Nasılsınız? Ben Bayan Bloom. Ben Cumberland Kontesi olan arkadaşımı ziyarete gidiyorum. White üyesi olduğunuzu mu söylemişsiniz?”

Gregor’un yüzündeki ifade Bayan Higganbotham’ın buz gibi soğuk ellerini ovalamakta olan Venetia’nın gözünden kaçmadı. Kaşları çatıktı ve dudaklarının kenarlarındaki gergin çizgiler bir şeylerden hoşnutsuz olduğunun göstergesiydi. Venetia kaşlarını çattı. Toprak sahibi uygunsuz herhangi bir şey söylememişti, o zaman Gregor neden bu kadar ciddi görünüyordu? Sanki yeni misafirleri onaylamıyormuş gibi bir havaya bürünmüştü.

Venetia toprak sahibine baktı. Adam epey şişmandı, çıkık bir burnu ve kırmızımsı bir cildi vardı. Hatları göze çarpsa da sıradandı ama gözlerinde hoş bir parıltı vardı ve konuşması, giyim kuşamı biraz kaba saba olsa da yeterince iyi birine benziyordu. Gregor’un adama sadece kabalığı yüzünden gıcık olması çok yazıktı.

Bayan Treadwell üzerinde buharı tüten bir çaydanlık, fincanlar ve çay tabakları olan bir tepsiyle içeri girdi. Tepsiyi Bayan Higganbotham’ın yanına bıraktı ve ona bir fincan çay koydu. “Al bakalım bayan! Bu seni ısıtır!”

Bayan Treadwell fincanı Bayan Higganbotham’ın ellerine verdi ama kız o kadar çok titriyordu ki çayın yarısı hizmetçisi öne atılıp fincanı elinden almadan önce altlığa döküldü. Kız çayı yeniden masanın üzerine koydu. “Her tarafı

dondü. Araba kara saplandı ve ikimiz de su birikintisinin içine düştük.” Hizmetçi kız dönüp pelerininin arkasının tamamen ıslak olduğunu gösterdi. “Bayan Higganbotham’ın-ki de aynı, sadece ben soğuşa ondan daha alışığım.”

“Ah!” Bayan Treadwell, Bayan Higganbotham’ın ellerini kendi ellerinin arasına alıp onları ovuşturmaya başladı. “Hastalığa yakalanmadan sizi o ıslak kıyafetlerden kurtarsak çok iyi olacak.”

Venetia toprak sahibine döndü. “Bayan Higganbotham benim odamda, benimle kalabilir ve...”

Gregor araya girdi. “Hayır.”

Bunun üzerine herkes sessizliğe büründü.

Venetia’nın yanakları kızardı. “Gregor ne demek istiyorsun?”

“Toprak sahibinin burada kalmaması gerektiğini düşünüyorum.”

Toprak sahibi kıpkırmızı kesilirken Venetia’nın da kaşları kalktı. “Bakın, bir saniye...” diye söze başladı adam ama Gregor onu susturdu.

“Bu herkes için çok uygunsuz olur. Şu haliyle beşimiz için bile handa yeterince yer yok. Bayan Higganbotham’ın kendine gelmesi için sadece birkaç dakika gerektiğinden eminim, sonrasında buradan ayrılabiliriz. Yaralanan atınızın değıştirilmesiyle de bizzat kendim ilgileneneğim.” Toprak sahibinin bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. “Ayrıca Londra’ya bir an önce varmak istediğınızı düşünüyorum, aksi takdirde böyle bir havada yola çıkmazdınız.”

Toprak sahibi haşin bir ses tonuyla cevap vermeden önce kızına sert bir bakış attı. “Bu doğru, acelemiz var. Erkek

kardeşimin evine gece olmadan varmayı planlıyordum ama yollar benim beklediğimden çok daha kötü durumda.”

“Dışarısı hâlâ aydınlık. Eddington’a bir saatten kısa bir sürede varabilirsiniz. Orada da harika bir han var.” Gregor, Bay Treadwell’e döndü. “Öyle değil mi?”

Bay Treadwell göz kırptı. “Evet ama dört mil ötede ve yollar...”

“Eminim ki geçilebilecek durumdadır,” dedi Gregor ters ters.

“Karlar eriyorken...”

Bayan Higganbotham hapşırdı.

Toprak sahibinin ifadesi sertleşti.

Venetia zavallı genç kızın ellerinden tutup onu ayağa kaldırdı. “Bu kadar yeter. Bu havada birilerinin tekrar yola çıkmasıyla ilgili bir kelime daha duymak istemiyorum. Karlar eriyor olabilir ama hâlâ epey kalın ve hal böyleyken seyahat tehlikeli olabilir.”

“Evet, üstelik eridiği yerlerde de çamur birikecek,” dedi toprak sahibi heyecanla.

Venetia, Bayan Higganbotham’ı odadan çıkarırken, “İşte oldu canım benim,” dedi adam kızına açıkça. “Teşekkürler Bayan... hımm? Korkarım adınızı bilmiyorum.”

Venetia, Gregor’un yaptığı bir hareket ona bakmasına sebep olduğunda çoktan yaşlı adama cevap vermeye başlamıştı. Gregor Venetia’nın bakışına sertçe ve gözlerinde öfke pırıltılarıyla karşılık verdi. Gregor’un bu bakışı onu şaşırtmıştı ve bir cevap vermeden önce kendini toparlaması gerekti. “Ben Bayan West ve bu da...” -kapıyı tutmak için öne atılan Ravenscroft’u işaret ederek- “erkek kardeşim, Bay West,” dedi.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi toprak sahibi kı-

naca reverans yaparak. “Kızım ile ilgilendiğiniz için size çok teşekkür ederim. Elizabeth, sen bu tatlı bayanla git ve saçmalık istemiyorum, anlaşıldı mı?”

Bayan Higganbotham babasına o muhteşem mavi gözleriyle dik dik baktı ve dişleri takırdayarak “B-b-beenn b-b-burda-a kalacağım ama sade-c-ccee kendimi daha iyi h-h-h-issedene kadar. Sonra da g-g-gid-deceğim!” dedi.

Toprak sahibinin çalı gibi olan kaşları çatıldı. “Şımarıklık etmeyi kes. Şimdi, hemen yatağına! Bir kelime daha istemiyorum.”

Bayan Higganbotham acınası bir şekilde titreyen çenesini kaldırdı. “N-n-ne istersen onu yap, baba. M-m-mutluluğum zaten çoktan m-m-mahvoldu.”

Venetia kaşlarını kaldırdı. “Aman Tanrım! Böyle söylemeyin. Bu han güzel ve sıcak, üstelik titremeniz azalıyor.”

“Soğuktan değil, içinde bulunduğum şartlar yüzünden,” dedi genç kız. “B-b-burada kendi rızamla b-b-bulunmuyorum; ben k-k-kaçırılıyorum.”

Bayan Platt’ın azı açık kaldı.

Bayan Bloom çığlık attı. “Şu işe bakın!”

Ravenscroft sanki bu kötülüğü yapanla dövüşmek için yanıp tutuşuyormuş gibi yumruklarını sıkıyordu.

Gregor, âşığı Ravenscroft’un tepkisini görüp görmediğini öğrenmek için Venetia’ya baktı ama onu, bir kolunu anlayışlı bir şekilde kızın omzuna atarken buldu. “Ah canım! Seni kim kaçırdı?”

“O k-k-kaçırdı!” diye bağırdı Bayan Higganbotham titreyen bir parmakla babasını işaret ederek.

Venetia’nın kaşları kalktı. “Öz babanız mı?”

“Evet. Ona k-k-kendimi öldürme pahasına L-l-londra’ya gitmeyeceğimi söyledim.”

Bölüm 8

Bir erkeğin, "Sevdiğim kadın için hayatımı veririm," demesini romantik bulmuyorum. Bunun yerine bana ikimizi de hayatta tutmak için savaşıacak bir erkek verin. Yakışıklı ya da çirkin, ölü bir erkeğin romantik hiçbir tarafı olamaz.

**LOCH LOMOND'LU YAŞLI KADIN NORA'NIN,
SOĞUK BİR AKŞAMDA ÜÇ KÜÇÜK KIZ TORUNUNA
ANLATTIKLARINDAN**

Venetia toprak sahibinin kızını rahat ettirmek için elinden geleni yaptı. O, zavallı kızı yatırırken kızın hizmetçisi de etraflarında fır döndü, Bayan Platt ise endişelerini dile getirdi.

"Oldu işte," dedi Bayan Platt Bayan Higganbotham'ın elini tutarak. "Birazdan ısınırsınız."

"Umarım!" dedi kız. "Gerçi ö-ö-ölsem babam için d-d-daha iyi olur!"

"Ne kötü şeyler söylüyorsunuz böyle!" dedi Venetia neşyle, Bayan Higganbotham'ın pelerinini sandalyeye kuruması için bırakırken...

“Evet,” diye destekledi Bayan Platt. “Bayan Bloom insanın her zaman olumlu bakması gerektiğini söyler.”

Venetia Bayan Platt’a baktı. Bu söz, hepsinin tanıdığı ve uzak durduğu Bayan Bloom’a hiç uymuyordu.

“Ne o-olumlusu?” dedi Bayan Higganbotham dudakları titreyerek.

Sonra kapı açıldı ve Bayan Treadwell içeri girdi.

“Bakin!” dedi Bayan Platt gülümseyerek. “Bayan Treadwell fazladan bir battaniye ve ısıtılmış tuğla getirmiş. Müteşekkir olmamız gereken iki şey!”

Bayan Treadwell tuğlayı kenardaki maşa yardımıyla pencere pervazının üzerine koydu. “Tuğla şu anda çok sıcak ama battaniyeyi hemen kullanabilirsiniz.”

Venetia battaniyeyi Bayan Higganbotham’ın üzerine örttü. “İşte... Isınırken, çektiğiniz tüm eziyetleri bize anlatabilirsiniz.”

Bayan Higganbotham’ın sorunlarını ortaya dökmesi için daha fazla ısrara gerek yoktu. Babasının ondan Londra’ya gidip aileye unvan kazandırmak için nasıl ‘evlilik pazarında satılmasını’ istediğini anlattı. Başta kabul etmişti, zira bir süreliğine kim Londra’ya gitmek istemezdi ki! Ama daha sonra papazın oğlu Henry ile tanışmıştı. Bu ilk görüşte aşktı ve gizli bir flört dönemi başlamıştı. Elizabeth babasının standartlarının Henry’den daha yüksek olduğunu biliyordu. Âşığına kaçıp evlenmek için baskı yapmıştı ama Henry bunu reddetmişti. Henry, Elizabeth’in babası ile konuşup durumu ona açıklarsa adamın kalbini kazanacağına inanıyordu.

Elizabeth Henry’nin bu planını kabul etmedi çünkü babasının kendisini Henry’nin hiç bulamayacağı bir yere

göndermesinden korkuyordu. O ve Henry ikilemlerine bir çözüm bulamadan Elizabeth'in babası ısrarcı Henry'den uzunca bir mektup getiren hizmetlilerden birine denk gelmişti. Toprak sahibi çıldırmış ve tam da Elizabeth'in korktuğu gibi davranmıştı. Kükreyen kar fırtınasına rağmen, kızını alıp Londra'ya, Henry'den uzağa, yola koyulmuşlardı.

"Bayan West," dedi Bayan Higganbotham ve Venetia'nın eline uzanıp, "Babam beni gerçekten kaçırıyor. Londra'ya gitmek zorunda olduğumu söylüyor ama ben oraya gitmek-tense ölmeyi tercih ederim!" diye ekledi.

Bayan Higganbotham'ın bir kez bile gülümsemeyi kesmeyen hizmetçisi, "Evet," dedi. "Bayan Elizabeth kararlı, gerçekten. Henry'den başkasıyla evlenmeyecek."

"Bayan Higganbotham, kaç yaşındasınız?"

Bayan Higganbotham gözyaşlarını sildi. "On altı."

Bu birçok şeyi açıklıyordu. Venetia Bayan Treadwell'in beze sarılı tuğlayı nevresimin altına, kızın ayaklarının yakınına koymasına yardım etti ve sonra battaniyeyi tekrar yerine sıkıştırdı. "Sanırım kötü günler geçirmişsiniz. Şimdilik önce sizi ısıtalım, sonra siz dinlenince ne yapılması gerektiğini düşünürüz."

"Evet," dedi Bayan Platt Bayan Higganbotham'ın elini okşarken. "Bayan West bize Tanrı'nın bir lütfu. Yardım edebilecek tek kişi odur." Venetia bu denli saf bir övgü karşısında gururlansın mı endişelensin mi bilemedi.

Bayan Treadwell başıyla onayladı. "Ayaklarını sıcak tuğlaya daya hayatım. Onu bir beze sardım, o yüzden canını yakmayacaktır. Nasıl da sıcaktır!"

Bayan Higganbotham'ın çenesinin titremesi neredeyse hemen kesiliverdi. İç çekti ve yatağın örtülerine iyice soku-

lurken gözleri kapanmaya başladı. “Ay ne güzel!” Venetia’ya gülümsemek için gözlerini açmaya çalıştı. “Babamın burada kalmasını sağladığınız için size çok teşekkür ederim Bayan West. Bir adım daha gidemezdim. Yarın belki de siz zavallı Henry’m ve bana yardım etmenin bir yolunu bulursunuz.” Bunları söylerken gözleri kapandı ve bir anda uykuya daldı.

Bayan Treadwell sıcak tuğlayı taşımak için kullandığı maşayı yerden alırken “Tam düşündüğüm gibi,” dedi. “Tüm problem sinirleri.”

Bayan Higganbotham’ın hizmetçisi başını heyecanla sallayarak onayladı. “Bu aralar sinirleri epey gergin, epey!” dedi.

“Göreceğiz bakalım,” diye cevap verdi Bayan Treadwell. “Uyuduktan sonra daha iyi hissedecek. Herhangi bir şeye ihtiyacınız var mı Bayan West?”

“Hayır, yok. Her zamanki gibi her şeyi hallettiniz.”

Hancının eşi kocaman gülümsedi. “Aa, hiç önemli değil. Bir tuğla daha ısıtıp Elsie’nin odasına çıkarayım. Biraz başı ağrıyor ve birazcık uzanmak istedi. Onu kendine getirecek şey tam da bu olabilir.”

“Öyle olacağından eminim,” dedi Venetia.

“Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana söyleyin,” dedi ve çevik bir baş işaretiyle odadan çıktı. Kapıyı da arkasından yavaşça kapadı.

Bayan Platt kızın ıslak kıyafetlerini sandalyenin arkasına astı. “Bu kıyafetler umarım kız uyanmadan kurur.”

“O kalın yün kumaşa ve pelerinindeki süslemelerin çokluğuna bakılacak olursa Bayan Higganbotham’ın kıyafet sıkıntısı çekeceğini hiç sanmıyorum.”

Hizmetçi başıyla onayladı. “Ah, evet! Dört dolu valizi

var; çünkü babası ona her şeyin en iyisini alır. Genç Henry bu sebepten Bayan Higganbotham ile kaçmayı reddetti. O, Bayan Higganbotham'ın güzel şeylere sahip olmaya alışık olduğunu ve Bayan Higganbotham'ın kendisi yüzünden bu şeylerden vazgeçmek zorunda kalacağına ölmeyi yeğlediğini söyledi.”

Venetia genç Henry'nin tam bir beyefendi olduğunu düşündü. “Bayan Higganbotham'ın bavullarını bulup birkaç kuru kıyafet getirebilir misin?”

Hizmetçi reverans yaparak kapıya yöneldi. Odadan çıkarken de başını çevirip omzunun üstünden, “Bir haftaya yetecek kadar getireyim. Bu havada bolca kıyafete ihtiyacı olabilir.”

Bir hafta! Venetia kar yüzünden bu handa mahsur kalışlarının bu kadar uzun sürmeyeceğini umdu.

Bayan Platt, Bayan Higganbotham'ın pelerininin kaliteli kumaşında ellerini gezdirdi. “Çok güzel bir pelerin, değil mi?”

Venetia başıyla onayladı. “Babasının durumu iyi gibi görünüyor. Ne yazık ki bu durumun ziyadesiyle farkında.”

“Kendini bir şey sanıyor, öyle değil mi?”

“Çok. Sanırım bu yüzden de kızının kendisini gücendirmek için evlendiğini düşünüyor. Âşık olduğu adama neredeyse acıyorum.”

“Bayan Higganbotham'ın âşığının, babasının düşüncelerinin aksine düzgün bir beyefendi olduğunu düşünüyorum,” dedi Bayan Platt çenesini ileri uzatarak. “İnsanlara kolay kolay gıcık olmam ama Bay Higganbotham çok kendini beğenmiş biri! Bayan Higganbotham adına üzülüyorum.”

Venetia da aynen böyle düşünüyordu. Zavallı çocuk, korkunç bir kazaya maruz kalmak ve yaralanıp üşümek uğruna sevdiği adamdan koparılmıştı. Daha da kötüsü, babası ve kendisi sonunda kalacak bir yer bulduklarında, Gregor onları, kaza yapmalarına sebebiyet veren kar yığıntısının sıcaklığıyla karşılaşmıştı.

Venetia kaşlarını çatdı. Gregor'un bu kadar acımasız olduğunu bildiğine inanamıyordu.

“Bayan West?”

Venetia dönünce Bayan Platt'ın hemen yanında durduğunu fark etti. “Evet?”

Zayıf kadın gözlerinde parıldayan bir ifadeyle ellerini birbirine kenetledi. “Size teşekkür etmeliyim.”

“Ne için?”

“Bana belki de başka yolların da var olduğunu söylediniz için. Zavallı Bertrand'ın düştüğü durumdan sonra ümit etmekten vazgeçmiştim. Ama bugün, kahvaltıda Bay Ravenscroft...” Bayan Platt sustu ve yanakları kızardı. “Bana kahvaltıdan önce söyledikleriniz olmasaydı Bay Ravenscroft'u asla fark edemezdim. Bu hayatta Bayan Bloom'a bir şeyler getirip götürmekten daha başka şeyler olduğunu görmemi sağladığınız için size teşekkür etmek istiyorum.”

Venetia Bayan Platt'a sarıldı. “Yüzünüz güldüğü için mutluyum.”

“Teşekkürler. Burada kalıp size yardım etmek isterdim ama Bayan Bloom'la ilgilenmeliyim çünkü bu sabah dikişlerini bitirmem lazım.”

Venetia, Bayan Bloom'un Bayan Platt ve Bertrand'ın kendisine olan borçlarının bittiğini belirtene kadar Bayan Platt'ın daha ne kadar dikiş dikmesi gerektiğini merak etti.

Bayan Platt, Venetia'nın omzunu okşadı, sonra başı dik ve gözlerinde gülümsemeyle odadan çıktı.

Bayan Higganbotham kapının sesini duyunca kıpırdandı ve öbür tarafa döndü. Dönerken de ağzını açtı ve gürültüyle horladı. Venetia nefesini tuttu ve bekledi ama horlama azalmadı.

Venetia yüzünü buruşturdu. Genç kız uzun kirpikleri ve altın rengi bukleleriyle tıpkı bir meleğe benzese de yaşlı bir boğa gibi horluyordu ve bu hiç de huzurlu bir geceye alamet değildi.

Narin Bayan Higganbotham'ın horlamalarını duyduğunda Gregor'un yüzündeki ifadeyi hayal edince Venetia gülmekten kendini alamadı. Gregor'un gülünç şeylere tepkisi Venetia'nınkiyle aynıydı; bu, ortak noktalarından sadece biriydi.

Bunu hatırladığımı iyi oldu, diye düşündü Venetia. Son günlerde Gregor'la araları çok bozuktuk.

Bu düşünceyle Venetia iç çekti. Derin bir huzursuzluk kapladı içini ve tüm gün boyunca bir kere bile dışarı çıkmadığını fark etti.

Yatakta horlayan kıza bir bakış attıktan sonra, terliklerini çıkarıp kısa çizmelerini giydi, kürk mantosunu aldı ve kapıyı ardından sessizce kapatarak odadan çıktı.

Aşağı katta Ravenscroft ve toprak sahibinin salonda konuşmalarını duydu. Ravenscroft'un, adamın bilgiçlik taslayan konuşmalarını dinlemek zorunda kalmasına üzüldü ama yanlarına gidip de kendini kurban edecek denli çok değildi üzüntüsü. Kürk mantosunun düğmelerini ilikledi, yakasını kulaklarına çekti, sonra da dışarı çıktı.

Kar taze ve temiz görünüyordu ve hava hâlâ buz gibi olsa

da geldikleri günkü kadar soğuk değildi. Kendine yol   mak için eteklerini kaldırdı ve bu kuru ama soğuk havada kendi kendine gülümseyerek karla dolu patıkada ahıra doğru yol aldı.

Ahır, arka tarafında düzgün bir eyer odasının da bulunduğu, on bölme kapasiteli büyük bir yerd . Burası saman yığınlarından güvenli bir uzaklıkta olan ve şaşırtıcı derecede etkili bir odun sobasıyla ısıtılıyordu. Gregor'un adamı Chambers, Bay Treadwell'in seyisiyle birlikte oradaydı. Venetia, Chambers her bir hayvanın hastalığını ve tedavilerini anlatırken onları ziyaret etti. Chambers sakatlıkların çoğunu çoktan tedavi etmişti ve ihtiya ı olanlara da tesirli bir yara lapası uygulamı tı.

Seyislerin i lerine devam etmek için ihtiyaç duydukları malzemelere sahip olduklarından emin olduktan sonra Venetia ahırdan dışarı  ıktı. Biraz gülümseyerek yüzünü parlak güneş ışığına çevirdi, gözlerini kapadı ve sessizliğin içini huzurla doldurmasına izin verdi.

“Orada durma.”

Venetia'nın huzuru ka tı. Gözlerini açtı ve Gregor'u önünde dikilirken buldu. Paltosunu giymişti ve boynunda kırmızı bir ka kol vardı.  apkasıysa gözlerini g lgeliyordu.

“Neden burada durmamalıyım?”

Gregor Venetia'nın elini tuttu ve dudakları gülümsemeyle kıvrılırken onu öne doğru çekti. “Aşağı bak.”

Yerde, ahırın damını çevreleyen saçakların altındaki çizgi boyunca buz sa aklarından oluşan bir mezarlık vardı ve her bir saçak, kara derinlemesine g m lm  ti. “Aa.”

“Sabahtan beri d   yorlar.” Gregor yukarı baktı. “ ok fazla kalmadı ama yerinde olsam bu saçakların altında çok fazla durmazdım.”

“Daha dikkatli olurum,” dedi Venetia kayıtsızca ve parlak güneş ışığında Gregor’un yeşil gözlerinin renginin nasıl daha da açıldığını fark etti. Gerçekten de, uzun kirpiklerinin ifadesini hem sakladığı hem de vurguladığı, çok güzel gözleri vardı.

Venetia’yı tam öpmeden önce Gregor’un gözlerinin rengi koyulaşmıştı. Venetia’yı bir titreme dalgası sardı ve aniden vücudunun nasıl ısındığı da dahil, öpüşmelerinin her anı aklından geçti...

Tanrım! Nesi vardı böyle? Eldiven taktığı ellerinin parmaklarını bu düşünceleri aklından kovmak için avuç içlerine bastırdı.

Gregor’un yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Neyin var?”

Venetia kafasını salladı. “Sadece tehlikeli buz saçaklarını düşünüyordum, buraya gelip beni uyardığın için sana minnettarım.”

Gregor hafifçe gülümsedi. “Uyarılman gereken tek tehlikenin kendin olduğuna dair geç kalınmış bir karara vardım.” Bakışlarını Venetia’dan ahıra çevirdi. “Atlar nasıl?”

“Umduğumdan daha iyiler. Senin adamın, Chambers muhteşem.”

“Ona ödediğim ücret göz önüne alındığında muhteşem olmalı zaten.”

“Ya? Ona ne kadar ödüyorsun?”

Gregor kaşlarını kaldırdı. “Onu çalmayı mı düşünüyorsun?”

“Belki,” diye yanıtladı Venetia muzipçe. Birbirlerinin hizmetçilerini çalmakla sürekli tehditleşmek aralarında eski bir şakaydı. Venetia Gregor’un yetenekli seyislerinin ya da kâhyalarının akıllarını çelmeyi hiç başaramamıştı ama denemişti, her şeyden çok da Gregor’u kızdırmak için.

Gregor'un bakışı Venetia'nın dudaklarında gezindi.
"Normale dönmene sevindim."

Venetia, "Ben hep böyleydim," diye sertçe cevabı yapıştırdı.

Bakışlarında başka anlamlar gezinirken Gregor dönüp ahıra baktı. "Atlardan uzun süre ayrı kalabileceğini düşünmemiştim."

"At binmeye can atıyorum," dedi Venetia özlemle. Hanın etrafındaki karla kaplı ormanlık araziler resmen Venetia'yı çağırır gibiydi.

"Neden binmiyoruz ki?"

Venetia iç çekti. "Her zaman yanıma almaya alışık olduğum şeyleri bu sefer almadım. Annemin hasta olduğunu sanıyordum ve at binmeye vaktim olacağını düşünmemiştim."

Gregor genç kadının koluna uzandı ve Venetia'nın kendi koluna girmesini sağladı. "Gel Venetia, benimle biraz yürü. Sen günlerce içeri kapanacak biri değilsin."

Dışarısının güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ayrıca kürklü mantosu ve çizmeleri onu güvenli bir şekilde sıcak tutuyordu. "Pekâlâ, ama uzun uzadıya değil. Bayan Higganbotham büyük ihtimalle bir-iki saat içinde uyanır."

Gregor Venetia'yı ahırın etrafından ormanın içine doğru kaybolan kıvrımlı bir patikaya yönlendirdi. "Bu patika nehrin ve oradan da ana yola gidiyor. Tablo gibi bir patika."

"Daha önce buraya geldin mi?"

"Yolların durumuna bakmak için bu sabah atlardan birini aldım." Gregor yürümeyi bıraktı ve ifadesi birden ciddileşti. "Venetia, toprak sahibi ve kızının buraya gelmelerinin bizim için ne anlam taşıdığının farkındasın, değil mi?"

“Kesinlikle daha az uyuyacağım anlamına geliyor. Bayan Higganbotham Ravenscroft’tan bile daha kötü horluyor.”

Gregor gülüşünü bastırmaya çalışırken, “O küçük şey horluyor mu?” diye sordu.

“Hem de aşırı derecede. Onunla evlenecek kişiyi korkunç bir sürpriz bekliyor.”

“Sanırım.” Gregor yollarını kesen bir ağaç dalını itti ve Venetia’nın öne geçmesine izin verdi. “Dikkatli yürü,” diye tembihledi. “Bazı yollar kaygan.”

Venetia Gregor’un tavırlarının her zaman böyle buyurgan olup olmadığını ve bunu daha önce fark edip etmediğini merak etti. Ya da acaba bu durum yeni miydi? Gregor’un her zaman böyle olması kuvvetle muhtemeldi, bu yüzden de Venetia bu durumu görmezden geldi. Belki de artık daha dikkatli olması gerekiyordu.

Ağaçtan büyük bir kar kütlesi önlerindeki patıkaya düşünce Gregor Venetia’nın dirseğini tutarak kar yığınının üzerinden geçmesine yardımcı oldu. “Hava bu şekilde sıcak olmaya devam ederse yakında buradan ayrılabiliriz.”

“Tabii senin tepen atmadığı sürece.”

Gregor Venetia’ya şakadan kaşlarını çattı. “Sen beni kızdırmayı kesersen ne tepem atar ne başka bir şey.”

“Ben seni kızdırmadım.”

“Yaaa? Peki, bir saat önce?” Venetia’nın boş bakışlarını gören Gregor ekledi: “Salonda, toprak sahibiyle birlikte...”

“Hımm, o mu? Asıl sen beni kızdırdın.”

“Ben mi seni kızdırdım?” Gregor şaşırmış görünüyordu. Üzerlerindeki karlardan dolayı ağaçların dalları sarkıyordu. “Son derece kabaydın. O kızı asla geri çeviremezdim; neredeyse donarak ölmek üzereydi!”

Gregor iç çekti. "Seni korumaya çalışıyordum. Toprak sahibi Higganbotham, Richmond Dükü'nün vaftiz oğludur."

"Bir keresinde düşesle tanışmıştım. Bana korkunç bir dedikoducuymuş gibi geldi."

"O kadın dedikoducuların en kötüsüdür ve toprak sahibi ihtiyat kelimesini anlayacak bir adam değil. Bu sabah onunla konuştum ve doğrudan Londra'ya gitmeyi planlıyor. Gelecekte bir etkinlikte onunla karşılaşma ihtimalin çok yüksek."

Venetia inledi. "Orada benim Bayan West olmadığını ve Ravenscroft'un da erkek kardeşim olmadığını öğrenecek."

Gregor'un ifadesi ciddiye.

Venetia'nın morali bozulmuştu. "Bunu açıklamanın hiç bir yolu olmayacak."

"Hayır," dedi Gregor kısaca. "Şimdi neden onları burada istemediğimi anladın mı? Seni sadece bir sefer görürlerse gelecekteki herhangi bir teşhis ihtimalini ortadan kaldırmış olacağımızı düşünmüştüm."

Gregor haklıydı. Mantosunun önündeki düğmelerden biriyle oynuyordu ve özür dilemek için bir şeyler söylemesi gerektiğini bilmesine rağmen doğru kelimeleri bulamıyordu.

"Zalimlik yapmıyordum."

Venetia başını eğik tuttu. "Öyle yaptığını söylemedim."

"Öyle düşündün, bunu gözlerinde gördüm."

Çaktırmadan Gregor'un yüzüne baktı. Evet, bunu düşünmüştü. Ve Gregor'un yüzündeki aksi ifadeden anlaşıldığı üzere yüksek sesle düşünmüştü. Kahretsin, arkadaşlıklarına ne olmuştu? Gregor buraya geldiğinden beri araları bozuktı ve Venetia nedenini bilmiyordu.

Elbette çoğunlukla Gregor hatalıydı; Ravenscroft'a davranışları son derece kabaydı ve bu da Venetia'nın koruma içgüdüsünü ortaya çıkarmıştı. Kederli bir şekilde, *keşke bu kadar sert tepki vermeseydim ve Ravenscroft'u savunmasaydım*, diye düşündü; bunun Gregor'u delirttiğinden emindi. Ama cidden, Gregor ona neredeyse salak demişken Venetia başka ne yapabilirdi ki?

"Gregor, buraya geldiğimizden beri bize ne oldu bilmiyorum ama bir sebepten birbirimize ayak uyduramıyoruz."

Gregor'un ifadesi yumuşadı. "Belki de birbirimizi farklı şartlar altında tanımaya başladık," dedi.

Venetia, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Geçmişte, hayattan sıkıldığımızda arkadaşlığımızla bunu hafifletmeye çalışırdık. Şimdi, birlikte bir şey başarmak zorundayız, örneğin senin itibarını korumak. Bu, parkta, atlarımızın üzerinde yaptığımız gezilerden çok farklı bir şey."

"Bu senin neden aniden sağduyumu kaybettiğimi inanmaya başlamadığını açıklamıyor."

Gregor Venetia'ya müstehzi bir şekilde gülümsedi. "Senin tüm sağduyunu kaybettiğini düşünmüyorum, sadece bir kısmını kaybettiğini düşünüyorum."

Venetia Gregor'a gülümseyemedi. Başka bir şeyler daha değişmişti... İkisinin de yüksek sesle bahsetmeye niyetli olmadığı o öpücük yüzünden değişmişti. Küçüklükten beri arkadaşlıklar; Venetia Gregor'un dokuz yaşındayken attan düşüp bir dişini kaybettiğini, Gregor da Venetia'nın yedi yaşındayken korkunç bir dans dersinden kaçmak gibi talihsiz bir teşebbüsle pencereden atlayıp her tarafını çamura buladığını görmüştü. Bu ve bunun gibi bir sürü olay, ikisini romantik bir ilişki yaşamaktan uzak tutmuştu.

Venetia ailesinin gürültülü ve duygusal ilişkisini düşününce yüzünü buruşturdu. ‘Büyük aşk’ için -öyle bir şey varsa tabii- kendini aptal konumuna asla düşürmezdi, özellikle de Gregor’la.

Venetia Gregor’un Londra’da onun mahveden gülüşüne ve muhteşem yeşil gözlerine teslim olmuş, kalbi kırık kadınları gördüğündeki tepkisini biliyordu ve Gregor’un kendisiyle her karşılaşmasında yüzünü buruşturduğunu görmeye hazır değildi. Kalbini, Gregor’un hatalarını hafızasında en ön planda tutarak ve hayal gücü yolundan şaştığında kendini cezalandırarak korumayı başarmıştı. Ama şimdi, tek bir öpücükle, koruma kalkanı tıpkı bir sargı bezi gibi kolayca yırtılıyordu.

Venetia omuzlarını dikleştirip huzursuzluğunu üzerinden atmaya çalıştı. Bu hiçbir şeydi. Londra’ya döndüklerinde her şey eskisi gibi olacaktı ve ikisi o hoş ve dertsiz arkadaşlıklarına geri döneceklerdi. Yapması gereken tek şey, şartları düzelene dek aralarındaki bu gerilimi kontrol altında tutmaktı. Kirpiklerinin arasından Gregor’a baktı.

Ama maalesef Venetia hâlâ acı verecek kadar Gregor’un farkındaydı ve kravatının boynundaki açıklığı kapamak için basitçe bağlanmış olduğunu ve onun altından yükselen güçlü boynunu fark etmeden geçemedi. Niyetinin aksine, kendini parmak uçlarıyla ya da daha da güzeli dudaklarıyla Gregor’un boyun çizgisini takip etmeyi hayal ederken bulundu. Bu düşünce tüm vücudunun titremesine sebep oldu.

“Venetia?” Gregor’un sesi sıcak, endişeliydi. Öne eğildi ve bakışları Venetia’nın ellerinden birini avuçlarının içine alırken derinleşti. “Üşüdün mü? Belki de içeri geçmeliyiz...”

“Hayır, hayır! Ben iyiyim. Sadece içinde bulunduğumuz bu karmaşayı düşünüyordum.” Venetia Gregor’un büyük ve biçimli olan eldivenli ellerine baktı. Bu ellere sayısız fincan vermişti ve arabalara binip inerken ne kadar güzel olduklarını hiç fark etmeden onları tutmuştu.

Ama şimdi bir anda bu eller çok... erkeksi görünüyordu. Ve çok baştan çıkarıcı... Teninin eldivenlerden hissedilen ısısı onu kendine çekiyor ve tuttuğu eli hissetmek kanını kaynatıyordu. Öpüşmeleri şimdi, çünkü kadar yorgun ve tükenmiş değilken de, o kadar güçlü olur muydu? Dün akşamki güçlü tepkisi mutlaka yorgunluk yüzünden...

“Venetia?”

Gregor’un sesi Venetia’nın bugüne kadar duyduğundan daha güçlü ve derindi; sesindeki yumuşak tını, derisinin son derece sinir bozucu bir şekilde karıncalanmasına sebep olmuştu. Bu büyüyü bozmak için, Gregor’a yaslanmasını, daha önceki gibi bir öpücüğü yoklamasını, öpücüğün tadının daha önceki gibi güzel olup olmayacağını ve vücudunun yine aynı şekilde gerilip gerilmeyeceğini merak etmesini engellemek konusunda bir şeyler düşünüp söylemesi gerekiyordu.

Sırf o kucaklaşmayı hayal ettiği için elleri titriyordu ve dizleri güçsüzleşmişti. Tanrım, bunları düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. Ama bu boşa bir çabaydı. Gregor’un kendisini yine öpmesini istiyordu, yeniden Gregor’un tadına bakmak istiyordu, onun kendisine dokunmasını, vücuduyla kendisine şekil vermesini, onu kucaklamasını...

Gregor’un bakışları derinleşti. “Kahretsin, bana öyle bakma!”

Venetia yutkunmaya çalıştı. “Ne demek istiyorsun?” An-

cak Gregor'un ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Ne heyecanını ne de merakını gizleyebiliyordu.

Gregor'un kaşları çatıldı ve yüzünde neredeyse vahşi bir ifade belirdi. "Yapma Venetia. Baştan çıkarılmaya karşı koymaya alışık değilim, hele ki senin tarafından."

Kalbi gümbürderken Venetia bakışlarını onunkilerden kopardı ve başını önüne eğip çizmelerinin ucuna bakmaya başladı. Onu baştan çıkarmak, bu duyguları ortaya çıkarmak ya da bu her neyse işte, delilikti. Orada kalbi boğazında gümbürdemeyi ve vücudu sanki alev alev yanan bir ateşin önündeymiş gibi hissetmeyi kesene kadar durabilirdi.

Küçük bir ses fısıldadı, ya başını kaldırıp Gregor'a bakarsa? Ya kollarını ona dolayıp dün gece öpüştükleri gibi onu öperse? Ya bu öpücük dünkü kadar güzel, hatta dünkünden daha güzel olursa?

Venetia ellerini yumruk yaptı. Başını kaldırıp ona bakma duygusuyla savaşıyordu. Ve bir de kollarına atılma duygusuyla... Ama bu pervasızca ve uygunsuz olurdu. Gregor'la olan ilişkisi sadece bir öpücükten çok daha değerliydi. Kendini ve duygularını kontrol edebilirdi, üstelik arkadaşlıklarını tehlikeye atmak düpedüz aptallık olurdu.

Ama bir şekilde, neden Gregor'a bakmaması gerektiğini düşünürken Venetia tam da bunu yaptı.

Gözleri buluşur buluşmaz Gregor kahkaha ile inleme arası bir ses çıkardı ve Venetia'yı göğsüne bastırarak kollarına çekti. Sıcaklık Venetia'yı anında sarmaladı. Gregor Venetia'nın kulağına sıcak ve titrek bir sesle, "Seni uyarmıştım," diye fısıldadı. "Ve şimdi, aşkım, bunun bedelini ödeyeceksin."

Bölüm 9

Ah, benim minik kızlarım, size olayların gerçekte ne olduğunu söyleyecek çok az kişi vardır. Duymak isteseniz de istemeseniz de size doğruyu söyleyenleri el üstünde tutun.

LOCH LOMOND'LU YAŞLI KADIN NORA'NIN, SOĞUK BİR AKŞAMDA ÜÇ KÜÇÜK KIZ TORUNUNA ANLATTIKLARINDAN

Nabızı hızla atarken Venetia düşünmeyi bıraktı ve kendini Gregor'un öpücüğüne teslim etti.

Tutku içinde çağlıyor ve ikisinin de sevdiği o vahşi şafak gezileri gibi onu heyecanlandırıyordu. Sıcak dudaklarının onunkilerde bıraktığı his ve güçlü ellerinin kendisine çekerkenki baskısı Venetia'nın daha fazlasını istemesine sebep oluyordu. Arzusu daha da alevleniyor ve büyüyordu.

Venetia Gregor'un dudaklarında inledi, vücudu alev alev yanıyordu. Kendini ona doğru bastırıyor, huzursuz ve alev alev olan dudakları Gregor'ununkilerle oynuyordu.

Venetia Gregor'un kendisini kucaklayışının, ellerinin onu samimiyetle kavrayışının ve kendine doğru yaslarken

ayaklarının yerden kesilişinin tadını çıkarıyordu. Venetia'nın elleri Gregor'un sırtına, kalçalarına kaydı, onu tutarken ve...

Gregor Venetia'yı yere bıraktı ve bileklerini kavrayarak itti.

İkisi de nefes nefeseydi, birbirlerine şaşkınlık ve tereddütle bakarken nefesleri soğuk havada buharlar çıkarıyordu.

Gregor başını iki yana salladı. "Biz, ikimiz, deliyiz."

Venetia'nın yanakları kızardı; kalbiyse kulaklarında güm-bürdüyordu. Deli kelimesi içinde bulundukları durumu anlatmanın yakınından bile geçmiyordu. Ne düşünüyordu ki? Tanrı aşkına, bu Gregor'du. Bu tarz hafifmeşrep davranışların Gregor'da yarattığı etkinin bedelini ve bunun nihai sonucunu çok iyi biliyordu.

Utanmış bir halde bileklerini ondan kurtarmaya çalıştı ama Gregor sıkıca tuttu.

Gözleri Venetia'nın kileri yakarken Gregor onu, "Kıpır-dama," diye azarladı.

Tüm kalbiyle kaçabilmeyi ya da son birkaç anı geri alıp yok olmalarını sağlayabilmeyi diledi.

Ama bu imkânsızdı. Aralarında geçen şey, sonsuza dek var olacaktı.

Venetia, "Gregor biz ne yapacağız?" diye fısıldadı, bu soru ikisinin arasında asılı kalmıştı.

Gregor ne Venetia'yı bırakabiliyor ne de ondan başka bir yere bakabiliyordu. Venetia onun önünde baştan aşağı kıya-fetler içindeydi, saçları dağınıktı ve gevşek bir topuz saçlarını zar zor tutuyordu, üstelik ahırda takılan bir saman saçından sarkıyordu. Burnu parlaktı ve üzerinde çiller vardı, dudak-ları öpüşmelerinin etkisiyle şişmişti ve dolgun kıvrımları da ıslaklıkla parlıyordu.

Venetia ile ilgili her şey Gregor'u büyülüyordu. Her şey hem sevimli bir şekilde tanındıktı hem de aşırı yeniydi ama tüm bunlar tamamen yanlıştı. Yavaşça bileklerini bıraktı, ellerini Venetia'nın ellerine kaydırıp ve parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirdi. Venetia'yı bırakmayı henüz istemiyordu. Gregor'a bakmadan önce Venetia'nın kirpikleri titredi ve yanakları ona yakışan bir şekilde kızardı. Venetia şaşırtıcı bir şekilde seksiydi ve bu, Gregor'un onca zamandır gözden kaçırdığı bir şeydi.

Gregor şimdi dünyada her şeyden çok Venetia'ya orada sahip olmayı, onu yere yatırıp eteklerini kaldırmayı, kucaklayışındaki ve gözlerindeki tutkuya cevap vermeyi istiyordu. Ama yapamazdı. O sıradan bir kadın değil, Venetia'ydı. Gregor onu azıcık dahi olsa incitecek bir şeyi asla yapmazdı. Sevişmelerinin Venetia'nın hoşuna gideceğini şüphesiz biliyordu ama sonra... Gregor kaşlarını çatı. Sorun buradaydı.

Venetia gibi bir kadın, Gregor'un alışıldık 'sonra' kavramından daha fazlasını hak ediyordu. Zampara değildi ama epey ilişkisi olmuştu ve çoğu, her iyi ilişkide olması gerektiği gibi birkaç ay içinde dostane bir şekilde bitmişti. Hepsi tutkuyla başlamıştı. Gerçi şimdi Venetia'ya, pembe burnuna ve parlayan gözlerine bakınca hiçbirinin bu seferki kadar ümit vaat etmediğini fark etti. Şimdi, burada, bu handa ve bu karlı havada Venetia'da Gregor'un duyularını ateşleyen ve hayal gücünü harekete geçiren bir şeyler vardı. Bu şeylerin peşine düşmeyi, Venetia'nın peşine düşmeyi çok arzuluyordu ama...

Gregor başını salladı ve Venetia'nın ellerini yavaşça bıraktı.

Venetia döndü ve eldivenli parmak uçlarını bir anlığına

kendi dudaklarında gezdirdi. Ne yaptığının farkına vardığındaysa yüzü kızararak elini indirdi.

Gregor anın garipliğini azaltabilmeyi dileyerek, sertçe, “Yapma,” dedi.

“Özür dilerim, Gregor. Bu...” Venetia aralarındaki boşluğa pek de etkili olmayan bir şekilde işaret etti. “Bunlar hiç yaşanmamalıydı.”

“Hayır, yaşanmamalıydı ama yaşandı.” Gregor Venetia’nın gözlerine baktı. “Ve ben yaşananlar konusunda üzgün olduğumu söyleyemem.”

Venetia takdire şayan bir şekilde gülümsemeyi başardı. “Sanırım ben de değilim. Ama bunun devam etmesine izin vermek aptallık olur.”

Venetia haklıydı ama haklı oluşu durumu kolaylaştırmıyordu. Lanet olsun, işler nasıl bu kadar çığırından çıkmıştı? Gregor kontrolü asla kaybetmezdi.

Gregor Venetia’nın gri gözlerinin derinliklerindeki soruyu görür gibiydi ve kendini haşın bir sesle ona şunları söylerken buldu: “Haklısın. Bir daha olmayacak. Asla. İlişkimizi arkadaş olarak sürdürmeliyiz ve daha fazlası olmamalı.”

Venetia’nın gözlerinde bir şeyler parlıyordu. Hayal kırıklığı mıydı? Gregor’un sanki göğsüne konulan bir kaya kadar ağır hissettiği şey tam da buydu.

Gregor’un gözüne aniden her şey çok büyük bir haksızlık gibi görünmeye başladı. Ravenscroft’un hayatlarında böyle bir karmaşaya yol açmış olması, Gregor’un kendisinin lanet olası siniri yüzünden burada mahsur kalmaları, diğerlerinin de burada onlarla kar yüzünden mahsur kalıp huzurlarını kaçırmaları, hepsi, hepsi büyük haksızlıktı. Venetia’nın kaybolduğunu öğrendiğinden beri uğraşmak zorunda kaldığı

bütün sorunlar elle tutulur bir öfke halini almıştı. “Londra’ya bir an önce dönmemiz gerek.”

“Evet, elbette. Bugün gidebilecek miyiz?”

“Hayır ama hava ısınmaya devam ederse yarın yola çıkabiliriz.” Venetia’ya sakın bir bakış attı. “Venetia, Londra’ya döndüğümüzde senin açıdan bazı şeyler değişmiş olabilir.”

“Biliyorum,” dedi Venetia sakince. “Babamın benim için endişelendiğini biliyorum ve duygularını asla gizleyemeyen bir adam olduğu için yanlış insanlara bir şeyler söylemiş olma ihtimali yüksek.”

“Dougal’dan babanın kimseye bir şey söylememesi konusunda emin olmasını istedim ama...” Gregor omuzlarını silkti. “Higganbotham Londra’ya gittiğinde bu pek de fark etmeyecek; zira seni gördüğünde kesinlikle tanıyacaktır. Bayan Bloom’unkilerin aksine, toprak sahibinin görme yeteneği muhteşem.” Gregor elini saçlarının arasından geçirdi. “Venetia, buradan ayrılana kadar diğer misafirlerle geçirdiğin vakti kısıtlamalısın. Onlarla ne kadar az konuşursan o kadar iyi.” Sert bir ifadeyle gülümsedi. “İnsanların seni kolay unutmamasını sağlıyorsun.”

Venetia Gregor’a şüpheli gözlerle baktı. “Bunun için söz veremem.”

“Vermek zorundasın. Burada itibarın söz konusu.”

Venetia’nın gözleri çakmak çakmaktı ve terslenerek, “Saçmalık,” diye cevap verdi. “Şu an artık çok geç; toprak sahibi beni artık tanıyacaktır. Ayrıca yapmam gereken şeyler var, şey için...” Gregor’un bakışlarını görünce sustu.

“Ne için Venetia?”

Venetia omuzlarını silkti ve çenesini meydan okurcasına yana yatırdı.

“Venetia, başkalarının hayatına burnunu sokmayı kesmelisin. Ravenscroft’u kendi haline bırak ve onu Bayan Platt yüzünden kendini küçük duruma düşürmesi konusunda teşvik etmeyi de kes.”

“Ravenscroft Bayan Platt’a özgüvenini kazanması konusunda yardımcı oluyor.”

“Kendini aptal konumuna düşürmekten başka yaptığı bir şey yok. Tıpkı seni kaçırdığında, seninle gidip bir çiftlikte yaşamak istediğini hararetle bir şekilde anlattığı zaman olduğu gibi... Tam bir saçmalık.”

Venetia başını yana eğip Gregor’a ciddiyetle baktı ve bakışlarını sanki onun her kelimesini tartıyormuş gibi kıstı. “Gregor, sen hiç âşık oldun mu?”

“Hayır, âşık olacak kadar aptal değilim.”

“O zaman belki senin sorunun da bu,” dedi Venetia sertçe. “Bu tarz üzücü duyguları hiç yaşamadığın için çevrende bu dertlerden mustarip olan insanlara hiç acımıyorsun.”

Gregor’un çenesi kasıldı. “Benim çok az duygum varsa canım, o zaman senin de çok fazla var.”

“Hiç de bile.”

Venetia’nın sözleri Gregor’u paslı bir çivi gibi delip geçti. Venetia’nın inatçılığı ve hüsrana uğramış şehveti yüzünden gerilen Gregor’un huzursuzluğu esaslı bir öfkeye dönüşmüştü. “Bunu burada keselim, tamam mı? Bayan Platt ve Ravenscroft ile bir şeyler planladığını biliyorum ve ben buna müsamaha göstermeyeceğim.”

“Gregor aramızda arkadaşlık ilişkisi var, bu yüzden nasıl davranmam gerektiği konusunda herhangi bir söz hakkına sahip değilsin.”

Gregor kaşlarını çatı. “İçinde bulunduğumuz bu zor durumdan dolayı kabul etsen de etmesen de hakkım var.”

Venetia dişlerini sıkıp ellerini beline koydu. “Ses tonunu beğenmiyorum.”

“Beğenmek zorunda da değilsin,” dedi Gregor sözünü sakınmadan. “Bir şeyleri beğenme hakkın Ravenscroft’la o arabaya binme aptallığını yaptığında bitti.”

Venetia çenesini kaldırdı. “Yazdığı notun babamdan olduğunu sandım... Ve lanet olsun, sana her şeyi zaten açıklamıştım!”

Aynı anda hem siniri hem de şehveti yüzeye çıkan Gregor, “Bu hâlâ yeterli değil,” diye cevabı yapıştırdı. “Senin mantıklı bir kadın olduğunu sanıyordum ama dünden beri gerçekten ihtiyacın olan şeyin bir bakıcı olduğunu düşünmeye başladım.”

“Ah! Bunu nasıl söylersin? Ben anneme yardım etmeye çalışmaktan başka hiçbir şey yapmadım ve Bayan Platt’a da...” Venetia Gregor’un bakışlarına cesurca karşılık verdi. “Boş ver. Sana kendimi anlatmak zorunda değilim. Sen Gregor, tanıdığım en talepkâr, en küstah ve en bencil kişisin!”

Gregor’un gözleri alışılmadık bir biçimde parladı. “En azından ben etrafımdaki insanların hayatını yönetmeye çalışan ve kendi fikirlerimin olayın muhataplarından daha önemli olduğunu düşünen işgüzar bir velet değilim. Sen canım, her şeyi bildiğini düşündüğün zaman son derece ki-birli olabilen bir kişisin.”

Venetia sıktığı dişlerinin arasından, “Daha fazla konuşma,” dedi.

“Konuşabilirim ve konuşacağım da... Londra’ya itibarın lekelenmemiş bir halde dönmek istiyorsan, Bayan Platt ve sorunlarına karışmayacaksın.”

Cevap veremeyecek kadar sinirli olan Venetia yumruklarını kürk mantosunun ceplerine tıktı. Soğuk bir rüzgâr ağaçların dallarını sallayıp dallarda biriken karın yere yumuşakça düşmesine sebep olurken Venetia titriyordu.

Gregor elini saçlarının arasından geçirirken Venetia'yı öfkeden köpüren gözlerle süzüyordu. "Tüm bu olanlar en başından beri can sıkmaktan ve karmaşa yaratmaktan başka bir işe yaramadı. Birine yardım etmeye çalıştığın zaman böyle olur; her şey ters gider."

Gregor'un sesindeki sertlik Venetia'yı incitiyordu. Can sıkıcılık ve karmaşa derken Venetia'yı da mı kastediyordu?

Gregor'un Venetia'ya bakışı bu soruyu tam olarak cevaplıyordu. "Evine dönmek ve hayatına kaldığın yerden devam etmek istiyorsan, o zaman benim söylediklerimi yapacaksın. Artık insanların işlerine karışmak yok."

Venetia gerildi. "Ben senin hizmetçilerinden biri değilim, bu yüzden bana emirler yağdırmayı kes."

"Hayır, sen hizmetçilerimden biri değilsin, onlar sana göre çok daha fazla itaatkâr."

Venetia, "Ve ben, sürekli senin etrafında dönen ve ilgini çekmek için her şeyi yapmaya hazır olan uğurböceklerinden biri de değilim!" derken uğurböceği kelimesi ağzından tiksintiyle döküldü. "Senin 'entrikalarım' olarak adlandırdığın şeyler hakkında ne düşündüğün umurumda bile değil. Ben yetişkin bir kadını ve ne yapmam gerektiğini biliyorum, bu yüzden de fikirlerini ve üstünlük taslayan tavırlarını kendine sakla."

Gregor'un dudakları ince bir çizgi halini aldı.

Uzakta bir gök gürültüsü patladı.

Venetia gökyüzüne bakarak kaşlarını çatı ve konuştukla-

rı süre boyunca bulutların toplandığını ve neredeyse güneşi kapadığını üzümlere fark etti. “Lanet olsun, Gregor! Sinirlere hâkim ol. Buradan bir an önce gitmek istiyorum.”

Gregor’un dudakları bembeyaz oldu ve yukarıda bir gök gürültüsü daha patladı ve çatal şeklinde, oldukça parlak bir beyaz ateş göğü yardı.

Venetia eli kalbinde, ses yüzünden yerinden zıpladı. “Kes şunu!”

Gregor, “Bir başladı mı artık kontrol edemediğimi biliyorsun. Bu yüzden buna lanet deniyor ya,” cevabını yapıştırdı.

“Kontrol etmenin bir yolunu bulsan çok iyi olur.” Venetia gökyüzüne baktı ve bir anda soğuyan havadan korunmak için mantosuna daha sıkı sarıldı. “Belki şimdi durursan daha önceki gibi olmaz.”

“Sen beni zorlamadığın sürece sinirlere gayet iyi hâkim olabiliyorum. Bana diğer konukların işlerine burnunu sokmayacağına dair söz vermeni istiyorum.”

Venetia döndü, ona kalkık çenesini gösteren ifadesiyle, “Sana karşı hiçbir zorunluluğum yok. Bir şeyin yapılması gerektiğini düşünüyorsam bunu ben yaparım, seninle ya da sensiz...” dedi.

Gök öyle bir gürledi ki yer sallandı ve gökyüzü daha da karardı.

Venetia gökyüzünü gösterdi. “Ne yaptığına bir baksana! Artık buradan hiç ayrılmayacağız.”

Gregor yüzü Venetia’nınkiyle aynı hizaya gelecek şekilde öne eğildi. “Bu berbat fırtınada sadece o çok kıymetli itibarını korumak için kahrolasınca uzunlukta bir yol geldim. En azından beladan uzak durabilirsin.”

Venetia'nın teni zayıf bir pembeye çalarken dudakları belli belirsiz titriyor, alt dudağıysa parlıyordu. Damarlarının derinliklerinde öfkeden daha sıcak bir şeyleri ateşleyen ve acı veren farkındalık duygusu Gregor'un içini dağladı.

Venetia'ya uzanıp onu tekrar kollarına almak, dolgun kıvrımlarını göğsüne bastırmak ve Venetia nefessiz kalana kadar onu öpmek istedi.

Baştan çıkarıcı hayali savuşturmaya çalışırken çenesini kasti. Venetia gibi kadınlar flört etmez, âşık olup evlenirlerdi. Hepsi buydu. Venetia için bunun arası yoktu, hele Gregor gibi bir adam söz konusu olduğunda...

Gregor ellerini paltosunun derin ceplerine soktu. "Biri-leri orada olmadığımızı anlamadan hana dönsek iyi olur." Gregor eliyle patikayı işaret etti ama Venetia hareket etmedi, sadece öfkeden köpüren gözlerle Gregor'a bakmakla yetindi.

"Peki, o zaman." Topukları üzerinde döndü ve omzunun üstünden, "Dönerken dikkatli ol; bazı yerler epey kaygan," dedi.

Bu sakın ve kayıtsız hoşça kal ile Gregor gitti. Başını yeni düşmekte olan ve havayı soğutan kar tanelerine doğru kaldırarak ve çizimleri karda katır kutur sesler çıkararak patika boyunca yürüdü. Bu sefer ne kadar kar yağacağını ancak Tanrı bilirdi. Kahretsin, Venetia onu nasıl da sinirlendiriyordu!

Venetia ile ilgili, burada, Londra'dan uzakta, daha önce fark etmediği şeyleri fark etmesini sağlayan şey neydi? Her ne idiye bunun yakında geçeceğini umdu. Venetia'ya bu kadar yakın olmak, etraflarında bu kadar çok insan varken o küçük handa mahsur kalmak işkenceydi. İkisinin arasında

garip bir şeyler oluyordu. Beklenmedik ve gittikçe güçlenen bir şeyler. Ne olabilirdi?

Ezilen karın sesi Gregor'un durup arkasına dönmesine sebep oldu. Venetia yaklaşıyordu. Koyu saçları karla kaplanmıştı ve duruşu sanki ne söyleyeceğini tartıyormuşçasına sertti.

Onu geçip patikanın başlangıç noktasına gitti ve ellerini arkasında birleştirmiş bir vaziyette durup Gregor'un ona yetişmesini bekledi.

Ah. Venetia Gregor'la han görüş alanlarındayken konuşmak istiyordu. Yalnızken birbirlerinin kollarına atılmaları ihtimali göz önünde bulundurulduğunda bu akıllıca bir karardı.

Kaygan bir taşla basmamak için yere bakarak Venetia'ya doğru uzun adımlarla yürüdü. Tanrı'ya şükür ki Venetia'nın akli başına gelmişti. Dik kafalı hareketleri için özür dileycek, Bayan Platt ve Ravenscroft ile ilgili entrikalarına son verecekti. Gregor da, elbette, onun özrünü kabul edecek, böylece huzurlu arkadaşlıklarına geri döneceklerdi ve...

Küt! Bir kartopu Gregor'u başının yanından vurdu. Gregor az önceki şeye inanamayarak öylece kalakaldı. Buz kütleleri yakasından içeri girip tenini dondurma fırsatını yakalamıştı.

Gregor haykırdı ve hızla öne atıldı, ama buz tutmuş lanet olasıca ağaç kökleri yüzünden çok geç kalmıştı. Venetia uçuşan etekleri ve çizmeleriyle kaçıp gitmişti. Gregor daha avluya ulaşmadan hanın kapısı çarparak kapandı.

Gregor kımıldamadan durdu. Soğuk rüzgâr içine işliyordu, yakası ıslak ve soğuktu; kar fırtınasının uğultusuysa rüzgârın sesinde yankılanıyordu.

Lanet olsun sana Venetia Oglivie! Lanet olsun senin fevri ve dik kafalı yapına ve en çok da bu kadar dokunulası görünmene lanet olsun!

Gregor yüzünü göğ e çevirdi ve kar lapa lapa yağarken yüksek sesle ve uzun uzun küfretti.

Bölüm 10

Sevgilini kaybetmenden daha kötü olan tek bir şey vardır, o da hiç sevgilin olmamasıdır.

LOCH LOMOND'LU YAŞLI KADIN NORA'NIN, SOĞUK BİR AKŞAMDA ÜÇ KÜÇÜK KIZ TORUNUNA ANLATTIKLARINDAN

“Siz de aynı fikirde değil misiniz Bayan West?”

Venetia gözlerini kırptırdı ve bir kez daha dikkatini vermediğini fark etti. “Ah. Evet. Tabii ki öyleyim.”

Bayan Platt başını yana yatırdı, açık mavi gözlerinde düşünceli bir bakış vardı. “Bir sorun mu var?”

Venetia'nın yüzü kızardı. “Ah, hayır. Ben sadece... düşünüyordum.” Gregor'u. Dün sabahtan beri, yani Gregor onu tekrar öptüğünden beri -ya da Venetia onu öptüğünden beri- Gregor'u düşünmekten başka hiçbir şey yapamaz olmuştu.

Han ikisine küçük geldiğinden gün içinde zaten yeteri kadar zorlanmıştı ama gece gözünü bile kırpmamıştı. Bayan Higganbotham'ın horlaması, Venetia'nın kafasını dolduran

öpüşmelerinin anısı ve çok daha yakın temasların hayalleri gibi sıcak düşünceler kadar büyük bir sorun teşkil etmemişti.

Ve en sonunda uyumayı başardığında, asi aklı daha da özgürce dolaşmıştı. Rüyalarında Venetia Gregor'u tutkuyla ve doymak bilmeyen bir istekle arzuluyordu. Her dokunuş, bir diğer dokunuşun arzusunu ateşliyordu.

O öpücükten beri, Venetia Gregor'la yalnız kalmaktan kaçınıyordu ki bu Ravenscroft, Bayan Higganbotham ve Bayan Platt sayesinde çok da zor olmamıştı. Venetia'ya öyle bağlanmışlardı ki neredeyse hiç yalnız kalamıyordu. Ravenscroft Bayan Platt'la ilgilenmeye devam ediyordu. Bu durum Gregor'un sinirlenmesine sebep oluyordu ve Gregor sonunda akşam yemeğinden sonra genç adamdan kendisiyle gelip atları ziyaret etmesini istedi. Ravenscroft yönlendirildiğinin farkına varmayıp hevesle bu teklifi kabul etti. Gregor ise Ravenscroft'a yolu gösterirken Venetia'ya zafer kazanmışçasına gülümsedi.

Venetia burun kıvırdı. Gregor son zamanlarda tahammül edilmez olmuştu, etraftaki herkese sanki uşağıymış gibi emirler yağdırıyordu. Dün ile ilgili en ufak bir pişmanlığı bile yoktu; Venetia'nın bu davranışı her ne kadar karın iki saat daha yağmasına sebep olsa da Gregor büyük bir kartopuyla başından vurulmayı hak etmişti.

Bayan Platt, "Hava berbat," dedi. "Dünden beri en az bir santim daha kara yağdı." ...Ki bu lanet olasıca Gregor'un suçuydu. Gregor Venetia'yı suçlu görüyor olabilirdi ama aşırı derecede küstah ve despot olan asıl oydu.

Bayan Platt beraberinde odaya getirdiği sepetin içinden dikiş işini çıkardı. "Hava nisan ayı için fazlasıyla garip ve

hepimizin burada bu şekilde mahsur kalışı... sanki burada olmamız kaderimiz gibi.”

“Kadere inanır mısınız?”

Bayan Platt iğneye ustaca iplik geçirirken samimi bir ses tonuyla, “İnanmaya başlıyorum,” dedi. “Merak ediyorum da bu yere Bay West’le aynı anda getirilişimin, onunla birlikte...” Bayan Platt’ın yüzü kızardı. “Ah canım, Bay West erkek kardeşiniz olduğu için size böyle şeyler söylememeliydim ama ben düşündüm ki... Ah, boş verin!”

Venetia gözlerini kırıştırdı.

Bayan Platt Ravenscroft’a bu kadar kısa bir süre içinde gerçek duygular beslemeye başlamış olamazdı, değil mi? Daha sadece iki gün olmuştu ve Ravenscroft’ta bir kadının ayaklarını yerden kesecek tipte bir yetenek yoktu. Şüphesiz Bayan Platt sıradan bir kadın değildi ama yine de...

Bayan Platt iğnesini kumaşa batırırken Venetia’ya, “Ne düşündüğünüzü biliyorum. Birbirimizi o kadar uzun süredir tanımıyoruz.”

“Şey, evet, ve...”

“Ama ben Bay West’le tanışır tanışmaz bunun gerçek aşk olduğunu biliyordum.”

Venetia kaşlarını kaldırdı. “Ama... ilk başta siz Lord MacLean’i çekici bulmuştunuz.”

“Öyle mi yapmıştım?” Bayan Platt düzgün dikişlerden oluşan bir çizgi oluşturdu. “Hatırlamıyorum.”

“Bayan Platt, kötümser olmak istemiyorum ama Rayan Bay West hâlâ çok genç ve herkesin bildiği üzere tutarsız bir karakteri var. Şu an uzun süreli bir ilişki için gerekli olan duygu kapasitesine sahip değil.” Acı gerçek buydu. “Olgunlaştıktan sonra birini sevebilmesi mümkün ama şu an buna hazır değil.”

Bayan Platt güldü. “Ah, Bayan Venetia! Gerçek bir kız kardeş gibi konuştunuz. Erkek kardeşinizin büyüdüğünü kabullenmek sizin için zor olsa gerek. Zavallı Bertrand için ben de aynı şeyleri hissediyorum ama bu konuda bana güvenin, Bay West derin duygular hissedebilecek durumda.” Dikişini kucağına bıraktı, ellerini kalbinin üzerinde birbirine kenetledi ve içini çekti. “Gözlerinde ruhunu gördüm.”

Venetia ağrımaya başlayan şakaklarını ovaladı. Bu böyle olmayacaktı; en kısa zamanda Ravenscroft ile konuşması gerekiyordu. Bayan Platt’ın kendisinden hoşlanmaya başladığını duyunca Ravenscroft ne diyecekti? Şu an bunu çok fazla düşünmemek muhtemelen en iyisiydi. Ama aklının bir köşesinde, Gregor’un, diğer insanların hayatına burununu sokmanın tehlikeleriyle ilgili onu uyaran derin sesini duyabiliyordu. Kararlı bir şekilde o sesi bastırdı. Gregor gibi taş kalpli ve duygusuz olmaktansa zemheri kışta bir çuvala konup Thames Nehri’ne atılmayı tercih ederdi.

“Bayan West.” Bayan Platt’ın yumuşak sesi Venetia’yı kendine getirdi. “Sizin gibi tatlı bir kadının pek çok âşığı olmuştur.”

“Ben pek çok demezdim.” Âşıklarını bir elinin parmaklarıyla sayabiliyordu çünkü tanıdığı çoğu erkek bir şekilde yetersizdi. Görünmez bir standardı tutturamıyor gibiydiler.

Bayan Platt kafasını salladı. “Bence sizin yüzlerce hayranınız olmuştur. Hatta belki binlerce...”

Venetia gülmekten kendini alamadı. “Birkaç tane hayranım oldu ama korkarım ben binlerce erkeğin hayranlık duyacağı kadın tipinden çok uzağım.” Balıketli vücuduna baktı. “Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hamur işinden uzak durmayı başaramıyorum. Şimdiki moda uygun olarak yeterince zayıf ve narin değilim.”

Bayan Platt samimiyetle, "Sizinle aynı fikirde değilim," dedi.

"Çok nazıksınız ama şikâyetçi değilim. Sağlıksız olsaydım ya da rahat hareket edemeseydim değişmeye çalışırdım. Şu anda ben buyum ve bu benim en mutlu halim."

Bayan Platt önce kuşkuyla Venetia'ya, sonra da kendi vücuduna baktı. "Keşke ben de sizin gibi kıvrımlı olsaydım. Kimse beni fark etmiyor çünkü göğüs kısmım çok düz."

"Doğru kıyafetle rahatlıkla saklanabilecek bir şey bu," dedi Venetia. "Hatta..."

Kapı açıldı ve Bayan Higganbotham belirdi, altın rengi bukleleri safir tokalarla başının tepesinde tutturulmuştu, sabah kıyafeti Fransız danteliyle süslenmişti.

Dramatik bir şekilde kapıda durdu ve sanki ışık çok kuvvetliymiş gibi eliyle gözlerini perdeledi.

Venetia annesi olsaydı böyle bir girişi alkışlarla karşılayacağını düşünerek gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

Ama Bayan Platt haykırdı. "Bayan Higganbotham! Sorun nedir? Gözünüzde bir şey mi var?"

Genç kız elini indirip odaya göz gezdirdi. "Ah! Sadece ikiniz buradasınız. Babam ve Lord MacLean'in de burada olduğunu sanmıştım."

"Lord MacLean mi?" Bayan Platt'ın gözleri merakla parıldadı. "Neden Lord MacLean'i görmek istediniz, merak ettim doğrusu."

Bayan Higganbotham her ne kadar o küçük gülümsemesini gizleyemese de omuzlarını silkti. "Henry'ne çok bağlıyım tabii ki ama..." Gülümsemesi arttı.

Bayan Platt kıkırdadı. "Ah benim canım Bayan Higgan-

botham'ım, ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum. Eğer Sevgili Bay West olmasaydı, ben de Lord MacLean'e âşık olurdum diye düşünüyorum!"

Bayan Higganbotham derinlere dalan gözlerini kaldırdı ve iç çekti. "O yarayla bile çok yakışıklı." Zevkle titredi. "Akşam yemeğinden önce yüzündeki yarayı ona sormayı düşünüyorum. Acaba bir düelloya mı karıştı? Eğer düşündüğüm doğruysa bu onun için çok havalı bir şey olurdu."

Değişik bir duygu Venetia'nın kalbinde filizlendi. Bu çocuğun Gregor'la ne işi olabilirdi ki? Gregor, Bayan Higganbotham gibi biriyle azıcık bile ilgilenmezdi ve haspa bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi olurdu!

Venetia bu sert düşünceleri zorla kafasından attı. Ciddeden, deliriyor olmalıydı. Önce Gregor'un onu öpmesine izin vermiş ve bundan zevk almıştı. Şimdiyse, neredeyse kıskançlık gibi bir duygunun çirkince başını kaldırmasına izin veriyordu. O zaman bundan sonra karalama kâğıtlarına kesin Lady MacLean yazıyor olurdu ve eski elbise kalıplarının arkalarına da sahte düğün davetiyeleri çizerdi.

Venetia'nın kalbinde yarattığı çalkantının farkında olmayan Bayan Higganbotham kapıyı kapadı ve sanki ağza alınmayacak bir musibete engel oluyormuş gibi kapıya yaslandı. "İkinizi gördüğüme çok memnun oldum! Babamın nerede olabileceğini biliyor musunuz?"

"Zayıf düşmekte olan kızı buradayken neden atıyla ilgilenmeye gidiyor ki?" Venetia ve Bayan Platt'ın karşısına oturdu.

Bayan Platt kızın elini tutup okşadı. "Zayıflıyor gibi görünmüyorsunuz. Hatta Bayan Treadwell odanıza getirdiği bütün yiyecekleri yediğinizi ve daha fazlasını istediğinizi söyledi."

“Acı çekmekten ne anlar o, ya da burada ben hariç herhangi biri, sorarım!”

Bayan Platt’ın yüzünü tatlı bir pembelik kapladı. “Benim anlamadığım kesin, zira son zamanlarda hayatımda mutluktan başka bir şey yok.”

Bayan Higganbotham duygu dolu bir sesle, “Bayan Platt!” dedi. Kendisinden büyük olan kadının elini tuttu. “Belki de ben size haksızlık ediyorum. Siz de mi saf aşkı hissettiniz?”

Bayan Platt’ın bu kadar abartılı bir konuşma karşısında kıkır kıkır gülmesi gerekirken yüzü ışıldadı. “Ah, evet, gerçek aşkın ne olduğunu çok iyi bilirim. Siz geldiğinizde Bayan West’le tam da bunu konuşuyordum.”

Ulu Tanrım, duygularını kolaylıkla ortaya dökmesi konusunda Bayan Platt’ın uyarılması gerekiyordu. Ravenscroft’un Bayan Platt’a alışık olduğundan daha kibar davrandığı doğrudur ama bu durum sadece insan içindeyken ve sadece Bayan Bloom ve Venetia’nın uyanık bakışları altındayken doğrudur. Ravenscroft asla kabul edilebilir sınırların dışına çıkmamıştı.

Bayan Higganbotham narin eteklerini düzelttikten sonra Bayan Platt ve Venetia’ya baktı. “Özel konuşmanızı mı böldüm?”

Bayan Platt hemen, “Ah, hayır,” dedi. “Bayan Venetia ve ben sadece erkeklerden konuşuyorduk.”

“Bence bütün erkekler zor,” dedi Bayan Higganbotham. “Eğer Sevgili Henry’m beni dinlemiş olsaydı şimdi bu karmaşık durumda olmazdım. Babam öğrenince neler olacağını ona söyledim ama Henry kaçmayı reddetti. Ve şimdi işte buradayım, onun kollarından koparıldım.”

Bayan Platt öyle görünse de Venetia etkilenmemişti. “Bayan Higganbotham...”

“Lütfen bana Elizabeth deyin. Herkes öyle der.”

“Pekâlâ. Siz de bana Venetia diyebilirsiniz.”

Bayan Platt öne atıldı. “Ve ben de Delilah.”

Elizabeth ve Venetia kızaran Bayan Platt’a baktılar. “Annem Delilah’ya haksızlık edildiğini düşünürdü. Herkes onun Samson’ın saçını kesip gücünü çaldığı için korkunç bir kadın olduğunu düşünür ama belki de o Samson’ın saçını kesmeye zorlanmıştı.”

Elizabeth başıyla onayladı. “Ben bunu hiç düşünmemiştim ama haklı olabilirsiniz. Erkekler çektikleri eziyetler için hep kadınları suçlarlar.”

Venetia’nın baş ağrısı şimdi bir hayli gerçek olmuştu.

Elizabeth gururla, “Erkeklerle ilgili her şeyi bilirim,” dedi. “Üç kere nişanlandım.”

“Üç mü?” Bayan Platt gözlerini kırıştırdı. “Olamazsınız!”

“Babam çok sert olduğu için hepsi gizli nişanlılıklardı tabii ki! Yine de nişanlılıktı. Henry bana yüzük verdi.”

Venetia, “Elizabeth,” dedi. “Sen daha on altı yaşında olduğunu söylememiş miydin?”

“Bazıları çok daha yaşlı göründüğümü söyler.”

“İlk gizli nişanlılığında kaç yaşındaydın?”

“On dört. Muhtemelen onu saymamalıyım aslında çünkü nişanlandığım kişi sadece getir-götür uşağıydı. İki haftadan uzun sürmedi ama yine de erkekleri iyi anladığımı kanıtlayan bir şey.”

Venetia kısaca, “Bir erkeği ancak hemcinsi anlayabilir,” dedi.

Elizabeth, "Bana erkeklerle ilgili bir soru sorun," dedi. "Size kanıtlayacağım."

Bayan Platt ellerini çırpı. "Ah, harika! Ne soracağımı biliyorum. Düşünün ki bir adam, hatırı sayılır bir hitabet yeteneğine sahip olan genç bir adam..."

Bayan Platt, Ravenscroft'un hatırlı sayılır bir hitap yeteneğine sahip olduğunu düşünüyor olamazdı ya! O, bir cümleyi zor tamamlardı.

"Bir adam," diye devam etti Bayan Platt, "bazı niyetleri olduğunu ima eden bir adam. İlgisinin flörtleşmekten daha öteye geçtiğini ne zaman anlarsınız?"

Elizabeth gül dudaklarını büzdü. Biraz düşündükten sonra epey otoriter bir şekilde, "Bir hafta," dedi.

Bayan Platt'ın yüzü asıldı. "Tam bir hafta mı?"

"Saçmalık!" dedi Venetia. "Sadece bir haftada âşık olunmaz!"

Elizabeth omzunu silkti. "Ben oldum. Ve Henry de oldu."

Bayan Platt, "Bunun aşk olduğundan emin misiniz?" diye sordu.

"Bir erkek size o bakışı verene kadar onun neler hissettiğini kesin olarak bilemezsiniz."

Bayan Platt, "Hangi bakış?" diye istekle sordu.

"Bunun gibi." Elizabeth, Bayan Platt'a dikkatle baktı.

Venetia tüm hayatı boyunca bu kadar aptalca bir şey görmemişti.

Bayan Platt, Elizabeth'e gözlerini kısarak baktı. "Umarım beni mazur görürsün Elizabeth ama bu bakışı normal bir bakıştan nasıl ayıracağımı bilemiyorum."

"Daha yakından bak." Elizabeth ellerini Bayan Platt'ın

omuzlarına koydu ve daha öne geldi. Burunları neredeyse birbirine değiyordu. “Gördün mü? Gözlerimin direkt seninkilere nasıl baktığını gördün mü?”

Gözlerini tamamen açmış olan Bayan Platt, “Ah, evet!” dedi. Elizabeth koltuğuna tekrar yaslandı. “İşte! Bakışın ne kadar güçlü olduğunu görebiliyorsun.”

“Şimdi anladım. Ah, eğer Bay We—” Bayan Platt, Venetia’ya baktı ve kızardı. “Yani, umarım bir gün bir erkek bana bu şekilde bakar.”

Venetia aniden biraz yalnızlığa ihtiyaç duyarak iç çekti. “Size bakan her erkeğin size âşık olduğuna karar verirseniz eminim hiçbiri gözünü yerden ayırmayacaktır.”

Elizabeth saçını attırarak, “Bütün erkekler sert ve ilgisiz değildir. Bazı erkekler kadının ilgisini çekmekten hoşlanır,” dedi.

Bayan Platt hemen kafasını salladı. “Şu an nişanlı olduğunuz ve daha öncesinde iki kere nişanlandığınız için eminim tüm bunları çok iyi biliyorsunuz.”

Elizabeth safça, “Evet,” dedi. “Çok geniş tecrübem var ki bu acınası bir şey; zira insan bu kadar çok hayal kırıklığına uğrayınca romantik olmak çok zorlaşıyor.”

Bayan Platt, Elizabeth’in dizine dokunarak, “Zavallı şey!” dedi.

Venetia bu kadarına tahammül edemiyordu. Hemen bir bahane uydurup iki kadını ateşin başında konuşurken bıraktı. Ravenscroft’u Bayan Platt’a ilgi göstermeyi bırakması konusunda uyarırsa çok iyi olacaktı; sadece Bayan Platt’a baksa bile çok büyük tehlikede olabilirdi.

Venetia odasına çıktı ve Elizabeth’in ortada bıraktığı dağınıklığı görünce yüzünü ekşitti. Tüm bir valiz sanki odada

patlamış gibi görünüyordu; kıyafetler her yere yayılmıştı ve havada yoğun bir lavanta kokusu vardı.

Venetia, Elizabeth'in kıyafetlerini yatağa yığarak sandalyenin üzerini boşalttı. Arkasını toplayan hizmetçisi olduğu halde Elizabeth temiz bir oda arkadaşı değildi. Çizmeler ve terlikler yerlere saçılmıştı. Üç tane saç tarağı lavabonun orada yere düşmüştü. İki kürk manto, bir opera pelerini ve birbirine dolanmış saç kurdeleleri sandalyenin sırtına atılmıştı.

Venetia bu denli dağınık bir ev düzeniyle ya da horlama sesleriyle dolu gecelerle daha fazla yaşamak zorunda kalırsa dilini tutabileceğinden pek emin değildi. Tüm han gözüne artık çok daha küçük görünüyordu ve sinirleri de gerilmeye başlamıştı.

Pencereye giderek odaya ışık girsin diye perdeleri açtı. Neyse ki hava açılmıştı. Pencereyi birazcık açıp ışığın içeri dolmasını sağladı. Kar tazeliğiyle dolu hava içeri sızdı ve bıkırtıcı lavanta kokusunu dağıttı.

Pencerenin pervazına dayanan Venetia soğuk havayı içine çekerken hanın avlusuna boş gözlerle bakıyordu. Kar kesinlikle eriyordu. Ahırın oralarda o kadar incelmışti ki çimenler neredeyse görülebiliyordu ve bazı yerlerde avlunun toz ve pisliği karla karışıp çamur olmuştu.

Lütfen yakın zamanda buradan ayrılabilirim.

Ahırın kapısı açıldı ve Venetia Gregor'un atlar hakkında toprak sahibiyle konuştuğunu duydu. Öne doğru eğildi ve iki adamın değişik birçok atın becerilerinden bahsederek hana doğru yürümelerini izledi.

Toprak sahibi, Gregor'a kiralık büyükbaş hayvanlardaki yanılma payı ile ilgili bir şey söyleyince Gregor güldü. Rüzgâr saçını havalandırıyor ve kaşlarının üzerinde kabarmasına sebep oluyordu.

İki adam hanın kapısına ulaştıklarında kapıyı Gregor açtı. Toprak sahibi önce içeri girsin diye kenara çekildiğinde yukarı baktı ve Venetia'nın bakışlarıyla karşılaştı.

Uzunca bir süre ikisi de hareket etmedi. Sonra Gregor'un ifadesi yumuşadı ve gülümsedi. Elini kaldırıp Venetia'ya hızlıca göz kırptı. Bu hareketi eski Gregor'a o kadar çok benziyordu ki Venetia da güldü ve kalbi hızla attı. Belki de aslında hiçbir şey değişmemişti. İşte o zaman çok değer verdiği arkadaşlıklarını mahvetmekten ne kadar çok korktuğunu anladı.

Gregor ortak salonda diğer misafirlere katılırken Venetia onun ayak seslerini dinledi. Şu an Bayan Platt'ın Gregor'un selam vermek için attığı bakışın bir anlama gelip gelmediğini merak ettiğine şüphe yoktu. Venetia başını salladı. Bayan Elizabeth Higganbotham yanlış bilgilendirme kaynağıydı ve Venetia aklı beş karış havada olan Elizabeth'in tek bir öpüşmenin ardından Gregor'dan uzak duramayacağı konusunda en iyi ayakkabısı üzerine bahse girebilirdi. Hayır, Elizabeth kucaklaşmalarının tadını çıkarır, bunu bütün arkadaşlarına anlatır ve daha fazlasını cesurca isterdi.

Yeni bir kararlılık dalgası Venetia'nın içini ısıttı. Pencereyi kapadıktan sonra odadan çıktı ve merdivenleri koşarak inerken çizimleri her basamakta takırdadı.

“İşte buradasın.”

Gregor merdivenin aşağısında duvara yaslanmış ve kollarını da göğsünde kavuşturmuştu. Bu kadar iyi görünmesi hiç adil değildi.

Üzerine oturan pürüzsüz ceket ve dümdüz kravatıyla müthiş bakımlı görünüyordu.

Gregor duvardan çekilip merdivenin en alt basamağına geldi. “Venetia, konuşmamız gerek.”

Gregor bu cümlesinin üzerine yüzünden gölgeler geçen Venetia'nın tereddüt ettiğini fark etti. Ama sonra Venetia omuzlarını dikleştirdi ve kalan son basamakları da indi. Venetia, "Evet," dedi. "Gerçekten de konuşmamız gereken şeyler var."

Gregor isteksizce gülümsedi. Bugüne kadar hiçbir kadın Gregor'un gözlerine Venetia'nın baktığı şekilde bakmamıştı. Bakışları diğer kadınlarındaki gibi ne kaçamaktı ne de flört eder gibiydi. O kartopu saldırısından sonra Gregor Venetia'nın pişman olup kendisinden af dileyeceğini, Gregor'un olumlu kanaatini kazanmak isteyeceğini ve onun kendisiyle ilgili hisleri hakkında endişeleneceğini düşünmüştü. Tüm bunların yerine Venetia, Gregor'un bakışlarına, gözlerinde özrün hiçbir iması olmadan karşılık vermişti.

Gregor'un kalbi ona karşı biraz ısındı; Venetia'nın dünkü buz gibi tavrı Gregor'u onun kabul etmek istediğinden daha çok etkilemişti. Bazı yönlerden Venetia'ya güvenir olmuştu ve onun gözünden düşmek Gregor'un hoşlandığı bir şey değildi. Venetia Gregor'u herkesten iyi tanıyordu, kendi ailesinden bile... Gregor'un sevdiği-sevmediği şeyleri, ailesinin üzüntülerini, başarılarını ve ailesindeki laneti biliyordu. Ve iyi bir arkadaş olarak Venetia Gregor'u günahıyla seveciyle kabul etmişti. Tıpkı onun Venetia'nın eşsizliğini kabul ettiği gibi...

İşte bu yüzden dün gece, yine uyuyamazken, aralarında çıkan kıvılcımdan sonra öylece çekip gidemeyeceğine karar verdi. Bunu yapamazdı.

Venetia gergince dudaklarını yaladı ve aceleci bir ses tonuyla, "Gregor, dün aramızda geçenleri unutmamalı ve eski halimize dönmeliyiz," dedi. Konuşurken de kirpiklerinin arasından kaçamak bakışlarla Gregor'a baktı.

“Yapılacak en iyi şeyin bu olduğu konusunda seninle hemfikirim... eğer yapılabilirse tabii.”

Venetia’nın omuzları düştü. “Eski halimize dönemez miyiz?”

“Venetia, işlerin nasıl yürüdüğünü anladığını sanmıyorum.”

“Hangi işlerin?”

“Arzu. Tutku. Şehvet.”

“Ah,” dedi kısık bir sesle, “o şeyler.”

“Sadece sen istediğin için ya da ikimiz açısından böylesinin daha uygun olacağı için senin farkında değilmişim gibi davranamam. Belki görmezden gelebiliriz, gerçi bundan da pek emin değilim.”

Bakışı Venetia’nın saçlarına kayınca Gregor gülümsedi. Her geçen gün saçında daha az toka görür olmuştu. Saçları o her zamanki düzenli halinden, ipeksi kıvrımlarının kulaklarına değip boynunun narin hattı boyunca uzandığı daha yumuşak bir hal almıştı.

Gregor’un vücudu gerildi. İşte değişen şey buydu. Şimdi artık Venetia’yı olmasını beklediği gibi değil de gerçekte olduğu gibi görüyordu. Londra’daki Venetia, o yıllar önce tanıştığı, ailesine karşı çıkan ve her zaman gülen küçük kızdı. Venetia yıllar içerisinde değişmişti ama Gregor onun bu değişimini fark edememişti.

Şimdiyse ona bakmaya doyamıyordu. Dün gece küçük, rahatsız yatağında bir o yana bir bu yana dönüp durur ve toprak sahibinin horlamaları Ravenscroft’un uykudaki konuşmalarıyla bölünürken Venetia’nın hayali Gregor’un aklından çıkmamıştı. Kendi kendine Venetia’nın ona göre biri olmadığını defalarca söylemiş ve Londra’ya döndüklerinde

aralarındaki çekimin biteceğini hatırlatmıştı, fakat bir yanı buna izin vermenin yazık etmek olacağını fısıldıyordu. Aynı fısıltı, bu kışkırtıcı deliliği, hiçbir şey için değilse bile, karşılıklı çıkarları için keşfetmeleri gerektiğini söylüyordu.

Bu fikri aklından uzaklaştırmaya ve kendine Venetia'nın flört etmekten hoşlanacak bir kadın olmadığını anlatmaya çalıştı. Ama öpüşmelerindeki tutkuyu, Venetia'nın dudaklarının kendi dudaklarının altında titreyişini ve Venetia'nın Gregor'u bilinçsizce nasıl da kendine çektiğini unutamıyor ve inkâr edemiyordu.

Sabah olduğunda Venetia'yla konuşmaya karar vermişti. Bu deliliği gerçekten def etmenin tek yolu onu kucaklamak ve onu, her ne idiyse, mantıklı sonucuna kadar sürdürmekti. Onu inkâr etmek sadece daha da çok güçlendiriyordu ve böyle bir şey olursa... Tanrı yardımcıları olsun!

Gregor Venetia'nın ellerini tuttu ve yumuşak bir sesle, "Venetia eski halimize dönemeyiz fakat önümüze bakabiliriz."

Venetia titredi ve bir an için gözlerini kapadığında kirpikleri yanaklarının tepesinde dinlendi.

Gregor kısık bir sesle, "Bunu hissediyor musun?" diye sordu. "Parmaklarımın dokunuşunun vücudundaki etkisini hissediyor musun?"

Venetia başıyla onayladı ve dudağını Gregor'un içinin sızlamasına sebep olacak şekilde ısırdı.

"Venetia hâlâ arkadaş olabiliriz ama aynı zamanda..."

"Hayır."

"En azından dinle..."

"Gregor bu çekimin herhangi bir anlam kazanmasına izin veremeyiz."

Gregor bacakları Venetia'nınkileri bastırarak şekilde öne doğru yaslandı. Nefesi Venetia'nın yanaklarını ısıtırken ku-lağına şunları fısıldadı: "Tam da şu an sana dokunmak, senin tadına bakmak arzusuyla yanıp tutuşuyorum. Bunu nasıl durduracağım? Sen bunu durdurmamı istediğinden emin misin?"

Venetia'nın vücuduna bir titreme dalgası yayıldı.

Gregor elini Venetia'nın omzuna koydu ve kolu boyunca yavaşça kaydırdı. "Saçını açıp çıplak omuzlarına düşüşünü izlemek istiyorum. Ama yapamam. Burada olmaz." Elini çekti ve Venetia'dan uzaklaştı. "Ama Londra'da... Etrafta kimse yokken..." Sözlerinin havada asılı kalmasına ve arala-rındaki samimi boşluğu doldurmasına izin verdi.

Kısacık bir an için Venetia sanki onu takip edecekmiş gibi kıpırdandı ama sonra bu duyguya hâkim oldu ve kendisini korumak istemiş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

Gregor onu tatmin duygusuyla izledi. Arzu, gözlerinin rengini koyulaştırmış, teninin kızarmasına neden olmuştu. Ne derse desin o da bunu durduramıyordu.

"Venetia, böyle bir fırsatın kaçıp gitmesine izin vermek aptallık olur."

Gregor'un sözlerine karşılık Venetia'nın dudakları kasıl-dı. "Gregor, kar mı, birbirimize çok yakın olmamız mı yok-sa rahatsızlığımızın kaynayıp... her ne ise, onunla ilgili daha başka bir şey bilmek istemiyorum ve kesinlikle onu tekrar yaşamak da istemiyorum."

Gregor tek bir dokunuşuyla onu haksız çıkarabileceğini biliyordu.

Bakışları buluşunca Gregor bunu Venetia'nın da bildiği-ni fark etti. Biliyordu ve var gücüyle ona karşı koymak için savaşıyordu.

Kanı içten içe kaynayan ve bedeni arzudan gerilmiş olan Gregor, Venetia'ya doğru bir adım attı ama Venetia döndü ve neredeyse salona kadar kaçtı. Odaya girmeden önce omzunun üzerinden Gregor'a son bir kez baktı ve sonra kapıyı sertçe kapadı. Gregor ardından gitmeye başlamıştı ki odanın içinden gelen hoş geldin sesleri onu durdurdu. Kahretsin ki yalnız değildi.

Uzun süre bakışları kapıya kilitlenmiş halde ve tüm bedeni sızlayarak orada durdu. Aralarındaki bu fiziksel çekimi inkâr ettiği için lanet olsun! Onunla ilgilenmedikleri sürece bu çekim asla bitmeyecekti.

Asla.

Sonunda Gregor dışarı çıktı, soğuk hava tenine çok iyi gelmişti. Venetia şu an için güvende olabilirdi ama yalnız kalacakları bir zaman mutlaka gelecekti.

O zaman her şey daha farklı olacaktı.

Bölüm 11

MacLean erkekleri son derece tutkulu adamlardır ki bu hem ni-mettir hem de lanet.

LOCH LOMOND'LU YAŞLI KADIN NORANIN, SOĞUK BİR AKŞAMDA ÜÇ KÜÇÜK KIZ TORUNUNA ANLATTIKLARINDAN

Gregor ahıra doğru uzun adımlarla yürüdü. Lanet olsun, Venetia Gregor'dan ne bekliyordu? Aralarında alevlenen tutkuyu görmezden gelmesini mi? Bu, durumu ele almak için saçma bir yoldu. Bu tutkuyu yaşamaları, keşfetmeleri ve onu neyin ateşlediğini bulmaları gerekiyordu. Ancak o zaman bu tutkuyu kontrol etmeye başlayabilirlerdi. Diğer tek çare ise arkadaşlıklarına son vermek ve birbirini bir daha asla görmemektir ama Gregor bunu yapmayı reddediyordu.

Gregor güneş yüzünü ısıtsın diye çiftliğin dışında durakladı. Karın eriyebilmesi için hava hâlâ çok soğuktu, bu yüzden de titredi ve keşke paltomu yanıma alsaydım, diye düşündü.

Ahırdan gelen bir ses dikkatini çekti ve kapıdaki çatlak-

lardan sızan ılık ışığı gördü. İçerisi avlunun ortasından daha sıcak olmalıydı.

Ahıra doğru ilerlerken çizmeleri henüz yağmış olan kar da onunla alay eder gibi ses çıkarıyordu. Ne berbat bir karmaşaydı!

Ahırın kapısına gelince Gregor'un nefesi buz gibi havada dumanlar çıkardı. Kapıda duraksadı ve geriye, ortak salonun büyük penceresine baktı ama perdelerin arasından hiçbir yüz görünmüyordu.

Döndü ve yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden kendinden tiksindi. Ne bekliyordu ki? Yüzünde pişmanlık ifadesiyle Venetia'nın pencereden dışarı bakmasını mı? Gürültüyle burnunu çekti, ahırın kapısını çarparak açtı ve ardından da hızla kapadı. Ahır boş gibi görünüyordu ama mırıltılar ve uzaktaki bölmede yanan fenerin ışığı durumun öyle olmadığına işaret ediyordu.

Elbette, Ravenscroft oradaydı. Genç adam kahvaltıdan sonra, kuvvetle muhtemel handaki kadın sayısının çokluğundan, özellikle de onu can kulağıyla dinleyen Bayan Platt yüzünden, handan ayrılmıştı.

Gregor ahırın arka tarafındaki ışığa doğru yürüdü. Arada da ilgi için başlarını bölmelerden uzatan atların burunlarını okşamak için durdu.

Büyük ve kuvvetli kızıl bir at Gregor yaklaşınca hafif hafif kişnedi. Gregor hayvanın burnunu okşayınca kendisiyle ilgilenildiği için mutlu olan at Gregor'a oyuncu bir şekilde dokundu. "Bugün çok hareketlisin, ha?"

Uzaktaki bölmenin köşesinden Ravenscroft'un başı belirdi. "Merhaba, MacLean! Gel, bize katıl. Adamın Chambers ve ben hurmalı rom keyfi yapıyoruz."

Gregor, “İçmek için biraz erken değil mi?” diye sordu. Son bölmenin kapısı ardına kadar açılmıştı ve Chambers’ın sürekli odunla beslediği küçük bir sobanın etrafına variller dizilmişti. Sobanın üzerinde kaynayan bir demlik vardı ve romun hoş kokusu havayı dolduruyordu.

Chambers sobanın kapağını kapadı ve maşayı metal kül kovasının içine koydu. “Soğuk havayı iliklerinizden atmak için romdan iyisi yoktur.” Seyis, Gregor’a kurnazca baktı. “Ravenscroft handa zevkine göre çok az iç eteği olduğunu söylüyordu.”

Gregor mutabık olduğunu belirten şekilde homurdandı.

Seyis onaylar gibi başını salladı. “Eninde sonunda buraya geleceğinizi biliyordum.”

Ravenscroft, “Evet,” diye araya girdi. “Hepimize burada olacağını söyledi ve en iyi fiçıyı sana ayırdı!” Ravenscroft kendi fiçısına geçti ve Gregor’a yanındaki boş sandalyeye oturması için işaret etti. “Handaki en iyi salon burası değil mi?” Ravenscroft’un yüzü aydınlandı. “Bayan Oglivie beni daha özlemedi mi?”

“Hayır.” Gregor fiçının üzerine rahatça oturdu. “Bu fiçı neden seninkinden daha iyi?”

Ravenscroft ayağa kalktı, döndü ve eğilip Gregor’a arkasını gösterdi. “Kıymıklar.”

Chambers kahkahasını zorlukla bastırdı. “Lord Ravenscroft, Lord MacLean’in sizin, ah, kaba etinizi görmesine gerek yok.”

Ravenscroft kendini tekrar fiçısına attı ve yüzünü buruşturdu. “Deli gibi ağrıyor, deli gibi.”

“E, ne diye burada oturmaya devam ediyorsun?”

“Çünkü burası romlara yakın.” Ravenscroft yere düşmüş

olan bardağını buldu. Bardağı eline alıp uzun uzun içine baktı, parmağını içinde dolaştırdı ve yaladı. İç çekip, “Hepsi bitti,” dedi.

Gregor da, “Aynı senin gibi,” dedi.

Seyis, Gregor’a sert bir bakış attı. “Hava biraz düzelmişe benziyor.”

Ravenscroft, “Kar!” diye homurdandı. “Nisan ayında! Kim böyle bir şey duymuştur ki?”

Chambers, “Cidden kim duymuştur?” diye mırıldandı. Boş bir bardağı aldı ve kurşundan yapılma bir kepçe kullanarak doldurdu, sonra da bardağı Gregor’a verdi. “Alın Lordum. Isınmanız için.”

Gregor bardağı aldı ve sıcak metal sayesinde uyuşmuş parmakları hissetme yetisine tekrar kavuştu.

Aniden daha dik oturmaya başlayan Ravenscroft, Gregor’a, “Palton nerede?” diye sordu.

“İçerde bıraktım,” dedi Gregor kısaca.

Chambers bir kaşını kaldırdı. “Kaçıyor muydunuz?”

Ravenscroft sesinde öfkeyle, “Ne?” diye sordu.

“O cadalozlar seni de mi kovdular?”

“Kimse kovmadı beni. Kendi isteğimle geldim.” Gregor romundan bir yudum aldı ve sıcaklık anında tüm vücuduna yayıldı.

“Sadece gururunu korumaya çalışıyorsun. Anlıyorum.”

“Hayır, öyle yapmıyorum. Ben buraya gelmek istediğim için geldim...”

“Hah!” Ravenscroft yumruğunu duvara doğru kaldırdı. “Hepinize lanet olsun, siz, siz, siz kadınlar!”

Chambers kendine bir bardak rom doldurdu ve genç efendiyi biraz meraklı gözlerle süzdü. “Han o tarafta değil.”

Ravenscroft duvara baktı. "Değil mi?"

"Hayır. Orası yola bakıyor."

"Hımm." Ravenscroft fiçisini kenarlarından tutup diğer yöne çevirdi. Yavaşça ayağa kalktı ve tekrar yumruğunu kaldırarak dikildi. "İşte! Bu... Bu... Daha önce ne dediysem o işte!"

Chambers, "Aferin," dedi. "Belki tekrardan otursanız daha iyi olur."

Gregor genç adamın nasıl sallandığını görünce, "Evet," dedi. "Sobanın üstüne düşebilirsin ve senin uluduğunu duymak istemiyorum."

Ravenscroft boş bardağı elinde, oturdu.

Gregor içtikçe rahatlamaya ve kendi gibi hissetmeye başladı. Bunun bir kısım sebebi romdu ama büyük oranda Venetia ile arasındaki mesafeydi.

İçini çekti. Venetia ile arasında geçen konuşmayı bir balık satıcısının ustalığı ile ele almıştı. Venetia arzusunun ne olduğunu anlamıyordu. Ama nasıl anlayabilirdi ki? Venetia birçok yönden, toprak sahibinin sinir bozucu derecede saf kızından çok daha masumdu.

Ki bu da Venetia'nın tutkusunun Gregor'u neden şaşırttığıyla ilgili başka bir sebepti. Güç veren bir yudum daha aldı ve keşke Venetia en azından bu konuyu benimle konuşsaydı, diye düşündü. Ama kelimeler daha Gregor'un ağzından çıkmadan Venetia onu reddetmişti. Tüm hayatı boyunca hiçbir kadın bu şekilde inatla ve kararlılıkla ona karşı durmamıştı.

Uzunca bir süre bu duruma sinirlendi. Ancak sinirlendikçe Venetia neye karar verse onu uygulamak zorunda olduğunu fark etti. O zaman en azından her zaman zevk aldığı

huzurlu arkadaşlıklarına döneceklerdi. Şimdi Gregor ne yaparsa yapsın Venetia ona hep şüpheyle yaklaşacaktı. Gregor görmezden gelirse Venetia onun hâlâ sinirli olduğunu, eğer ilgi gösterirse bu sefer de Gregor'un kendisini ayartmaya çalıştığını düşünecekti.

Aman Tanrım, ne karmaşa ama! Belki... Belki sadece normal davranırsa her şey eskiye dönebilirdi. Belki Londra'ya döndüklerinde güzeller sürüsü, aralarındaki çekimi azaltacak ve hatta yok edecekti.

Yavaş yavaş romunu yudumladı. Belki de sorun hiçbir rekabetin olmamasıydı. Eğer böyle inanılmaz bir fırtınaya başka bir kadınla tutulsaydı, büyük ihtimalle Venetia'yı farklı bir açıdan görecekti.

Ravenscroft kupasını tekrar buldu ve ilk partinin bittiğini söyleyen Chambers'a doğru uzattı.

Ravenscroft yüzünü astı ve kötü kader, kibirli hizmetçiler ve kaprisli kadınlarla ilgili homurdandı.

İç çeken Gregor ise bacaklarını sobaya doğru uzattı. Bölmenin içi rahat ve sıcaktı, ateş neşeyle yanıyordu, odunlar çıtır çıtır ses çıkarıyor, ıçkiden yayılan karanfil ve konyak kokusu insanı rahatlatıyordu.

Ravenscroft aniden başını kaldırdı. "Ne düşünüyorum biliyor musunuz?"

Ne Chambers ne de Gregor cevap verdi.

"İçerisi ahır kapısının üstünde sarkan buz saçağını eritecek kadar sıcak."

Chambers midesi bulanmış gibi görünüyordu.

"Elbette burası sıcak. Sobamız var."

Ravenscroft sinirli bir şekilde, "Biliyorum," dedi. "Sadece epey hızlı erir diye düşünüyorum."

Chambers'ın kalın kaşı kalktı. "Yaa? Ne kadar hızlı?"

"Çok hızlı."

"Hmm. O saçaklardan birini içeri getireceğim ve bahse gireceğiz." Chambers, Gregor'a temkinli bir bakış attı.

Gregor omuzlarını silkti. "İstedığın kadar büyük yap. Ravenscroft çocuk gibi görünebilir ama değil."

Ravenscroft arkasından baktı. "Kim çocuk değil?"

"Sen," dedi Gregor. "Paramı sokağa atmak istiyorsan bunun tek suçlusu sen olursun."

"Harika!" Chambers ellerini birbirine sürttü ve buz saçağı getirmek için dışarı çıktı.

Bir süre sonra seyis döndü, boş bir fiçıyı öne çekti ve büyük bir buz saçağını üzerine koydu. "Eee, Lord Ravenscroft? Sizce erimesi ne kadar sürecek?"

Genç adam saçağa gözlerini kısarak baktı ve bunu yaparken de kararsız kaldı. Sonunda zafer dolu bir sesle, "Ben yirmi iki dakika veriyorum," dedi.

"O zaman yirmi iki dakika. Bence daha az sürecek." Chambers yerine oturup Gregor'a ve kendisine yeniden rom doldurdu.

Gregor bir yudum aldı. "Chambers kendini aşmışsın. Bu, bugüne kadar içtiğim en iyi..."

Ravenscroft fiçıya dikkatle bakarak, "Şşşt!" dedi. Buz kütlesinden birkaç damla su aktı. Fısıltıyla, "Konuşursanız havayı ısıtırsınız ve buz daha çabuk erir."

"Aptal bir bahis yüzünden susacak değilim."

Ravenscroft büyük bir ağırbaşlılıkla, "Bu aptalca değil," dedi ama fiçisinden düşünce tüm etkiyi mahvetti.

Chambers kupasını bırakıp genç efendinin yerine oturmasına yardım etti. "Kıpırdanmayı kesin, yoksa düştüğünüzde bir dahaki sefere sobaya çarpacaksınız."

Ravenscroft fiçısının kenarlarına tutunarak buz saçağına kararlı bir şekilde bakmaya devam etti.

Gregor Chambers'a bir göz attı. "İddiayı belirlemediniz. Haklı çıkarsan kazancın ne olacak?"

"Genç adamın paltosu."

Ravenscroft gerildi ve bakışını buz kütlesinden çekti. "Bu palto mu?"

"Başka var mı?"

"Yanımda yok."

"O zaman bu palto."

"Ama... ya ben kazanırsam?"

Seyis çenesini kaşıdı. "Sana hurmalı romumun tarifini vereceğim."

Ravenscroft kaşlarını çattı. "Bu pek de kazanç sayılmaz."

Chambers soluk bir gülümsemeyle, "Evinde hazırlayarak arkadaşlarına hava atabilirsin," dedi. "Sırf onun tadına bakmak için çok uzaklardan geleceklerdir."

Ravenscroft'un yüzünde mutluluk dolu kocaman bir sırıtma belirdi. "Aranan kişi olacağım."

Chambers, "Herkes senin evine davet edilmeyi isteyecek," diyerek Ravenscroft'u tasdik etti. Seyis gülümseyerek Ravenscroft'un dar omuzlarını süsleyen, ağır, yün ve iki kapüşonlu paltoya baktı.

Gregor, "Sana olmaz," dedi.

"Onu kendim giymeyeceğim. Bu havada yüksek bir kâr-la Ravenscroft'a geri satabilirim diye düşünüyorum." Seyis sırıttı. "Bu buz yirmi iki dakikayı çıkaramaz. Şimdiden yarısı eridi."

Ravenscroft somurtarak sırtını kamburlaştırdı. "Bu siz ikiniz konuşmaya başladığınız için oldu."

Gregor kupasını kenara koyup ellerini ateşe doğru uzattı. “Ravenscroft, Chambers’la bahse tutuştuğunda asla kazanamazsın.”

Ravenscroft seyise şüpheli gözlerle baktı. “Hile mi yapıyor?”

Gregor gülümseyerek, “Ah, hayır!” dedi. “Ama asla kazanamayacağı bir şeyin bahsine tutuşmaz.”

Ravenscroft kibirli bir şekilde, “Bu dünyada kesin hiçbir şey yoktur,” dedi.

Chambers bu laf üzerine Ravenscroft’a baktı. “Evet, vardır ve güzel, sıcak bir rom da onlardan biridir.”

Ravenscroft kupasına özlemle baktı.

Chambers, “Ah, başka kesin şeyler aklıma geliyor,” dedi. “Güneş her sabah doğar, değil mi?”

“Ama şu an gökyüzünde yok.”

“Evet, yok. Sadece bulutların arkasında.”

“Hımm.” Ravenscroft dizine yaslanıp çenesini ellerine yasladı.

Chambers düşünceli bir ses tonuyla “Ve bir de kadınlar var,” diye ekledi. “Asla değişmezler.”

Ravenscroft kısa ve acı dolu bir kahkaha attı. “Kadınları tahmin etmek imkânsız. Bayan Venetia’ya bir bakın. Daha iki hafta öncesine kadar benimle çılgınca flört ediyordu...”

Dikkatle botlarının ucuna bakmakta olan Gregor başını kaldırdı ve “Flört mü?” dedi. “Venetia flört etmez.”

“Bana Byron’dan bile daha iyi şiir yazdığımı söylemişti.”

“Bu flört etmek değil ki! Ben bile Byron’dan daha iyi şiir yazarım. Büyük ihtimalle Venetia sana acımış ve kanatları altına almıştır.”

Ravenscroft’un gözleri büyüdü. “Tıpkı Bayan Platt gibi!”

“Aynen. Venetia’nın bu oyunu neden çevirdiğini bilmiyorum ama değişik bir planı var.”

Ravenscroft sefil bir halde, “Ben sana planının ne olduğunu söyleyeyim,” dedi. “Venetia benden o çirozla ilgilenmemi istedi çünkü bunun Bayan Platt’ın özgüvenini geliştireceğini ve Bayan Bloom’la yüzleşmesi için onu cesaretlendireceğini düşünüyor.”

“Yani durum bu! Bayan Platt yakınında olmandan kesinlikle çok hoşlanıyor.”

Ravenscroft hüzünle, “Aynen öyle,” dedi. “Bu öğleden sonra Venetia beni Bayan Higganbotham’ın Bayan Platt’a, bir erkek bir kadına belirli bir şekilde bakarsa bunun o kadınla evlenmek istediği anlamına geldiğini söylediği konusunda uyardı.”

“Bakarsa mı?”

“Evet. Yemekte aslında senin sadece tuzu ararken bir kadınla göz göze geldiğini ve bu kadının şehirde herkese senin ondan hoşlandığını söylemeye başladığını düşünebiliyor musun?”

Gregor zalim bir ses tonuyla, “Yazık,” dedi. “Ama Venetia’nın istediklerini yaparsan olacağı bu.”

“Ama... Benden bunu yapmamı istedi. Ona nasıl hayır diyebilirim ki?”

“Aynen şöyle: ‘Hayır, senin saçma planlarının bir parçası olmayacağım.’ Onunla tekrar karşılaşmadan bu cümleye biraz çalışsan iyi olur.”

“Ona hayır diyemedim!”

“O zaman onu kaçırarak cesareti kendinde nasıl buldun? Bu hiç mantıklı değil.”

“Ben bunu kaçırma olarak görmedim ki; bana âşık olduğunu sanıyordum.”

“Seninle ilgilendiğini gerçekten düşünseydin, onu arabaya bindirmek için yalan söylemen gerekmezdi.”

Ravenscroft, Gregor’un söylediklerini düşündü. “Ona daha romantik bir şekilde evlenme teklif edersem kabul edeceğini mi düşünüyorsun? Belki ona çiçekler versem ve dizlerimin üzerine çöksem?”

“Saçmalık!”

Chambers romu karıştırmayı bırakıp Gregor’a meraklı gözlerle baktı.

Gregor’un boğazı düğümlenmiş gibiydi. “Biraz daha içeceğim.”

Chambers Gregor’un kupasını hemen doldurdu.

İçki Gregor’un ağzını yakmış ama sertliği düşüncelerini berraklaştırmıştı. “Venetia’nın romantik zırvalıklardan etkilendiğini sanman büyük aptallık. O diğer kadınlar gibi değil. Hiçbir zaman olmadı.”

“O farklı, bu konuda seninle hemfikiriz. Ama bu onun incelikleri sevmediği anlamına gelmez. Kadınlar çiçekler, şirirler ve benzeri şeylerden kolay etkilenirler...”

“Her kadın bu tarz saçmalıklara önem vermez.”

Ravenscroft, “Evet, verir,” diye ısrar etti. “Chambers’a sor.”

Gregor, seyisi Chambers’a döndü ve onun da onaylar bir şekilde başını salladığını gördü.

“Efendim, özür dilerim ama genç efendi haklı. Kadınlar bu tarz şeylere sizin sandığınızdan çok daha fazla önem verirler.”

Gregor kaşlarını çattı. “Bazı kadınlar evet. Ama Venetia değil.”

Ravenscroft onun da kendisiyle birlikte yan yatmasından

korkarmış gibi fiçisine tutunarak başını yana yatırdı. “Diğer kadınlar seviyorsa o neden sevmesin? Onu bu kadar farklı kılan ne?”

Gregor, “Birçok şey,” dedi. “Onu benim tanıdığım kadar tanımıyorsun.”

Gregor’un kafasındaki bir ses de kendisinin Venetia’yı o kadar iyi tanımadığını söylüyordu. Bu sabahki tepkisi bunun kanıtıydı.

Bu düşünce yüzünden göğsü inanılmaz derecede ağır-laştı ve içkisinin geri kalanını, ağzındaki acı tadı temizleme çabasıyla tek yudumda bitirdi.

Ama Ravenscroft’un gözlerinde kahrolasınca bir bilgi ışığı vardı. Ya... Ya Ravenscroft haklıysa? Ya Venetia şiir ve çiçek-ler gibi saçmalıkları seviyorsa? Onu bu kadar yanlış tanımış olabilir miydi?

Bu imkânsızdı.

Chambers burnunu kaşıdı. “Bayan Oglivie’nin diğer ka-dınlardan biraz farklı olduğu sanırım doğru. Harika bir at binicisi ve onun diğer kadınlar gibi ağlama nöbetlerine tutulduğunu ya da huysuz davrandığını hiç görmedim. Her ne kadar annesi...” Chambers ürperdi.

Gregor, “Kesinlikle,” dedi. “Venetia bu tarz aşırılıkların neye mal olduğunu biliyor; o yüzden de onlara karşı bağı-şıklığı var.” Maşayı aldı ve sobanın kapağını açtı, sonra da ateşe kalın bir parça odun attı.

Döndüğünde Ravenscroft’un kendisine büyük bir öf-keyle bakmakta olduğunu gördü. Genç adam gergin bir ses-le, “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu.

“Ateşe odun attım. Sönüyordu.”

“Daha çok ısıtıyorsunuz.” Chambers’a döndü. “Bu hiç adil değil. Yeni bir bahis istiyorum. Gregor ateşe odun attı.”

Chambers romun yavaş yavaş kaydığı demliğe biraz daha karanfil attı. "Evet. Attı. Ve iyi bir şey yaptı çünkü üşümeye başlamıştım."

"Ama buz şimdi daha çabuk eriyecek."

"Belki."

"O zaman yeni bir bahis talep ediyorum."

"Hayır."

"Nedenmiş?"

"Lord MacLean buraya geldiğinde kapıyı açmak zorunda kaldı ve bu da içeriği biraz soğuttu. Yani ateşe odun atması durumu eşitliyor."

"Ah." Ravenscroft bu durumu kafasında canlandırmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Ne demek istediğini anladım." Gregor'un bakışlarını yakaladı. "Sanırım sana o kadar da sinirli değilim. Yani Venetia ile ilgili söylediklerin dışında," dedi.

"Tek söylediğim, onun farklı biri olduğuydu."

"Bu dediğine ben de inanıyordum, ama şimdi..." Ravenscroft kaşlarını çatı. "Son zamanlarda aslında farklı olmadığını bilmediği için farklıymış gibi görüldüğünü düşünmeye başladım."

Gregor Ravenscroft'a gözlerini dikip baktı. "Bu da ne anlama geliyor?"

Genç adam kızardı. "Diğer her kadın gibi Venetia'nın da ayaklarının yerden kesilmesini istediği anlamına geliyor. Sadece farkında değil."

"Bu saçmalığı da nereden çıkardın?"

"Saçmalık değil! Hiçbir kadın kendine çiçekler alan, kulağına güzel sözler fısıldayan ve ona harika olduğunu söyleyen bir erkekten etkilenmeden edemez."

Chambers çenesini ovdu. "Biliyorsunuz, efendim, genç efendinin söylediklerinde haklılık payı var."

Gregor seyisinin ona karşı çıkmasının mı yoksa Ravenscroft'un Venetia'yı kendisinden iyi tanıdığını düşünmesinin mi onu daha fazla rahatsız ettiğini bilemedi. Ravenscroft'a düşüncesinin yanlış olduğunu nasıl anlatabilirdi?

Gregor'un bakışları buzun erimekte olduğu fıçıya kaydı ve epey yüksek sesli bir kahkaha koyuverdi. "Ravenscroft Venetia'nın hediyeler ve çiçekler gibi yapmacık şeylere karşı kayıtsız olduğuna dair seninle yüz sterline bahse girerim."

Ravenscroft dik oturdu. "Yüz sterlin mi dedin?"

"Evet."

Chambers, "Dikkatli ol," diye mırıldandı. "Genç efendi bahse hayır diyemiyor."

Gregor onu görmezden geldi. "Eee? Bahse var mısınız?"

Ravenscroft başıyla onayladı. "Varım. Sadece... Çiçekler, şiiir ve benzeri şeyleri nereden bulacaksın ki?"

Bu bir sorundu. "Çiçek değil ama ona verecek bir hediye bulabilirim."

"Örneğin?"

Tanrım, her şeyi onun mu düşünmesi gerekiyordu? "Ona cep saatimi hediye edebilirim."

Ravenscroft, "Cep saatinin romantik hiçbir tarafı yok," diyerek kaşlarını çatı.

Chambers boğazını temizledi. "Sevgilime götürdüğüm altın bir zincirim var. Size verebilirim, efendim. Tabii ki iyi bir fiyat karşılığında."

Gregor, "Tamamdır," dedi.

Chambers hemen ayağa kalkıp çantasından küçük bir paket getirdi ve birkaç bozukluk karşılığında Gregor'a kadife poşeti verdi.

Gregor paketi cebine koydu. "Başka?"

Ravenscroft, "Şiir," dedi. "Bende bir kitap var." Ceplerini karıştırdı ve birinden dışı deriyle kaplı bir kitap çıkardı.

Gregor yüzünü buruşturdu. "Bu o berbat saçmalıkları yazan Shelley adlı herifin kitabı."

"Kadınlar bu berbat saçmalıklara bayılıyor, emin ol."

"Başka bir şeyler daha var mı?"

"Hayır. Shelley ya da hiçbir şey. Gerçi birkaç bölümünü de işaretlemiştim. Onlardan birini okuyabilirsin. Kendinden geçecektir."

Gregor kitabı cebine koydu. "Pekâlâ. Şu an bir hediye ve şiirlerle kuşanmış durumdayım. Gidip bu saçmalığa başlayacağım ve sonra da gelip size rapor..."

Ravenscroft Gregor'a gözlerini kısmış bir şekilde bakarken "Bekleeee bir dakikaaaaa," dedi. "Bayan Oglivie'ye şiir okuyup hediye veremezsin. Bunu yaparken bizim de seni görmemiz gerek."

"Siz iki aptalın önünde şiir okumayacağım."

Ravenscroft kibirli bir edayla, "Elbette hayır," dedi. "Pencerenin dışından sizi izleyeceğiz."

Gregor kaşlarını çatı. Belki de Ravenscroft'u düelloya çağırıp orada işini halletse daha iyi olurdu. "Kendimi aptal gibi hissetmeye niyetim yok."

Chambers, "Sadece aptal gibi hissetmekle kalmayacak, öyle görüneceksiniz de," dedi. Gregor'un ters bakışları karşısında seyis aceleyle ekledi: "Ama yüz sterlin daha zengin olacaksınız, bu acınızı hafifletecektir."

Haklı çıkmak her şeyin acısını hafifletirdi.

"Eee?" diye sordu Ravenscroft. "Anlaştık mı?"

"Elbette anlaştık." Gregor kravatını düzeltip elini saçları-

nın arasından geçirdi. “İkinize de Venetia Oglivie’nin diğer kadınlardan farklı olduğunu kanıtlayacağım. Ve işim bittiğinde ödeme yapmaya hazırlıklı ol.”

Bölüm 12

Çoğu zaman aşk sen uyurken ziyaretine gelir. Peri gibi
içeri süzülür ve kalbine yerleşir.

LOCH LOMOND'LU YAŞLI KADIN NORA'NIN, SOĞUK BİR AKŞAMDA ÜÇ KÜÇÜK KIZ TORUNUNA ANLATTIKLARINDAN

Venetia ortak salonda keyifli bir şekilde yalnızdı. Bayan Bloom, Bayan Platt'ı dikişin başına yollamıştı ve Elizabeth yukarı odasına çıkıp roman okumaya karar vermişti.

Venetia Roma İmparatorluğu'nun yıkılışını anlatan geliştirici kitabıyla aşağıda kalmıştı. Bunun için koltuğuna oturmuş ve kitabını açmıştı.

Büyük bir örkeyle gittiğinden beri Gregor'u hiç görmemişti ve Ravenscroft da kahvaltıdan beri göze batan bir şekilde ortalıklarda yoktu. Toprak sahibinin nerede olduğundan emin değildi ama sesini uzaktan duyabiliyordu; belki de Bay Treadwell ile birlikte şarap mahzenindeydi. Toprak sahibi birçok kez handaki brendinin kalitesinden bahsetmişti.

Venetia sayfayı çevirdiğinde mermer bir havuzun başın-

da duran iki kadının resmini gördü. Kanepeye uzanmış ve nispeten kibirli görünen yaşlı kadının Venetia'ya Bayan Bloom'u hatırlatması kaşlarının çatılmasına sebep oldu. Daha bu sabah Bayan Higgenbotham'ın soğuktan yine şikâyet ettiğini duyması üzerine yaşlı kadın odasına çıkmış, Elizabeth'e şatafatlı ve kürklü bir pelerin getirmişti. Genç kız zevkle ciyaklamış ve teşekkür edildiği için epey rahatsız görünen Bayan Bloom'a sarılmıştı. Venetia yaşlı kadının cömertliği karşısında şoke olmuştu ama Bayan Platt konunun üzerinde durmamış, Bayan Bloom'un normalde böyle bir insan olduğunu söylemişti.

Venetia ayaklarını ateşe doğru uzattı ve hoşça giden sıcaklığın elbisesine ve terliklerinin içine sızmasına izin verdi. Kendini Gregor'un nerede olabileceğini düşünürken buldu, ancak sonra kararlı bir şekilde bu baştan çıkarıcı soruyu kafasından attı.

Ravenscroft'tan hoşlanmaması ne kötüydü. İdeal bir erkek olmasa da insan onun ne hissettiğini her zaman anlayabilirdi. Genç adam duygularını herkese hemen belli ediyordu ve bu, örnek verebileceği birkaç erkeğe göre çok daha rahatlatıcı bir farklılıktı.

Gregor gizemli bir adamdı, son derece duygusaldı ama duygusallığına dair ufacık bir belirti dahi göstermezdi. Ve sinirlenirdi... Gerçi hiçbir zaman geçen haftaki kadar sinirlenmemişti.

Venetia kaşlarını çatı. Bundan sonra acaba birbirlerine bunun bir anlama gelip gelmediğini düşünmeden gülümseyebilecekler miydi?

Elleriyle kitabı sıkmaya başladı. Sanki anlamsız bir deneymiş gibi tutkularını keşfetmeleri gerektiğini nasıl söy-

leyebilmişti? Bu düşünce kanının kaynamasına sebep oldu. Neyse ki tepesi attığında havanın kötüleşmesine sebep olmuyordu, yoksa kızgınlığı yüzünden şu an deli gibi fırtına kopardı.

Pencereden dışarı baktı. Gökyüzü açılıyordu; büyük pofuduk bulutlar karla yıkanmış mavi göğü ortaya çıkarmak için dağılıyor ve hafif bir esinti ağaçları titretiyordu. Bu hava Venetia'nın Gregor'la ormanda yaptıkları yürüyüşü ve dudaklarını hâlâ karıncalandıran öpücüğü düşünmesine yol açtı. Bir an hırlaşıyor, sonraysa tutkuyla kucaklaşıyorlardı. Çok güzeldi ama aynı zamanda kafa karıştırıcıydı da...

Venetia sakinleştirici bir nefes aldı, gözlerini kapatıp açtı; kitabı çoktan unutmuştu. Gregor'un her yakınında oluşunda, içini yakan duygulara rağmen aklına mukayyet olması gerekiyordu. Ormandaki uygunsuz davranışı, elleriyle yüzünü saklamasına sebep oldu. Tüm bedeni garip bir huzursuzlukla sızladı. Lanet olsun, şimdi her şey farklıydı! Öylece yapamıyordu...

"Venetia." Dumanlı bir İskoç aksanıyla tatlanmış denizler kadar derin bir ses, iki sıcak el gibi tüm vücudunu dolaştı.

Ayağa kalktı ve etekleri uçuşarak döndü. Kalbiyse ağzındaydı.

Kapıda beliren Gregor'un eli cebindeydi, diğer elindeyse küçük bir kitap vardı. Erimiş kar yüzünden hâlâ nemli olan siyah saçları boynunun etrafında kıvrım kıvrımdı. Dudaklarındaysa şehvet dolu bir gülümseme vardı.

Venetia nefesini tuttu ancak Gregor'da bir farklılık sezdi.

Bu farklılık her neyse de onu daha az çekici kılmamıştı. O dağınık kıvrımlara dokunma arzusuna karşı koymak için parmaklarını avuç içlerine bastırmak zorunda kaldı.

Aklıma mukayyet olmalıyım ve... Ah Tanrım, gözleri her zaman bu kadar koyu bir yeşil miydi?

Venetia kendini zorlayarak kibarca gülümsedi. "Tünaydın, Gregor." Çaresizce söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı, Gregor'un elindeki kitabı görünce gözleri parladı.

Gregor gözlerinde hoşnutsuz bir ifadeyle küçük kitaba bakıp, "Shelley," dedi.

Venetia gözlerini kırptırdı. "Şair olan mı?"

Alaycı bir sesle, "Başka Shelley var mı?" diye sordu, se-
sindeki kuşkucu tonlama yüzünden biraz gücenmişti. "Biliyorsun ki ben de okurum."

"Evet, ama... Shelley mi?"

Gregor kapının kenarına yaslanmayı bırakıp vücudunu dikleştirdi. Bir an için oda yana kaydı ve ne kadar çok rom içtiğini anlamasına sebep oldu. Hanın sıcak havasını soluyana kadar o lanet olasıca karışımın çoğunu tek başına içtiğini fark etmemiştir.

Kapının çevresi kolaylıkla erişebileceği yakınlıkta olmasaydı gerçekten de ayağı takılabilirdi ki bu, girdiği bahis açısından berbat olurdu. Ve bu çok önemli bir bahisti, resmen gurur meselesiydi ve yüz sterliniyle Venetia'nın basit değil sıradışı bir kadın olduğunu kanıtlayacağı bir durumdu.

Gözlerini Venetia'dan pencereye çevirdi. Perdeler tamamen açık değildi; hanın avlusundaki bir kişi, odanın sadece ön kısmını görebilirdi. Perdeleri daha geniş açması gerekiyordu yoksa Ravenscroft ve Chambers Venetia hakkında ne kadar yanılmış olduklarını göremeyeceklerdi.

Pencereye durumunu belli etmeden ulaşabilmesi ustalık gerektiren bir işti. Venetia Gregor'un yanına çakırkeyif gelmesinden hoşlanmazdı.

Hayır, bu diğer kadınların takınacağı bir tavidir. Venetia önce ona güler, sonrasında da bininci görüşünde bile Gregor'la alay ederdi ki bu, azarlanmak ya da suçlanmaktan çok daha kötü bir şeydi. Venetia bir erkeği incitmeyi iyi bilirdi.

Gregor elindeki kitaba baktı ve belirsizce onunla ne yapması gerektiğini düşündü. Ah, evet. O aptal Ravenscroft, Venetia'nın bu tür bir saçmalık karşısında kendinden geçeceğini düşünüyordu.

O zaman oyun başlasın! Gregor gülümsedi, Venetia'ya baktı, düşüncelerini paylaşmak istedi ama Venetia şömine-nin yanında giderken iç eteğinin olmayışı acı verecek derecede belirginleşti. Bir an için Gregor Venetia'nın bacaklarını ve kalçasını çok net bir şekilde gördü, ışık her bir gamzeli dizi, pürüzsüz bacağı ve yuvarlak kalçayı çerçeveliyordu.

Sonra Venetia diğer tarafta kalmış ve etek yeniden ağır-başlı haline dönmüştü. Gregor ağzını açtı ama söyleyecek tek bir kelime dahi bulamadı. Tek yapabildiği Venetia'ya bakmaktı ve vücudu arzuyla gerilmişti.

“Gregor?”

Gregor sessizce gözlerini dikip baktığını fark etti. On iki yaşındaki bir çocuk gibi bakakalmıştı.

Kahretsin, bahsi bu şekilde kazanamazdı! Boğazını temizledi. “Sana bir şey getirdim. Meşgul müsün?”

Venetia başını iki yana salladı, bir elini beline koyup diğeriniyse koltuğun arkasına yasladı. Bu hareketin göğüslerini öne çıkarmak gibi talihsiz bir etkisi olmuştu.

Gregor nefes alamıyor ve her bir dolgun kıvrımın altındaki gölgeyi takip ediyordu. Venetia'nın hoş bir şekilde yuvarlak hatlı olduğunu zaten biliyordu ama göğüslerinin ne kadar muhteşem olduğunu hiç fark etmemişti. Herhangi

bir resmin sahip olduğu sakın ve havalı mükemmellik değil de gerçek bir kadının sıcak, etten kemikten olan mükemmelliğiydi bu.

Tanrım, son derece dolgun, ellerinin tutabileceğinden daha büyük ve harikulade bir şekilde yuvarlak olan bu göğüsleri nasıl olur da gözden kaçırdı?

Gregor bakışlarını Venetia'nın baştan çıkaran göğüslerinden çekip yüzüne bakmak için kendini zorladı. "Ben... Hava almalıyım," dedi.

Venetia kaşlarını çattı. "Hava mı? Neden? Hasta mısın?"

"Hayır, hayır. Sadece..." Eliyle kendini yelpazeledi. "İçerisi çok havasız." Kendini kapının çerçevesinden itip titrek adımlarını sağlamlaştırırken pencereye doğru yürüdü. Perdeleri hızla açtı ve beyaz ışığın odayı yıkamasını sağladı.

İşte olmuştu. Artık Venetia'nın farkında olmadan da olsa bedenini fazlasıyla sergilemesini görmezden gelerek onunla yüzleşebilirdi. Gregor ceketini düzeltti, çağlayan şehvetini sakınleştirmek için derin bir nefes aldı ve Venetia'ya döndü.

Lanet olsun!

Pencereden gelen ışık şimdi Venetia'nın göğüslerini aydınlatıyor ve dolgun göğüslerini kremi bir renkle çevreliyordu.

Gregor kaşlarını çattı.

Venetia'nın gözleri büyüdü ve kollarını gergince göğüslerinde kavuşturdu.

Maalesef bu hareketi yüzünden yukarı kalkan göğüsleri elbisesinin ince kumaşından iyice belli olmaya başlamıştı. Göğüs uçlarıysa sertleşmiş ve istekliydi. Gregor iç gömleğindeki her kurdeleyi ve ağız sulandıran göğüslerindeki her ayrıntıyı görebiliyordu.

Heyecanı gittikçe tırmanıyordu. *Lanet olasıca rom!*

Elbette, dün onu öptüğünde rom içmemiştir. O tamamen kendisiydi. Ve Venetia da öyleydi.

Hayatı boyunca pek çok kadınla birlikte olmuştu ama hiçbir zaman bu denli yoğun bir çekim hissetmemişti.

Birbirlerini tanıyor olmaları onların belli şeyler yapmasını engellemeliydi. Gregor Venetia'yı çocukkenki karman çorman saçlarıyla, genç bir kızken yüzündeki sivilceleriyle ve on beşinci yazına kadarki dümdüz göğüsleriyle görmüştü. Her ne kadar ciddiye alınacak yoğunlukta olmasa da onun erkekler için üzüldüğüne şahit olmuştu. Ağladığı zaman teninin alacalı bir kırmızıya çaldığını, korktuğundaysa soluk beyaza döndüğünü biliyordu. Tüm bu sebepler yüzünden Venetia'ya karşı kayıtsız olmalıydı. Ama bir şekilde onu kurtarmak için hızla geldiğinde ve Ravenscroft'un Venetia'ya duyduğu apaçık hayranlığa şahit olduğunda Gregor Venetia'nın çocukken nasıl olduğundan ziyade gerçekte ne olduğuyla ilgilenmeye başlamıştı.

Şimdi artık Venetia'yı bir kadın olarak görüyordu. Ve sadece sıradan bir kadın olarak değil, zeki ve seksi bir kadın olarak, herkesten çok güvendiği bir kadın olarak... Ona belki de kendi ailesinden dahi çok güveniyordu.

Dışarıda bir şeyler kımıldadı. Gregor dışarı baktığında Chambers ve Ravenscroft'u karla kaplı avluda kulaklarına kadar sarıp sarmalanmış ve sanki karın ortasında muhabbet ediyorlarmış gibi zararsız görünmeye çalışarak durduklarını gördü.

Gregor elindeki kitaba baktı. Onu kendi haline bırakmalarını istiyorsa bir an önce işe koyulmalıydı. Elini cebine soktu, içinde kolyenin olduğu kadife paketi çıkardı ve Venetia'ya uzattı. "Venetia, sana bir şey aldım."

Venetia paketi apaçık bir umursamazlıkla süzdü. “Nedir bu?”

“Bir hediye.”

“Benim için mi?”

Gregor sabırsızca, “Evet, senin için,” dedi ve paketi Venetia’ya doğru amirane bir şekilde salladı. “Bu bir kolye.”

Venetia cevap vermedi. Hareket etmedi. Sanki iki tane başı varmış gibi bir ifadeyle Gregor’a baktı ve yanakları kıpkırmızı kesildi.

Gregor tatmin olmuş bir halde, gülümsememek için kendini zor tuttu. Venetia diğer kadınlardan farklıydı! Tanıdığı diğer kadınlar ona yalakalık eder, mutlulukla gülümser ve hediye aldıklarında çılgınca flört ederlerdi.

Gregor pencereden dışarı baktı, Chambers ve Ravenscroft açıkça gözlerini dikmiş bakıyorlardı. Hah! Bu, ikisine de ona, “Venetia’yı tanımıyorsun,” dememeyi öğretirdi.

Tabii ki Venetia hediyeyi daha almamıştı. Parasını ödediği ve ziyan olmasını istemediği için Venetia’nın bileğini tuttu ve paketi eline bıraktı.

Venetia pakete gözlerini kırıştıtırarak baktı.

Gregor, “Eee, orada öylece durma,” diyerek azarladı Venetia’yı, “Aç şunu!”

Venetia paketi yavaşça açıp kolyeyi avucuna aldı. Işığın altında hafifçe parlıyordu. Nazik parmaklarının arasında sanki altından bir kurdeleymiş gibi duruyordu. Gregor’un içini bir mutluluk dalgası kapladı. Chambers müthiş zevkliydi; seyis bir ikramiyeyi hak etmişti.

Venetia parlayan kolyeden başka bir yere bakamıyor gibiydi.

“Beğendin mi?”

“Ben... Ben...” Kolyeyi tutan parmakları kapandı ve avucunu kendine yaklaştırdı. “Bu ne için?”

Gregor kaşlarını çattı. Hay aksi, bunu sormasını bekle-miyordu. “Bu, bu şey için...” Lanet olsun, bu soruya nasıl cevap verecekti ki! Gözü onlarda olan Chambers ve Ravenscroft’a baktı.

Venetia Gregor’un nereye baktığını görmek için dönün-ce Gregor onu pencereden öteye, kendisine bakacak şekilde çevirdi.

Venetia nefesini tuttu, sonra da Gregor’un bileğini kav-rayan eline bakarak kaşlarını çatı.

Gregor Venetia’nın ne kadar narin bilekleri olduğunu daha önce hiç fark etmemişti; parmakları teninin pürüzsüz sıcaklığını kapladı.

Lanet olsun ama çok nefis görünüyordu. Ateşten gelen titrek ışık, şeftali renkli teninin her bir santimini öpüyordu.

Acaba tadı da şeftali gibi miydi? Ya da çayına koymayı sevdiği krema ve şeker gibi miydi? Ya da tutkuyla tatlandırıl-mış, dumanı tüten arzusun belli belirsiz iması gibi miydi?

Hepsi kulağa hoş geliyordu, Venetia’nın tadına bakması gerektiğine karar verdi. Ravenscroft ve Chambers’ın şimdi saklandığı yer olan ince çalının arkasına çatık kaşlarla baktı. Onlar olmasaydı tam da şu anda Venetia’nın merak uyandı-ran tadını keşfediyor olabilirdi.

Gregor Venetia’nın bileğine bir öpücük kondurarak ne-fesinin tenini yalamasına izin verdi.

Venetia’nın dudakları aralandı, gözleri büyüdü. “Gregor! Ne yapıyorsun? Yapmamalısın... Yapmamalıyım...”

Venetia’nın yüzü pembeleşmişti, elini ondan kurtardı. “Gregor, senin deneyin olmayacağım.”

Deney mi? Gregor gözlerini kırptırdı ve hafızası yerine gelene kadar bir an için kafası karışmış göründü. “Ah! Holde söylediklerim. Çok kötü bir kelime seçimiydi. Ne demek istediğimi bilmiyorum ama kastettiğim o değildi. Beni affedebilecek misin?”

Venetia ağzını açtı, sonra kapadı ve sanki içi boşalmış gibiydi.

Gregor birazcık güldü. Venetia öfkeyi kalkan gibi kullanıyordu, öfke elinden alınsa Gregor’un önünde çıplak kalırdı.

Gregor bu düşünceden hoşlandı! Şimdi, nerede kalmışlardı? Ah, evet, ona hediye vermişti. Sırada şiiir vardı. Venetia şiiire gürültülü bir şekilde gülmeyi keser kesmez Gregor müsaade isteyip parasını almaya gidecekti.

İşlerin gidişatından epey memnun halde kitabı çıkarıp Ravenscroft’un işaretlediği sayfayı açtı.

Kitabı kaldırdı ve okumaya başladı... “ ‘Uyanıp günün doğuşunu gördüğümde, senin için iç çektim...’ ”

Venetia şaşkına dönmüştü. Zavallı kız kahkaha krizine girmemek için kendini zor tutuyor olmalıydı. En iyisi işi halledip kızı bu dertten kurtarmalıydı. Gregor boğazını temizledi ve elini göğsünün üzerine koyarak işe biraz da mi-zah katıp devam etti, “ ‘Işık yükselip, çiğler yok olunca/Ve öğlen ışığı ağaç ve çiçekler üzerinde ağır ağır uyurken...’ ”

Öğlen ışığı nasıl olur da bir şeylerin üzerinde yatar, hem de ağır ağır? Bir keresinde berbat bir fırtınada batan muazzam bir gemiyle ilgili bir şiiir okumuştı. İşte o güzel bir şiiirdi!

“Gregor?” Venetia’nın sesi belli belirsiz titredi.

Gregor Venetia’ya göz kırptı. “Bitirmeme izin ver. ‘Ve

yorgun gün dinlenmeye çekilirken, İstenmeyen bir misafir gibi oyalanıp da, Ben senin için iç çektim.’ ”

Gregor kitabı çarparak kapadı çünkü tek bir kelimesine daha tahammül edemiyordu. “İşte. Şiir. Senin için. Ne düşünüyorsun?”

Venetia nefes alamıyordu. Önce avucunun içinde parıldayan kolyeye, sonra da Gregor’un elindeki şiir kitabına baktı.

Bu yaşanıyor olamazdı.

Gregor orada olamazdı... Şiir ve hediyelerle kuşanmış halde ve ona şiirler okuyarak... Sanki Venetia onun... onun...

Bunu düşünmeye cesaret edebilir miydi?

Venetia kolyeyi sıkıca tuttu, metal elinde sıcacıktı. Belki de... Belki de Gregor onu önemsiyordu.

Venetia’nın kalbi genişledi ve kocaman oldu. Elinde değildi. Söylediği kelimeler içinde büyüyor -Senin için iç çektim- tenini, sırtını ve daha aşağıları karıncalandırıyordu. Kelimeleri, “Senin için iç çektim,” diyerek merakla tekrarlardı ve içinde bir şeyler boşaldı. Venetia öne atılıp kendini Gregor’un geniş göğsüne bıraktı, yüzünü onun yüzüne doğru kaldırdı ve dudaklarını kendi dudaklarına çekti.

Dondurulmuş bir an için Gregor’un başı hareketsiz kaldı. Venetia, tutku dalgasının içinde hızla yayılmasına izin verdi. Dilini Gregor’un dudakları boyunca gezdirdi, göğüslerini Gregor’un vücuduna dayadı ve onu kendine çekmeye çalışırken elleriyle ceketinin yakasını kavramıştı.

Gregor elinden kitabı gürültüyle düşürdü ve büyük ellerini sırtından aşağı kaydırıp onu kendine doğru yakına, daha yakınına çekti. Dudakları aniden açıldı. Gregor Venetia’yı artık sadece öpmüyor, ona aynı zamanda sahip de oluyordu, onu geriye doğru yatırıyor, kendini ona bastırıyordu...

Durdu ve gözlerini açtı. Sonra başını kaldırıp pencereden dışarı baktı.

Venetia da onun bakışlarını takip etti. Dışarıda Ravenscroft ve Gregor'un seyisi, birbirinin benzeri şaşkınlık ve şok ifadesiyle avluda duruyorlardı.

Gregor sessizce küfretti. Pencereye gitti, çarparak açtı, cebinden bir şey bulup çıkardı ve onu karın üzerine attı. Sonra da perdeleri hızla çekip kapadı.

"Gregor, ben..."

Gregor kapıya gitti ve tekmeleyerek kapadı.

Venetia'nın kalbi hızlandı, elleri terlemeye başladı, kalp atışları sanki boğazındaydı.

Gregor tekrar Venetia'ya sokuldu. "Venetia seni öpmek istiyorum ve beni reddetmeni men ediyorum."

Venetia ağzını açtı ama sonra tekrar kapadı çünkü konuşacak halde değildi.

Gregor kolunu Venetia'nın beline dolayıp onu kendine doğru çekti.

Venetia nefes nefese, "Bu... Bu, kardan kaynaklanan bir delilik," dedi.

Gregor'un vücudu kıyafetlerinin üzerinden ikisini de ısıtıyordu. "Evet," diye homurdandı. Dudakları Venetia'nın yanaklarını sıyırdı.

Venetia nefes nefese, "Bu aynı zamanda birbirimize bu kadar yakın olmamızdan kaynaklanıyor," dedi.

Gregor'un dudakları Venetia'nın hassas boynunu okşuyordu. "Mmmm."

Venetia başını yan yatırarak Gregor'un, boynunu daha iyi öpmesini sağladı. Venetia Gregor'u daha yakınına çekti, nefes alışını iyice kesik kesik hale gelmişti. "Bu... hiçbir... şey... ifade... etmiyor."

“Sen nasıl istersen,” diye fısıldayarak diliyle kulağını yalayıp Venetia’nın inlemesine sebep oldu.

Venetia kollarını Gregor’un boynuna doladı ve dudaklarını tekrar kendininkilere çekti. Saniyeler içinde, Gregor dizginlemeye yemin ettiği tüm o tutkuyla Venetia’yı öpüyordu. Ormandaki öpüşmeleri bunun yanında önsöz gibi kalırdı. Venetia’nın tutkusu yüzeye çıkmıştı ve vücudu öyle süratle ve baştan aşağı tepki veriyordu ki düşünmek diye bir şey artık söz konusu değildi.

Gregor da şehvet ve arzuyla çıldırmıştı. Venetia’da taze kar ve krema, gizli gülüşmeler ve saf tutku tadı vardı. Venetia’nın tadına bakıyor, onu tüketiyordu; düşünemez olmuştu, onun lezzetli saflığını tatmaktan başka hiçbir şey yapamıyordu.

Venetia ellerini Gregor’un yeleğinin içine sokup gömleğini tutmaya çalıştı. Gregor’a daha da yakın olmaya uğraşırken vücudu kıvranıyor, dudakları tıpkı onun kendisinininkileri aradığı gibi, delicesine onunkileri arıyordu.

Tutkusu ve fiziksel dürtüleri dokunulmak, tadılmak ve baştan çıkarılmak için yanıp tutuşuyordu. Gregor dudaklarını Venetia’nın yanağından kulağına kadar gezdirdi ve “Bu delilik,” diye fısıldadı. Kalbiyse göğsünden fırlayacak gibiydi.

Venetia, “Kar çılgınlığı,” diye fısıldadı, dudakları çenesini okşuyordu.

Venetia’nın dokunuşuyla Gregor’un vücudunda bir ürperme dalgası gezindi. Tanrım, Venetia tanıdığı diğer kadınlar kadar baştan çıkarıcıydı. Venetia’nın elleri göğsünde dolaşıyor ve sanki her çizgiyi, her kası ezberliyormuşçasına oyalanıyordu.

“Venetia, seni istiyorum.”

Venetia’nın bakışları Gregor’un gölgeli ve gizemli bakışlarıyla buluştu. “Biliyorum.”

“Sen... Sen de razı mısın?”

Bakışları Gregor’unkilerden hiç ayrılmadı. “Ahh, evet. Her şeyden çok.”

Evet, vücudu talep ediyordu. Hayır, aklı sesini duyurmaya çalışıyordu. Gregor’u şaşırtarak Venetia ellerini Gregor’un pantolonuna kaydırdı ve basit bir bilek hareketiyle ilk düğmesini açtı.

Diğer düğmeyi çabucak açarken Venetia’nın bakışları derinleşti ve yanakları kızardı. Bu biraz daha zordu. Venetia düğmeyi açmaya uğraşırken elleri de işkence eder gibi Gregor’a sürtünüyordu.

Gregor, “Aman Tanrım,” diye mırıldandı.

Venetia durdu ve Gregor’a şaşkınlıkla bakarken ellerini çekti. “Canını mı yaktım?”

Gregor hemen, “Hayır!” dedi. Venetia’nın ellerini alıp tekrar pantolonunun düğmelerine götürdü ve onları erkekliğine bastırdı.

Venetia’nın gözleri büyümüştü, Gregor da inledi. Gregor durmalıydı. Bunu biliyordu ama duracak gücü yoktu. Kendini ilk tecrübesini yaşayan bir ergen gibi hissetti. Venetia son derece baştan çıkarıcı ve çekiciydi. Belki de o yasak olduğu, asla dokunmaması, öpmemesi gereken bir kadın olduğu içindi. Ama vücudu aklın alamayacağı kadar tahrik olmuştu.

Venetia, “Yapmamalıyız,” dedi ama parmakları üçüncü düğmeyi açmakla meşguldü.

Gregor, “Bundan pişmanlık duyabiliriz,” demeyi başardı

ama bunu söylerken elleriyle Venetia'nın kalçasının kıvrımlarını ve daha aşağıları okşuyordu.

“Pişman olacağımızdan eminim.” Venetia'nın elleri Gregor'un yeleğine kaydı ve inanılmaz derecede kısa bir sürede onu Gregor'un üzerinden çıkardı. Yeleği arkaya fırlattı, sonra Gregor'un gömleğine geçerek onu kemerinden serbest bıraktı.

Gregor bu kadar kararlı bir kadın tanımıyordu. Şimdi Venetia onu baştan çıkarıyor, Gregor da bu oyunun her dakikasından zevk alıyordu.

Venetia bunu istiyordu, Gregor'u istiyordu.

Saf tutku damarlarında çağladı ve Gregor ellerini Venetia'nın saçlarının arasından geçirip derin derin öptü. Kontrol duygusunun son zerresini de artık elden bırakmıştı.

Artık geriye dönüş yoktu.

(

Bölüm 13

Dedenizle ilk tanıştığım da sıcak bir yaz günüydü. Babama tarlada yardım etmekten dönüyordum, saçım başörtüsüyle bağlıydı, elbisem terden yapış yapıştı ve ayaklarım onlara iki kat büyük olan bir çizmenin içindeydi. O tür günlerde daha iyi bir hayat için yanıp tutuşurdum. Dedeniz yeniydi, kasabaya teyzesini görmeye gelmişti. Darmadağınık haldeydim ve bana bir kez bakıp şöyle dedi: “Bu kadın, evleneceğim kadın! Tüm hayatım boyunca neredeydin sevgilim?” Ve ben de gözümü kırpmadan dedim ki: “Benimle uğraşma, seni serseri! Boş bir cüzdanla geldiysen hemen gidebilirsin zira aç kalmaktansa evlenmemeyi tercih ederim.”

LOCH LOMOND’LU YAŞLI KADIN NORA’NIN, SOĞUK BİR AKŞAMDA ÜÇ KÜÇÜK KIZ TORUNUNA ANLATTIKLARINDAN

Venetia’nın annesi, Bay Oglivie kendisini ilk kucakladığında nasıl eriyip bittiğini anlatmayı severdi. Venetia bunun annesinin olayları dramatize etme eğiliminden kaynaklandığını düşünürdü ama şimdi Gregor’un sıcak kollarındayken kendisi de aynı güçsüzleştiren, baş zonklatan ve diz titreten duygu istilasını yaşıyordu.

Hiçbir zaman uygunsuzluklara kaymayan ve namusunun tek bir dürtü yüzünden ortalıklara düşmesine izin vermeyen aklı, güçlü bir rüzgârın dağıttığı duman gibi güçsüzleşmiş, küçülmüş ve sonra da yok olmuştu.

Onu öpmeye ve ellerinin kıyafetlerini çıkarmasına karşı koyamıyordu. Ceket ve yeleği tatmin edici bir hızla yere düşmüştü. İçinde küçük bir parçası, eğer devam ederse bunun bir bedeli olacağını fark etti. Ama şu an her bedel ödebilir gibi görünüyordu.

Şu ana kadar tüm hayatını ciddi ve tahmin edilebilir bir şekilde sürdürmüştü. Pişmanlık duymayacağı bir çılgınlığı artık hak ediyordu. Bir an sakın ve kendine hâkimdi, sonra Gregor'un bir dokunuşu ya da pencereye dönmeden önceki Venetia'ya bakışı yüzünden...

Bu görüntü Venetia'yı sarıp sarmalayan tutkuyu delip geçti. Gregor karın üzerine bir şey fırlatmıştı. Bozuk para ya da benzeri bir şey gibi parlamıştı. Onu neden fırlatmıştı ki?

Gregor'un dudakları Venetia'nın boynu boyunca gezindi; Venetia düşüncelerini ve ayakta durma yeteneğini kaybetmişti. Bacakları güçsüzleşti ve Gregor Venetia'yı yakaladı; kash vücudunun her bir çizgisi Venetia'nın vücudunu yakıyordu.

Dudakları seksi ve sahipleniciydi; elleri onu kendine bastırıyor, vücudu da Venetia'nın yumuşak kıvrımlarında güçlü bir şekilde hissediliyordu. Gregor tutku ve sıcaklıktan, tehlike ve arzudan ibaretti ve bu tek an için tamamen Venetia'ya aitti.

Elleri Venetia'nın omuzlarını sıktı ve Gregor aniden başını kaldırıp Venetia'nın gözlerine baktı. Dudakları -kusursuz ve lezzetli dudakları- aralıktı ve nefesi bu aralıktan sertçe

çıkıyordu. Teni kırmızıydı; Venetia Gregor'un parfümünün hafif kokusunu duydu ve romun sert aromasını tattı.

Gregor'un vücudu, dudaklarının Venetia'nın dudaklarında olmayışına karşı çıktı. Venetia Gregor'un bakışlarıyla buluştu, mantığın geri dönüşünü ve pişmanlığı hissetti. Kalbi, bu çılgın tutkulu an bitmek üzere olduğu için sızladı.

Bu anı uzatmak için çaresizce ellerini Gregor'un gömleğinin altına daldırdı ve kalçasını öne çıkararak ona sürtündü.

Gregor'un yüzünde acıya benzer bir ifade belirdi ve dudaklarından bir inleme sesi döküldü. "Venetia," diyerek nefesini tuttu, "bunu yapma."

"Neyi yapmayayım? Bunu mu?" Ağırbaşlılığı elden bırakarak kalçalarını yeniden onunkilere sürttü.

Gregor inledi ve Venetia'yı kendine doğru hızla çekerken kollarıyla onu sıkıca sardı.

Ön tarafında sert bir çıkıntı hissetti. Bu Gregor'un kalçası değildi, çünkü kalçası yan taraftaydı, buysa tam merkezdeydi ve son derece ısrarlı bir şekilde Venetia'ya bastırıyordu.

Venetia atlarla ortalama bir genç kadından çok daha fazla haşır neşir olmuştu; hayatın temel gerçeklerini ve ona neyin bastırıldığını biliyordu.

Gregor bu sefer daha derinden inledi, yüzünde acı ve zevk karışımı bir ifade vardı, gözlerini kapamış ve başını da geriye yatırmıştı.

Şu an Venetia dışında kimseyi düşünmüyordu. Yüzündeki acı dolu saf zevk Venetia'yı yakıp geçiyor, göğüslerinin ağrmasına ve kalçalarının titremesine sebep oluyordu.

Venetia kalçasını yeniden Gregor'ununkilere doğru bastırdı. Gregor sessizce küfretti ve acı verecek kadar sertçe Venetia'nın kollarını sıktı. Kulak tırmalayan bir sesle, "Beni baştan çıkarma," dedi.

“Neden?”

Kararlı bir şekilde Venetia'nın gözlerine baktı. “Neden olduğunu biliyorsun.” Kaşlarını indirerek aniden sırtıttı. “Venetia bunu durdurmak zorundasın. Yapamam.”

Gregor Venetia'nın kendisini uzaklaştırmasını istedi ama bunun Gregor için çok zor oluşu, Venetia'nın bu anı daha da çok uzatmak istemesine sebep oluyordu. Venetia eğer şu an durursa, Gregor'un onu bir daha asla sarmayacağını ya da öpmeyeceğini biliyordu.

Venetia'nın Gregor MacLean'i tutkudan deliye çevirebilecek güce sahip olduğunu görmek baş döndürücüydü. Hayatındaki diğer her şeyde olduğu gibi ilişkilerini de kontrol-lü ve sakin bir şekilde yürütebilirdi. Venetia Gregor'un daha önce arzuyla coştığına hiç şahit olmamıştı; Gregor kadın-larını tıpkı atlarında olduğu gibi sakin bir ilgiyle seçerdi.

Venetia'nın vücuduna bir gurur dalgası yayıldı. Ve ondan kontrolü eline almasını istediğinde Gregor küçük bir şeyi unutmuştu: o bir Oglivie'ydi. Hayatı kucaklamıştı ve Gregor'un onu öpmesini, ona dokunmasını ve aç vücudunu doyurmasını istiyordu.

Venetia ellerini Gregor'un gömleğinin üzerinden yukarıya kaydırды, yakalarını tutarak onu daha da yakına çekti. “Öp beni.”

Gregor'un bakışları derinleşti ve elleri Venetia'nın kalçalarının etrafında daha da sıkılaştı. “Eğer seni öpersem durmayacağım.” Ses tonu sertti.

Venetia yumuşakça, “Durmanı istemiyorum ki,” dedi.

Gregor'un çenesi kasıldı, yeşil gözleri parlaktı. “O zaman sonuçlarına katlanmak zorundayız. Bunu anlıyor musun? Evlenmek zorundayız.”

Evlenmek mi? Bu kelime tüm tutkusuna böyle bir mantıkla darbe indirmişti. Venetia o kadar ani bir şekilde geri çekildi ki neredeyse takılıp düşüyordu. Döndü ve Gregor'un bakışlarından kendini korumak istemiş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

Gregor'un kolları boşta kalmış ama amacına ulaşmıştı. Tek bir cümleyle Venetia'nın gözlerinde kaynayan o ahlaksız tutkuyu söndürmeyi başarmıştı.

Bu kadar sert bir tepki vermemiş olsa bu duruma gülünebilirdi.

Bir an için Ravenscroft'un kaçma planları gerçekleşmediğinde yaşadığı hayal kırıklığını anladı. Gregor evlenmek istemese de reddedilmekten de hoşlanmıyordu. Ani bir kaybetme duygusu içini doldurdu ve canını yaktı.

Tanrım, bu kadına sahip olmaktan başka, onu kanepeye dayayıp eteklerini kaldırarak yumuşaklığına gömülmekten başka hiçbir şey istemiyordu.

İçtiği roma, kar fırtınasına ve hanın Venetia'yla Gregor'a sunduğu yakınlığa lanet olsun! Keşke seçme şansım olsaydı, diye düşündü ama yoktu. Bu baştan çıkarıcı anın düşüncesiz bir tutkuya dönüşmesine izin verirse arkadaşlıklarını sonsuza dek yok edecek bir sürece takılıp kalırlardı.

Lanet olsun, Venetia'yı bırakmak çok zor olmuştu. Venetia her ikisini de yutmakla tehdit eden tutkuya boyun eğmelerine izin verecekti. Ama ya sonra? Sonra ne olacaktı? Gregor derin bir nefes aldı, tutku dolu düşüncelerini bir kenara bıraktı ve kendini toparlamak için Venetia'ya arkasını döndü.

Odanın soğukluğu pencereye gidip perdeleri açarken içine işledi. Ravenscroft ve Chambers'ın gittiklerini görünce

rahatladı. Bir elini pencereye dayayıp alnını soğuk cama yasladı. Kanı, arkasında sessizce duran kadının farkındalığı ile hâlâ coşkun bir şekilde akıyordu.

Gregor'un elleri titremeyi bırakıp kasıkları da beyninin çalışmasına izin verince vücudunu dikleştirdi ve döndü. "Venetia, ben..."

Kapı çarpılarak açıldı. Ravenscroft baştan ayağa karla kaplı bir halde kapıda sallanarak duruyordu. Arkasında da Chambers endişeyle bekliyordu.

Venetia kaşlarını çatı. "Ne istiyorsun?"

Ravenscroft odaya girdi, yüzü öfkeden çarpılmıştı. Ayağı bir şeye takıldığında durdu ve yere baktı.

Ayağı Gregor'un yere atılmış ceketinin üzerinde duruyordu.

Gregor ileri doğru atıldı. "Ravenscroft, sakın..."

Ravenscroft öfkeyle kükrerken sesi tüm handa yankılandı. "MacLean, seni rezil! Onu baştan çıkardın! Açıklama talep ediyorum!"

Uzakta, güneyde Londra beklenmedik kar fırtınasının izlerini temizliyordu. Neredeyse dört günden sonra insanlar yavaş yavaş sokağa çıkmaya başlamışlardı. Atlar ve at arabaları tıngırdarak caddelerde kayıyordu; yollar ise çamurlu su birikintileri ve kümelenmiş buz kütleleri yüzünden berbat bir haldeydi.

Saat tam beş buçukta altı atlı düzgün bir araba White'ın sahanlığında durdu. Arabanın altın kenarlı arması batmakta olan güneşin soluk ışıklarıyla parlıyordu. Kâhya Bay Brown ellerini cıvrıttı ve uşağı yemek odasındaki özel grubun son üyesinin de geldiğini bildirmesi için aşçıya yolladı. Ve sonra

ceketini düzelten Bay Brown büyük meşe kapıları sonuna dek açtı.

Lord Dougal MacLean girişte duraksadı, kolundan sarıkan minicik bir kumaş parçasını bir fiskeyle attı. Bay Brown sabırla bekledi. MacLean toplum modasının herkesçe kabul edilen lideriydi ve bunun nedenini anlamak hiç de zor değildi. Yeleği dikine gümüş ipliklerle süslenmiş koyu kırmızı ipekten yapılmaydı ve ustalıkla yapılmış gümüş düğmelerle tamamlanmıştı. Kravatı Lord MacLean'in onu taklit etmek isteyenleri hayal kırıklığına uğratarak adlandırmaktan kaçındığı karmaşık bir dokuma şekliyle bağlanmıştı. Siyah pantolonu güçlü bacaklarına şekil veriyordu ve gözleriyle uyumlu olan zümrüt yeşili bir yüzük parmağında parlıyordu.

Kıyafetinin her bir santimi kaslı vücudunu ve sarı saçlarını mükemmel şekilde belirginleştiriyordu. Londra'daki birçok kadının Dougal MacLean yanlarından geçerken iç çektiği söyleniyordu.

Bu kıymetli genç beyefendi eldivenlerini çıkarırken, "İyi akşamlar, Brown," dedi. "Erkek kardeşlerim geldiler mi?"

"Evet, efendim." Brown, Dougal'ın eldivenlerini aldı ve onları uşağa verdi. "Yemek odasındalar. Yemek yarım saat içinde servis edilecek."

"Harika." Dougal paltosunu çıkardığında geniş omuzlarını sevecen bir el gibi sarmalayan bir akşam ceketi vardı üzerinde.

Bay Brown, beyefendinin ceketinin sol yakasını süsleyen gülü süzdü ve içten içe gelecek günlerde daha kaç tane yeni moda şey göreceğini merak etti. Diğer erkekler, beyefendinin kıyafetinin her bir ayrıntısına dikkat ediyor ve bu ayrıntılar bazen aynı gün içinde taklit ediliyordu.

MacLean etrafa o uykulu tavırlarıyla bakarken, “Kardeşlerim ne kadar zamandır bekliyorlar?” diye yavaşça sordu.

Sosyetedeki bazı tipler Dougal’ın nispeten tembel tavırlarına aldanmışlardı ama Bay Brown, Jackson Bond Street Beyefendiler Akademisi’nde dövüşen kişilerin bu uykulu gözlerin güçlü bir sağ kroşenin önsözü olduğunu söylediğini duymuştu.

“Bir saatten biraz daha fazladır buradalar. Lord Gregor MacLean hariç.” Brown bilerek duraksadı. “En büyük ağabeyinizin biraz keyifsiz olduğunu müsaadenizle söylemeliyim.”

Dougal kâhyaya kirpiklerinin altından baktı. “Alexander her zaman keyifsizdir. Bu onu tanımlayan şey.”

“Bunu duyduğuma sevindim efendim. Acaba sinirlenecek bir şey mi yaptık, diye düşünmüştüm.”

“Ah, nadiren sinirlenir ama sürekli keyifsizdir.” Dougal üzüntüyle iç çekti. “Bu durum çok sıkıcı!”

Adamın eline bir altın bozukluk tutuşturdu. “Ünlü MacLean neşesinden mahrum kaldığın için üzgünüm.”

“Teşekkür ederim efendim! Umarım akşamınız keyifli geçer. Size yemek odasına kadar eşlik etmemi ister misiniz?”

“Hayır, hayır. Ben kendim giderim.” Kısa bir süre sonra maun bir kapının önünde, bir eli pirinç tokmakta durdu.

İçerde iki kalın sesin mırıldandığını duyabiliyordu. İç çekerek yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yerleştirdi ve yemek odasına girdi.

Hugh yaslandığı şömineden, “İşte buradasın!” diye seslendi.

Dougal’ın en büyük ağabeyi Alexander çıtırdayan ateşin önünde, geniş yastıklı kırmızı bir koltukla oturuyordu.

Dougal'a hoşnutsuzlukla baktı. "Yoğun programından vakit ayırıp aramıza katıldığın için teşekkür ederiz."

Ağabeyinin alayını görmezden gelerek havai bir şekilde, "Zor oldu," dedi, "ama sonuçta ailesiniz."

Hugh az daha gülüyordu ama Alexander kımıldamadı bile. "Bir saattir seni bekliyoruz."

"Mektubun ben uyurken geldi ve giyinmek zorunda kaldım."

"Mektubu gönderdiğimde saat ikiydi."

Dougal kibarca, "Bu mevsimde asla saat dörtten önce kalkmam," dedi. "Ama dürüst olmak gerekirse hâlâ biraz sıkışık durumdayım. Sadece..." Dougal cebinden kenarlarını gümüş çizgilerin çevrelediği büyük bir altın saat çıkardı. Saatine bakıp, "Yirmi bir dakikam var," dedi. Saati tekrar cebine koydu ve özür diler gibi, "Spencer'larda yemeğe davetliyim," diye ekledi.

"Spencer'lar bekleyebilir." Alexander küçümseyerek Dougal'a baktı. "Lanet olasıca züppenin teki olup çıktın."

Dougal oturdu ve bacak bacak üstüne atarken cebinden monoklünü çıkarıp İtalyan derisi botlarını inceledi. "Emnim ki İskoçya'dan ta buraya sadece kıyafetlerimi eleştirmeye gelmedin." Elinden bırakınca gözlük, yeleğine bağlı bir kurdeleden sarktı. "En azından ben öyle olmadığını ümit ediyorum. Öyle yapmak isteseydin bir mektup da yeterli olurdu."

Alexander'ın çenesi kasıldı.

Hugh, "Siz ikiniz, bu kadarı yeter," dedi. "Bugüne yetecek kadar kötüydü hava zaten." Uzun geniş omuzlu ve çoğu MacLean gibi koyu renk saçlı olan Hugh, sağ şakağının üzerindeki beyaz saç çizgisi ve neşeli ruh haliyle bilinirdi. Hay-

lazlık edilecekse, Hugh mutlaka başında gelirdi ama bugün gününde değildi. Dougal'ın bakışlarına ciddiyetle karşılık verdi. "Gregor için endişeleniyoruz."

Alexander başıyla onayladı. "İnsanlar konuşuyor. Bu durumdan memnun değilim."

Dougal kaşlarını kaldırdı ama yorum yapmadı. Alexander tüm kardeşlerin en uzunuydu. Bir seksen beş boyunda olan Dougal ise en kısılarıydı. Kız kardeşi Fiona'yla birlikte, annesinin sarı saçlarını alan tek kişi de kendisi olduğu için, tüm kardeşler arasında en çok azarlanan kişi olmuş ve uzun boylu kardeşlere hızlıca ve ilk saldıran olmanın önemini kavramıştı.

O zamanlar ağabeyleri ve kız kardeşinden kısa olmanın zor olduğunu düşünüyordu ama şimdi bundan epey hoşlanıyordu ve hatta memnundu. Erkek kardeşleri gibi iri olsaydı her yeni çizmesi için bir buzağı gerekirdi.

Dougal omuzlarını silkti. "Gregor için endişelenmeyin, o kendine bakabilir."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Venetia Oglivie'ye yardım etmeye gitti. Kuzey Yolu'nun oralarda bir yerde, büyük ihtimalle fırtınada mahsur kalmış olmalı. Neden?"

Alexander konuşmadan önce Hugh ile birbirlerine baktılar. Alexander, "Bay Oglivie'den bir mektup aldım," dedi.

Dougal yüzünü buruşturdu. Gregor ondan yaşlı adama göz kulak olmasını istemişti ki bu tahmin edilenden daha zor bir görevdi. Oglivie duygusal açıdan berbat bir haldeydi; bir an için ağlıyor, sonrasındaysa Ravenscroft'u berbat bir ölümle tehdit ediyordu. Daha da kötüsü evde kalmayı reddediyor ve bir oraya, bir buraya koşuyor, bu yüzden de Dougal onu zapt etmekte güçlük çekiyordu.

Oglivie birkaç günlüğüne şehirden ayrılıp bir arkadaşında kalmaya karar verdiğinde Dougal çok memnun olmuştu. “Mektupta ne diyor?”

“Bize Venetia’nın durumunu anlatmış. Gregor’un başına bir şeyler gelmiş olmasından şüpheleniyor.”

Dougal yüzünü buruşturdu. “Oglivie aptalın teki! Alexander, Gregor’u bilirsin. İsteseydi eğer, onun bizimle iletişime geçmesini kim engelleyebilirdi?”

Hugh, “Ya iletişime geçemiyorsa?” diye sordu. “Ya Gregor hasta ya da yaralıysa, ya daha da kötüyse?”

“Yaralanmaktan daha kötü ne olabilir ki?”

Alexander hemen, “Evli,” dedi.

Dougal kahkahayla güldü. “Gregor kimseyle evlenmez, hele ki Venetia Oglivie ile... Venetia Gregor’un kız kardeşi gibidir.”

Hugh düşünceli gözlerle, “Hayır, öyle değil,” dedi. “Gregor’un Fiona ile nasıl konuştuğunu görmüşsündür. Venetia Oglivie ile çok daha farklı bir şekilde konuşuyor.”

Alexander başıyla onayladı, bakışları gölgeliydi.

“Tıpkı Venetia’nın onu önemseddiği gibi ama birbirleriyle o şekilde ilgilenmiyorlar.”

Hugh, “Fark etmez Dougal,” dedi. “Gregor Venetia’yı önemseddiği için centilmenlik duygusu onu aşırı şeyler yapmaya zorlayabilir.”

Gregor’un en büyük hatası eski zamanlara ait değerlere verdiği önemdi ve belli belirsiz bir huzursuzluk Dougal’ı ele geçirmeye başladı. “Bay Oglivie ile konuştunuz mu?”

“Onu bulamıyoruz.”

“Vikont Firth’le beraber. Dün oraya ben de gittim.”

Alexander başıyla onayladı. “Onunla konuşmamız ge-

rek.” Bakışları derinleşti. “Bu akşam, Spencer’lar beklemek zorunda.”

Dougal kaşlarını çatı. “Gidip onu getiririm ama hâlâ neden...”

“Dougal, Gregor kimseyle temasa geçmeyeli dört gün oldu.” Alexander Dougal’a tepeden bakarak parmaklarını çıtlattı. “Bu da Gregor’un Bayan Oglivie’yi şehre itibarı lekelenmeden getirmek olan ilk görevinde başarısız olduğu anlamına geliyor. Herkes onun yokluğunun ve bir terslik olduğunun farkında.”

Dougal kaşlarını çatı. “Bu Bay Oglivie’nin suçu. Ona göz kulak olmaya çalıştım ama bu imkânsızdı.”

Alexander’ın çenesi kasıldı. “Bay Oglivie tam bir aptal. Ve şimdi Gregor da tehlikede. Venetia’ya düşkün ve onu korumayı gurur meselesi yapacaktır.”

Dougal iç çekti. Böyle bir şeye müdahil olmaktan nefret ediyordu. “Pekâlâ. Bu akşam Bay Oglivie’yi getireceğim. Onu buraya mı getireyim?”

Alexander, “Hayır,” dedi. “Senden haber alana kadar Gregor’un şehirdeki evinde kalacağız.”

Dougal, “Ya sonra?” diye sordu.

Alexander’ın bakışları şiddetinden alev alevdi. “Gregor’un yardımına koşacağız.”

“Bundan hoşlanmayacaktır.”

Alexander, “Bundan hoşlanıp hoşlanmaması umurumda bile değil,” diyerek cevabı yapıştırdı. “Olduğumuz yerde kalmamızı istiyorsa, nerede olduğu ile ilgili bizi bilgilendirme konusunda daha iyi iş çıkarsa isabetli olur.”

Hugh, “Ya da en azından önemli bir şey olduğunda bizimle iletişime geçsin,” dedi.

Dougal kafasını salladı. “Bence ikiniz de aceleci davranıyorsunuz. Kim bilir belki de her şey Gregor’un kontrolündedir.”

Alexander’ın çenesi kasıldı. “Bizimle gelmene gerek yok; sensiz de idare ederiz.”

Dougal hafifçe gülümseyerek ayağa kalktı. “Ah, ben de geliyorum... Sırf onu kurtarmaya gittiğimizde yüzündeki ifadeyi görmek için... Bu görülmeye değer bir manzara olacaktır.”

Bölüm 14

Kendimizi başkalarının gözünden görememek ne kötüdür. Eğer görebilseydik biraz daha farklı davranabilirdik. Bazen kalbimize çok yakın olan şeyleri görmemiz için dışarıdan bakan gözler gerekir.

**LOCH LOMOND'LU YAŞLI KADIN NORANIN.
SOĞUK BİR AKŞAMDA ÜÇ KÜÇÜK KIZ TORUNUNA
ANLATTIKLARINDAN**

Gregor, "Bu kadar yeter!" diye bağırdı. Delirmiş haldeki Ravenscroft'u kravatından tutup havaya kaldırdı. "Sesini alçalt, seni budala! İnsanlar seni duyacak."

"Ben..."

Gregor daha sıkı tuttu ve Ravenscroft'u daha yükseğe, yerle teması kesilene kadar kaldırdı.

Ravenscroft nefes nefeseydi ve yüzü kızarmaya başlamıştı.

Gregor onu salladı. "Burada bir hanım söz konusu. Onun adını ağzına almaya bile layık değilsin."

Ravenscroft Gregor'un bileklerine yapıştı, ayak başparmakları delice yere basmaya çalışıyordu. "Ahh!" feryadı çıkarabildiği tek sestti.

Venetia koştı ve Gregor'un kolunu tutup çekti. "Dur! Onu boğuyorsun!"

"Bundan daha iyisini hak etmiyor." Gregor Ravenscroft'u bu sefer daha sert bir şekilde salladı ve sonra bıraktı. Ravenscroft yere kapaklanıp orada nefes nefese yattı.

İçeri giren toprak sahibi, "Burada neler oluyor?" diye sordu.

Venetia onun arkasından Bayan Bloom, Bayan Platt ve Elizabeth'in merdivenleri koşarak indiğini görebiliyordu. Yüzü alev alev yanan Venetia topukları üzerinde döndü ve pencereye yürüdü. Elini alnına bastırıyordu. İşler nasıl olmuştu da bu noktaya gelmişti?

Gregor ciddiyetle, "Hiçbir şey olmuyor Bay Higganbotham," dedi. "Bay West ile aramızda ufak bir anlaşmazlık oldu, hepsi bu."

Ravenscroft bir şeyler söylemeye çalıştı ama nefesiyle beraber sesini de kaybetmiş gibiydi.

Bayan Platt, Ravenscroft'un yanına, dizleri üzerine çökecek, "Ah, Sevgili Bay West!" dedi.

Elizabeth ve Bayan Bloom Venetia'nın yanına gelip dildiler.

"Canım, ne oldu?" Bayan Bloom'un bakışları Ravenscroft'tan Gregor'a, sonra da tekrar Ravenscroft'a kaydı. "Bay West, Lord MacLean'i bu kadar kızdıracak ne söyledi ki?"

Venetia alnını ovdu. "Sadece konuşuyorlardı ve..."

"Aman Tanrım!" Elizabeth bağırdı. "Bay West, Lord MacLean'in yeleğini tutuyor. Nasıl oldu da yeleği onun eline geçti?"

Gregor yeleği Ravenscroft'un zayıf elinden kapdığı gibi aldı. "Ahırdarken yeleğimin düğmelerinden biri kopmuştu.

Bayan West nazikçe onu yerine dikerken erkek kardeşi odaya girdi ve durumu yanlış anlayarak burada uygunsuz bir şeyler döndüğünü düşündü. Karşı çıktı ve ben de kendimi korumak zorunda kaldım.”

Toprak sahibi, gözleri parıl parıl parlarken, “Yumruk yumruğa kavga ha?” dedi. “Bunu görmeyi çok isterdim!”

Ravenscroft ayağa kalkmaya çalıştı ama Gregor ayağını yavaşça yerinden oynatıp genç adamın ceketinin kenarına basarak ayağa kalkmasını engelledi. Ravenscroft diğerlerine ayağa kalkamayacak kadar güçsüzmüş gibi görünüyordu.

“Kız kardeşinizin onurunu korumaya çalıştınız!” Bayan Platt, Ravenscroft’un başını kucağına aldı ve alnına mendil bastırdı. “Siz cesur... cesur bir adamsınız!”

Ravenscroft mendili çekmeye çalıştı ama Bayan Platt şaşırtıcı bir şekilde onu tutarken kucağından kalkmasına izin vermedi.

Bayan Treadwell odaya girdiğinde gözleri kocaman açıldı. “Ne oldu? Kargaşayı duyduğumda kendini kötü hissedenden zavallı Elsie’nin yanındaydım.”

Bayan Bloom kolunu Venetia’ya dolayıp Gregor ve Bay West’e öfkeyle baktı. “Zavallı Bayan West zalim bir manzaraya şahit olmak zorunda kalmış.”

Bir kereliğine Venetia yaşlı kadının güçlü kişiliğine minnettar olmuştu. Kendini ona yaslanırken buldu ve bacaklarının hâlâ güçsüz olduğunu fark etti ama bunun sebebi Ravenscroft’un kısa ve öz bir şekilde tartaklanması değildi. “Sanırım biraz uzanmalıyım,” diye mırıldandı.

Bayan Bloom hemen harekete geçti. Toprak sahibini, yolu tıkadığı için Bay West’i kanepeye kaldırması konusunda azarladı, sonra da aceleyle Venetia’yı odadan çıkarırken

Bayan West'in amonyak kokan, karanlık bir odada dinlenmesini sağlayacağını söyledi. Bayan Bloom, Ravenscroft ve Gregor'un yanından geçerken bu durumla ilgili herhangi bir kimsenin şikâyeti varsa gelip kendisiyle konuşmaları gerektiğini, zira Bayan West'in müsait olmayacağını epey sert bir tonlamayla söyledi.

Venetia kapıdan geçerken Gregor başını çevirdiğinde onun bakışlarıyla karşılaştı.

Tıpkı ateşe çekilir gibi Venetia'nın adımları da Gregor'a doğru yöneldi ama Bayan Bloom'un sıkı elleri onun Gregor'u geçerek odadan çıkmasını sağladı ve yatak odasının huzurlu sessizliğine götürdü. Bayan Bloom orada şaşırtıcı bir şekilde kendini tutarak Venetia'ya hiçbir soru sormadı ve başına lavanta kokulu bir bez sararak rahatça yatağına yerleştirdi.

Venetia ertesi gün kahvaltı saatini de geçerek geç saatlere kadar uyudu. Başının ağrıdığını söyleyerek Elizabeth vasıtasıyla yataktan çıkamayacağını ve rahatsız edilmek istemediğini ilettili.

Öğle vakti Elsie elinde bir tepsiyle odaya geldi ve onu pencerenin yanında duran küçük bir masanın üzerine bıraktı. "Kendinizi kötü hissettiğiniz için üzgünüm bayan."

"Karlar eridiği zaman daha iyi olacağım."

Elsie gülümsedi, sonra elini çenesine koyarak yüzünü buruşturdu.

"İyi misin Elsie? Bayan Treadwell yatağına düştüğünü söyledi."

Genç kız cesurca, "Biraz dişim ağrıyor ama şimdi daha iyiyim," dedi ama soluk teni söylediği şeyle çelişiyordu.

“Bayan Treadwell dişimi çekmesi için bir cerrah çağıracaktı ama ona bunun gerekli olmadığını söyledim. Kendi kendine iyileşecektir.”

“Acı çektiğine üzüldüm. İhtiyacın varsa eğer Bayan Bloom’da biraz afyon olacaktı.”

“Düzeleceğim. Gördünüz mü?” Elsie boynundan bir iple sarkan küçük torbayı gösterdi. “Pancar kökü. Annem onu dolunayda ekti, yani etkili olacaktır.” Torbayı yeniden elbisesinin içine sıkıştırdı. “Kısa sürede turp gibi olacağım.”

Venetia pancar kökünün iyileştirici gücüne inanıp inanmadığını bilmiyordu. “Umarım hemen etkisini gösterir. Eğer göstermezse bana ya da Bayan Bloom’a haber ulaştır ki sana biraz afyon verebilelim,” demekle yetindi.

“Çok teşekkür ederim, çok iyisiniz.” Elsie kapıya doğru yürüdü. “Tepsinizi bir saat içinde almaya gelirim.”

Venetia yemeğini yedi, sonra Roma İmparatorluğu ile ilgili kitabını eline alıp pencerenin yanındaki koltuğa yerleşti. Okumaya çalıştı ama konsantre olmak zordu. Güneş ışığı, parlayan camdan içeri süzülüp odayı güzelce ısıtıyordu ve aşağıda orta salondan zayıf mırıltılar yükseliyordu. Venetia konuşulan kelimeleri anlamaya çalıştı ama yapamadı.

Biraz şekerleme yaptıktan sonra huzursuzlanmaya başladı. Sonsuza dek odasında kalamazdı. Dün akşam başının ağrıdığını iddia ederek saklanmayı başarmıştı, bu sabah da Elizabeth aşağı inmek üzere hazırlanırken uyuyor numarası yaparak odada kalmıştı.

Venetia hüüzünle kapıya baktı. Kısa süre sonra herkes yemek için toplanacaktı ve kendisi suçluymuş gibi odasına mahkûmken onlar aşağıda konuşup gülüşeceklerdi. Aşağıya inip Gregor ve diğerleriyle yüzleşmeliydi. Bunu eninde sonunda yapması gerekecekti.

Venetia gönölsüzce giyindi. Gıptayla Elizabeth'in elbise-
lerinden ikisinin çoktan ütülenip sahibi için koltuğun arka-
sına asıldığını fark etti. Venetia kendi kırışık elbisesine baktı
ve evinin rahatlıklarını, kendi yatağını, kendi hizmetçisinin
yaptıklarını ve ata binme ayrıcalığını özlemle andı.

Bu düşünceleri bir kenara bırakarak saçlarını tokayla tut-
turdu ve hanın avlusunda bir hareketlenme baş gösterin-
ce durdu. Dışarı bakmak için ayağa kalktı. Kar neredeyse
erimişti ve hanın avlusu hâlâ direnmekte olan birkaç buz
kütlesi haricinde çamurdan ibaretti. Venetia aşağı bakarken
Ravenscroft'un arabasıyla Chambers geldi. Bay Treadwell
de onunla birlikteydi.

Kar eridiğine ve araba tamir edildiğine göre artık bura-
dan gidebilirlerdi. Hem üzüntü hem de rahatlama duygusu
içini titretti. Buradan ayrıldıklarında kendisine ve Gregor'a
ne olacaktı? Bilmiyordu. Tek bildiği, artık buradan gitmek
istediğiydi.

Giyinmeyi tamamladı ve aşağı doğru yola koyuldu. Hiç
cevabı yoktu ve ne kadar çok düşünürse kafasında o kadar
çok soru belirliyordu. Kendisi ve Gregor'un açıklanamayan
tutkusunun dışında çok daha fazla şey vardı.

Bu hana ilk geldiğinde ve Ravenscroft'un aldatmacası-
nın boyutlarını fark ettiğinde kaygısızca itibarına sürüle-
cek lekeyi azaltmanın bir yolunu bulacaklarını ve her şeyin
iyi olacağını düşünmüştü. Ama kar fırtınası onları tahmin
ettiğinden daha uzun bir süre buraya mahkûm etmişti ve
durum, Londra'daki bağlantıları inkâr edilemeyecek olan
toprak sahibi ve kızının handa kalmaya başlamasıyla daha da
karmaşık hale gelmişti.

Başı cidden beladaydı. Şimdi Londra'ya döndüğünde kızı

ya da toprak sahibiyle bir toplantıda karşılaşır ve onlar Venetia'nın iki bekâr adamla Bayan West adını kullanarak seyahat ettiğini öğrenirlerse daha oracıkta toplumdan dışlanırdı.

Dışlanma fikrinden hiç hoşlanmadı. Londra'yı ve oradaki hayatı seviyordu.

Ortak odadan gelen mırıltılar, Venetia'ya herkesin çoktan orada olduğunu ifade ediyordu ve Gregor'un derin sesi diğerlerinin arasından kolaylıkla seçiliyordu. Lanet olsun, onunla kırış kırış bir elbisenin içindeyken karşılaşmak istemiyordu. Neden kader hayatın önemli anlarında kişinin iyi giyinmesine müsaade etmezdi? Bu hiç adil değildi.

Bu işi bir an önce halletse iyi olacaktı. Venetia derin bir nefes alıp kapıyı açtı.

Ravenscroft öne atılarak Venetia'nın ellerini sıkıca kendi elleri arasına aldı. "Venetia! Seninle konuşmam lazım, özür..."

Bayan Platt, Ravenscroft'un kolunu tuttu ve gergince kıkırdadı. "Bayan West, Venetia... Kendini daha iyi hissediyor olmana çok sevindim."

Bayan Platt'a sırtını dönerek Venetia'ya sessizce, "Konuşmamız lazım," dedi.

Venetia başıyla onayladı ve elini Ravenscroft'tan çekti, sonra da dönüp kaba bir şekilde iyi uyuyup uyumadığını soran toprak sahibine reverans yaptı.

Kibar bir cevap mırıldanırken masanın yanında duran Gregor'a doğru baktı. Gregor buraya geldiklerinden beri ilk defa dağılmış görünüyordu. Kravatı birazcık yana kaymış, ceketinin dirsek kısımları kırışmıştı, saçları dağınık, gözle riye hüznünlüydü. Elbette Gregor'da hafif dağılmış saçlar müthiş duruyordu ve Venetia onu gördüğünde sanki önemli bir şeyi kayıpmış gibi kalbi sızladı.

Bayan Platt kolunu Ravenscroft'un koluna geçirdi. "Dinlenmelisiniz. Lütfen koltuğa geri dönün." Venetia'yı rahatlatarak, onu biraz da sürükleyerek götürdü.

Bayan Bloom da hemen yanına gelmişti, Venetia'nın kolunu kendi koluna geçirip onu masaya doğru götürdü. "İşte buradasın, canım! Dünkü gibi zor bir günün ardından şekerleme yapmana hiç şaşırmadım."

Venetia Gregor'un şimdi toprak sahibinin yanında durduğunu ve ciddi bakışlarıyla Venetia'nın her hareketini izlediğini acıyla fark ederek Bayan Bloom'a, "Kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedi.

Gregor'a bakmamayı başardı ama fark etmiyordu. Ona baksın ya da bakmasın, bu farkındalığı önlemenin hiçbir yolu yoktu. Dün dokunuşunu hissettiği kadar kesin bir şekilde bakışlarını da üzerinde hissediyordu.

Gregor Venetia'nın Bayan Bloom'un söylediği bir şeyi dinlerken başını yan yatırmasını izledi. Gregor gibi Venetia da yorgun görünüyordu. Endişeliydi; sandalyesinde sürekli kıpırdanmasından ve ellerini birbirine kenetlemesinden ne kadar gergin olduğu anlaşılabilirdi.

Gregor kızarıp yüzünü asarak bakışlarını başka yöne çeviren Ravenscroft'a öfke dolu gözlerle baktı. Aptal herif tüm sabah boyunca Gregor'dan kaçmış, gerçi bu da Gregor'un işine gelmişti.

O geveze ağzına lanet olsun! Tek bir vuruşla neredeyse her şeyi berbat ediyordu.

Elbette ki Gregor kendi suçunu da kabul ediyordu. Venetia'yla sınırları aşmasına ramak kalmıştı. Onu bu kadar beğeneceğini ya da şu andaki gibi ona kapılacağını hesaplamamıştı. Ve sanki bitmemiş senaryoları hâlâ oradaydı, oynanmamıştı ama önlenemezdi.

Onunla ilgilenmemeye çalışsa da elini kaldırıp yüzüne düşen ipeksi saç tutamını çekişini fark etmemek elinde değildi. Saçları darmadağındı ve bu hali Gregor'u gülümsetiyordu. Onları düzenli tutacak yeterli tokası artık yok gibiydi zira uzun teller oradan buradan sarkıyor, yüzünün her yerine tutam tutam düşüyordu. Saçları Gregor'un düşündüğünden çok daha uzundu, belki de kalçalarına kadar iniyordu.

Bu ilgi çekici bir düşünceydi... üzerinde durmamak için kendini zorladığı bir düşünceydi. Ama dönüp tekrar baktığında Ravenscroft'u Venetia'ya mest olmuş bir şekilde ve hayranlıkla bakarken yakaladı. Gregor yeniden Venetia'ya baktı ve sıcak güneşin onu nasıl ısıttığını fark etti. Teni kaymak gibiydi ve hafifçe bronzlaşmıştı, burun kemiğindeki soluk çiller ise öp beni diye yalvarır gibiydi.

Aniden moral bozucu bir şekilde, Ravenscroft'un ona attığı her bakışa Venetia'nın layık olduğunu anladı.

Dün gece aralarında geçenleri düşünerek epey zaman harcamıştı. Aralarında yaşananları artık görmezden gelemezdi. Dün kendini yitirmemiş olsa bile Venetia artık mahvolmuş bir kadındı. Gregor toprak sahibinin kızının Londra'da fırtına gibi eseceğinin farkındaydı. Güzelliği ve bağlantıları sayesinde bu sezonun en gözde kızı olacak ve babasıyla birlikte her yere davet edileceklerdi. Onlara rastlamaları an meselesiydi, yani Venetia'nın gerçek kimliği çok kısa sürede ortaya çıkacaktı.

Venetia daha iyisini hak ediyordu. Bununla beraber tıpkı Ravenscroft gibi -şayet aptal herif Lord Ulster'la düello yapmamak için ülkeyi terk etmiş olmazsa- kendisinin de eninde sonunda bu karmaşanın içine çekileceğini biliyordu.

Şimdi artık herkes zor durumdaydı ve Venetia'yı kurtarmanın tek bir yolu olduğu gerçeğini değiştirmek adına yapabileceği çok az şey vardı. Gregor Venetia'yla evlenmek zorundaydı.

Şimdi bile, saatler boyunca düşündükten sonra, Gregor'un kalbi bu düşünce yüzünden sıkıştıyordu. Böyle evleneceğini hiç düşünmemişti ama başka yolu da yoktu.

Verdiği bu kararı Venetia'ya bildirmesi gerekiyordu, bu yüzden akşam yemeğinden sonra onu yalnız yakalamaya karar verdi.

"Lord MacLean?" Toprak sahibi, Gregor'a beklentiyle bakıyordu.

"Affedersiniz. Dalmışım."

Toprak sahibinin kurnaz bakışları önce Gregor'a, sonra Venetia'ya ve sonra yeniden Gregor'a çevrildi. "Fark ettim. Diyordum ki eğer kaynaklarımızı birleştirecek bir günde Londra'ya varabiliriz."

Gregor Venetia'ya bakmamak için kendini zorladı. "Bu harika bir fikir. En kısa zamanda yola çıkmak istiyorum."

"Ben de aynen sizin gibi düşünüyorum. Valizlerin bir kısmını burada bırakırız, erkekler de şu an işlevsel olan tek arabada, dışarıda yolculuk ederler."

Gregor başıyla onayladı. "Sonra daha büyük bir kasabaya gidip, bagajlarımızı alması için başka bir araba kiralarız ve herkes kendi yoluna gider."

"Ben de tam olarak bunu düşünüyordum."

Bayan Treadwell odaya daldı. "Dünyam karardı!"

Bayan Bloom, "Ne oldu?" diye sordu.

"Elsie daha da kötüleşti ve yemek pişiremiyor."

Venetia, "Ah canım," dedi. "Belki de yanına gitsem iyi olacak."

“Bayan West buna gerek yok. Ona biraz afyon verdim ve hastalıklarını korkutup kaçırmak için karnına da sıcak soğan bağladım. Yarına turp gibi olur.”

Venetia, soğanın, pancar kökünün sözde faydalarını engellemeyeceğini umdu. “Şu an uyuyor mu?”

“Evet. Onun yokluğunda yemek yapacak kimsenin olmadığını şu ana kadar farkına varmamıştım.”

Ravenscroft kaşlarını çatı. “Ya siz Bayan Treadwell?”

Bayan Treadwell kahkahalarla güldü. “Ben yemek yapmam. Size söylemeliyim ki yemek yapamıyor oluşum Bay Treadwell’i -bu hanın sahibi olması yüzünden- epey hayal kırıklığına uğratmıştı.”

Venetia Gregor’un aniden gülümsemeye başladığını gördü ve şunları söylerken koyu yeşil gözlerinde neşeli bir ışık vardı: “Bay Treadwell sizinle evlenmeden önce bu üzücü gerçekten haberdar mıydı, merak ettim.”

Bayan Treadwell neşeyle, “Aslında değil,” dedi. “O sormadı, ben de söylemedim.” Venetia’ya bakıp sessizce, “Hiçbir şey söylemediğim için bunun yalan sayıldığını düşünmüyorum. Evlendikten sonra benim yemek yapamadığımı öğrenince yapmam gereken tek şeyin mutfağa girmek olduğunu ve mutfağa girince de birdenbire yemek yapabileceğimi düşündü. Ve ben denedim, cidden denedim, evi neredeyse yakıp kül ediyordum. İşte o zaman bana Elsie’yi buldu ve yemekleri ona yaptırdı ki o günden beri gayet iyi idare ediyoruz,” diye devam etti.

Gregor’un dudağı seyirdi, Venetia ise aceleyle, “Belki ben mutfağa girip oradaki malzemelerle neler yapabileceğime bir bakmalıyım,” dedi.

“Ne? Bir misafire kendi yemeğini pişirtmek mi? Mavi

Horoz'da böyle şey olmaz." Bayan Treadwell başını salladı. "Hiç endişelenmeyin Bayan West. Bay Treadwell şu an mutfakta. Eğer beslemesi gereken boğazlar varsa yemeği kendisinin pişirmesi gerektiğini düşündüğünü söyledi."

"Yemek pişirebiliyor mu?"

Bayan Treadwell neşeyle, "Öyle de denebilir," dedi.

Gregor acı verecek kadar kibar bir sesle, "Nasıl yani?" diye sordu.

Venetia kıkırdamasını bastırmak için öksürüyormuş numarası yaptı.

Bayan Treadwell biraz hoppaca, "Ah, bir keresinde keklik pişirmeye çalışmıştı ama onu kömüre çevirdi," dedi.

Toprak sahibi hayal kırıklığına uğramıştı. "Lanet olsun!"

"Bu yüzden şimdi güzel bir yulaf lapası pişiriyor. Ben buraya gelirken ayarlamaya çalıştığı yemek buydu."

Ravenscroft gözlerini kırpıştırarak, "Yulaf lapası mı?" dedi. "Hepsi bu mu? Sadece lapa mı?"

Bayan Platt hemen, "Akşam yemeği için lapadan daha başka şeyler de olmalı," diye ekledi.

Bayan Treadwell tereddütle şunları söyledi: "Şey, Bay Treadwell ya lapa ya da hiç, diyor."

Yüzünde apaçık bir merakla Gregor, "Bayan Treadwell daha önce hiç Bay Treadwell'in lapasından yeme şerefine nail oldunuz mu acaba?"

"Ben mi? Elbette hayır! Ama babam ölmeden önce bir kere yemişti."

Gregor, "Ölmeden ne kadar önce?" diye sordu.

Venetia Gregor'a uyarıcı gözlerle baktı. "Bayan Treadwell, Gregor'a aldırış etmeyin. O sadece şaka yapıyor."

"Bay Treadwell lapanın iyi bir yemek olduğunu ve sizi iki hafta boyunca tok tutacağını söylüyor."

Gregor, "Harika," dedi.

Toprak sahibi öne çıkarak, "Akşam yemeğini sadece yulafla geçiştiremem!" dedi.

"Başka seçenekler de olduğuna eminim. Gidip neler yapabileceğime bir bakayım," dedi Venetia.

Ravenscroft elini buyurgan bir şekilde sallayarak, "Saçmalık," dedi. "Yemeği sen pişiremezsin." Venetia'nın erkek kardeşi rolünü oynadığını hatırladı ve yavaşça "Yani, yemek pişirebildiğini biliyorum ama, hımm, herhangi bir misafirin yiyebileceği kadar iyi pişirmiyorsun."

Bayan Platt kıkırdadı. "Bay West, kız kardeşinize karşı çok kibarsınız! Bayan West, abarttığınızdan eminim. Yemek pişirmekle ilgili ne biliyorsunuz ki?"

"Akşam yemeği hazırlayacak kadar biliyorum," dedi Venetia.

Mutfğa giden kapının altından sızan dumanın eşlik ettiği hafif bir yanık kokusu odayı doldurmuştu.

Bayan Treadwell Venetia'ya döndü, yüzünde gergin bir ifade vardı. "Eğer sizin için bir sakıncası yoksa akşam yemeği için bana yardım eder misiniz?"

"Elbette," dedi Venetia.

Bayan Platt şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Bayan West! Ciddi olamazsınız. Mutfakta yardımcı olmak mı?"

Bayan Bloom kaşlarını çatı. "Yardım gerektiğinde yardımcı olmanın nesi yanlış?" Bayan Platt'a sert bir şekilde baktı. "Bu görevimiz değil midir?"

Ravenscroft homurdandı. "Hizmetçiler için belki..."

Bayan Platt çenesini kastı. "Evet! Tam da benim düşündüğüm gibi. Hizmetçilerin görevi!"

Bayan Bloom burun kıvrıdı ve mutfakta Venetia'ya yar-

dım etmek için yanına giderken Bayan Treadwell'in sesi onu durdurdu. "Bayan Bloom, sizden bunu istemek hiç hoşuma gitmiyor ama sizin için sakıncası yoksa Bayan West mutfakta Bay Treadwell'e yardım ederken belki siz de masayı hazırlayabilirsiniz."

Bayan Bloom, "Elbette," dedi. "Konumumu unuttuğumu sanmayın. Mutfakta çalışmaktan gocunmam." Koltuğunda oturan Bayan Platt'a öfkeyle baktı ve sonra odanın bir kenarında duran büfeye doğru Bayan Treadwell'i takip etti. Büfenin kapağını açınca türlü türlü tabaklar ortaya çıktı. Bayan Treadwell, Bayan Bloom'a birkaç talimat verdi ve o da tabakları alıp masaya taşıma işine koyuldu.

Bayan Platt, Ravenscroft'a dönüp cilveli bir sesle, "Yerimi bilmemem konusunda endişelenmenize hiç gerek yok. Benim yerim sizin yanınızdır," dedi.

Ravenscroft aceleyle ayağa kalktı. "Venetia! Sanırım ben de sana yardım edeceğim."

Venetia hemen, "Hayır, teşekkürler," dedi. "Burada Bayan Bloom'a yardım etsen daha iyi olur."

"Ama ben..."

Bayan Bloom, "Bay West," dedi. "İşte kaşıklar burada." Avuç dolusu çatal-bıçak takımını ona uzattı.

Köşeye sıkıştırıldığını fark eden Ravenscroft, Bayan Bloom'a yardım etmeye gitti.

Bayan Platt heyecanla, "Ben de yardım edeceğim!" dedi. Ravenscroft yüzünü buruşturdu.

Venetia, Bayan Treadwell'e, "Ne tür erzakınız var?" diye sordu.

"Ah, her şeyimiz var! Bir çift kekliğimiz, güzel geyik etimiz ve eğer lazım olursa ahırın arkasında besili birkaç tane tavuğumuz var."

Ravenscroft öksürdü. “Tavuk mu? Hâlâ yaşıyorlar mı?”

“Elbette yaşıyorlar. Ve oldukça da besililer. Yürüyebilme-leri bir mucize. Eminim çok güzel pişeceklerdir.”

Ravenscroft ürperdi. “Kanlı et yiyemem! Bu... Bu...”

Gregor, “Narin mideni mi bozar?” diye sordu.

Toprak sahibi gülmemek için kendini zor tuttu.

“Vahşice!” dedi Ravenscroft Gregor’a kötü bakışlar atarak.

Bayan Treadwell’in kafası karışmış gibiydi. “Dünkü domuz çöregimi beğenmiştiniz, değil mi?”

Ravenscroft derin bir nefes aldı. “Taze miydi?”

“Elbette! Domuzu pişirmeden önceki sabah kesmiştik.”

Bayan Treadwell’in yüzü aydınladı. “Ki bu da bana etli böreğimizin olduğunu hatırlattı. Ayrıca sakatatımız da var ki onları bir kesenin içine koyup...”

Ravenscroft’un aniden sararan yüzünü görünce Venetia aceleyle, “Bayan Treadwell, gidip Bay Treadwell neler yapmış bir bakalım,” dedi.

Mutfakta o ve Bayan Treadwell dumandan öksürmeye başladılar. “Tanrım!” Venetia elini sallayarak ağır havayı dağıtmaya çalışıyordu. “Bahçeye bakan kapıyı açın!”

Büyük kirli bir önlük takmış olan Bay Treadwell onun istediği şeyi yaptı. Venetia kekliklerin asılı durduğu ocağın yanına gitti. Bir kenarda büyük bir tencere gürültüyle kaynıyordu. Kapağı açınca daha çok duman etrafa yayıldı. Venetia bir kanca bulup tencereyi ateşin üzerinden aldı, masaya koydu ve bir maşa yardımıyla kapağını açtı.

“Yulaf lapam!” Bay Treadwell dumanı tüten demliğe bakarak bağırdı. “Bir kısmını kurtarabilir miyiz?”

Venetia tencereyi kurtarmalarının bile mucize olduğunu düşünüyordu. “Belki de baştan başlamalıyız.”

“Ama beyler acıktı.”

“İdare edebilirler.” Askıda asılı duran önlüğe uzanıp hızla üzerine geçirdi. “Bay Treadwell, belki de ben devrالمalıyım.”

“Yemek pişirebilir misiniz?”

Venetia kollarını sıyırırken gülümsedi. “Elbette ki! Bir keresinde pişirdiğim keklik için prens ‘Yediğim en iyi keklik,’ demişti.”

“Prens mi?” Bayan Treadwell etkilenmiş benziyordu.

Rahatlamış görünen kocası önlüğünü çıkardı. “Pekâlâ, o zaman. Mutfağı size bırakıyorum Bayan West.”

“Teşekkürler. Ben yemeğı hazırlarken siz de yeni bir şarap açıp beylere yemeğı en az yarım saat olduğunu söyler misiniz?”

Bayan Treadwell, “Bu harika bir fikir!” dedi. “Belki ben de hanımlara çay yapmalıyım, ha?”

Venetia uzman gözüyle geniş ve iyi donanımlı mutfağı incelerken, “Bu harika olur,” dedi.

Odunla yanan ocak bir kenardaydı ve yanında da kullanıma hazır, düzgün bir kütük yığını vardı. Odanın ortasında uzun bir masa mevcuttu ve epey çizili yüzeyi onun hem hazırlık bölgesi hem de kesme tahtası olduğunu gösteriyordu. Tencere yığınlarının yanında baharat çeşitleri bulunuyordu.

“Bu çok güzel bir mutfak,” dedi.

Bayan Treadwell etrafına gözlerini kırıpştırarak baktı. Sanki mutfağını ilk defa görüyormuş gibi, “Ya, öyle,” dedi.

Bay Treadwell Venetia’ya gururla gülümsedi. “Her ne kadar buraya tek bir adım dahi atmadıysa da Bayan Treadwell’in mutfağı için hiçbir masraftan kaçınmadım.”

“Böyle ahmakça bir şeyi neden yapayım ki? O zaman

bütün yemekleri benim hazırlamamı bekleyeceksin.” Venetia’ya göz kırptı. “Yaşayan en zeki kadın olmayabilirim ama bir tuzak gördüm mü onun tuzak olduğunu anlarım.”

“Tuzak mı?” Bay Treadwell karşı çıktı. “Hani işletmemde bana yardım etmek istediğini düşünüyordum.”

Bayan Treadwell elleri belinde, “Evet, istiyorum ama mutfakta değil,” dedi. “Misafirleri karşılamak ve benzeri şeylerde yardımcı olabilirim.”

Bay Treadwell muzipçe, “Yani çene çalmak istiyorsun,” dedi.

Bayan Treadwell sırttı. “Herkesin bir yeteneği vardır.”

Kıkırdayarak Venetia’yı yalnız bırakıp kendi işlerine döndüler.

Venetia bir tavayı suyla doldurdu ve onu ateşin üzerindeki kancaya astı; sonra biraz patates, dört nispeten kuru havuç, kalın bir dilim domuz pastırması, biraz tuzlanmış domuz eti, bir demet kurutulmuş balık, biraz soğan ve birkaç torba un alıp işe koyuldu. Biraz daha araştırdıktan sonra biraz yabanmersini, bir kap şeker ve biraz maya buldu.

Venetia güzel bir yahni ve yağlı çörek yapmaya karar vermişti. Kendi kendine düşünceli bir şekilde “Ve belki biraz da şekerleme yaparım, tabii ateşi yeteri kadar ısıtabilirsem,” diye söylendi.

“Evet, ısıtabilirsin,” diye cevap verdi kalın bir ses.

Venetia dönüp baktı. Orada, tam kapının eşiğinde Gregor duruyordu.

Bölüm 15

Herkesin hayatında haklı çıkmayı mı mutlu olmayı mı istediğine karar vermesi gereken bir an gelir.

LOCH LOMOND'LU YAŞLI KADIN NORA'NIN, SOĞUK BİR AKŞAMDA ÜÇ KÜÇÜK KIZ TORUNUNA ANLATTIKLARINDAN

Venetia döndü ve ateşli bir ürperti göğüslerinin açıklanamaz bir şekilde sertleşmesine sebep oldu. Bir kaba su koyup, sebzeleri yıkamak için onu masaya bırakarak kendini meşgul etti. “Senin diğer beylerle şarap içtiğini sanıyordum.”

Gözleri keyifle parlarken yarı dolu bardağını kaldırdı. “Ravenscroft’un kumar dertlerini dinlemek şüphesiz şahaneydi ama burada daha çok eğlenirim diye düşündüm.” Venetia becerikli bir şekilde patates doğrarken Gregor onu izledi. “Böyle bir yeteneğinin olduğunu bilmiyordum.”

“Nereden biliyorsun ki? Yemeklerimi beğenmeyebilirsin.”

“Çünkü seni tanıyorum. İyi yemek yapmasaydın yemek pişirmeyi teklif etmezdin.”

Bu övgü, Venetia'nın dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi. Eline bir patates alıp onu suda temizlemeye başladı.

“Asıl soru, yemek yapmayı nasıl ve ne zaman öğrendin?”

“Annem bizim o berbat Fransız aşçıyla tartışırken yemekleri kim pişirdi sanıyorsun?”

“Tek bir kelime bile İngilizce konuşmayan şişkoyu mu diyorsun?”

“ ‘İstifa ediyorum,’ cümlesini yeteri kadar iyi söyleyebiliyordu.” Katlı bir kumaşı eline alıp yanmış lapayı masadan kaldırdı.

“İzin ver ben yapayım.” Gregor bardağını masaya bıraktı ve gelip Venetia'nın yanında durdu.

Sağduyu sahibi bir kadın onu buradan gönderirdi. Ama sağduyu sahibi bir kadın sonunda tüm yemeği kendi başına yapmak zorunda kalırdı. Venetia Gregor'a katlanmış kumaşı verdi. “Teşekkürler.”

Zaten onu buradan zorla gönderemezdi. Ağır demir tencereyi kaldırdığında belirginleşen güçlü ön kol kaslarını süzerek, onun itilip kakılamayacak kadar iri olduğunu düşündü.

Gregor'un Londra'daki diğer erkekler gibi yumuşaması Venetia'yı hep şaşırtmıştı. Londralı kadınların onun için delirmesinin sebeplerinden biri de buydu.

Lanet olsun, bunu yeniden yapmaya başlamayacağım! Venetia Gregor'un bardağını tekrar ona verdi. “Yardıma için teşekkür ederim. Sanırım gerisini ben halledebilirim.”

İşte, bu gayet doğrudan olmuştu. Ama Gregor'un yaptığı tek şey, içkisinden bir yudum alıp masaya yaslanmaktı. Gözlerini Venetia'dan bir an olsun ayırmıyordu.

Venetia başka bir patates daha doğradı. “Gerçekten Gregor, yardıma ihtiyacım yok.”

“Kalmayı tercih ederim. Ravenscroft kafa patlatıyor.”

“Bayan Platt bunu epey çekici buluyordur.”

“Ah, evet. Sanırım kullandığı kelime ‘Byron-vari’ idi.”

“Tanrım! Kaçmak istemene şaşmamalı.” Venetia etrafına bakındı. “İlla da yardım etmek istiyorsan işe havuçları doğramakla başlayabilirsin.” Omzunun üzerinden bir bıçakla havuçları işaret etti. “Kilerdeler.”

O anda Gregor kendisiyle ilgili nispeten rahatsız edici bir gerçeğe yüzleşmek zorunda kaldı. Londra’ya ilk gittiği günden beri biraz şımarmıştı. Bir şekilde, buna tam olarak farklılık denemezdi ama kesinlikle ortalamadan daha fazla saygıyla karşılanmaya alışmıştı.

Kendisine dalkavukluk edilmesinden, aşırı ilgiden ve bariz davetlerden hoşlanmadığını düşünürdü. Ama şimdi Venetia’nın havuç doğrama ile ilgili bilgiçlik taslayan emirleriyle karşılaşınca burun kıvrıdığı o ilgi ve alakayı özlediğini fark etti.

Venetia temizlenmiş patatesleri bir kenara koyup açık mavi bir kap bulduğunda, “Havuçlarla işin bittiğinde birkaç soğan da doğrayabilirsin,” dedi. Kabın içine bir ölçü un koydu ve sürahinin içindeki kremadan biraz döktü. Sonra da onları tahta bir kaşıkla kuvvetlice karıştırmaya başladı. “Soğan doğramayı biliyorsun, değil mi?”

Gregor emir almaktan duyduğu rahatsızlığa rağmen Venetia’nın cüreti karşısında sırtıttı. “Hayır, soğan doğramayı bilmiyorum çünkü daha önce hiç yapmadım ama zorlukların üstesinden kendi başıma gelebileceğimden eminim.”

“Senin müthiş zekâna güvenebileceğimi biliyordum.”

Gregor Venetia’ya bakarak burnunu kıvrıdı ve kilere doğru yola koyuldu. İçinde bir kişinin zar zor ayakta durabi-

leceği bir genişlikte olan küçük bir bölmeydi. Tavana kadar tuzlanmış domuz eti varilleri, bal ve domuz yağı testileri ve un torbalarıyla doluydu.

İçerisi, kurutulmuş bitkilerin ve tavandan sarkan çeşitli sebzelerin keskin kokularıyla kaplıydı.

Havuçlar ve birkaç büyük soğanla masaya geldi ve onları masaya bırakırken ceketine bulaşan toz yüzünden yüzünü buruşturdu. Müşkülpesent bir adam değildi ama zaten botlarını kendi parlatmak ve kıyafetlerini kendi temizlemek zorunda kalıyordu.

Ceketini çıkarıp kapının yanındaki bir çiviye astı, gömleğinin kollarını sıırdı ve sebzeleri ayırmak için masaya geri döndü.

Venetia bakışlarını önündeki masadan ayırmadı ama gözlerini azıcık bile oynatsa Gregor'un ellerini görebiliyordu. Genç adamın kalın, güçlü ve hafifçe bronzlaşmış, muhteşem bilekleri vardı.

Venetia güçlükle yutkundu. Siyah saçlarından çizmeli ayaklarına kadar tam bir erkekti. Venetia gözünü dikip de Gregor'a bakıyor olmadan onu görebilmek adına olduğu yerde hafifçe döndü. Büyük ve kaslı ayaklarını kavrayan yüksek botların içine sıkıştırılmış olan örgü pantolonu, kaslı bacaklarıyla şekilleniyordu.

Hımmmm. Bir erkeğin ayaklarının onun erkekliğinin aynası olduğunu söylemezler miydi hep? Bakışları kendiliğinden Gregor'un bacaklarına ve hoşça dar olan pantolonunun erkekliğini kucakladığı...

"Bıçak."

Venetia gözlerini kırptırdı, bakışları hızla Gregor'un yüzüne kaydı ve yanakları kıpkırmızı kesildi. *Lütfen Tanrım, onun ne düşündüğümü bilmesine izin verme.*

Gregor tekrar, “Bıçak,” dedi.

Venetia aptalca, “Bıçak mı?” dedi.

“Tanrım, Oglivie. Bu sebzeleri kesmek için bıçağa ihtiyacım olacak. Sadece ellerimle yapamam ya.”

Venetia aceleyle, “Bıçaklar o kırmızı kabın arkasında,” dedi. Tanrım, Venetia ne düşünüyordu ki? Yanaklarının ateş kadar sıcak olduğunu Gregor’un fark etmediğini umdu.

Onu meşgul tutmak için nispeten nefes nefese bir sesle, “Onları doğramaya başlamadan önce yıkadığından emin ol lütfen,” dedi. “Kirli havuçları yiyemeyiz.”

Gregor’un bakışları kısıldı. “Ya soğanlar?”

“Onların kabuklarını soyacaksın ki yıkamana gerek kalmasın.”

Gregor bir kaşını kaldırdı. “Kanlı et yemek düşüncesiyle midesi bulanan titiz bir erkek olmadığımı belirtmek isterim.”

Venetia, Gregor’un bu sözlerine gülmemek için kendini zor tuttu. Ravenscroft’un zayıf yönlerinden Venetia da hoşlanmıyordu. Ancak Gregor’un sevimsiz karakterinden de hoşlanmıyordu. Mükemmel erkek, bu ikisinin arasında bir şey olmalıydı.

Kirpiklerinin arasından Gregor’a bir kez daha baktı. Hayır, mükemmel erkek, siyah saçları ve çarpık gülümsemesiyle son derece ilgi çekici ve erkeksi olan Gregor’dur. Ama belki... Birazcık da empati duygusuna sahip olsa, tam olurdu.

Tüm bu yakışıklılığına ve nefes kesen erkeksiliğine rağmen Gregor’da tutku yoktu. Ah, şehvet vardı ama sevme kapasitesine sahip miydi? Aşk için daha fazlası gerekmez miydi?

Venetia Gregor'un suları damlayan sebzeleri büyük ellerinin arasında tuttuğunu fark edince Gregor'a masanın öbür tarafını gösterdi. "Bunları orada doğrayabilirsin."

Gregor havuçları sıraya dizdi ve bunu yaparken Venetia'yı izledi.

Venetia ciddi bir şeyler düşünüyordu. Bunu kaşlarının inikliğinden, dudaklarının düz bir çizgi halini almış olmasından anlayabiliyordu. Venetia bir parmağını hamura batırıp büyük bir parçasını ağzına götürdü.

Gregor'un nefesi kesildi. Bıçağı havada asılı kalmış bir şekilde, Venetia'nın pembe dilinin hamurun tadına bakmak için dudaklarının arasından çıkışını izledi. Venetia'nın gözleri kısıldı ve sonra lezzetli hamuru tekrar yaladı.

Gregor'un tek yapabildiği inlememeyi başarmak oldu. Venetia ne kadar kışkırtıcı olduğunun farkında değildi. Küçük bir kavanozdan aldığı bir miktar tarçını hamura eklerken Gregor kendini Venetia'nın dolgun dudaklarından başka bir yere bakmaya zorladı.

Gregor bıçağı kaldırıp hızla masaya indirdi. Havuçların başları masa boyunca yuvarlandı, bazılarıysa yere düştü.

Venetia yerinden sıçradı, gri gözleri kocaman açılmıştı. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Gregor bıçağı tekrar hızlı bir şekilde indirdi ve bu kez etrafa daha çok havuç dağıldı. "Havuçları doğruyorum." Bıçağı tekrar kaldırdı.

Venetia masanın üzerinden uzanıp Gregor'un bileğini tuttu, parmakları onun sıcak tenindeydi. "Gregor, onlar havuç! Ağaç dalı değil."

"Ben bir fark göremiyorum." Bileğini Venetia'dan kurtardı ve bıçağı bir kez daha hızla indirdi. Bıçağın ucu bu sefer masaya saplanmıştı.

Bıçağı saplandığı yerden çıkarmaya çalıştı ama kıpırdamıyordu.

“Bak.” Gregor’un yanına gitti ve bıçağı çekip çıkardı. Sonra havucu önüne alıp bıçağı öne arkaya hareket ettirerek beceriklilikle küçük parçalara ayırdı.

“Ah.” Venetia başka bir havuç daha alıp onu da doğrarken Gregor izledi. “Yemek yapmayı cidden biliyorsun.”

Venetia Gregor’a komik bir surat yaptı. “Ailen her akşam yemeğinden önce aşçıyla tartışma eğiliminde olsaydı sen de bilirdin.”

Gregor’un dudakları kıvrıldı. “Tahmin edebiliyorum.”

“Annem bir şeylerin hazır olmadığına dair telaşa düşerdi ve biz daha onu durduramadan mutfağa girip zavallı aşçıyı azarlardı.” Venetia iç çekince dolgun göğüsleri elbisesinin ince kumaşına bastırdı.

Gregor uçlarının ne renk olduğunu merak ederek kendini Venetia’nın göğüslerinden başka bir yere bakmaya zorladı. “Pardon?”

“İşler onun istediği gibi sonuçlanmadığında aşçıların maaşlarını hak etmediğini düşünürdü.”

Gregor başını iki yana salladı. “Çok uzun süredir senin ailedeki tek akli başındaki kişi olduğunu bilirim ama nedense hâlâ onları anlamaya çalışıyorum.”

“Ben onları oldukları gibi kabul edip seviyorum.” Venetia güldü ve beyaz dişleri gül dudaklarının arasında parladı. “Yoksa kafayı yerdim.”

Gregor da güldü. En huysuz zamanlarında bile Venetia olayları olduğundan daha iyi gösterme yeteneğine sahipti, neşesi bulaşıcıydı, sıradışı güzelliğiye cezbediciydi.

Sana lanet olsun Ravenscroft! Gregor bıçağı sıktı.

“Eğer o havuçları katletmeyi kesmezsen sende mutfağı terk etmeni istemek zorunda kalacağım.”

Gregor doğradığı havuçlara baktı, minicik parçalara ayırmıştı.

Venetia bu berbat görüntü karşısında kaşlarını çatı. “Bunlar son havuçlardı!”

“Seradan toplayabilirim.” Bıçağının ucunu küçük parçaları fırlatıp atmak için kullandı.

“Gregor! Havuçlardan biri çörek hamurumun içine düştü!” Venetia masanın etrafından yürüdü ve Gregor’a sinirli bir bakış attı. “Geri çekil, ben yaparım!”

Masanın üzerine eğilip havuç yığınındaki yaprakları ayıklamaya başladığında Gregor Venetia’nın açıkta kalan ensesini süzdü. Bir kadın vücudundaki hassas yerlerin içinde en sevdiği burasıydı. Gregor teninin güzel tadını almak için buraya burnunu sürterse Venetia nasıl tepki verirdi?

Gregor onun nasıl tepki vereceğini biliyordu. Ufacık bir dokunuşta yanıp tutuşmaya hazır olan bir tutku bombasıydı. Uzanıp ona dokunmamak için ellerini cebine tıktı.

Venetia’nın itibarını kurtarmak için yaptığı planı ona söylemenin ve evliliğin tek çıkar yolları olduğunu ona açıklamamanın tam vaktiydi. Ama bunları söylemek için ağzını açtığı anda Venetia hâlâ masaya eğilir pozisyonda yana çekildi. Kendini Venetia’nın ellerine sığacak yuvarlaklıkta olan dolgun kalçasına ve kıvrımlanan eteklerine bakarken buldu.

Ağzı kurudu, bir anda tek kelime söyleyemez olmuştu. Lanet olsun, nesi vardı böyle? Bu Venetia’ydı, şehveti bilen ve onu lehine kullanan bir kadın değildi. Venetia’nın albenisi onun farkındalığının tamamen dışındaydı ve Gregor bunu hatırlasa çok iyi olurdu. Kontrolsüzlüğü şu ana kadar onlara yeteri kadar sorun çıkarmıştı.

Gregor gözlerini kapadı. Venetia'daki dirilik ve seksapelin tehlikeli karışımını daha yeni fark ettiğine müteşekkir olması gerektiğini düşündü. Bu karışımı daha önce keşfetmiş olsaydı arkadaşlıkları bu kadar uzun sürmezdi.

Ravenscroft'tan başka daha kaç erkeğin Venetia'nın çekiciliğini fark etmiş olduğunu merak etti. Bu düşünce yüzünden çenesi kasıldı. Tanrı'ya şükür ki anne ve babasının ona sunduğu erkeklerden hiçbirine ufakık bir ilgi bile duymamıştı. Onu evlendirmeye kararlıydılar ama yıllar geçip de Venetia azimle bekâr kaldığından çabalarında artık daha az ısrarcı hale gelmişlerdi.

Gregor, "Babanın Ravenscroft'u onaylamasına şaşır-dım," dedi.

Venetia omzunun üzerinden şaşırarak Gregor'a baktı. "Babam onu neden onaylamasın ki? Ravenscroft kelimenin tam anlamıyla bir centilmen."

"Seni kaçırmış olması haricinde."

Venetia sırtını dikleştirdi ve bunu yaparken de kalçaları Gregor'a çok rahatsız edici bir şekilde sürtündü. Venetia Gregor'a herhangi bir brendiden çok daha etkili bir farkındalık dalgası gönderdiğinin ayırımında olmayarak şöyle dedi: "Gregor, havuçların köklerini ayırıyordum. Nasıl oldu da konu Ravenscroft'a geldi ve sen onun hakkında böyle bir şey söyledin?"

"O seni kaçırdı. Onun varlığı benim için gitgide daha külfetli bir hal alıyor." Gregor duraksadı ve sonra dikkatli bir ses tonuyla, "Evlendiğimizde o köpeğin evimize girmesine müsaade etmeyeceğim," dedi.

Venetia dönüp Gregor'a baktı, gözleri duyduklarına inanmadığı için kocaman açılmıştı. "Ne dedin sen?"

Gregor uzanıp bıçağı Venetia'nın elinden aldı. Ciddiyetle, "Başka şansın yok," dedi. "İtibarın lekелendi."

"Ama bu... Bunu neden..." Ellerini beline koyup öne doğru eğilirken Gregor'a elbisesinin ön kısmını tepeden gösteren bir manzara sunduğunun farkında değildi. "Gregor MacLean, ne kadar şarap içtin?"

Göğsü öfkeyle inip kalkıyordu. Gregor'un daha önce hiç görmemiş gibi baktığı o göğüsler...

Göğüsleri fevkalade bir şekilde taze ve dolgundu. Üst kısımları elbisesinin kumaşından tüm kıvrımlarıyla büyüleyici bir şekilde belli oluyordu. İç gömleği kışkırtıcı kıvrımları bir arada tuttuğu yerde gayet iyi görülebiliyordu ve onları adeta Gregor'a sunarmış gibi yukarı ittiriyordu. İç gömleğinin en üst kısmındaki narin dantel kısım, göğüslerin ağırlığından geriliyor gibiydi.

Gregor'un ağzı ona en sevdiği kekten bir parça sunulmuş gibi sulandı. Ravenscroft'un Venetia için mahvolma pahasına çıldırmasına şaşmamak gerekti. Venetia ile evlendiğinde göğüs kısmı kapalı elbiselerden yeni bir gardırop düzecekti. Kırmızı elbiseler, yeşil elbiseler, pembe elbiseler ve...

"Gregor?" Venetia Gregor'un nereye baktığını görmek için bakışlarını takip etti. İcini çekip ellerini göğsünün üst kısmında birleştirdi. "Gregor!"

Gregor hınzırca sırtıttı. "Özür dilerim aşkım. Ne diydün?"

"Bana o şekilde bakmamalısın!"

"Sen benim sözlümsün. Sana istediğim şekilde bakarım."

"Nişanlanmış bile olsak, ki değiliz, bunu onaylamam!"

Gregor'un kaşları kalktı. "Öyle mi? Bence hoşuna giderdi."

Venetia karşılık vermek için ağzını açtı ama tek bir kelime çıkmadı. Elleriyle gözlerini kapadı. Gregor'un kendisine evlenme teklif ettiğine inanamıyordu.

Aslında Gregor, Venetia'ya onunla evleneceğini söylüyordu. "Sen asla evlenmeyeceğini söylemiştin."

Gregor omuzlarını silktilti. "Başka çözüm yolu göremiyorum."

Bu sözler Venetia'da soğuk duş etkisi yaratmıştı "Hayır."

Gregor gözlerinde inanmadığını belirten bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Anlamadım?"

"Hayır, dedim." Masanın kendine ayrılmış kısmına geçti ve hamuru karıştırmaya başladı. "Beni önemsemeyen bir adamla evlenmektense itibarımı kaybetmeyi yeğlerim."

"Ben seni önemsiyorum."

Venetia doğrudan Gregor'un gözlerine baktı. "Ya?"

Gregor sertçe, "Önemsiyorum," dedi. "Ben sana hep düşkün olmuşumdur."

"Düşkün olman yeterli değil."

O an Venetia'nın ne istediğini anladı. Aşk. Kısa bir sessizliğin ardından Gregor, "Önerebileceklerimin hepsi bu," dedi.

Uzunca bir süre birbirlerine baktılar. Hayal kırıklığı, Venetia'nın gözlerini yaşlarla doldurdu.

Gregor'un göğsü sıkıştı. "Venetia mantıklı ol. Sana düşkünüm ve aynı zamanda seni çok çekici buluyorum. Çoğu evlilik bundan daha azı üzerine kurulu."

"Benim evliliğim değil. Ve bunu sana açıklamam gerekiyorsa o zaman sen benim için kesinlikle doğru adam değilsin."

Gregor elini saçlarının arasından geçirdi. "Toprak sahibi

seni Londra'da gördüğünde neler olacağının farkında mısın? Dışlanacaksın, terk edileceksin."

"Bu benim sorunum. Kendi başıma halledebilirim." Gözlerini sildi, sonra da soğanları gösterdi. "Lütfen onları doğra. Yahni için bana lazım." Ateşin başına gitti ve büyük bir tencerenin kapağını kaldırıp içinde kaynayan şeye biraz baharat attı.

Gregor reddedilmeyi hazmedemiyordu. Venetia'nın hayır diyeceğini hiç düşünmemişti. Teklifine karşı çıkmasının neden evlenmek istediklerinden ziyade ne zaman ve nasıl evlenecekleriyle ilgili olacağını düşünmüştü. Bu konuda cömert olmaya kendini hazırlamıştı, ne tarz bir düğün töreni istiyorsa yapmasına izin vermeye ve eğer o isterse parasının gülünç bir kısmını harcamaya hazırlıklıydı.

Ama bu şekilde reddedilmek? Ne diyeceğini bilmiyordu. Gregor bir soğan kaptı ve bıçağı kaldırdı.

Venetia, "Önce soy onları," dedi, ateşin üzerindeki tencerenin kapağını kapatırken sesi sertti.

Gregor soğanın güçlü kokusu gözlerini sulandırırken onları soydu ve doğradı. Olabildiğince fazla doğradı, sonra da gözleri gururu kadar yanarken başka tarafa döndü.

"Soğan olgunlaştıkça kokusu daha da etkili olur." Masanın üzerinden Gregor'a bir mendil uzattı. "Birisi ayağına bastığımı sanmadan gözlerini kurula."

Venetia Gregor'un gururunu çiğnemişti. Şu an çok sızlayan şey buydu. Gözlerini sildiğinde yanma duygusu biraz hafiflemişti, mendili tekrar masaya koydu. "Teşekkürler."

Venetia soğanları ve havuçları toplayıp tencerenin yanına gitti.

Gregor sessizce izledi. Her şeyi yüzüne gözüne bulaştır-

mişti. Venetia'yı kurtarma teşebbüsü hiçbir işe yaramamış, üstelik Venetia'nın geleceğini kurtarma hamlesi şimdi aralarına bir engel daha koymuştu.

Teklifini sunmanın daha iyi bir yolunu bulmalıydı, eninde sonunda Venetia teklifini kabul edecekti. Başka bir çözüm yoktu.

Venetia tencerenin kapağını kaldırıp bir şeyler daha ekledi.

"Harika kokuyor. İçinde ne var?"

"Dünden kalan domuz eti, biraz et suyu, biberiye ve sarımsak." Arkasını dönmeden önce Gregor'a soğukça gülmüşü. "Yardımların için teşekkürler Gregor."

Venetia Gregor'u başından savıyordu. Gururu incinen Gregor gerildi ama Venetia'nın da gururu incinmişti. Bir an için Venetia'yı izledi, yanaklarının kızardığını ve onun bakışlarıyla karşılaşmamaya çalıştığını fark etti.

Belki de şimdilik gitse iyi olacaktı. Olanları enine boyuna düşündüğünde Gregor'la aynı sonuca varacaktı. İhtiyacı olan tek şey, düşünmek için biraz zamandı.

Gregor ellerini yıkayıp kuruladı, sonra da ceketini giydi. Lanet olsun, işlerin bu noktaya geleceğini tahmin etmemişti. Kapıda duraksadı ve ne düşündüğünü, neden böyle düşündüğünü açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalıştı ama söyleyecek hiçbir şey bulamadı.

Bunun yerine, "Yarın yola çıkabileceğiz. Bavulunu toplanman gerekecek. Sanırım Londra'ya hemen gitmek istersin," dedi.

Yahninin kaynadığı tencerenin kapağını kapayan Venetia masaya geri döndü. "Hayır. İlk olarak planladığım gibi yükanneme gitmeye karar verdim."

“Peki. Ben sana eşlik ederim.”

“Hayır, teşekkür ederim. Kendi başıma yolculuk edebilirim.”

“Saçmalama.”

Hafifçe gülümsedi. “Şimdi neden tek başıma yolculuk etmeyecekmişim ki? Ben lekeli bir kadını, unuttun mu? Bir yönden bu beni son derece özgür kılacak.”

“Venetia, ben...”

Venetia umut dolu bir ifadeyle yanıp tutuşan gözlerle Gregor’un gözlerine baktı. “Evet?”

Gregor bu umudu, o istekli imayı duydu ve bir an için derinlerden bir şey o istekli imaya cevap verdi. Ama sonra mantığı yerine geldi. “Sana eşlik edeceğim ve hayır cevabını kabul etmiyorum.”

Venetia omuzlarını silkti ve hayatı sanki buna bağılıymış gibi masayı silmeye koyuldu. “Ne yapmak istiyorsan yap. Yarın bu saatlerde her şey normale dönmüş olacak.”

Ama hiçbir şeyin normale döneceği yoktu ve ikisi de bunu biliyordu.

Gregor mutfaktan çıktı. Açıklama isteğiyle yanıp tutuşuyordu, neyi açıklayacaktı ki? Ona âşık olmadığını ve bu yüzden de söyleyemediğini mi? Ona diğer tüm kadınlardan daha çok saygı duyduğunu ve bunun yeterli olması gerektiğini mi?

Kaşları çatık bir halde kapının yanındaki askıdan paltosunu kaptı ve ahıra doğru yola koyuldu.

Bölüm 16

Bir anneyle çocukları arasındaki bağ gibisi yoktur. Başka hiç kimse kalbinizi daha yüksek sesle şakıtamaz ya da dizlerinizi daha çok titretemez.

LOCH LOMOND'LU YAŞLI KADIN NORA'NIN, SOĞUK BİR AKŞAMDA ÜÇ KÜÇÜK KIZ TORUNUNA ANLATTIKLARINDAN

Toprak sahibi peçetesini masaya bıraktı. “Bayan West, bu yediğim en iyi yahniydi! Ve açlıktan öleceğimizden korktugumuzu düşünmekle ne kadar yanılmışız.”

Venetia hafifçe gülümsedi. “Teşekkürler. Yemek yapmayı seviyorum.” Gregor’un bakışlarından titizlikle kaçınarak gözlerini tekrar tabağına çevirdi. Gregor geç gelmiş ve bir koltuğa oturmuştu, onu konuşmaya dahil etmeye çalışan herkese hırıyordu.

Ravenscroft yahniyi aç kurt gibi mideye indirdiği yerden başını kaldırıp, “Venetia, pişirebildiğin başka yemek var mı?” diye sordu.

Bayan Platt kıkırdadı. “Ah Bay West! Eminim kız kardeşinizin hazırlayabildiği yiyecekleri biliyorsunuzdur.”

Ravenscroft gözlerini kırıştırdı. “Ah. Evet. Bunu kabul ediyorum, hımmm, şey...” Gürültülü bir şekilde yutkundu ve sonra aceleyle, “Venetia, hımmm, annemlerle yaşıyor. Benimse St. James’te bir dairem var. Ben de annemlerle yaşıırken Venetia yemek pişirmesini bilmiyordu.” Venetia’ya telaşlı bir bakış attı. “Öyle değil mi Venetia?”

“Yeteneklerim son zamanlarda gelişti. Ravenscroft kendi evine taşındıktan sonra annem sağı solu belli olmayan ve yemekli davetlerden önce işi bırakma alışkanlığında olan Fransız bir aşçı tutmuştu.” Bayan Bloom başını salladı. “Annene yardımcı olman çok iyi bir şey, canım. En sevdiğin yemekler ne?”

“En sevdiklerim yengeç harcıyla doldurulmuş tavuk, nane soslu ördek ve bilhassa baharatlanmış ciğerli börek.”

“Bu,” dedi Ravenscroft, koca bir lokma daha alarak, “benimle İtalya’ya kaçman için bir başka neden.”

“Seninle İtalya’ya kaçmak mı?” Elizabeth Ravenscroft’a şaşkınlıkla baktı. “Kız kardeşiniz ve siz neden İtalya’ya kaçmaya çalışıyordunuz?”

“Kız kardeşim mi? Ah, evet...” Ravenscroft’un yanakları kıpkırmızı kesilmişti.

“Erkek kardeşim çok şakacıdır. Her zaman evden kaçıp İtalya’ya yerleşmeyi teklif etmiştir.”

Ravenscroft, “Aynen öyle,” dedi. “Venetia İtalyan biriyle evlenebilir ve ben de bir roman ya da benzeri bir şeyler yazabilirim diye düşünüyorum.”

Bayan Bloom şaşkınlığını gizleyemedi. “Bay West, siz ve kız kardeşiniz evden kaçmak için oldukça yaşlısınız. Aileniz ne der sonra?”

Ravenscroft ağzını açtı, kapadı, sonra tekrar açtı. “Annemiz çok değerli bir kadındır...”

“Bayan Bloom’un bu hikâyeyi duymak istemediğinden eminim.” Venetia Ravenscroft’a uyaran gözlerle baktı. Hikâyeyi öyle bir karıştırdı ki hiç kimse detayları hatırlayamazdı.

Ravenscroft kızardı ve itaatkâr bir şekilde yahnisine yumuldu.

Ravenscroft’un şu an için daha fazla sorun yaratmayacağına kanaat getiren Venetia, Bayan Bloom’a “Ağabeyim İtalya’da kıyafetlerini yıkayıp onunla ilgilenmem için benimle yeni bir hayata başlayacağını hayal ediyor ama ona bu saçmalığın bir parçası olmayacağımı söyledim,” dedi.

“Bay West’i yanında bir aşçı istediği için suçlayamıyorum.” Bayan Platt zorla güldü ve açıkça eleştirel bir üslupla, “Gerçi daha önce hiç yemek pişirebilen bir hanımla tanışmamıştım,” dedi.

Elizabeth, Bayan Platt’a sert bir bakış attı. “Bayan West yemek pişirebildiği için çok mutluyum, yoksa akşam yemğinde soğuk ekmek ve peynir yemek zorunda kalacaktık.”

Bayan Bloom, Bayan Platt’a daha da hoşnutsuz bir ifadeyle bakarak, “Aynen öyle,” dedi. “Umarım hiçbirimiz Bayan West’in yeteneğini, bizim için büyük bir şans olduğu gerçeğinden daha başka bir şekilde adlandırma nankörlüğünde bulunmayız.”

Gregor tüm yemek boyunca tek bir kelime bile konuşmadığı için herkesi şaşırtarak, “Evet,” dedi. Ayağa kalktı ve Venetia’nın olduğu yöne doğru eğilerek selam verdi, ağzıysa hâlâ düz bir çizgi halindeydi. “Bayan West, yahniyi yepyeni bir boyuta taşıdınız.”

Venetia nereye bakacağını bilemedi. Mutfaktaki konuşmamızı keşke daha farklı şekilde ele alsaydım, diye düşündü.

Gregor'un, Venetia'nın onunla menfaatleri doğrultusunda evleneceğini düşünmesi küstahlıktı ama şimdi sinirleri biraz yatışınca teklifin son derece centilmence olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Ama keşke teklifini daha güzel sözlerle iletseydi! Gregor, onun gözleri kapalı tüm sorunlarını çözmesine izin vereceğini düşündüğü için Venetia o çok kadar sinirlenmişti ki ancak mutfakta tek başına kaldığında teklifinin diğer yönlerini tam olarak anlamıştı.

Sinirlendiğim için keşke özür dileme şansım olsaydı, diye düşünürken Gregor'un yüzündeki ifadeyi görünce özür dilemenin bir işe yarayacağından emin olamadı.

Gregor toprak sahibine, "Bayan Bloom sizin yaralanan atınız yerine kasabada başka bir at bulup bulamayacağımıza bakmamız için bize yemekten sonra arabasını vermeyi teklif etti. Yol yeterince açık," dedi.

Adam başını salladı. "Harika. Bayan Bloom, çok teşekkürler."

"Bir şey değil." Bayan Bloom tıknaz elini salladı. "Bayan Platt ve ben yarın sabah ilk iş yola çıkmayı planlıyoruz. Arabayı o köhne ahırdan temiz havaya çıkarmanız iyi olacaktır."

Toprak sahibi kaşlarını kaldırdı. "Yine de çok nazıksınız." Ayağa kalktı. "Elizabeth, hizmetçine bu akşam bavullarını toplat. Sabahın ilk saatlerinde biz de yola çıkmalıyız."

Bayan Bloom, "Ben de toparlanmalıyım," dedi ve şalını toparlayıp ayağa kalktı. "Bayan Platt, benimle gelin."

Bayan Platt gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırarak bakışlarını Ravenscroft'tan ayırdı. "Ama... Ben, hımmmm..." Kaşığını kaptı. "Bu lezzetli yahniyi henüz bitirmedim."

Bayan Bloom acınası görünen Ravenscroft'a bildik bir

bakış yolladı ama sadece, “Pekâlâ, Bayan Platt. Bitirdiğinizde lütfen odamıza gelin ve eşyalarımızı toparlayalım. Bu han her ne kadar sevimli de olsa Londra’ya gitme vakti geldi,” dedi. Odadan çıktı ve kısa süre sonra da merdivenlerden yukarı çıkış sesi duyuldu.

Gregor Venetia’ya döndü. “Sanırım siz ve ağabeyiniz de aynı saatlerde yola çıkmak isteyeceksiniz?”

Venetia başıyla onayladı. “Bu akşam ben de bavulumu toplayacağım.”

“İyi. Size ve Bay West’e büyükannenize kadar eşlik edeceğim.” Toprak sahibine “Hazır mıyız?” diye sordu.

“Bekleyin!” Ravenscroft peçetesini masaya atarak ayağa fırladı. “Size yardım edeceğim.” Kapıda duran iki adama katılmak için acele etti.

Gregor, “İyi,” dedi. “Higganbotham’ların arabasının kırık tekerleğini taşımakta bize yardımcı olursun.”

Ravenscroft bön bön baktı. “Ama üstüm başım kirlenir.”

Gregor odadan çıkan toprak sahibini takip ederken yüzünden apaçık okunan bir memnuniyet ifadesiyle, “Aynen öyle,” dedi.

Ravenscroft iç çekti. Bayan Platt yarı ayağa kalktı, yüzünde umut dolu bir ifadeyle elini uzattı. Ravenscroft yutkundu ve odadan kaçır gibi çıktı.

Bayan Platt sandalyesine oturarak, “Gördünüz mü?” dedi. Yüzü aydınlıktı. “Ah Bayan Elizabeth, bana öyle baktı!”

“Öyle mi?” Elizabeth kaşlarını çatı. “Kaçırdım.”

“Doğruca bana baktı!” Eliyle yüzünü serinletmeye çalıştı. “Bence... Olmalı... Benden hoşlanıyor olması mümkün mü? Ah Bayan West, lütfen bana ne düşündüğünüzü söyleyin. Sonuçta ağabeyiniz...”

Venetia “Bay West’in gerçekten birinden hoşlanmasının mümkün olabileceğini sanmıyorum,” dedi. “Henüz çok genç.”

Bayan Platt’ın yüzü asıldı.

Elizabeth Bayan Platt’a acıyarak baktı. “...Ki bu da henüz hissedemediği anlamına geliyor.”

Bayan Platt gülümsemeye çalıştı.

Venetia kendini sanki yavru bir köpeği tekmelemiş gibi hissetti. “Özür dilerim, Bayan Platt. Bay West’in hisleriyle ilgili danışılacak en isabetli kişi ben değilim.”

Bayan Platt omuzlarını dikleştirerek cesaretlenmeye çalıştı. “Bu doğru, gerçi ben ne gördüğümü biliyorum. Bayan Elizabeth belki de artık yukarı çıkıp valizlerimizi toparlamalıyız.”

Elizabeth dalgınlıkla onayladı. “Elbette. Siz çıkın. Ben birazdan geliyorum.”

Bayan Platt, Elizabeth’ten Venetia’ya, sonra tekrar Elizabeth’e baktı. Elizabeth’in imalı reddedişinden apaçık bir şekilde rahatsız olmuştu. “Ama Bayan Higganbotham, Elizabeth, ikimiz de o keyifli durumun gazileri olduğumuz için valizlerimizi toplarlarken aşktan bahsederiz diye düşünmüştüm.”

“Evet, tamam ama önce Bayan West’le konuşmak istediğim bir konu var. Siz önden gidin, ben de birazdan geleceğim. Uzun sürmeyecektir.”

Bayan Platt hoşnutsuzlukla burnunu çekti ve fırlayarak odadan çıkarken kapıyı kasti bir şekilde çarparak kapadı.

Elizabeth yerinden kalktı, kapıya giderek hafif araladı ve dışarıya, hole baktı. Tatmin olmuş bir şekilde kapıyı kapayıp Venetia’nın yanına oturdu. Venetia’nın elini alıp sıkıca tut-

tuğunda gözleri sıradışı bir şekilde parlaktı. “Sizinle konuşmam lazım.”

“Elbette.”

Elizabeth öne doğru eğildi. “Bayan West, güvenebileceğim başka kimse yok, Bayan Bloom aşırı yargılayıcı, Bayan Platt ise... şey, son birkaç gündür onun iyi bir insan olmadığını düşünmeye başladım.”

Venetia da aynı şeyi düşünüyordu. Ne gariptir ki başta Bayan Bloom’un üzücü bir şekilde Bayan Platt’ın gururunu ayaklar altına alan kötü bir insan olduğunu zannetmişti. Ancak daha sonra Bayan Platt’ın gitgide bencilleştğine ve Bayan Bloom’un ise handa kalan diğer misafirlere sunduğu yardımlara tanık olmuştu.

Elizabeth derin derin iç çekti. “Yardım isteyecek başka kimsem yok. Bayan West, Venetia, beni yarı yolda bırakmayacağınıza söz verin!”

Venetia tedbiri elden bırakmayarak, “Elimden geleni yapmaya çalışırım,” dedi.

Toprak sahibi Higganbotham, “Elizabeth!” diye bağırdı.

Kız aceleyle kapıya baktı. “Bayan West, Bayan Platt’a bağımsız olmakla ilgili söyledikleriniz hakkında çok düşün...”

“Elizabeth!” Babası artık neredeyse kapıdaydı.

Elizabeth hâlâ Venetia’nın elini tutarken ayağa kalktı, yüz ifadesi son derece ciddiye. Aceleyle “Bayan West, size güvenebilir miyim?” dedi.

“Elbette güvenebilirsiniz, gerçi bilemiyorum...”

Kapı açıldı ve toprak sahibi paltosuna ve şapkasına sarılmış halde, elinde birçoğunun yerde süründüğü gömlek ve yeleklerle yarı doldurulmuş büyük bir bavulla içeri girdi. “Ah, işte buradasın!” Bavulu masaya koyduğunda yelekler-

den biri yere düştü. “MacLean kırık tekerleği arabamızdan çıkarttırıyor, bu yüzden ben de eşyımı toplamaya karar verdim, ama toparlanmak düşündüğüm kadar kolay olmadı. Eşyımı şu lanet olasıca şeyin içine yerleştirmesi için aptal hizmetçine ihtiyacım var.”

Elizabeth zoraki gülümsedi. “Tabii ki! Benim kıyafetlerimle işi biter bitmez senin bavulunu toplatırım.”

“Harika. Ben bavulu odama taşıyayım.”

Elizabeth, Venetia’ya uzun ve anlamlı bir bakış atıp isteksizce babasını takip ederek odadan çıktı.

Venetia iç çekti. Elizabeth, Venetia’ya güvenme konusuna ilişkin ne demek istemişti? Ve Bayan Bloom ne ara bu kadar cömert ve Bayan Platt bu kadar zorlu olmuştu? Venetia ikisini de yanlış değerlendirmiş olabilir miydi?

Ama Gregor’la mutfakta aralarında geçenlerden sonra bunların hiçbir önemi yoktu. Dirseklerini masaya dayadı ve başını ellerinin arasına alıp o öpücükleri tekrar tekrar yaşama bataklığına kendini bıraktı. Gregor’un gözlerinin derinliğini ve akşam yemeği boyunca Venetia’ya ters ters bakarken bile nasıl müthiş göründüğünü düşünmekten kendini alamıyordu.

Daha da önemlisi, tekrar sosyeteye karıştıklarında hantaki bu küçük grubun üyelerinin halini merak etmeden duramıyordu.

Ertesi gün hava güneşli ve ılıktı. Yoldaki karlar erimişti. Sadece ahırın kenarındaki buz kalıntıları, bir gün önce her yeri bir battaniye misali saran beyaz karı hatırlatıyordu.

Venetia bir çift çorabı katladı ve dikkatlice bavuluna yerleştirdi. Odadaki hafif lavanta kokusu Oglivie Evi’ndeki odasının düzenini özlemesine sebep oluyordu. İçini çekti ve kitabı çarparak kapadı.

Bu kadar heyecandan sonra dün akşam hüzünlü bir şekilde olaysız geçmişti. Gregor, Ravenscroft ve toprak sahibi Eddington'dan akşam yemeğinden çok sonra dönmüşler ve dolayısıyla Venetia'yı grubun diğer üyelerinin insafına bırakmışlardı.

Şifreli yorumlarından sonra Elizabeth akşamı Venetia'ya gizli anlamlar içeren bakışlar atarak geçirmişti. Venetia onu sorgulamaya çalıştıgındaysa genç kız gizemli gizemli gülümsemiş ve cilveli bir sesle, "Zamanı gelince, Sevgili Bayan West! Zamanı gelince!" demişti.

Kısa sürede tüm bunlardan yorulan Venetia odasına çekilmiş, daha yeni geceliğini giymiş ve saçını aşmıştı ki Gregor ile diğer beylerin döndüğünü duydu. Parke zemin sesleri azaltma konusunda pek bir işe yaramıyordu ve bir şekilde Venetia kendini, kulağını yere dayamış, erkeklerin ne konuştuğunu duymaya çalışırken buldu.

Sonunda bu üşüten ve boşa olan çaba kabak tadı verince Venetia ayağa kalkıp dizlerini temizledi ve yatağına girdi. Yataкта keşke biraz uyukum olsaydı, diyerek öylece yattı.

Elizabeth, ardında hizmetçisiyle sonunda odaya geldi. Aralarında bir ölüyü uyandıracak kadar ses çıkarmayı başarıyorlardı. Venetia uyuyormuş numarası yaptı; zira bir damla dramayı daha kaldıracak hali yoktu.

Elizabeth iç çekti, kıpırdandı ve sonra hemen derin bir uykuya daldı. Venetia gecenin büyük bir kısmında Gregor'un söylediklerini düşünerek uyanık kaldı. Elbette ki Gregor haklıydı; skandal yaşanacaktı. İnsanlar dedikodu yapacak ve bazıları açıkça Venetia ile konuşmayı reddedecekti. Sonra davetler kesilmeye başlayacaktı. Sadece çok zengin olanlar bu durumdan sosyal statülerini kaybetmeden kurtulabilirlerdi ama Venetia bu seçilmiş gruba ait değildi.

Durum, Gregor'un fark ettiği üzere baştan sona berbat olacaktı. Zavallı adamın ona acıyıp evlenmeye karar vermesine şaşmamak gerekiyordu.

Ama Venetia kaderine razı olan bir damat istemiyordu. O, kendisiyle evlendiği işin heyecanlanan, ayakları yerden kesilen, mutluluktan havalara uşan bir damat istiyordu. Havuçları doğrarken sanki sıradan bir şeymiş gibi, "Yapılması gereken bu," demeyen bir damat...

Buruk bir kalple Venetia yastıđını kabarttı ve Elizabeth'in yůksek sesli horlamalarından uzađa, yan tarafına dۆndű. Sonunda yorgunluktan uyuyakaldı.

Sonunda sabah olduğuunda, Elizabeth'in hizmetçisi elinde kahvaltı tepsisiyle odaya girdi ve sinir bozucu derecede neşeli bir sesle beylerin ortak salonda kahvaltılarını şoktan yapmaya başladıklarını bildirdi. Venetia keyifle uyanan insanlar hakkında homurdanarak ve bu tip bir özelliğin ne kadar sinir bozucu olduğuundan şikâyet ederek kalktı; aşırı yorgundu, bitkindi ve heyheyleleri üzerindeydi. Hızla giyindi, kısa sürede aşağı inmeye hazır bir vaziyette eldivenlerini kůrk mantosunun cebine tıkıyordu.

Bu esnada Elizabeth ve hizmetçisi fısıldaştılar ama sesleri, kısık olmasına rağmen tizdi.

Kapı tıklatıldı. Elizabeth hizmetçisine bitmek tůkenmek bilmeyen talimatlar vermeyi kesip kapıya koştu. "Ben bakarım!" İşte, tavırları anında değişmişti. Tamamıyla uyanık halinin yerine, elini alnına koyarak kapı pervazına umursamazca yaslandı. Venetia onun kısık ve boğuk bir sesle, "Günaydın," dediğini duydu. "Lord MacLean gelmiş." Bu cůmlesinin ardından zayıf bir şekilde ۆksűrdű.

"Günaydın, Bayan Higganbotham." Gregor'un gűr sesi

odayı doldurmuştu. “Size günaydın demeye gelmiştim ama kendinizi iyi hissetmediğinizi görebiliyorum.”

Elizabeth parmaklarını boğazına bastırdı. “Evet, korkarım hizmetçimle birlikte hastalanıyoruz.”

Elizabeth’in ardından hizmetçi kadın da zayıfça öksürmeyi başardı.

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

Elizabeth cesurca gülümsedi. “Ciğerlerime yerleşmesini ümit etmekten başka çarem yok.” Gregor’a arkasını döndü ve kapıdan geri çekilirken hafifçe ayağı takıldı.

Gregor Elizabeth’in kolunu yakalayıp düşmesini engelledi. Elizabeth müteşekkire bir iç çekişle Gregor’a yaslandı ve bunu yaparken de kötü oynanmış bir ‘Drury Lane’ oyunundaki gibi hafifçe Gregor’a gülümsedi.

Venetia Gregor’un bakışlarıyla karşılaşınca bir an için aralarında neşeli bir hava oluştu.

Ancak sonra Gregor’un ifadesi sertleşti ve aniden arkasını döndü.

Venetia gözyaşlarına karşı koymaya çalışarak tekrar bavu-luna döndü. O ve Gregor artık bir daha asla arkadaş olamayacaklardı. İlişkileri çok fazla yara almıştı.

Elizabeth hizmetçisine kendisini koltuğa kadar götürmesine izin verirken Venetia sinir bozucu oda arkadaşına odaklanmaya çalıştı. Ne tür bir hınzırlık peşindeydi? Gregor’un ilgisini mi çekmeye çalışıyordu?

Bu fikir Venetia’nın içini yaktı. Gümüş tırağını el çantasının narin dikişlerini neredeyse yırtarak içine tıktı. *Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!* Keşke Gregor her yakınımda oluşunda tepki vermeyi kesebilsem, diye düşündü... Bu da son beş günde değişen şeylerden biriydi.

“Bayan Higganbotham, babanız kısa süre içinde ayrılmaya hazır olacağını iletmemi istedi,” dedi Gregor. “Bavullarınızı toplaması için birini yollayacak.”

Gregor’un sert sesi Venetia’nın tenini ürpertti ama kendini en sevdiği saati, mendili ve gümüş aynası gibi birtakım eşyasını el çantasına koymaya devam etmek için zorladı. İçinden sertçe, “Serinkanlı davran ve kendini serinkanlı hisset,” dedi.

Elizabeth yumuşak ve titrek bir sesle, pek de ikna edici olmayan bir şekilde, “Kısa sürede hazırlanmayı umuyorum,” dedi. “Kararsız gibi göründüysem özür dilerim ama dün gece pek de iyi uyuyamadım.”

Venetia kıza inanmaz gözlerle baktı. Dün gece o kadar yüksek sesle horlamıştı ki Venetia o narin biçimli dudakları yastıkla kapamayı hayal etmişti.

Gregor ona, “Yola çıktığınızda eminim kendinizi daha iyi hissedeceksiniz,” dedi.

Elizabeth yumuşakça, “Umarım,” dedi. Hizmetçisinden parıltılı mavi bir opera pelerini alıp omzuna attı. “İşte. Sanırım artık hazırım.”

Venetia Elizabeth’in garip pelerin seçimine şaşırdı. Yollculukta giymek için fazla zarif olan pelerin, onu soğuktan çok az koruyacaktı.

“Venetia?”

Venetia, Gregor’un asık suratlı ve anlaşılmaz bir ifadeyle ona bakmakta olduğunu fark etti. “Hazır mısınız?”

“Evet, teşekkürler.” Venetia el çantasının iplerini çekti ve omzuna astı. Gregor’un bakışları Venetia’nın bavuluna kaydı ve öne atıldığında geniş omuzları ve upuzun boyu odayı aniden küçük ve havasız kıldı.

Venetia bavulunun deri sapından tuttu ama Gregor daha hızlıydı. Parmakları Venetia'nın kilere değmişti.

Bir ısı dalgası bedeninde yankılandı. Bonesini ve kürk mantosunu almak için dönmeden önce göğsü havasızlıktan sıkıştı. "Yatak odası için Treadwell'lere ödeme yapmam lazım ve..."

"O çoktan halledildi."

Venetia kaşlarını çattı. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Evet vardı. Ra-" Hizmetçisine fısıldamakla meşgul olan Elizabeth'e bakarak kaşlarını çattı. "Ağabeyinin düşündüğünden çok daha az parası varmış."

"O zaman arabayı kim tamir ettirdi?"

Gregor omuzlarını silkti.

Ona borçlu olduğu başka bir şey daha, *lanet olsun!* Londra'ya döner dönmez Gregor'a borcunu ödeyecekti.

Kürk mantosunu üzerine geçirdi ve düğmelerini boğazına kadar kapadı. "Tekerlekçinin bu kadar kısa sürede tamir etmesine şaşırdım."

"Onu başka bir arabanın tekerleğiyle değiştirdi. Neyse ki Ravenscroft'un takımı oldukça adi, bu yüzden de zor olmadı. Toprak sahibi o kadar şanslı değildi."

Elizabeth aniden ilgili bir ifadeyle onlara döndü. "Ne oldu?"

"Dingil tamir edilemez durumdaydı. Neyse ki Bayan Bloom sizin ve hizmetçinizin Bayan Platt ve kendisiyle birlikte Londra'ya, onun arabasıyla yolculuk etmenize izin verdi. Toprak sahibi size at sırtında eşlik edecek."

Elizabeth'in kaşları çatıldı. "Anladım."

Hizmetçisi Elizabeth'i kocaman açılmış gözlerle ve her zamanki gülümsemesi yüzünde olmaksızın izledi. Sonunda

Elizabeth başıyla onayladı, yanakları kızarmıştı. “O zaman sanırım Bayan Bloom’la gitmek zorunda kalacağım. Umarım Jane ve ben ona sıtma bulaştırmayız.”

Venetia pek de hasta görünmeyen hizmetçiyi süzdü.

Gregor, Venetia’ya dönüp ağzını açtı, sonra yüzünü düzgün çevrelesin diye parlak mavi pelerininin kapüşonunu ayarlamakta olan Elizabeth’e bir bakış attı. Kaşlarını çatarak sadece, “O zaman aşağıda görüşürüz,” dedi.

Elizabeth’in bavullarını alıp odadan çıktı.

Venetia aşağı inmeden önce, Gregor’un ayak sesleri artık duyulmaz olana kadar bekledi. Belki de o ve Gregor yüksek sesli bir kavga edip tüm hayal kırıklıklarını ortaya dökseler daha iyi olurdu. Ama sorun şuydu ki bu sefer bu bir tartışmadan çok daha öteye gidebilirdi.

Venetia, Ravenscroft’u yanında çantalarıyla hanın avluya açılan holünde dikilirken buldu. Venetia’ya büyükannesine giderken yanına alması için sadece ‘birkaç şeye’ ihtiyacı olduğu söyleyen Ravenscroft’un sahip olduğu her şeyi toplamış olduğunu acı bir şekilde fark etti.

Venetia’yı görünce yüzü parıldayan Ravenscroft, kollarını açarak ona doğru koştu. “İşte buradasın! MacLean’e ne zaman ineceğini sordum ama lanet bir şekilde muğlak konuştu.”

Venetia Ravenscroft’u geçip onları bekleyen at arabasına, büyük yolcu bölmesine doğru yürüdü.

Belli ki Bayan Bloom rahatına pek düşkün bir kadındı, çünkü arabanın içi son derece genişti ve birkaç yolcuyu daha rahatlıkla alırdı.

Yukarıda bir kapı çarpıldı, ardından da merdivenlerden çizmeli ayakların yere vuruşu duyuldu. Venetia ve Ravensc-

roft yukarı baktıklarında Bayan Platt'ın fırtına gibi aşağı inmekte olduğunu gördüler. İnce yüzü öfkeyle kasılmış, çenesi kızgın bir şekilde öne fırlamıştı. Merdivenin son basamağında durdu ve dramatik bir sesle, "Bayan West, Bayan Bloom'u terk ettim. Kendimi sizin insafınıza bırakıyorum," dedi.

Venetia gözlerini iki kere kırparak, "Ne?" dedi.

Sonra Bayan Bloom merdivenlerden indi. Siyah bir kürk manto giymişti, mor kadifeyle süslenmiş, kenarları kürklü büyük bir bone takmıştı ve omuzlarına da uzun lavanta rengi bir şal atmıştı. Bayan Platt'ı merdivenlerin en alt basamağında görünce eldivenli parmağıyla onu işaret etti. "İşte buradasın, seni nankör alçak!"

Bayan Platt çenesini daha da yukarı kaldırıp ince kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben nankör değilim! Ben sadece hakkımı arıyorum, şey için... şey için... şey..." Kelimeyi ona sorar gibi Venetia'ya döndü.

Venetia, Bayan Platt'a gözlerini kırptırarak baktı.

Bayan Bloom merdivenin son basamağına ulaştığında iri çenesi titriyordu. "Bayan Platt, ben elimi eteğimi sizden çekiyorum. Şimdi, lütfen çekilin; çünkü yolumu kapatıyorsunuz."

Bayan Platt burun kıvırdı. "Geçmenize izin vermekten memnuniyet duyarım. Bana iyi davranmadınız, değil mi Bayan West?"

Bayan Bloom suçlayan gözlerle Venetia'ya baktı.

Venetia ağzını açtı, konuşmaya müdahil edildiği için şoke olmuştu. "Ben bilemiyorum. Yani, buna siz karar vermelisiniz, ben değil..."

Bayan Platt ellerini beline koydu. "Bayan Bloom, ben sizin hizmetçiniz değilim."

Bayan Bloom, “Ben hiçbir zaman öyle olduğunu söylemedim ki!” diye cevabı yapıştırdı. “Sana maaş ödüyordum... ki sen ve o değersiz erkek kardeşin için yaptığım onca şeyden sonra buna hiç gerek yoktu.”

“Bertrand değersiz değil!”

“O serserinin teki,” dedi Bayan Bloom sertçe. “Eğer bana inanmıyorsanız, o sahte yatırım şirketini yönetirken paralarını çaldığı kişilere sorun!”

Bayan Platt’ın yanakları alev alevdi. “Bazı yanlış seçimler yaptt...”

Bayan Bloom sertçe, “Hayır,” dedi, “onun kendisi yanlış bir seçim.”

Ravenscroft boğazını temizledi. “Sanırım bavullarımı arabaya taşıyacağım.” Onları bırakıp arkasını döndü ve Venetia’ya bir kez bile bakmadan kendini hanın bahçesinin güvenli kollarına attı.

Bayan Bloom homurdandı. “Sana ve içinde bulunduğun şartlara acıdığım için o beş para etmeyen kardeşine yardım ettim. Bu seni beladan son kurtarışımdı Bayan Platt! Bundan sonra yalnız başınasın!”

“Ben zaten kendi başıma olmak istiyorum! Birçok seçeneğim var ve size mecbur olmak zorunda değilim. Biliyorum çünkü Bayan West bana böyle söyledi.”

Venetia’nın morali bozuldu. Bunu cidden söylemişti.

Bayan Bloom’un öfkeden kuduran bakışları, bir an için Venetia’ya çevrildi, sonra yanakları öfkeyle kıpkırmızı oldu. “İyi o zaman! Bayan West seçenekleriniz olduğunu düşünüyor madem, o zaman ilk seçeneğiniz o olsun. Sizden ve kardeşinizden elimi eteğimi çekiyorum.”

Bayan Platt, “İyi,” dedi ve Venetia’nın yanına gelip ko-

luna girdi. “Bundan sonra ben Bayan West’in arkadaşayım. Bertrand’ın bir kez daha hapisten çıkarılmaya ihtiyacı olursa sizden değil Bayan West’ten yardım isterim.”

Bayan Bloom şalını omzuna attı ve onları geçerek bahçeye çıktı.

Bayan Platt yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirerek, “Uğurlar olsun!” dedi. “Bayan West, sanırım bu sizinle yolculuk edeceğim anlamına geliyor.” Ravenscroft’un, Treadwell’in adamına talimatlar verdiği bahçeye doğru mutlu bir gülümsemeyle baktı.

“Bayan Platt... Bunu size nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama benim arkadaşaya ihtiyacım yok.”

Bayan Platt’ın yüzü asıldı. “Ama seçeneklerim olduğunu ve Bayan Bloom’un değişken tavırlarına katlanmak zorunda olmadığımı bana siz söylemişsiniz.”

“Evet, seçenekleriniz olduğundan eminim. Sadece bu seçeneklerden biri ben değilim.”

“Aman Tanrım!” Bayan Platt’ın ince dudakları titremeye başladı. “Ben şimdi ne yaparım? Sarf ettiği o kötü sözlerden sonra Bayan Bloom’a geri dönemem.” Yalvaran gözlerle Venetia’ya baktı.

Venetia kararlılığının çözülmekte olduğunu hissedebiliyordu. Aklının bir köşesinden Gregor’un ona insanların hayatına müdahil olma, değişimi duyabiliyordu.

Venetia iç çekti. “Sanırım bizimle gelebilirsin. Stirling’e vardığımızda sana bir iş bulabilirim.”

Bayan Platt Venetia’nın ellerini tuttu. “Teşekkür ederim! Her şey çok iyi olacak, bekle ve gör!” Bayan Platt pırıl pırıl bir gülümsemeyle eşyasını almak için yukarı koştu.

Venetia merdivenlerden yukarı baktı, işlerin düzelme-

sine dair umutları yavaş yavaş kayboluyordu. Tanrım, ne yapmıştı böyle? Ravenscroft'a yılışarak ve deli bir kadın gibi kıkırdarak sinirlerini bozacak olan Bayan Platt'ın yükü de artık omuzlarındaydı.

“İşte buradasın.”

Venetia döndüğünde Gregor'u arkasında dikilirken buldu. Giriş yolunu hâlâ kapatmakta olan çantalara baktı. “Tanrım, Ravenscroft, bunların hepsi senin olamaz!”

Hanın bahçesinden yeni dönmüş olan Ravenscroft iki çanta daha kaptı. “Ülkeden ayrıldığımı düşünüyordum, bu yüzden doğal olarak normalde alacağımdan daha fazla şey yanıma aldım.” Kalan iki çantayı başıyla işaret etti. “Şunları alabilirsen hepsini hemen arabaya yükletirim.”

Gregor kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ravenscroft iç çekti. “Off, boş ver.” Toprak sahibinin yanından geçerek beklemekte olan arabaya yürüdü. Bay Higganbotham aceleyle içeri girip, “İşte buradasınız Bayan West! Size hoşça kalın diyemeden gitmekten endişe duyuyordum.”

Venetia hafifçe gülümseyerek, “Buna izin vermezdim,” dedi ama aslında hiçbir şey hissetmiyordu. “Hatta Lord MacLean'e Bayan Platt'ın da bizimle seyahat edeceğini söylemek üzereydim.”

Gregor gözlerini kıstı. “Yaa?”

Venetia çenesini havaya kaldırdı. “Evet, Bayan Bloom'la yollarını ayırmaya karar verdiler.”

Toprak sahibi, “Hiç şaşırmadım,” dedi. “Gerçi bana kalırsa Bayan Platt hata yapıyor; zira kendisi gibi bu kadar çok havalara giren bir arkadaşı çekecek çok fazla kadın yoktur.”

Gregor kaşını kaldırdı. “Bu tutumu yüzünden tek başı-

na Bayan Platt'ı suçlayamayız. Kendini olduğundan daha iyi sanması konusunda birileri ona yardım etti.”

Toprak sahibinin bakışları Venetia'yı geçip merdivenlerin yukarısına odaklandı. “Ah! Elizabeth, yavrucuğum!” Uçuşan mavi peleriniyle merdivenlerden aşağı inen kızına doğru koşturdu. “Duyduğuma göre kendini kötü hissediyormuşsun.”

“Jane kadar kötü değilim. Baba bence bugün bizimle seyahat etmemeli. Öksürüp duruyor. Ona yataktan çıkmamasını tembih ettim. Londra'ya ulaştığımızda bir arabacı gönderip onu aldırabiliriz.”

“Evet ama...”

“Jane iyileşene kadar Bayan Treadwell ona bakabilir.”

“Ama hizmetçin burada kalırsa yolda seninle kim ilgilecek?”

“Ah, ben kendim hallederim. Bayan West'in de bir haftadır yardımcısı yok ve gayet iyi idare ediyor gibi görünüyor.”

Toprak sahibi tereddütlü bir sesle cevap vermeden önce Venetia'nın saçını inceledi. “Sanırım haklısın.”

“Ya dediğim gibi olacak ya da arabada Jane için elinde bir kap tutman gerekecek.”

“Kap mı?”

Elizabeth babasına iri iri açılmış saf gözlerle baktı. “Sana sadece öksürmediğini, aynı zamanda midesini de bozduğunu söylemedim mi?”

Toprak sahibinin bu düşünce yüzünden biraz midesi bulanmış gibi görünüyordu. “Hayır, söylemedin. Treadwell'le konuşacağım, kızı burada bırakacağız.”

“Teşekkürler baba.” Yarım çizmelerinden birinin tozu almak için eğildi. “Adamlardan birini odamda kalan son

bavulu da alması için yukarı yollarsan yola çıkmaya hazır olacağız.”

Babası kaşlarını çatı. “Daha da mı var? Bir bavulu daha nasıl yükleyeceğiz bilmiyorum.”

Gregor kısaca, “Yükleyemezsiniz,” dedi. “Chambers şu an bile aşırı yüklenmiş olduğunu söyledi.”

Toprak sahibi, “Harika,” diye mırıldandı.

Elizabeth hafifçe öksürdü. “Affedersiniz Bayan West, Bayan Bloom’un arabasında benim bavulum için yer yoksa onu sizin arabanıza almayı kabul eder misiniz?”

Venetia gözlerini kırptırdı. “Benimkine mi? Ama...”

“Londra’ya ulaştığınızda bize bildirirseniz babam onu alması için birini gönderebilir.”

Babasının yüzü parladı. “Bu harika bir fikir. Acaba Bayan West, sorun olur mu?”

“Hayır. Hiç de olmaz. Gerçi Londra’ya gidişim birkaç haftayı bulur.”

Elizabeth, “Bu hiç sorun değil,” dedi. “Teşekkürler! Size güvenebileceğimi biliyordum.”

Elizabeth’in bunu söyleyişinde garip bir şeyler vardı ama Venetia kızın gerçekte ne demek istediğini kavrayamadı.

Toprak sahibi, “Artık yola çıksak iyi olacak,” dedi. “Elizabeth, Bayan Bloom çoktan arabaya bindi. Seni bekliyoruz.”

Gregor’un sorgulayan bakışları Venetia’nın kilerle buluştu. Venetia başıyla onayladı. “Ben de hazırım.”

Kısa süre içinde Venetia, Ravenscroft ve Bayan Platt, Ravenscroft’un arabasına yerleşmişlerdi. Gregor, Chambers ve Bay Treadwell’in adamı unutulmuş bavulu getirirken atının yanında durdu.

Bu sırada toprak sahibi, kızına, Bayan Bloom'un güzel arabasına kadar eşlik etti.

Kız tekrar öksürdü. "Yol boyunca uyuyacağım... Ah! Eldivenlerimi unutmuşum." İnanılmaz bir atiklikle babasının yanından hızla döndü. Mavi pelerini de etrafında döndü. Hana doğru aceleyle koşarken "Hemen dönerim!" diye bağırdı.

Babası kafasını salladı. "Ne yazık ki kafası dağınık bir kız."

Bayan Bloom, Bayan Platt'a öfkeli bir bakış atarak, "Gençler genelde öyle," dedi. "Umarım Bayan Higganbotham'ı çok uzun süre beklemek zorunda kalmayız; zira ben..."

Toprak sahibi mutlu bir ifadeyle "Ah!" dedi. "İşte geliyor."

Bayan Higganbotham hanın kapısından çamurlu bahçeye doğru hızla çıktı, kahverengi çizmeleri çamurların arasında kendinden emin bir şekilde sekerken eldivenli bir el, yüzünün etrafındaki kapüşonu sıkıca tutuyordu.

Arabanın merdivenlerini tırmanıp içinde uzak bir köşesine doğru kaydı.

Toprak sahibi, arabacının merdiveni kaldırıp kapıyı kapatması için geriye çekildi.

Bayan Bloom pencereden dışarı sarktı. "Bayan West, Bay West, Lord MacLean. Sanırım sizi Londra'da görürüm."

Venetia hiç öyle sanmıyordu ama başıyla onayladı. Londra'ya döner dönmez yapması gereken bir düello olduğunu apaçık bir şekilde unutan Ravenscroft hemen tasdik etti. Gregor ise sadece başını eğerek selam verdi.

Büyük araba gıcırdayarak yola koyuldu. Devasa tekerlek-

ler çamurda derin izler bırakıyordu. Biraz sonra Chambers ve Treadwell'in adamı, unutulmuş bavulu taşıyarak dışarı çıktılar.

Gregor iki adama yardımcı olmak için öne çıktığında, "Aman Tanrım," dedi. "Bu kız bu bavulun içine ne koymuş böyle?"

Chambers, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Ama tuğla olduğu üzerine iddiaya giriyoruz."

"Ya da altın." Diğer adam nefes nefeseydi.

Sonunda bavul arabanın arkasına iple bağlanmıştı, onlar da yola çıktılar. Gregor arkadan atıyla geliyordu; Ravenscroft, Bayan Platt ile konuşmamak için uyuma numarası yapıyordu. Bu esnada Venetia bir köşede arkasına yaslanmıştı. Perişandı ve aşırı yorgundu.

Etrafında girdap gibi dönen akımlardan keyifli bir şekilde habersiz olan Bayan Platt ise konuştu da konuştu. Olayların gidişatından çok mutluydu.

Venetia sadece büyükannesinin evine ince ilişkileri daha da fazla ortaya çıkmadan ulaşmayı ümit ediyordu.

Bölüm 17

Ah benim minik kızlarım! Ne demek istediğinizi söylemeyi öğrenmeniz önemlidir. Kendinize ve sevdiğiniz insanlara verebileceğiniz en iyi hediye budur.

LOCH LOMOND'LU YAŞLI KADIN NORA'NIN, SOĞUK BİR AKŞAMDA ÜÇ KÜÇÜK KIZ TORUNUNA ANLATTIKLARINDAN

Gregor atını tırıs gitmesi için dürttü. At üstünde olmak muhteşemdi, hava soğuk ve nemliydi, ıslak toprağın ağır kokusu burnundaydı ve ağaçlar fısıldıyordu. Venetia'nın binicilik eşyasını yanında getirmemiş olması çok yazıktı; bu onun tüm dürtüleri harekete geçiren, özellikle sevdiği tipte bir gezintiydi.

Venetia'yı önde at sürerken hayal edebiliyordu. Atı zıplarken, dönüp omzunun üstünden Gregor'a bakıp hınzırca gülüyordu.

Dünkü konuşmalarından beri Gregor ilk defa gülümsemişti.

Arkasına dönüp arabaya baktı. Araba ağır ağır hareket

ediyor, Chambers derin tekerlek izlerinden ve çamurlu bölgelerden dikkatle kaçınıyordu. Uzaktan bile Bayan Platt'ın kesintisiz konuşmasının mırıltılarını duyabiliyordu. Venetia ve Ravenscroft, Venetia'nın büyükannesinin evine ulaştıklarında muhtemelen Bayan Platt'ı öldürmeye hazır halde olurlardı.

Arabanın deri perdeleri açıldı. Atını biraz yavaşlatsa Venetia'yı, gelişigüzel toplanmış kahverengi saçlarını, kalın lülelerin boynunun etrafında salınışını ve Bayan Platt kıkırdamaya devam ettikçe yüzündeki acılı ifadeyi görebilirdi.

Venetia eteklerine hüznünlü bir hikâye bulaştırmadan kaldırımda bile yürüyemezdi. Gregor, Venetia'nın acılarını paylaşmalıyım, diye düşündü. Geçmişte -yani geçen haftadan bahsediyordu ama sanki yıllar önceymiş gibiydi- bu saçmalığa sadece gülerlerdi.

Atını arabanın yanında sürüp Venetia'nın bakışlarıyla karşılaşabilirdi, böylece birbirlerinin ne düşündüğünü hemen anarlardı. Ama şimdi, Venetia Gregor'un bakışlarından, Gregor da Venetia'dan kaçınıyordu.

İçindeki gülme isteği Gregor'u terk etmişti. O günleri özlüyor ve bir parçası bunları tekrar yaşayamamaktan korkuyordu. Çok az güldüğü şu son beş güne kadar Venetia'nın gülüşünü duymayı ne kadar çok sevdiğini fark etmemişti. Venetia'nın son derece sevimli, gözlerini parlayan bir griye dönüştüren, dudaklarıysa mest edici şekilde kıvrıran bir kahkahası vardı.

Lanet, lanet, lanet olsun! Ravenscroft'un düşüncesiz hareketinin onları birbirine bu kadar yabancılaştırması adil değildi. Gregor dizginleri daha da sıkıca tuttu ve atını arabadan daha da uzağa sürdü.

Şimdi Venetia'ya kayıtsız kalmadan ve önceleri gizli olan binlerce şeyi duyumsamadan edemiyordu.

Sanki yıllardan beri Venetia'yı koyu renkli bir camın arkasından görmüştü ama gölgeler artık bir kenara çekilmişti ve parlak güneş ışığı onu ilk defa aydınlatıyor gibiydi. Venetia Oglivie, tüm dünyada onun en yakın arkadaşıydı ve şehvet duygularıyla bakmadığı bu kadın çok güzeldi. Onun güzelliği, çoğunluğun o gösterişli ve yüzeysel güzelliği gibi değildi. Onun güzelliği derindi, zengindi ve gerçek bir kadının doğal güzelliği idi.

Bu gerçek, dengesini altüst etmiş ve ona karşı davranışlarının garipleşmesine sebep olmuştu. Kabul edemeyecek kadar inatçı da olsa, Gregor'la evlenmesi başkasıyla evlenmesinden çok daha iyi olurdu. Gregor onu iyi tanıyor, takdir ediyor ve önemsiyordu. Zengindi ve ona iyi bakabilirdi. Lancashire'daki gayrimenkulüne, Venetia'nın almayı isteyeceğini bildiği atlar için kolayca yeni ahırlar ekleyebilirdi.

Onunla evleneceğini söylediğinde Venetia'nın yüzündeki öfkeden deliye dönmüş ifadeyi hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Başka şansı olmasa da bu teklifi hak ediyordu. Bu bir kadının isteyeceği bir şeydi.

Gregor iç çekti. Büyükannesinin huzurlu ve sessiz evinde belki de yeniden başlayabilir, ona kendisiyle evlenmesinin avantajlarını anlatabilirdi. Venetia işlerin ne kadar korkunç olduğunu kabul etmeye hazır değildi ama hazır olduğunda teklifini yeniden düşüneceğinden emindi. Yeniden düşünmek zorundaydı.

Bu fikir onu neşelendirdi ve daha yüksek bir moralle vi-
raji döndü. "Hooo!"

Büyük bir fayton yolun kenarında çamura çok derin bat-

mıştı, sürücüsü ve arabacısı da faytonun yanında duruyorlardı. Zeytuni bir palto giymiş olan orta yaşlı sürücü, kaliteli ayakkabısıyla faytonun tekerine tekme attı.

Gregor güldü.

Adam etrafına baktı ve Gregor'u görünce biraz utandı. "Buna şahit olduğunuz için özür dilerim," dedi adam elini uzatmak için öne çıkararak. "Ben Sör Henry Loundan."

Adamın tokalaşması sıkı ve sertti, gri gözleriye berrak ve samimiydi. Şakaklarında grinin hafif bir dokunuşu vardı ve gözlerinin kenarları sanki çok gülmüş gibi kırışmıştı.

Gregor gülümsedi. "Tünaydın. Ben Gregor MacLean. Umarım atımdan inmediğim için gücenmezsiniz; toprak güvenilmez görünüyor."

Sir Henry çamurlu ayakkabılarını göstererek pişmanlıkla başını salladı. "Arabamı değil, kendi atımı getirmeliydim. Ama her şekilde sizi gördüğüme memnun oldum. Son bir saattir buradayız ve buradan tek bir kişi bile geçmedi. Artık Eddington'a giden dört millik yolu yürümek zorunda kalacağımızı düşünmeye başlamıştım."

Gregor çamurlu yola hoşnutsuzlukla baktı. "Yol lanet bir şekilde yumuşak değil mi?"

Adam başıyla onayladı. "Yolun diğer tarafında daha sert bir şerit var. Batmadan önce bundan keşke haberimiz olsaydı."

"Arabanın iki tekerleği için yeteri kadar geniş midir acaba?" Gregor arkasından arabanın yaklaştığını duydu ve köşede yavaş yavaş belirirken atını yolun ortasına sürdü. Chambers bir bakışta durumu anlayıp arabayı durdurdu.

Kapı açıldı ve Ravenscroft çamura ve pisliğe aldırmadan arabadan hızla indi.

“Bay West!” Bayan Platt başını pencereden dışarı çıkarmıştı. “Lütfen dikkatli olun! Orada durursanız yemin ederim ki ayaklarınız ıslanacak. Çamura mı saplandık? Umarım inip yürümek zorunda kalmayız çünkü yanımda yürüyüş çizmelerim yok ve eğer yürümemiz gerekirse eteklerim mahvolur. Bay West, bu havada yürümenin berbat bir şey olduğunu düşünmüyor musunuz?” Tekrar yerine oturdu ama sesi hâlâ geliyordu; yorumlarını büyük ihtimalle şimdi de Venetia’ya aktarıyordu.

Ravenscroft, Gregor’a doğru yürüdü. Gözlerinde pek de tekin olmayan bir ifade vardı. “MacLean! Yer değiştirmeliyiz. Sen sıcak ve rahat arabaya bin, ben de senin yerine geçeyim. Burası lanet bir şekilde soğuk olmalı ve...”

“Hayır.” Gregor, Sör Henry’ye döndü. “Bu çamurdan geçmemize yardımcı olursanız sizi Eddington’a kadar götürebiliriz. Orada bir at kiralayıp yolculuğunuza devam edebilirsiniz.”

“Bu harika olur.” Sör Henry, Gregor’a kederle baktı. “Çok acelem var ve böyle durumlarda mutlaka bir aksilik çıkar, öyle değil mi?”

Gregor, “Her zaman,” diyerek onu destekledi.

“Efendim?” Chambers arabadaki oturma yerinden seslendi. “Hanımlar arabadan inseler mi? Yolda kayacak olursak devrilebiliriz.”

“Haklısın. Ben onlara yardım ederim.” Gregor arabaya gidip kapıyı açtı.

Işık içeri süzüldüğünde Venetia’nın gözleri gümüşe çaldı. Gregor elini uzattı. “Biz arabayı yolun bu kısmından geçirirken bir süreliğine inmeniz gerekecek.”

Venetia önce tereddüt etti, sonra başıyla onayladı ve Gre-

gor'un elini tuttu. Ellerinin hafif baskısı Gregor'un vücuduna bir ısı dalgası yolladı. Kapının eşiğine doğru adım atarken Venetia'nın elini daha sıkıca tuttu ve bir an için Venetia'nın bakışlarıyla Gregor'unkiler buluştu.

Gregor düşünmeksizin elini Venetia'nın beline sarıp onu kaldırdı. Onu tamamen kendine yaslamış, vücudunun her santimini kendi vücuduyla şekillendirmişti.

Venetia'nın yanakları pembeleşti, gözleri büyüdü. "Gregor!" diye soludu ve etrafına utanarak baktı.

Venetia'nın huzursuzluğu Gregor'un şehvetini dindirdi ve onu yere bırakıp isteksizce bir adım geri çekildi.

Sahte bir sessizlik etraftakileri sarmalamıştı. Ravenscroft kaşlarını çatmıştı, Chambers ve Sör Henry'nin seyisi tuhaf bir şekilde kendi işleriyle meşguldüler, Sör Henry başka bir yöne bakıyordu ama yüzünde halden anlayan bir ifade vardı.

Gregor Venetia'ya hafifçe reverans yaptı. "Ayakların çamura girsin istemedim. Ah, bak burası daha temiz."

Venetia yere baktı. Gregor onun bakışlarını takip etti. Venetia suyun ortasında dikiliyordu. Gregor onu çamur dermasının tam ortasına bırakıvermişti.

Venetia eteklerini kaldırdı ve yana doğru ilerledi, yürürken botlarından vıcık vıcık sesler geliyordu. "Çabaların için teşekkürler MacLean."

"Hu-huu, Lord MacLean!" Bayan Platt arabanın kapısında durmuş, onun kollarına atlamayı bekliyordu. "arabadan inmeye hazırım!"

Venetia istemsizce boğazından çıkan kahkahayı öksürükle gizlemeye çalıştı.

Gregor konuşmaya başlamadan önce omzunun üstünden ona sert bir bakış fırlattı. "Bay West, Bayan Platt'ın arabadan inmesine yardımcı olur musunuz?"

“Ben mi?” Ama...”

Gregor ona dik dik baktı.

Genç adam yutkundu. “Ah, elbette.” Çamur birikintilerinin arasından geçerek arabaya yaklaştı, sonra arabanın o kadar uzağında durdu ki Bayan Platt’a ancak parmak uçlarıyla uzanabildi.

Bayan Platt gözlerini kırıştırdı. “Oraya basamam ki. Her taraf çamur.”

Ravenscroft elini indirdi. “Pekâlâ.” Gregor’a döndü. “Bayan Platt arabanın içinde kalıp devrilmeyi tercih ediyormuş.”

“Ben öyle bir şey söylemedim!” diye öfledi genç kadın.

Ravenscroft biraz önceki mesafeden yine elini uzattı.

Bayan Platt en sonunda, Venetia’yla birlikte yolun kenarında, ayakları çamur içinde duruyordu.

Gregor Chambers, Ravenscroft ve Sör Henry’ye döndü. “Eğer arabayı bu taraftan yavaşça itersek kaymadan yola girmesini sağlayabiliriz.”

“Bu işe yarayabilir,” dedi Sör Henry. “Arabam kaymaya başlayınca ahmak gibi atları durdurdum, bu yüzden de iyice çamura battık. Ondan sonra da yapılacak bir şey kalmamıştı zaten.”

Gregor başıyla onayladı. “O halde planımız belli oldu.”

“Affedersiniz,” dedi Venetia yolun kenarından. “Yerinizde olsam öyle yapmazdım.”

Ravenscroft gülümsedi. “Sevgili Venetia, eminim arabayı yolun bu kısmından nasıl çıkaracağımızı çok iyi biliyoruz...”

“Nasıl yapardın?” dedi Gregor Ravenscroft’un irkilmiş bakışlarına aldırmadan.

“Eğer yavaş giderseniz arabanın tekerlekleri daha da çok batacaktır. Bence hızlı gitmelisiniz.”

Sör Henry etkilenmiş görünüyordu. “Hanımefendi haklı. Hızlı gidersek çamurdan kurtulabiliriz.”

Gregor düşünceli bir şekilde başını salladı. “Venetia’nın önerisini dinleyeceğiz. Chambers, şu yol boyunca hızlıca süreceksin. Sör Henry, sizin adamınız önden gidip liderlik edebilir mi? Ravenscroft, sen, Sör Henry ve ben araba kayıp yoldan çıkasın diye şu alçak taraftan iteceğiz.”

Gregor, Ravenscroft ve Sör Henry pozisyon alır almaz Chambers atları harekete geçirdi.

Araba gürültüyle ileri atıldı. Sör Henry’nin seyisi en öndeki atı dizginlerinden tutuyor ve onu ileri gitmesi için zorluyordu. Viraja girdiklerinde yolun yokuş olduğunu gördüler.

Gregor omzunu arabanın arka paneline bastırıp iterken, “Şimdi,” dedi.

Ravenscroft ve Sör Henry de ittiler. Araba kolayca hareket etti. Sonra bir an durdu ve biraz yan yattı.

Gregor, “Daha sert itin!” diye emir verdi. Arabanın çamura batmasını engellemek için çabalarken dişlerini sıkıyordu.

İyi ki Venetia arabayı hızlı itmeleri konusunda onları uyarmıştı. Atların yardımıyla araba ilerledi. Birkaç dakika içinde çamurdan çıkıp sert zemine ulaşılar ve Chambers arabayı durdurdu.

Gregor, Venetia’nın yüzündeki rahatlamış ifadeyi yakaladı. Düşünmeden Venetia’ya göz kırptı.

Venetia da anında Gregor’a göz kırptı.

Gregor gülümsedi ve aniden genel olarak hayata ilişkin kendini daha iyi hissetti.

Sör Henry arabanın arkasına yaslanarak rahat bir nefes aldı. “Bu cidden iyiydi.” Gülümsedi. “Ben aynı çamurlu yeri geçmeye çalışırken keşke siz de burada olsaydınız...”

Onun bu sözlerine cevap verir gibi araba sarsıldı.

Gregor, “Chambers!” diye bağırdı.

Seyis dönüp arabanın üstünden Gregor’a baktı. “Buyurun efendim?”

“Hareket mi ediyorsunuz?”

“Hayır efendim. Duruyoruz...” Araba yeniden sallandı ve bu sefer derinden gelen bir çığlık da duyuldu.

Sör Henry, “Tanrım!” diyerek sarsılan arabadan uzaklaştı. “Bu da neyin nesi?”

Venetia, “Aahh, hayır!” diye bağırdı ve arabaya koşarak arkasındaki ipleri tutup çıldırmış halde çözmeye başladı.

Ravenscroft kaşlarını çatı. “Venetia, sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Gregor en üstteki ipi tutup hızla çözdü. Çarpma sesiyle bavullar öbek öbek yere yuvarlandı. Venetia’nın Londra’ya götürmeyi kabul ettiği bavul yan yattı ve düşüp açıldı. Bayan Higganbotham’ın büyük bir titizlikle bavula yerleştirdiği bir yığın ipek, elbise, ezilmiş terlik ve iç eteği büyük bir su birikintisine saçıldı.

“Elizabeth!” Venetia ve Sir Henry aynı anda bağırdılar.

Sonra iri iri açılmış gözlerle birbirlerine baktılar.

“Her... Her... Her tarafım çamur oldu!” Bayan Higganbotham feryat ediyordu. Çamur altın buklelerinden damlıyordu ve genç kızın elbisesini baştan ayağa ıslatmıştı. Büyük çamur parçaları beyaz tenine yapışmış, çenesine bulaşmıştı.

Sör Henry Loundan herkesi şaşırtarak çamurun içinde

dizlerinin üzerine çöküp Bayan Higganbotham'ı kollarına aldı ve onu nefes nefese öptü.

Akşama doğru, toprak sahibi, kendi deyişiyile kızının 'hayatını mahvetme' konusundaki kararlılığının ne kadar güçlü olduğunu fark etmişti. Gün boyunca yavaş gitmesinden hayıflanarak Bayan Bloom'un ağır arabasını takip etmişti. Bu hızla başka bir handa bir gece daha geçirmeleri gerekecekti ki bu da toprak sahibini çok geriyordu. Temiz çarşafı, kalın yatakları ve York'ta doğup büyümüş olan bir aşçının hizmetleriyle şehirdeki kendi evinde kalmayı hayal ediyordu. Kısa zaman içinde Elizabeth'i yanlış tutkusundan koparmış olacak, o zaman da hayat normale dönecekti.

Tüm huysuzluğuna rağmen Bayan Bloom cömert bir kalbi olduğunu herkese göstermişti. Verdikleri tek molada Elizabeth arabanın köşesinde, kapüşonu kafasında ve başı ağrıyormuş gibi eli altında oturmuştu. Kızının rol yaptığını düşünen babaya karşın Bayan Bloom, Elizabeth'in hem 'nişanlısından' ayrıldığı hem de arabanın devrilmesi sonucu handa mahsur kaldıkları için aşırı heyecandan rahatsızlandığını düşünüyordu. Elizabeth sonunda uykuya dalmıştı; başı önüne düşmüş, kapüşonuysa yüzünü gölgelemiş ve böylece istenmeyen ışığı engellemişti. Bayan Bloom epey korumacı bir tavır takınmış ve kimsenin onu uyandırmasına izin vermemişti.

Tahta bir tabela ileride bir han olduğunu gösteriyordu. Toprak sahibi, Bayan Bloom bir an önce durmak istediğini belirtmek için tıknaz elini pencereden çıkarıp mendil sallayınca içini çekti.

Tanrım, kadında İngiltere'nin en küçük mesanesi ol-

malıydı. Kendi kendine homurdanarak onaylarcasına elini salladı ve işlerinin uzun sürmeyeceğini ümit etti. Araba ustalıklı hanın bahçesine girdi, toprak sahibi de Bayan Bloom'un işi ve çay servisi bitene kadar dışarıda kalmaya karar verdi.

Seyisi kapıyı açarken toprak sahibi Bayan Bloom'a ne yapmak istediğini söyledi.

Bayan Bloom neşeyle, "Pekâlâ," dedi. "Gerçi çayı kaçırmanız sindirim sisteminize iyi gelmeyecektir."

"İyi olacağımdan eminim. Elizabeth size iyi bir yol arkadaşı oldu mu?"

"Ah, hayır! Çocuk uyumaktan başka bir şey yapmadı. Bir fare kadar da sessiz uyuyor. Nefes aldığını görmesem yaşayıp yaşamadığını bilemezdim. Umarım uyandıktan sonra kendini daha iyi hisseder." Böylece Bayan Bloom hana girdi ve orada hancıyla karısı tarafından sıcak bir şekilde karşılandı.

Toprak sahibi arabanın penceresine yaslanıp oradan gizlice kızına baktı. Tamamen Bayan Bloom'un anlattığı gibiydi, baştan ayağa mavi peleriniyle kaplanmıştı, derin uykudaydı ve derin nefes alışlarından başka hiçbir ses duyulmuyordu. Zavallı çocuk! Ona biraz sert davranmıştı ama bu onun iyiliği içindi.

Yaklaşan atların sesi onu geldikleri yöne doğru çevirmenden önce atını arabanın önüne sürerek tekerlekleri ve teçhizatı kontrol etmişti.

Üç adam, bahçeye toprak sahibinin gıpta edeceği türde atlarla geldiler. İlk iki adam çok iriydi, siyah saçlı ve siyah giysiliydi. Diğer adam ise sarışındı ve daha inceydi, kıyafetleri afiliydi, ceketini ve botlarına bakılırsa kesinlikle Londra'dandı.

Hanın kapısını açtılar ve siyah saçlı adamlardan biri şapkasını çıkararak eğildi. Soluk güneş ışığı üzerinde parladı ve saçındaki beyazları ve yüzünün hatlarını ortaya çıkardı.

Toprak sahibi gözlerini kırıştırdı. Bu yüzü, bu belirgin burnu ve çeneyi tanıyordu.

Toprak sahibi ilerledi. “Tünaydın baylar! Araya girmek istemem ama tesadüfen Gregor MacLean ile akraba olabilir misiniz?”

Atının yanında duran adam başıyla onaylamadan önce hızlıca yanındakilere baktı. “Evet, öyleyiz.” İskoç aksanıyla konuşuyordu sesi kalındı. “Gregor erkek kardeşimiz. Ben Hugh MacLean. Bunlar da diğer kardeşlerim, Alexander ve...” Hugh sarışın adamı işaret ederek, “Dougal,” dedi.

“Aslında, Dougal MacLean’i iş münasebetiyle tanıyorum. Ben toprak sahibi Higganbotham. Ben ve kızım için yaptığı iyilikler adına ona teşekkür etmek için Lord Gregor MacLean’in adresini öğrenmek istiyordum.”

Dougal atından inip ön tarafa geldi, yeşil gözleri parlaktı. “Erkek kardeşimin size yardım ettiğini mi söylediniz?”

“Hepimize yardım etti. Hanın birinde kar yüzünden mahsur kalmıştık. Bize arabaların tamirinde yardımcı oldu, o ve adamı yaralı atları iyileştirdi ve bavullarımızın sıkıca bağlanmasını sağladı. Yani bize epey yardımcı oldu.”

Hugh bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi alnını ovaladı. “Yardımcı mı? Bu kişinin erkek kardeşim olduğundan emin misiniz? Yüzünde bir yara izi var...”

Toprak sahibi eliyle işaret ederek yanağının sol tarafını gösterdi.

“Hımm.” Hugh başını şaşkınlıkla salladı. “O olduğuna inanamıyorum.”

Adam kafası karışmış bir halde, “Neden olmasın ki?” diye sordu.

“Gregor’un insanlara yardım etmek gibi bir özelliği pek yoktur.”

Dougal öne doğru seğırtti. “Gregor herhangi bir şekilde yaralanmış gibi görünüyor muydu? Mesela başından yara almış olabilir mi?”

“Hayır.”

“Hımm. Ancak öyle bir şey bu değişikliğe sebep olabilir-di ama belki de Bayan Oglivie’nin etkisidir.”

“Oglivie mi? O da kim?”

Dougal’ın kaşı kalktı. “Bu boylarda bir kadın!” Elini omuz hizasında kaldırdı. “Kahverengi saçlar? Gri gözler? Hafif balıketli? Ravenscroft adlı bir adamla beraber Gregor’la olmalıydı.”

“Ah, evet! Siz Lord MacLean’in vasilerinden bahsediyorsunuz, Bay ve Bayan West.”

Bir sessizlik oldu.

Alexander kaşlarını öyle sert çattı ki toprak sahibi geri adım attı. Alexander “Affedersiniz,” diye homurdandı. “Ama siz West mi dediniz?”

Toprak sahibi başıyla onayladı.

Adamlar toprak sahibinin huzurunu kaçırarak şekilde tekrar birbirlerine baktılar. “Şaşırılmış görünüyorsunuz ve anlamıyorum. Bu Ravenscroft da kim? Ve Bayan Oglivie kim? Öyle birini hiç duymadım ama siz tıpkı Bayan West’e benzeyen birini tarif ediyorsunuz...”

“Ah, bayım!” Dougal adamın elini sıkmak için öne geldi. “Küçük ve önemsiz bir aile meselesi. Erkek kardeşimizin nereye gittiğini bilmiyorsunuzdur sanırım?”

“Bay West, Bayan West’in Stirling’deki büyükannesini ziyarete gideceklerini söylemişti.”

Alexander son derece mutsuz biçimde, “Yeri biliyoruz,” dedi.

“İyi.” Toprak sahibi duraksadı, kalın kaşları çatılmıştı. “Çok garip. Daha önce nasıl fark etmedim bilmiyorum ama Bay West bu büyükanneden sanki onunla akraba değilmiş gibi bahsetmişti.”

Dougal atına binmek için arkasına dönerken omuz silkti. Erkek kardeşi Hugh da aynı şeyi yaptı. “Bay West’i çok iyi tanırım, biraz aptaldır.”

Alexander devasa atını yola doğru çevirirken, “Yardımlarınız için teşekkürler,” dedi. Erkek kardeşleri de aynısını yaptılar.

Dougal omzunun üzerinden seslendi. “İyi akşamlar!”

“Bekleyin!” Toprak sahibi ileri atıldı ama adamlar çoktan gitmişti ve atlarının toynak sesi acele ettiklerini gösteriyordu.

Neler oluyordu? MacLean’in erkek kardeşleri neden onu arıyorlardı? Ve neden vasilerini öğrendiklerinde şaşırılmışlardı? Eğer onun kardeşleri iseler vasilerini bilmezler miydi?

Toprak sahibi, Bayan Bloom keşke burada olsaydı, diyerek hana baktı. Kızı Elizabeth gibi Bayan Bloom da Bayan West’le epey bir sohbet etmişti... Ah! Kızı gizemli Bayan West hakkında bir şeyler biliyor olabilirdi. Aynı odayı paylaşmışlardı ve kadınlar birbirlerine özel hayatlarını anlatma eğiliminde olurlardı.

Hızla arabaya gidip kapıyı açtı. Kızı hâlâ derin derin uyuyordu, nefes alıp veriş sessiz...

Toprak sahibinin kendi nefesi boğazında düğümlendi.

Elizabeth küçüklüğünden beri horlardı. Dik otururken bile aldığı nefes için savaşıyormuş gibi horlar ve tıkanırdı.

Elizabeth'in pelerinine uzandı. Onu iyi tanımasa...

Bayan Bloom tam da çay bardağını ilk yudumunu bekleyen dudaklarına kaldırmak üzereyken, handa ateşin başında oturduğu yerden bir feryat duydu. Çayını özlemle masaya bırakarak kürk mantosunu aldı ve bahçeye doğru koşturdu.

Arabanın yanında, elleri hiddetle birbirine kenetlenmiş ve yüzü öfkeden morarmış bir vaziyette duran kişi toprak sahibiydi.

Ve onun önünde dikilen kişi, bilindik mavi pelerine sarınmış olan Bayan Elizabeth Higganbotham değil onun kahverengi saçlı hizmetçisiydi.

"Sen... Sen... Sen..." Toprak sahibi doğru kelimeleri bulamıyor gibiydi.

Bayan Bloom hemen yanlarına gitti. Utanmaz kıza, "Gerçekten!" dedi. "Nasıl yapabildin bunu? Bayan Higganbotham nerede! Bize hemen söyleyeceksin!"

Aşırı korkmuş da olsa Jane hanımına samimiyetle bağlıydı ve onu sevgili Henry'sinden ayırmaya çalıştığı için babasının zalim ve canavar olduğu konusunda Bayan Higganbotham'a yürekten katılıyordu.

Jane herhangi bir kişinin sevimli ve muhteşem Bayan Higganbotham'ı ağlatmasının gerçekten de suç olduğunu düşünüyordu.

Kimse Bayan Higganbotham kadar sevimli bir şekilde ağlayamazdı. Bayan Higganbotham ağladığı zaman cildi leke leke olmazdı, gözleri berraklaşır, burnuysa başka hanımlar ağladığındaki gibi pembe bir renge bürünmezdi.

Jane acınası bir şekilde tamamen hanımının büyüsü al-

tındaydı, özellikle de Elizabeth gözünde yaşlarla babasının Londra'da onunla ilgilenecek daha yaşlı ve ciddi bir hizmetçi tutmayı düşündüğünü söylediğinde... Jane'in sevgili hanımıyla günleri sayılıydı.

Kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı için Jane arabada Elizabeth'in yerini almayı kabul etmişti. Yaşadığı yere gönderilmeden önce güzel hanımına sevgisini kanıtlamasının tek yolu buydu ve toprak sahibinin kıpkırmızı bir suratla savuracağı tehditlere ve sert azarlamalarına hazırlıklıydı.

Ama Bayan Bloom aniden, "Bununla hiçbir yere varamayız," cümlesiyle toprak sahibinin uzun azarını yarıda kesti.

Nutku tutulan adam öfkeden kudurur bir halde öylece kalakaldı.

"Bay Higginbotham, izninizle Bayan Jane ile konuşmak istiyorum," -titremekte olan hizmetçiye çelik gibi bakışlar atarak- "ama yalnız," dedi. Uzandı ve Jane'i kulağından tutup hana soktu.

Sonrasında neler olduğunu toprak sahibi bilmiyordu. Hanın bahçesinden duyduğu tek şey ağlayan bir kızın karmaşık konuşmalarıydı.

Bayan Bloom sonunda, hancı ve karısı onu yeni farkına vardıkları bir saygıyla izlerken, doğruca toprak sahibinin yanına geldi. "Bay Higginbotham, lütfen arabacıya bizi Stirling'e götürmesini söyleyin."

"Elbette ama..."

"Stirling'e gidelim ve ben de yolda size aptal kızınızın ne yaptığını anlatayım. Ama acele edin; çünkü kaybedecek vaktimiz yok!" Gözlerinde cesur bir parıltıyla Bayan Bloom, "Hem kızınızı hem de Bayan Platt'ı kurtaracağız," dedi. "Zira onun da yalancı insanların eline düştüğü inancındayım."

Bölüm 18

İyi yaşamak, alınacak en iyi intikamdır. Size zarar vermek isteyenler bundan daha acı bir lokma yiyemezler.

**LOCH LOMOND'LU YAŞLI KADIN NORA'NIN,
SOĞUK BİR AKŞAMDA ÜÇ KÜÇÜK KIZ TORUNUNA
ANLATTIKLARINDAN**

Bayan Oglivie ölecekti. Ama cismani anlamda değil, duygusal anlamda - ki bu bedenin ölümünden çok daha kötü bir şeydi.

Onu burada, yatağında, en güzel pembe ipek elbisesi içinde, gözleri tavana boş boş bakarken ve duygusuz bir ifa-deyle bulacaklardı.

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. İfadesi duygudan yoksun olmayabilirdi de... Belki yüzünde anlatılmaz bir ısırap olurdu. Evet! Görecekları şey buydu. Bitmek tükenmek bilmeyen bir ısırap...

Viola gözlerini kapattığında bu durumu kafasında neredeyse canlandırabiliyordu -ağlayan hizmetçiler, doktorun yüzündeki çarpık ifade, kayınvalidesinin gözlerindeki ne-

damet. Bu sonuncusu Viola'yı gülümsetti çünkü vefatının sebebi bu zengin dul kadın olacaktı. Viola bundan emindi.

Stirling'e, çok kötü bir şekilde sıtmaya yakalanan kayınvalidesine yardım etmeye gelmişti. Dul kadın, Viola'nın melek olduğunu söylemişti ama bu iltifatının sadece ona ihtiyacı olduğu sürece geçerli olacağını biliyordu.

Gerçekten de, dul kadın ayaklanır ayaklanmaz pek de üstü kapalı olmayan eleştirilere başlamıştı. Ne yazık ki aynı zamanda kar başlamıştı ve Viola yerinden kıpırdamıyordu. "Geoffrey'ne yetecek kadar iyi değilsin," fikrine kapılmış olan bir kadınla aynı eve tıklıp kalmıştı.

Viola artan bir kırgınlıkla eski rutubetli evin bahçesinde karın birikmesini izledi. Evinin konforunu ve şıklığını, sevgili Geoffrey'sinin varlığını ve güzel kızı Venetia'yı özlemişti.

Aslında Viola'nın dul kadınla yaptığı son tartışmanın konusu Venetia'ydı. Yaşlı yarasa birçok kez Venetia'nın evlenmediği için 'harcanıp gittiğini' söylemiş ve bunun kızın suçu olduğunu ima etmişti.

Başka hiçbir şey gerçeklikten bu kadar uzak olamazdı. Viola haksız eleştirileri, Venetia'yı bir şekilde yanlış yetiştirdiği ya da -daha da kötüsü- saygıdeğer biriyle evlendirmek yerine onu evle ilgilenmesi için bencilce kendine sakladığı ile ilgili imaları düşündükçe şimdi bile öfkeden kuduruyordu.

Viola ellerinin dul kadının cılız boğazında olduğunu hayal ederek çarşafları sıktı. Yaşlı yarasa, Viola'nın, Venetia belki en azından birine ilgi gösterir umuduyla nelere katlandığını, kızının ilgisini çekmek adına Oglivie Evi'ne davet ettiği evliliğe uygun bekâr erkeklerle ilgili sayısız çabasını,

evinde verdiği sayısız daveti ve Venetia'ya eşlik ettiği yine sayısız daveti bilseydi böyle konuşmazdı.

Ve bu çabaların hepsi boşunaydı...

Uyumsuz olan Venetia değildi. Nankör değildi ya da davetlere katılmayı da reddetmiyordu ama ne bu davetlere ne de tanıştığı adamlara ilişkin heyecan duyuyordu. Venetia bunlara karşı düpedüz kayıtsızdı.

Kızının neden memnun edilmesi bu kadar zor bir insan olduğuna dair Viola'nın bir fikri vardı. Bu fikrin adı Gregor MacLean'di ve bu adam en başından beri lanet bir yüküdü. Gregor MacLean ortalıktayken Venetia'nın sıradan bir erkeğe ilgi göstermesini beklemek zordu. Bazen Viola bile kendini Gregor'a bakarken yakalıyordu. Bu durum gülünçtü ama adam karşı konulmaz bir şekilde yakışıklıydı.

Bu yüzden Venetia artık evlilik yaşını geçmişti ve Viola ölmeden önce en azından bir torununu dizinde oynatmayı hayatın kendisinden daha çok arzu ediyordu.

Bu yüzden de kayınvalidesinden gelen suçlamalar özellikle canını acıtıyordu ve yanında amonyak tuzuyla yatakta yatıyor olmasının doğrudan sorumlusuydu.

Başını yastıktan kaldırıp raftaki saate baktı. Saat dördü beş geçiyordu. Üç saati aşkın bir süredir odasındaydı ve neden çaya inmediğini sormak için kimse hâlâ odasına gelmemişti. Viola kendini yastığına bıraktı, karnı rahatsızlık verecek şekilde guruldadı. Elbette dul kadın onun iyi olup olmadığını öğrenmek için eninde sonunda birini yollayacaktı. Tabii eğer Viola'yı aç bırakmak ve böylece öldürmek kötü kadının planları arasında değilse...

Odasının kapısı hafifçe tıklatıldı.

Sonunda! Viola yatak örtüsünü düzeltti, sonra başını tekrar yastığa koyup ellerini göğsünde kavuşturdu.

Kapı bu sefer daha yüksek bir sesle tekrar vuruldu.

Viola nefesini tutarak bekledi. Gözleri kapalıydı ancak kapıyı görebilmek adına azıcık araladı.

Tokmak çevrildi ve kapı açıldı. Viola gözkapaklarındaki hafif aralıktan parmak uçlarında yürüyen dulun hizmetçisi Liza'yı gördü.

Viola gözlerini sımsıkı kapayıp bekledi.

Liza tereddütlü adımlarla ilerledi.

Viola, Liza'nın beyaz dantel kepinin altına sıkıştırılmış uzun sarı saçlarıyla (Tanrı'ya şükür ki saçları içindeki beyazları saklayacak kadar açık renkteydi) nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştı. Uzun, pembe ve ipek elbisesi yere zarif bir eğimle düşüyordu. Yüzü sakın, zarif ama gururluydu... Ah, evet! Bu görülmeye değer bir manzaraydı.

Viola'nın kalbinde umut yeşerdi. Belki de dul kadın düşüncesizce ettiği sözlerden pişmanlık duyuyordu. Viola çaya inmeyince epey telaşlanmış ve sonunda gelinine daha saygılı davranması gerektiğini anlamış olmalıydı. Hizmetçisini de yabani davranışlarından dolayı pişmanlık duyduğu için gönderse gerek, diye düşündü.

Viola'nın kıpırdamadan yattığını görünce hizmetçi endişelenecek, belki de korkacaktı. Nefesini tutup odadan koşarak çıkacak ve yardım için bağıracaktı. Diğerleri gelecek ve dul kadın Viola'nın olası ölümünden haberdar edilecekti. Yaşlı cadı o kadar üzülecekti ki gözyaşlarına boğulacak ve beklenmedik duygu gösterisiyle hizmetçileri korkutacaktı. Sonra herkes dul kadının Viola'ya ne kadar hatalı davrandığını fark edecekti.

Hizmetçinin ayak sesleri duyulmuyordu çünkü yatağın yanında kalın bir kilim vardı. Hizmetçi yaklaşıyor olmalıy-

di. Viola yüzünün ifadesiz, vücudunun rahatlamış ve nefes alıp verişinin derin ve yavaş olması için kendini zorladı.

“Bayan Oglivie?” Ses şimdi hemen yatağın yanından geliyordu.

Viola gözlerinin titremesine izin verdi ama onları açmadı.

“Bayan Oglivie?” Liza elini tereddütle Viola’nın üstündeki örtünün en üst kısmına koydu. “Hanımım sizi çağırmam için beni yolladı.”

Viola gözlerini yeniden titretti ama hareket etmedi.

“Sinir krizi geçirmiyorsunuz, değil mi?”

Viola neredeyse tıkandı. Hizmetçi nasıl olur da böyle bir şey söylemeye cüret ederdi?

“Eğer geçiriyorsanız sinirlerinizi yatıştırmak için size biraz acıkök getirebilirim.”

Viola cevap vermek için tenezzül etmedi. Gerçekten de! Kadının böyle bir şey söylemesi ne kadar zalimceydi! Bunu söylemesini kayınvalidesinin isteyip istemediğini merak etti.

“Bozuk sinirleriniz yüzünden kendinizi biraz huzursuz hissediyor olabileceğinizi söyledi. Eğer öyleyse yüzünüze su dökcekmişim. Böyle bir şeyi yapmak istemem ama bu sizi yataktan kaldıracaksa...”

Direnmesine rağmen Viola gözlerini tamamen açtı. “O kadın üzerime su dökmeni mi söyledi?”

“Evet. Aslında benden doğruca üzerinize su dökmemi ve kalkmanızı söylememi istedi ama ben bunun doğru olduğunu düşünmüyorum.”

Viola’nın sinirleri boşaldı. Dik oturup öfkeyle kadına baktı. “Lütfen kayınvalideme çay havamda olmadığımı söyle!”

Liza, Viola'nın buz gibi sesinden pek de etkilenmeyerek, "Bence de değilsiniz," dedi. "Ama gelmeniz gerek. Misafir var ve hanımım bu durumdan pek de memnun değil çünkü çay için sadece dört tane çörek yaptırmıştı."

Viola'nın bakışları pencereye yöneldi. Kar sonunda erimişti ama yollar çamur deryası gibiydi. "Böyle bir günde kim gelir ki?"

"Misafirlerden biri kızınız. Yanındakilerden bazıları bana ayaktakımı gibi göründü; gerçi içlerinden biri şeytanın kendisi kadar yakışıklı!" Liza zevkle titredi. "Yüzünde şeytanın izi bile var!"

"Aman Tanrım!" Viola yataktan öyle bir fırladı ki Liza geriye sıçramak zorunda kaldı. "Mavi sabahlığımı getir! Oylanma, seni aptal kadın! Acele etmeliyiz!"

Viola çok kısa bir sürede giyinmişti. Merdivenleri koşarak inerken diğerleriyle beraber kayınvalidesinin titreyen sesini duydu. Venetia'yı buraya getiren ne olabilirdi? Yanındakiler de kimdi?

Oturma odasına girdiğinde bakışları kızını hemen buldu. En zor şartlar altında bile her zaman şık olan Venetia'nın üstü başı buruş buruştu ve yorgun görünüyordu. Tüm grup keyifsizdi, üstleri başları çamurlu, kirlenmiş ve kırış kırıştı.

"Anneciğim!" Venetia öne atılıp kollarını annesine doladı.

Venetia her zaman şefkatli bir çocuktuk ama bu defa Viola'ya sarılışında bir umutsuzluk vardı.

Viola, Venetia'nın omzu üzerinden Gregor'un bakışlarıyla karşılaştı. Gregor, Viola'ya onun kendisine baktığı şekilde baktı ama Viola bir şeylerin değişmiş olduğunu düşündü.

Önemli bir şeylerin...

Viola'nın kalbinde umut yeşerdi. Venetia'nın omzunu okşadı. "Sakin ol tatlım. Bana her şeyi anlatmalısın."

"Anlatacağım. Uzun bir hikâye. Bu arada sana yol arkadaşlarımı tanıştırmama izin ver. Bu Bayan Platt."

Kahverengi saçlı zayıf bir kadın başını gergince salladı.

"Ve bunlar da Bayan Higganbotham ve Sör Henry Loundan." Ne yazık ki her yeri çamura bulanmış olan sıradışı güzellikteki kız başıyla Viola'yı selamlarken kızardı. Kızın yanında duran ve Viola içeri girdiğinde ayağa kalkan seçkin beyefendi reverans yaptı.

"Ve Ravenscroft'u biliyorsun zaten."

Ravenscroft ana gruptan uzakta, pencerenin kenarında durduğu yerden eğilerek selam verdi.

Viola Ravenscroft'u ilgiyle süzdü. Lord Ravenscroft bir sebepten dolayı sıkkin gibiydi, genelde itinayla dağıtılmış saçları şimdi o kadar da özenli görünmüyordu. Üzerindeki kıyafetlerle uyumuş gibiydi çünkü kravatı garip bir şekilde bağlanmıştı, ceketi kırıktı, saçı yan yatmıştı ve bir bacağında kurumuş çamur vardı.

Zayıf ve kemikli kadın boğazını temizledi, son derece cilveli bir sesle, "Burası ilginç bir ev. Dışarısı dehşet verici şekilde hastalıklı ve içerisi epey karanlık. Hepimizin gotik bir romanın içine girdiğimizi düşünmeden edemiyorum. Sabah olmadan birimiz ölmüş olabiliriz!"

Dul kadın memnun kalmamıştı. Her zamanki gibi siyah ve lavanta renkli kıyafetler içinde, saçında devasa ve rengi pek de olası olmayan kırmızı bir perukla -ki bu peruk bir de parlak mücevherlerle süslü tokalarla başına tutturulmuştu- yüksek sesle burnunu çekti. "Bayan Flat..."

"İsmim Bayan Platt." Kadın yine kıkırdadı.

Dul kadının ince kaşları çatıldı. “Bayan Flat, sözlerinizdeki imayı beğenmedim. Evimi çirkin bulduysanız gitmekte özgürsünüz. Kapı orada.” Dul kadın yan taraftaki duvarı gösterdi.

Tüm grup duvara baktı. Orada kapı falan yoktu, sadece bahçeye bakan bir pencere vardı.

Viola yorgun gülümsemesi bastırmaya çalışırken Bayan Platt’ın evle ilgili yorumlarına katılıyordu. Daha seyrek kullanılan odalarda cinayeti evin sahibesinin işlediğine yönelik ipuçlarıyla beraber bir ceset bulsa hiç şaşırmazdı.

Bayan Platt pencereye gergince bakarak, “Leydim,” dedi. “Orada kapı yok ki. Orası...”

“Venetia!” Dul kadın torununa bağırdı. “Seni davet ettim mi?”

“Hayır. Ama pek çok kez seni yeterince sık ziyaret etmediğim konusunda beni eleştirdin.”

“Buraya bu şekilde habersiz ve bir grup rezil insanla gelmeni kastetmemiştim!”

“Büyükanne!” dedi Venetia gözleri çakmak çakmak. “Lütfen kabalık etme!”

“Açık açık konuşmak kabalık değildir.” Büyükannesi Gregor’a gözlerini kısarak baktı. “Sen, oradaki! Sende MacLean tipi var.”

Gregor eğilerek selam verdi. “Ben Gregor MacLean.”

“Hıh! Venetia’mı flört eden ama bir türlü erkek gibi karşısına geçip onunla evlenmeyen kerata sen misin?”

Venetia elleriyle yüzünü kapadı.

Gregor Viola’yı şaşırtarak hafifçe gülümsedi. Dul kadının yanına gitti ve boğumlu elini koltuğun kolundan alarak kibarca öptü. “Bahsettiğiniz MacLean benim; hem rezilim

hem de serseriyim. Ama torununuzla evlenmediğim için değil. Ona evlenme teklif ettim ve o beni reddetti.”

Viola nefesini tuttu.

Ravenscroft, “Ne?” diye bağırdı.

Bayan Platt ellerini kalbinin üzerine koydu. “Bayan West! Bunu bize hiç söylemediniz!”

Bayan Higganbotham ve âşığı şaşkın görünüyorlardı.

Viola, Venetia elleri hâlâ yüzünde başını öne eğip inlediğinde Bayan West’in kim olabileceğini merak ediyordu.

Dul kadın ayağını yere vurdu. “Seninle neden evlenmeyecekmiş?”

“Teklifimi tüm beceriksizliğimle berbat ettiğim için... Bana bir şans daha vermesi konusunda ikna etmeyi ümit ediyorum çünkü apaçık bir şekilde birbirimiz için yaratıldığımızı düşünüyorum.”

Viola’nın kalbi pır pır ediyordu. MacLean’in kızına bu kadar ateşli bir şekilde baktığını daha önce hiç görmemişti. Bir şeyler gerçekten değişmişti. Ama Venetia neden sessiz kalıyordu?

Dul kadın Gregor’u süzdü. “Salt bir kızın seni reddetmesini kabul edişine şaşırdım.”

Venetia ellerini yüzünden çekerek, “Büyükanne!” dedi. “Lütfen buna bir son ver. Ve Gregor’a kötü sözlerle hitap etmeyi kes.”

Dul kadın omuzlarını kamburlaştırdı. “Hava konusunda lanetli olan herhangi bir aile benim kitabımda rezildir.”

Gregor gülümsedi. “Benim kitabımda da büyük dedeme delirme noktasına gelene kadar eziyet etmeyi başarabilen bir kadın, iflah olmaz bir çılgındır.”

Dul kadın mutlulukla, “Ha!” dedi, kırışik yanakları pembeleşmişti. “Ölmeden önce sana bunu anlattı, öyle mi?”

“Siz ailemizde bir efsanesiniz. Portreniz büyük salonda, uzun süre önce vefat eden büyük büyükannemi öfkeden kudurarak büyük dedeminkinin karşısında hâlâ asılı duruyor. Büyük büyükannemin ruhunun ölümünden elli yıl sonra bile oralarda hâlâ dolaştığını ve feryat ettiğini söylerler.”

“O, her şeye ağlayan Pauline’di. Bana tanıdığım bazı insanları hatırlatıyor.” Dul kadın doğruca Viola’ya baktı.

Viola itiraz etmek için ağzını açtı ama kayınvalidesi tekrar konuşmaya başlamıştı. “Arada sırada sinirlerime hâkim olamıyorum ama zamanımı asla ağlayarak harcamam. Yanlış giden bir şeyler varsa onu düzeltirsin. Şimdilerin kırılgan ve hassas nesli sorunlarının üzerine gitmiyor. O sorunlarla ilgili sadece dövünüyorlar.” Bir an için Gregor’u süzdü ve bakışları Gregor’un bacakları üzerinde gezindi. “Yanımda oturabilirsin.”

Gregor eğilerek selam verdi. “Odadaki bütün hanımlar oturur oturmaz ben de dediğinizi yapacağım.”

Venetia gözle görünür bir şekilde kendine hâkim oldu. “Büyükanne, herkes uzun ve zor bir yolculuk geçirdi. Sanırım herkes banyo yapıp biraz dinlense çok iyi olur.”

Dul kadın omuz silkti. “Ne yapmak istiyorsanız yapın. Ben gün içinde şekerleme yapmam. Asla yapmadım, asla da yapmayacağım.” Sertçe Viola’ya baktı. “Misafir odalarıyla ilgilen. Diğer misafirlerin nerede kaldığı umurumda bile değil ama MacLean’i Pembe Oda’ya, bir zamanlar Bonnie Prensi Charles’in kaldığı odaya yerleştir. Venetia’yı da Mavi Oda’ya yerleştir.”

Viola dudaklarında titreyen bir gülümsemeyle dul kadının gözlerine baktı. Mavi Oda ve Pembe Oda birbirine bi-tişikti. Viola o anda huysuz kayınvalidesini kucaklayabilirdi.

Venetia kararlı bir sesle, “Hayır, teşekkürler,” dedi. “Müsaadenizle doğu kanadında, her zamanki odamda kalmayı tercih ederim.”

Viola kaşlarını çatı. “Venetia, büyükannen sana cömertçe çok daha güzel olan Mavi Oda’yı teklif etti.

“Hayır, dedim, teşekkür ederim anneciğim. Ve bu konuda ciddiyim.”

Dul kadın kaşlarını çatı. “Hâlâ inatçısın ha?”

Venetia büyükannesinin bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. “Ben bir Oglivie’yim.”

Dul kadının ince dudakları gülümseyişiyle kıvrıldı. “Evet, öylesin. Pekâlâ, bu seferlik küstahlığını affediyorum. Ama sonsuza dek sabırlı olmamı bekleme. Viola bu holi-ganları odalarına götür. Ben uyumam ama sessizliği seviyorum.”

Viola dul kadının teslimiyeti yüzünden hayal kırıklığına uğrasa da denileni yaptı. Yaşlı yarasa Viola’ya emirler yağdırma konusunda hiç esef duymuyordu; neden söz konusu olan Viola’nın torun sahibi olması kadar önemli bir konuyken Venetia’ya aynı baskıyı uygulamıyordu ki?

Viola dul kadına resmi bir şekilde iyi günler dileyen grubu topladı ve onları labirenti andıran loşça aydınlatılmış Dowager Evi’nin koridorlarına çıkardı.

Viola hepsinin sıcak banyo ve yumuşak yataklara özlem duyduğundan çok emindi ama bunların hiçbirine kavuşamayacaklardı. Hizmetçiler o kadar yaşlı ve odalar evin ana bölümünden o kadar uzaktaydı ki banyo suyu odalardaki sözde küvetlere varana kadar ılırdı ve yataklar da hiç tersyüz edilmediği için topak topaktı.

Viola, Gregor ve Venetia’yı sona sakladı çünkü Gre-

gor'un evlilik teklifi konusunda merakından çatlıyordu. Büyükannesinde kalırken Venetia'nın en çok sevdiği Önce Güneş odasına vardılar. Burası Gregor'un batı kanadındaki odasından mümkün olan en uzak noktadaydı.

Venetia annesini kucakladı. "Teşekkürler anne."

"Gregor'u odasına bırakıp geliyorum. Böylece uzun ve rahat bir sohbete dalabiliriz."

Venetia'nın ifadesi isteksizdi. "Şimdi değil anne. Çok yorgunum. Sanırım akşam yemeğine kadar uyuyacağım."

"Çay içmek istemez misin? Ya da lavanta suyu..."

"Hayır, teşekkürler. Sadece uyumak istiyorum." Venetia önünde yerlere kadar eğilen ve kendisine göz kırpan Gregor'a soğukça reverans yaptı.

Venetia'nın yanakları kızardı ve odasına o kadar hızlı bir şekilde girdi ki Viola'nın nutku tutuldu.

Gregor sertçe kapanan kapıyı uzun bir süre düşünceli bakışlarla süzdü. Biraz sonra Viola'ya döndü. "Bayan Oglivie, kızınızla evleneceğim."

Viola neşeyle, "Bu harika olur," dedi. Ama Venetia'nın dudaklarındaki üzgün ve kararlı kıvrımı zihninden atamıyordu. Viola Gregor'un kolunu sıvazladı. "Sana iyi şanslar diliyorum."

Gregor'un çenesi kasıldı. Viola, belki Gregor MacLean de Venetia gibi inatçıdır, diye düşündü. Bu düşünce ona ümit verdi.

"Gel, çok yorgun olmalısın. Sana Pembe Oda'yı göstereyim. Evin daha resmi kısmında olduğu için epey izoledir ve kayınvalidem orada birilerinin kalmasına nadiren izin verir. Bu senin için bir iltifat."

Gregor Viola'yı koluna aldı ve öyle bir gülümsedi ki Vi-

ola'nın kalbi pır pır etti. "Yolu gösterin bayan. Sizi temin ederim ki ben kendimi en kötüsüne hazırladım."

Venetia sıcak su istedi ve banyo yapıp saçlarını taradı, sonra da onları ateşin yanında kuruttu. Ardından geceliğini giyip kıyafetlerini koltuğun üzerine atarak büyükannesine başının ağrıdığını ve akşam yemeğine inmeyeceğini ileten bir mesaj yolladı. Bu küstahlığı, Venetia'nın görmezden geldiği sert bir cevapla, annesinin ziyaretiyle karşılandı. Annesi elinde afyonruhu, bir bardak bitki çayı, başı için mısır sütüne batırılmış bir bez ve yatağı için sıcak bir tuğlayla Venetia'nın odasına gelmişti.

Kısa süre içinde annesinin neden geldiği ortaya çıktı. Sorduğu her soru Gregor'un evlenme teklifiyle ilgiliydi. Venetia işbirliği yapmayı reddetmiş ve konuşmayı başından geçen olaylara, Ravenscroft'un onu Londra'yı terk etmesi konusunda nasıl kandırdığına ve diğerlerinin hana nasıl geldiğine getirmişti. Hikâyesi boyunca Gregor'un adını neredeyse hiç anmadı.

Akşam yemeğini haber veren zil çaldığında, annesi boş çay bardağını aldı, alnından öptü ve ayaklarının altına sıcak tuğlayı koyarak kızını yatağına yatırıp odadan çıktı.

Annesinin alışılmadık sessizliğine şaşırان Venetia uykusunun gelmesini ümit ederek örtülere iyice sokuldu.

Ama tabii ki bu boş bir umuttu. Yarım saat boyunca dönüp durduktan sonra kalktı ve şöminenin yanına gidip oturdu.

Gregor'la evlendiğinde sadece itibarı kurtulmayacaktı, bu birleşme aynı zamanda onları birbirine yakınlaştırabilirdi. Ve bu düşünce çok cezbediciydi. Belki de aralarında aşk doğardı.

Ama ya doğmazsa? Evliliğine böyle zayıf temellerle başlamak istiyor muydu? Ya bir gün Gregor geriye dönüp baktığında kandırıldığını düşünürse ya da Venetia aynı şeyi düşünürse o zaman ne olacaktı?

Yapamazdı. Bu riske giremezdi...

Kapı çarpılarak açıldı.

Venetia derin yeşil gözler görme ümidiyle hızla döndü ama kapıda siyah kurdelelerle süslenmiş lavanta rengi resmi akşam yemeği elbisesi içinde büyükannesini gördü. Devasa kırmızı peruğu onu şaşırtıcı derecede ufak tefek gösteriyordu ve saç tokaları, broşları, kolyeleri ve bileziklerindeki elmaslar ışıltıyordu.

Yaşlı kadın aksak bir yürüyüşle içeri girdi, arkasından da uşağı seğirtti. Bastonuyla şöminenin yanındaki masayı gösterdi. "Tepsiyi oraya koy Raffley," dedi.

"Peki efendim." Uşak kendisine söyleneni yaptı. "Başka bir isteğiniz var mı efendim?"

"Hayır. Hepsi bu kadar." Ona kapıyı gösterdi.

Venetia içinde bir çaydanlık, iki bardak, tartlardan oluşan küçük bir tabak ve sert ketenden peçeteler olan tepsiye bakarak gözlerini kırıştırdı.

"Bu senin için değil, benim için." Büyükanne tepsiye doğru topallayarak yürüdü ve eline bir tart alıp ağzına attı. Ağzındaki tartla, "Sarhoş denizciler gibi gevezelik eden o Bayan Flat denen kadınla yemek yiyemedim," dedi.

Venetia kendini gülmekten alamadı. "Anladım." Tepsiye gitti ve masaya oturdu. "Büyükanne, gel otur. Çayları ben doldururum."

"Oturamıyorum, kalçam ağrıyor. Ama çay içerim. Ekstra kremalı olsun." Ona sunulan bardağı aldı. Zeki gözleri Venetia'nın yüzüne kilitlenmişti.

Venetia iç çekti. “Görüyorum ki her şeyi biliyorsun.”

“Büyük bir bölümünü biliyorum. Kısmen annenin bana anlatmayı başardıklarından -ki onu anlamak hiç kolay değil, kelimeleri samimiyetsizce söyler hep- kısmen de yemekte o uyduruk yol arkadaşlarının anlattıklarından neyin ne olduğunu bildiğimi düşünüyorum.”

“Ya?” Venetia yaşlı kadının her şeyi bilebileceğinden şüphe duydu.

O kurnaz gözlerin üzerindeki kaşlardan biri kalktı. “O aptal Ravenscroft çizgiyi aşmış ve MacLean de kendini ateşe atmaya hazır. Sen de bu sebepten dolayı teklifini kabul etmeyeceğin için ona hayır dedin. Durumu iyi özetleyebildim mi?”

Venetia boğazında bir düğümle başını salladı. “Elbette Gregor’un bunu yapmasına izin veremem.”

“Nedenmiş? O bir erkek ve sorumluluk almalı.”

“Başkasının hatası için mi? Hayır. Her şey farklı olurdu eğer...”

“Eğer ne?”

Eğer Gregor onu sevseydi... ama sevmiyordu... Boğazındaki düğüm büyüdü. Genzine kaçmamasını ümit ederek bir yudum çay içti.

Büyükannesinin bakışları hep üzerindeydi. “Aptallık ediyorsun canım. Annen olması gerektiği gibi bir kadın olsaydı bu havalardan vazgeçer ve Gregor’la evlilik yolunda olurdu.”

“Lord MacLean’le evlenmek istemiyorum.”

“Elbette istiyorsun! Son derece yakışıklı bir tip. Uzun yıllar önce benim de peşinde koştuğum tipte bir adam. İstemekte utanç verici hiçbir şey yok Venetia. Elde edememek utanç verir.”

Venetia bardağını yüksek sesle tepsinin içine koydu. “Büyükanne, Londra’daki her kadın kendini Gregor’a sundu. Ben onlardan biri olmayacağım.”

“Bunu unut. İşin ilginç kısmı burası değil.” Venetia’nın yanakları kızardığında büyükannesi kıkırdadı. “Bu hassas tavırlarınla beni kandıramazsın genç bayan. Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Aranızda iyi ve sağlıklı, evliliklerin uzun sürmesini sağlayacak ve aileye sağlıklı erkek çocuklar verecek türden bir çekim var.”

Venetia az daha gülüyordu. “Konuşma şeklinden dolayı annemin yataklara düşmemesi çok ilginç!”

“Her gün yataklara düşüyor ama ben onu yatağından nasıl kaldıracığımı iyi biliyorum.” Büyükanne pencereye doğru topallayarak yürüdü, bir elinde çay bardağı, diğerindeyse bastonu vardı.

Venetia büyükannesini takip ederek “Gel ve ateşin yanına otur,” dedi. “Çayını dökeceksin.”

Büyükannesi sinirli bir şekilde, “Kendi bardağımı kendim tutabilirim, sağ ol,” dedi. “Burası çok sıcak. Pencereyi aç.”

“Ama...”

“Kendimi bayılacakmışım gibi hissediyorum. Ben düşüp ölmeden önce hemen bir pencere aç.”

Venetia iç geçirip pencereyi açtı. Panjurun çarpılıp açılmasına sebep olan serin bir esinti odayı doldurdu.

Venetia titrerken büyükannesi, “Çok daha iyi!” dedi. Yaşlı kadın yatağa yürüdü. “MacLean, teklifimi berbat ettim derken ne demek istedi?”

Venetia üşüyen kollarını ovaladı. “Önemli değil. Bu şartlar altında evlenmeyeceğim. Eğer o... Eğer o benimle

gerçekten evlenmek isteseydi, belki o zaman... Ama önemli değil; çünkü işler o yönde değil.”

Büyükanne yatağın püskülleriyle oynarken çay bardağını tehlikeli bir şekilde tutuyordu. “Bu rengi hiçbir zaman sevmedim. Yeşil püsküllerin köşelerden sarkmasını istemiştım ama o lanet olasıca terzi beni vazgeçirdi. Sarıyla uyumsuz olacağını söyledi.”

Büyükannesi neden yatağın püskülleri hakkında konuşuyordu ki? “Büyükanne, neden?”

“Ayyy!” Çay yatağa döküldü. Kahverengi sıvı yastıklara ve yatak örtüsüne bulaştı.

Venetia iç çekti ve aniden yalnız kalma isteği dışında hiçbir şeyi algılayamaz oldu. “Yatak konusunda endişelenme. Hizmetçilerden birinin yatağı en iyi şekilde kurutmasını sağlarım. Yatağın diğer tarafında uyurum.” Çok büyük bir yataktı. Dört kişi birbirine değmeden rahatlıkla uyuyabilirdi.

Büyükanne zili çalmak için ipe doğru aksayarak yürüdü. “Torunum ıslak bir yatakta yatamaz. Üşüteceksin, özellikle de şu pencere açıkken.”

“Gerçekten büyükanne, önemli değil. Ben...”

Kapıda yumuşak bir tıklama sesi duyuldu ve Raffley odaya girdi.

“İşte buradasın.” Büyükanne kapıya yürüdü. “Yatağa çay döktüm. Torunumun başka bir odaya ihtiyacı olacak.”

Venetia, “Başka odaya...”

“Sabahlığını giy çocuğum. Koridorda o kıyafetlerle yürüyemezsin.” Büyükannesi kapıda duraksadı. “Raffley seni nereye götüreceğini biliyor. Seni oraya kendim götürürdüm ama fazlasıyla yorgunum.”

“Büyükanne...”

“İyi geceler canım. Kahvaltıda görüşürüz.”

Venetia iç çekti. Büyükannesine itiraz etmek gibi bir şansı yoktu. Neden itiraz etmeye çalıştığından da emin değildi. Kapıda bir hizmetçi belirdi. Venetia’nın bavulunu hızla topladı ve onu koridorda bekleyen uşağa verdi. Venetia sabahlığına sarınıp uşağı koridor boyunca takip etti. Bir sürü yatak odası geçtiler, en sonunda büyükannesinin Gregor’u yerleştirdiği Pembe Oda’yı da geçtiler.

Venetia onun ne yapmakta olduğunu merak etmekten kendini alamadı. Şimdiden uyumuş muydu acaba? Gregor’un yatak örtülerinin altına girdiği haline ilişkin bir görüntü zihninde beliriverdi, onun çırılçıplak uyuduğuna dair son kuruşuna kadar bahse girebilirdi. Bu düşünce yüzünden vücudunda zevk dolu bir titreme gezindi.

Raffley koridorun sonundaki bir çift kapının önünde durdu ve onları çarparak açtı. Venetia’nın bu evdeki her zamanki yatak odasından iki kat daha büyük ve daha sıcaktı. İki şömine de harıl harıl yanıyordu. Yatak ters çevrilmişti ve fazlaca sırmalı olan örtüsü mavi çiçeklerle süslenmişti. Mavi ve altın renginde bir yastık yığını onu yatağa doğru çekiyor, yatağın iki yanında yanan mumlar sert örtülerin üzerine cazibeli ışıklar yansıtıyordu.

Şöminenin önüne berjerler ve kanepeler konmuş, kalın kilimler serilmişti. Geniş çift kapılar evin arkasındaki bahçeye bakan bir balkona açılıyordu. Deniz mavisi renginde, uzun, kalın ve ipekten yapılmış perdeler yerde havuz oluşturmuyordu ve altın rengi minderler sağa sola serpiştirilmişti.

Raffley Venetia’nın bavullarını boşaltırken uşak tarçınlı çörekler, soğutulmuş bir karaf şarap, taze çilekler, ahududu

ve kremayla dolu bir tepsiyle odaya girdi. Venetia, büyükan-
nesi yatağına çay döktü diye kendisinden özür diliyor sandı.

En sonunda Raffley odaya son bir kez bakıp tatmin ol-
muş bir şekilde başını sallayarak Venetia'ya iyi geceler diledi
ve büyük kapıları arkasından kapatarak çıktı.

Venetia geceliğini çıkarıp berjerlerden birinin üstüne
attı. Sonra tepsinin olduğu yere gidip kendine yarım kadeh
şarap doldurdu. Uyuması için gerekli olan tek şey buydu.
Kadehindeki şarabı yudum yudum içtikten sonra haylazlık
ederek bir kadeh daha içmeye karar verdi.

Ayaklarını şömineye doğru uzattı ve ateşin tatlı sıcaklı-
ğıyla ayak parmaklarını kıpırdattı. Yarın yol arkadaşlarına
yardım etmek için neler yapabileceğine bakacaktı. Sör Hen-
ry romantik eğilimleri olan Bayan Higganbotham için iyi
bir eş olabilecek gibiydi. Sağlam ve kararlıydı, üstelik Vene-
tia'yı Elizabeth'e gösterdiği ilgiyle etkilemişti.

Bayan Platt başka bir olaydı. Onun için kısa süre içinde
bir iş bulması gerekiyordu; belki büyükannem arkadaşına ih-
tiyacı olan birini tanıyordur, diye düşündü.

Ve Ravenscroft'un Londra'ya dönüp Lord Ulster'dan
özür dilemesi gerekecekti. Annesi Lord Ulster'ın büyükan-
nesini iyi tanıdığı için bu konuda yardımcı olabilirdi. Yaşlı
kadın, torununun cüzdanının dizginlerini elinde tutuyordu
ve bu yüzden de onu Ravenscroft'un gecikmiş özrünü kabul
etmesi konusunda ikna edebilirdi. Evet, bu iyi bir plandı.

Şarabını yudumlarken kaşlarını çatı. Geriye bir tek ken-
disi kalmıştı. Yol arkadaşlarının onun artık Ravenscroft'un
kız kardeşi olmadığını, uygunsuz şartlar altında bir arada
olduklarını ve Gregor'un onun vasisi olmadığını bilmeleri
gerekiyordu.

Venetia iç çekti. Ne yapabilirdi? Londra'da yaşamayı seviyordu ve köşesine çekildiğini hayal edemiyordu ama tam da yapması gereken buydu. Ravenscroft ile evlenirse dışlanmaktan kurtulabilirdi ama hiçbir şey ona böyle bir adım attıramazdı.

Şarap kadehini tekrar dudaklarına götürdü ve kadehin boş olduğunu fark ettiğinde şaşırdı. Kadehi yeniden doldurdu ve gerindi. Ayak tabanları nefis bir şekilde ısınmıştı. Ateşten yayılan ışık, teninde harikulade bir şekilde oynuyor ve tenini ipek yatak örtüleriyle uyumlu olan altın rengine bürüyordu.

Venetia zihninin Gregor'un ona o akşam nasıl baktığını hatırlamasına izin verdi. Gregor'un sorumluluktan daha başka hisler duyduğuna bir inanabilseydi... Daha önemli hisler...

Venetia iç çekti ve derin düşüncelere daldığı için balkon kapısının kolunun çevrildiğini duymadı.

Kalın kilimler üzerinde ona doğru yürüyen adamın gölgesini fark etmedi.

Birinin orada durup onu izlediğini, kolonyasının hafif kokusu ince geceliğinin altındaki göğüs uçlarını sertleştirene dek fark etmedi.

Gözlerini kapadı ve "Gregor," diye fısıldadı.

Bölüm 19

Kadınlarla erkeklerin arasındaki fark şudur: Eğer birbirlerine âşıklaşırsa, biri size duymak istediklerinizi söyleyecek, diğeriye yapacaktır.

LOCH LOMOND'LU YAŞLI KADIN NORA'NIN, SOĞUK BİR AKŞAMDA ÜÇ KÜÇÜK KIZ TORUNUNA ANLATTIKLARINDAN

Gregor Venetia'ya tepeden bakıp gülümsedi. “Sana ka-
tılmamın bir sakıncası var mı? Burada epey rahatlamış gö-
rünüyorsun.” *Vé son derece de seksi.* Şömineye doğru uzattığı
için bacaklarının ana hatlarını geceliğinden apaçık görebili-
yordu ve bu görüntü onu az kalsın olduğu yere mihlayacak-
tı. *Tanrım!* Çok güzel bacakları vardı, kıvrımlı ve şehvetliydi.
Bu bacakları elleriyle keşfetmek ve yanağını kalçasının kıv-
rımına sürtmek...

Vücudu tuhaf bir şekilde gerildi. *Böyle düşünmeyi kes, yok-
sa konuşamayacaksın.*

Venetia'nın bakışları balkon kapılarına çevrildi, kaşları
şaşkınlıkla çatılmıştı. “Balkonum senin balkonunla bağlan-
tılı değil.”

“Zıpladım.” Venetia’nın gözlerindeki endişe yüzünden sırıttı. “Akşam yemeğinde büyükannen bana yanımdaki odaya taşınacağını söyledi. Aynı zamanda balkonumun seninkine ne kadar yakın olduğundan da bahsetti; hatta o kadar yakınmış ki kendisi gibi yaşlı bir kadın bile kolayca diğerine atlayabilirmiş.”

Venetia’nın yanakları kızarmıştı, geceliğine sıkıca sarıldı. “Büyükanнем her şeyi yapar ama asla imalı konuşmaz.”

“Annen de öyle.”

“Ah, hayır! Annem de mi?”

Gregor gümüş bir tepsinin içindeki kristal karaf ve onunla uyumlu bardakların üzerinde bulunduğu küçük masanın yanında duraksayıp tepsiyi eline aldı ve onu Venetia’nın önündeki sehpa bıraktı. “Annen yüksekten korkmamdan endişe duyuyordu. Bana eğer bir balkondan diğerine atlamayı düşünüyorsa ve atlayışı yapmak için yeterli cesareti yoksa iki odayı birbirine bağlayan kapının kilidini örneğin bir kravat iğnesiyle açmasının mümkün olabileceğini söyledi.”

Venetia kızardı. “Sen yürürken üzerine gül yaprakları atmak için şu an burada olmamalarına şaşırdım.”

“Gül yapraklarına asla tahammül edemem. Çok abartılı.” Venetia’nın karşısındaki koltuğa oturdu ve gözlerini vücudunda gezdirmemeye uğraştı ki bu son derece zordu; çünkü son derece ilgi çekici bir gecelik giymişti. “Büyükanнем bu odaya taşınmanı nasıl sağladı?”

“Yatağıma ‘yanlışlıkla’ çay döktü.” Venetia kirpiklerinin altından Gregor’a baktı. “Gregor... Gitsen çok iyi olacak.”

“Gitmemi istiyor musun?” Gregor nefesini tuttu ve Venetia’nın vereceği cevabın ne kadar önemli olduğunu anlamasını istemedi.

“Hayır.” Bu kelime dudaklarından nefesini artık tutamıyormuş gibi tek bir solukta döküldü. Bakışları Gregor’un üzerinde gezindi ve gömleğinin açık yakasında oyalandı. Gözlerini kapadı, sonra kederli bir gülümsemeyle tekrar açtı. “Gözlerimi dikip baktığım için özür dilerim. Yorgun olduğumdan ve...”

Kızardığı için Venetia’ya sevecen bir şekilde güldü. “Seni hiç bu kadar az giyinikken ya da bu kadar tatlıyken görmemiştim.”

Yanakları bu sefer gerçekten alev alevdi. Elleriyle göğüslerini kapadı. “Bu annemin geceliği. Benimki içimi bu kadar göstermez.”

“Daha giyinik olman üzücü.” Venetia’yı kucağına alıp tatlı kıvrımlı poposu ona yaslanır şekilde oturtmak istedi. Erkekliği bu düşünce karşısında kıpırdandı. Daha değil, dedi kendi kendine. Buraya Venetia’yı evliliğe ikna etmek için neler yapabileceğini görmeye gelmişti. Konsantrasyonunu bozma, dedi kendi kendine.

Karafı alıp Venetia’ya bir kadeh şarap doldurdu, kendisine de doldurduktan sonra Venetia’ninkini uzattı. Bir yudum alıp yüzünü buruşturdu.

Venetia da bir yudum aldı. “Hiç bu kadar güzel bir şarap içmemiştim.”

Gregor kadehini sehpaaya bıraktı. “Ben şarabımı sek tercih ederim.” Bakışlarının Venetia’nın tatlı vücudunda gezinmesine izin verdi. “Tatlı niyetine sevdiğim şeyler kadınlarımdır.”

Tatlı bir renk yüzüne ve boynuna yayılmıştı, Gregor bu rengi dudaklarıyla takip etmek için yanıp tutuşuyordu.

Venetia şarabından bir yudum daha aldı, gergindi.

Gregor boşalan kadehi gördüğünde kaşlarını kaldırdı. “Biraz daha ister misin?”

Venetia teşekkür edercesine başını salladı. “Evet, lütfen.”

Gregor ona yarım kadeh doldurdu.

Venetia kaşlarını çattı. “Karafta daha çok var.”

“Yarın sabah baş ağrısıyla uyanmanı istemiyorum ki bu hızla içmeye devam edersen bu olacak.”

Kibirli bir sesle, “Hızlı içmiyorum,” dedi. “Sadece tadını hızlı çıkarıyorum. Bu ikisi birbirinden farklı şeyler.”

Gregor ciddiyetle, “Anladım,” dedi. Venetia’nın gözle-
rindeki parıltıdan şarabın onu şimdiden etkilediğini anladı. Gerçek bir beyefendi ona daha fazla şarap içirmeyi reddederdi ama Gregor, Venetia rahatlamış olursa ve bir-iki kadeh şarap onu ısıtırsa teklifini dinlemek konusunda daha istekli olabileceğini düşünmekten kendini alamadı. Ona yeniden evlenme teklif etme konusunda kararlıydı ama bu sefer bunu en doğru şekliyle yapacaktı.

Gregor, onları buraya getiren uzun yolculuk sırasında, Venetia’nın kendisi için, verdiği hayır cevabını kabul edemeyeceği kadar önemli olduğunu anlamıştı. “Pekâlâ o zaman. Biraz daha içebilirsin.” Kadehini ağzına kadar doldurdu. “Ama sabah baş ağrısıyla uyanırsan beni suçlama.”

Venetia fırtına karası gökyüzünden fırlayan gökkuşağı misali gülümsedi. “Teşekkürler. Yeniden konuşuyor olmamız çok güzel.”

Bu iyiydi. “Seni özledim.” Bu kelimeler, daha söylediğinin farkına bile varamadan dudaklarından dökülmüştü.

“Ben de seni özledim.” Venetia kadehini elinden bırakıp öne eğildi. İnce gecelik, dolgun göğüslerinin üzerinde iyice gerilmişti. “Gregor, bize ne oldu bilmiyorum ama her şe-

yin eskisi gibi kalmasını istiyorum.” Kaşlarını çattı, bakışları Gregor’unkilere kilitlenmişti. “Bu mümkün mü bilmiyorum ama şimdi merak ediyorum da belki...”

Gregor kaşlarını kaldırdı. “Belki ne?”

Kendisine güç versin diye kadehinden bir yudum daha aldı, dudakları şarap yüzünden nemlenmişti. “Gregor, aramızdaki bu çekimi keşfetmek konusunda belki de haklıydın diye düşünüyorum.” Gregor’un gözlerine baktı ve fısıldadı: “Üstelik bu çekimin hiçbir yere gittiği yok. Ben... Ben kendimi seni düşünürken buluyorum ve... Seni hâlâ istiyorum.”

Gregor’un kadehi tutan elleri sıkılaştı. İsteddiği ve ümit ettiği tam da buydu. Herhangi bir hareket ya da sözcüğün bu anı mahvetmesinden korkarak kıpırdamadan oturdu fakat kalbi kaburgalarının içinde kafese tıklımış vahşi bir hayvan gibi çarpıyordu.

Yine de aç bakışlarının Venetia’nın bedeni üzerinde gezinmesini engelleyemiyordu.

Kadın vücudunda Gregor’un özellikle sevdiği bir yer varsa o da göğüslerdi. Dolgun ve zengin, kremsi beyazlıkta ve gül rengi göğüs uçlarını severdi. Venetia öne eğildiğinde göğüslerinin kıvrımları apaçık ortaya çıkmıştı ve sertleşmiş göğüs uçları ince kumaşa bastırıyordu. Gregor Venetia’nın sesini duymuştu ve onu dinlemesi gerektiğini biliyordu çünkü onunla aynı fikirde olduğundan neredeyse emindi. Ama tek yapabildiği göğüslerine bakmaktı, merak ederek... Hayal ederek...

Venetia nefesini tuttu ve kollarıyla göğüslerini kapatıp tereddütle ayağa kalktı. “Gregor, ben...”

Gregor gülümsedi. Geceliğinin kumaşı çok inceydi.

Kolları muhteşem göğüslerini kapatıyor olsa da vücudunun geri kalan kısmı, tam da zevkin uygun olarak, tüm hatlarıyla belliydi.

Venetia'sı tam bir kadındı. Baldırları bir erkeğin elini tam olarak dolduracak boyutta ve tatmin edici bir şekilde dolgundu. Tatlılıkla kıvrılan kalçaları bir erkeği tutkuyla baştan çıkararak okşanmak, keşfedilmek için yalvarır gibiydi. Saçları uzun kıvrımlar halinde omuzlarına dökülüyordu, biçimli kolları ise kadınsı ve gamzeliydi. Tanrım, gerçekten çok güzeldi.

Venetia bir ayağını yere vurdu, bunu yapınca göğüsleri hopladı. “Gregor, bir şey söyle! Beni dinlemiyor musun?”

Gregor tepki vermediği için Venetia'nın sinirlenmekte olduğunu fark etti. Aslında ona ne kadar çok tepki verdiğini keşke görebilseydi. Bir volkan gibi tam yüzeyde kaynıyordu. Herhangi bir hareket, zar zor tuttuğu kontrolünü serbest bırakabilirdi.

“Ah! Boş versene!” Venetia hızla döndüğünde geceliği kalçalarında kaydı, bacakları boyunca inerek bileklerinde havalandı.

Tek bir düşünce, şehvetin kırmızı sisini delip geçti. Venetia uzaklaşıyordu ve Gregor'un onu durdurması gerekiyordu.

O an Gregor ayağa kalktı, Venetia kollarındaydı.

Başını kaldırıp gözlerini kırıpıştırarak ona baktı. Tereddüt dolu bir ifade, gümüşü gözlerini koyu gri bir renge çevirerek yüzünü yalayıp geçti. “Sen... Ne yapıyorsun?”

Venetia'nın gözlerine baktığında birden haklı olduğunu anladı. Bu anın yaşanması gerekiyordu. “Büyükannenin hayallerini gerçekleştiriyorum.”

Gregor öne doğru eğilip onun dudaklarını esir alırken Venetia'nın gözlerinde heyecan ve gerginlik savaş vermekteydi.

O dokunuş, son bir haftadır Gregor'un içinde kaynayıp duran tüm tutkuları harekete geçirdi. Sadece sevişmek değil aynı zamanda ona tüm benliğiyle sahip olmak için kuduran bir arzu damarlarını yakıp geçti. Ona sahip olacaktı; bunu bilsin ya da bilmesin, Venetia onundu.

Venetia evlenmek zorunda olduğu ya da evlenmediği takdirde toplumdan dışlanacağı için değil, Venetia ona ait olduğu ve asla bir başkasına ait olamayacağı için evlenmeliydiler. Ve bunu ne kadar kısa sürede anlarsa her şey ikisi için de o kadar iyi olacaktı.

Başka hiçbir şey düşünmeden Gregor öptüşmeyi bırakıp onu kucığına aldı. Venetia nefesini tuttu, gözleri Gregor'unkilerle buluştuğunda gerekli olan tek şey buydu. Gregor onu kendine ait olduğu bilinsin diye öptü. Venetia'yı öptü çünkü vücudundaki her bir sinir onu delicesine istiyordu. Venetia'yı değerli bulduğu ve sevgili olduğu için, duyularını titreten, kalbini ağrıtan ve onu arzudan delirten tek kadın olduğu için öptü.

Venetia Gregor'un ağzına yönelirken inledi. Nefesi şarap ve arzu tadındaydı. Kolları kendini ona doğru iterken boyuna sımsıkı sarılıyordu.

Tanrım, vücudunun her santimi harikuladeydi. Yatağa doğru üç adım atıp orada duraksadı. Nefesi odanın sessizliğini yarıp geçiyordu ve gözlerinde bir soru vardı.

Venetia'nın nefes alıp verişleri de aynı şekilde gürültülüydü, göğüs uçları elbisesinin ince kumaşına bastırıyordu ve dudakları Gregor'un öpücükleriyle şişmişti ve nemliydi. "Gregor."

Bu tek bir kelimeydi ama sesindeki tını çok daha fazla şey anlatıyordu. Gregor onu yatağa yatırdı. Saçları ipek yastıkların üzerine yayılmıştı. Yanına yatıp bir elini nazikçe yuvarlak olan karnının üstüne koydu ve şakağından dudaklarının köşesine kadar öptü. Venetia daha deneyimli ve daha az değerli olsaydı onu önce soyardı ama korkutmak istemiyordu. Üzerine titrenmesini hak ediyordu. Ona sahip olmak için yanıp tutuşsa da sonrasında Venetia bu anın sadece tutku yoğunluğunu değil Gregor'un kendisiyle nasıl ilgilendiğini de hatırlayacaktı.

Elini Venetia'nın karnından kalçalarına kaydırırken kulağını hafifçe ısırdı. Venetia huzursuzca kıpırdandı, onu daha da yakınına çekiyor, elleriyle düğmeleri açık olan gömleğini sımsıkı kavıyor, bacaklarını onunkilere bastırıyor ve Gregor'u arzudan delirtiyordu.

Kontrolü tekrar ele geçirmesi gerekiyordu. Kendini geriye itti ve Venetia'nın gözlerine baktı. "Bana güveniyor musun Venetia?"

Gözleri fırtınalı bir gökyüzünü gibi koyuydu. "Evet." Bu tutku dolu fısıltı Gregor'un kalbini ısıttı.

Gregor yavaşça elini uzatıp Venetia'nın geceliğini bacakları boyunca sıyırdı. Kaliteli keten kumaş dizlerine ulaştığında Venetia nefesini tutunca Gregor duraksayıp soran gözlerle Venetia'ya baktı.

Venetia'nın elleri Gregor'un kollarını daha sert bir şekilde kavramıştı ama ondan durmasını istememişti. Aksine, gözlerindeki açlık onu daha da fazlasına teşvik etti.

Geceliğini bacaklarının üst tarafına doğru epeyce çekti.

Venetia'nın tüyleri diken diken oluyordu, ayak parmakları kıvrılmıştı ve göğsü hızla inip kalkıyordu. Gregor aç ba-

kışlarına sunulan gamzeli dizlerin ve uylukların yuvarlaklığını fark etti. Dizinin hassas ve yumuşak arka tarafını ortaya çıkarmak için Venetia'nın bacağına kaldırdı ve onu dizinin arkasından öptü. Venetia nefesini tuttu ve Gregor'un saçlarını yakalayıp tüm vücuduyla kavis çizdi.

Gregor gülümsedi. "Yavaş ol bebeğim. Biliyorsun ki bu saç, kökleriyle oraya bağlı."

Titreyen bir gülümseyiş belirdi ağzının bir köşesinde... Gregor'un saçını bırakıp ellerini onun yanağına kaydırды. "Özür dilerim. O bölge çok hassas."

"Biliyorum." Dilini o bölgeye tekrar değdirip ıslaklığın üzerine nazikçe üfledi.

"Ah!" Venetia çarşafı tutup sıktı ve kalçalarını havaya kaldırdı.

Gregor biraz daha yukarı kaydı ve bunu yaparken diliyle dizinden bacaklarının iç kısmına doğru bir hat çizdi. Orada dilinin Venetia'nın nazik teninde oynaşmasına izin verdi ve onun mutlu nefes alıp verişlerinden ve titreyişlerinden büyük bir zevk duydu. Venetia'nın nefes alıp verışı hızlandı; kalçaları çılgın bir pervasızlıkla bir ileri bir geri kıpırdanmaya başladı.

"Gregor..." Venetia nefesini tuttu. "Ben... Ben yapmam... Yapma."

Gregor anında durdu ve heykel gibi kıpırdamadan bekledi. Nazik olmalıyım. Tanrı yardımcım olsun ama nazik olmalıyım. Elini Venetia'nın eline koydu. Kısaca, "Eğer yapmamamı söylersen ben de yapmam," dedi.

Venetia'nın gözleri Gregor'unkilerle buluştu. Uzunca bir süre Venetia Gregor'a sadece baktı, nefes alıp verışı normale döndüğünde gözleri düşünceli bir şekilde koyulaşmış-

tı. Sonra yavaşça, çok yavaşça dizlerini büktü ve Gregor için onları açarak ayırdı.

Bu hareket son derece narin, mükemmel ve nefisti. Bacağının iç kısmına öpücük kondurmak için öne doğru geldiğinde Gregor'un kalbi boğazında atıyordu.

Venetia titredi ama tamamen hareketsiz durdu, bacakları hâlâ açıktı ve ayakları da yatağın üzerindeydi. Gregor yavaşça en yukarı kaydı... ve dilini nazikçe kadınlığının üzerinde gezdirdi.

Venetia kendini ona doğru iterken Gregor'un adını sayıkladı.

Gregor ellerini Venetia'nın bacaklarının altına yerleştirip onu kendine çekti. Nefasetine tapınarak ona ağzıyla sahip oldu. Tüm vücudu yukarı doğru kavis çizip bir çılgılla onun adını haykırana dek Venetia'ya tatlı işkencesini sürdürdü.

Gregor onu kendine çekti ve kollarıyla sarıp sarmaladı. Venetia da Gregor'u kendine çekerek saçlarıyla çenesini gıdıklarken göğsüne doğru hızla soludu. "Gregor!" Yüzünü ona yasladığında vücudu hâlâ derin titremelerle sarsılıyordu.

Gregor nefes alıp verişleri normale dönene kadar sevgilisini sımsıkı tuttu. O kadar coşkuluydu ki artık canı yanıyordu. Ama sıcaklığıyla kollarındayken yine de ona sarıldı.

Venetia'nın bilinci yerine gelmeye başlamıştı. Sevişmek böyle bir şey miydi? Tanrım, neden daha önce kimse ona bahsetmemişti? Otuz yaşını geçkindi ve bu zamana kadar beklemişti. Ne düşünüyordu ki?

Sorun şuydu ki tek yaptığı şey düşünmektir. Bu, hissetmekle ilgiliydi ve ah, bu his nasıl da muhteşemdi! Daha fazlasını istiyordu. Ve şimdi istiyordu.

Başını geriye yatırıp Gregor'un gözlerine baktı. Kalbi deli gibi atmayı bıraktığından Gregor'un nefes alıp verişinin ne kadar sık ve yüksek sesli olduğunu fark etmişti. Onun erkekliğini bacaklarında hissedebiliyordu ve devam etmek için kendisinden gelecek olan bir işareti beklediğinin farkındaydı.

Venetia ellerini Gregor'un sevgili, çok sevgili yüzüne koydu ve dudaklarını kendininkilere çekerken dudaklarıyla yanakları boyunca bir yol çizdi. Yan dönüp onu da kendiyile beraber çekerken Gregor'un altında ona kendini açtı. Gregor tutkuyla patladı, dudakları ateşli ve sahipleniciydi ve elleri hareket ediyor, asla durmuyordu.

Çok kısa bir süre içinde pantolonunun düğmeleri açılmıştı ve içinden çıkıyordu. Venetia istekli ellerle Gregor'un gömleğini çıkardı ve yumuşak bir kahkaha ile yere attı.

Gregor Venetia'nın üzerine çıktı, çıplak vücudu onunkine yaslanıyordu. Teninin verdiği his, bacakları ve göğsündeki kılların sertliği müthiş bir şekilde Venetia'nın tenine sürtünerek vücuduna hoş titremeler gönderiyordu. Büyük ve sıcak elleri dokunuyor, okşuyor, dudakları da onları takip ediyordu.

Göğüslerini avuçladığında büyülenmişçesine baktı. Derin ve açlığını artıran bir sızı içinde büyüyordu, Venetia vücuduna yayılan heyecanı ve bu sızıyı kucakladı.

Gregor ona doğru hareketlendiğinde Venetia erkeklik organının ucunu bacaklarının arasında hissetti. Nefesi boğazında düğümlendi. Her şeyden çok bunu istiyordu.

"Venetia?" Sesi kendini dizginlediği için sert çıkmıştı.

Venetia gözlerini açtı.

Gözlerinde dile getirilmeyen bir soru parlıyordu ve du-

dakları kontrolünü kaybetmemeye çalıştığı için beyazlaşmıştı.

Venetia ellerini tutup parmaklarını onun parmaklarının arasından geçirirdi, sonra nazikçe kalçalarını kaldırıp ona doğru bastırarak erkekliğini kucakladı. Gregor Venetia'nın içine girerken inledi. Onun dolgunluğunu hissettiğinde nefesini tuttu ve yeni bir duygu dalgası tüm vücuduna yayıldı. Gregor aniden durdu, erkekliğini daha nazikçe ama hâlâ bastırıyordu. Derin bir sızı, yüzünü buruşturmasına ve nefesini tutmasına neden oldu. Gregor onu daha sıkı tutup kendini daha da derine itti. Kulağına, "Sakin ol, sevgilim," diye fısıldadı.

Tekrar bir ileri bir geri hareket etti. Sızı artık geçmişti; onun yerine, erişemediği başka bir şeylerin titreşimi vardı. Venetia o şeyi arayarak Gregor'un altında hareketlendi.

Gregor nefesini tuttu, sonra baştan aşağı onu okşayarak daha da hızlı hareket etmeye başladı. Venetia da onunla hareket ediyor, içine her gömülüşüne karşılık vermek için kalçalarını kaldırarak ve tıpkı onun şimdi olduğu gibi çaresizce hareket ediyordu. Birlikte kendilerine hâkim oldular, böylece heyecanları her an daha da yukarı tırmanıyordu. Gregor birden iyice gerildi, o sırada Venetia'nın vücudu da zevkle coştı. Çığlık atarak kendini ona doğru kaldırırken vücudu tam bir kavis yaptı.

Artık bir saniye bile kendini tutamayacak durumda olan Gregor, Venetia ile beraber zevkin doruklarından aşağı yuvarlandı.

Bölüm 20

Ah benim kızlarım! Size işkence edecek bir erkeğiniz varken tadacağınız o zevk!

**LOCH LOMOND'LU YAŞLI KADIN NORA'NIN,
SOĞUK BİR AKŞAMDA ÜÇ KÜÇÜK KIZ TORUNUNA
ANLATTIKLARINDAN**

Venetia vücudunun yumuşadığını ve tamamlandığını hissederek yavaşça uyandı. Dün gece iki kere daha sevişmişler ve her seferleri ilki kadar tutkulu ve talepkâr olmuştu. Birbirlerine doyamıyorlardı sanki. Çok konuşmamışlardı ama birbirlerine şaşkınlıkla ve büyülenmiş gözlerle bakmışlardı.

Venetia gerindi ve bacaklarının arasındaki sızı yüzünden yüzünü buruşturdu, sonra da Gregor'a uzandı. Ama Gregor gitmişti.

Dik oturdu ve saçlarını gözlerinden çekti.

Şöminenin yakınından gelen yumuşak ses dikkatini çekti. Gregor elinde büyük bir tepsiyle orada duruyordu. Tamamen giyinikti ve saatler önce onu tamamıyla tatmin eden

o çılgın, serseri hallerinin aksine, sakın ve beyefendi gibi görünüyordu. Tereddüt duygusu içini kapladı ama sonra Gregor'un gözleri dün gecenin büyük bir kısmında onları ayakta tutan aynı açlıkla içine çekti.

Venetia gülümsedi. "Bir an için gittiğini düşündüm."

"Sadece yıkanıp giyinene kadar. Kahvaltıyı buraya istedim. Kahvaltıda herkesle yüzleşmek zorunda kalmak yerine burada olmayı tercih edeceğimi düşündüm."

Venetia yatağın kenarına kayıp omuzlarını oynattı.

"Kasların gergin mi?"

Venetia Gregor'a keyifle baktı. "Biraz... Ben de sana aynı şeyi sorardım ama bence gergin dışında her şeysin."

Gregor güldü.

Sabahlığını giydi, tepsinin durduğu yere doğru birkaç adım atmıştı ki bir düşünce onu durdurdu. "Gregor, tepsiyi Raffley mi getirdi?"

"Evet, neden?"

"Hizmetçiler konuşacaklar ve..."

Gregor elini önemsemez bir tavırla havada salladı. "Bu önemli değil. Evlendiğimizde..."

"Gregor, dur. Seviştik evet ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Gregor'un dudakları gerildi. "Venetia, evlenmek zorundayız. Olacaklarla tek başına yüzleşmeni istemiyorum."

Venetia ellerini birbirine kenetledi. O zaman aralarındaki şey sadece kahramanlıktan mı kaynaklanıyordu? Daha fazlası yok muydu? Yavaş yavaş başka bir düşünce geldi aklına. "Dün gece eğer sevişirsek seni reddetmeyeceğimi düşün-dün."

Gregor'un bakışları koyulaştı. "Tek sebebi bu değildi."

Venetia'nın morali bozuldu. "Başka neydi o zaman?"

"Venetia her zaman, tanıdığım bütün çiftlerden çok daha iyi anlaştık. Şimdi aramızda bu da yaşandığına göre..." -yatağı gösterdi- "bunu tamamlamamız gerektiğini düşündüm."

Venetia elleriyle vücudunu sardı. "Seviştik Gregor ama başka hiçbir şey değişmedi."

"Venetia muhteşem bir hayatımız olabilir."

"Sen başka bir kadınla ilgilenene kadar. Ya da ben, beni gerçekten sevecek bir erkek bulana kadar." Başını kaldırıp kalbinde sızıyla Gregor'a baktı. "Gregor, tüm bu yıllar boyunca anne ve babamı izledim. Yaşadıkları tüm zorluk ve sarsıntılara rağmen evliliklerinin ilk günündeki kadar birbirlerine âşık ve sadıklar."

"Bizim arkadaşlığımız da inişli çıkışlı zamanları atlattı. Evliliğimiz de atlatacaktır."

"Aşk olmadan evlilik bunu pek de mümkün kılmıyor. Ama daha fazlası da var... Gregor, insanları seviyorum, ayrıca onlara yardım etmeyi de seviyorum. Tüm bu yolculuğumuz boyunca birine her yardım etmeye çalıştığımda sen bazen çok sinirli bir ses tonuyla yardım etmememi söyledin."

"İnsanlar senin iyi niyetini suiistimal ediyorlar."

"Bazen ediyorlar ama çoğu zaman birileri onlara yardım ettiği için mutlu oluyorlar. Bazen ben de bana yardım edilmesini isterim. Sense hep kendi haline bırakılmak istiyorsun. Seninle çok farklıyız."

Gregor uzunca bir süre çatık kaşlarla sessiz kaldı. Sonunda Venetia'ya sert bir bakış attı. "Aşk her şeyi çözemez."

"Hayır, ama başarılı bir evliliğin en önemli unsurudur. O olmadan hiçbir şey yürümez."

Arkasını dönüp birkaç adım attı ama sonra vazgeçip

geri geldi. “Ne kadar güzel bir hayatımızın olabileceğinin farkında mısın? Ülkedeki en güzel ahırları inşa edebiliriz; bundan hoşlanacağını biliyorum. Ve seyahat da edebiliriz.” Venetia’ya gülümsedi. “Belki İtalya’ya bile gideriz, sana söz veriyorum, çamaşır yıkatmayacağım ya da yaramaz çocuklara öğretmenlik yapmanı istemeyeceğim.”

Venetia hafifçe gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi. Lavaboya gidip kendini temizledi, sonra dolaptan giyebileceği bir elbise aradı.

Gregor ciddiyetle izledi. Gülümsemesi kaybolmuştu.

Venetia bazı yönlerden birbirlerine bu kadar uygun, başka yönlerden ise birbirlerinden bu kadar farklı olmaları yüzünden hayal kırıklığına uğramıştı. Kenarları yaldızlı giyinme aynasının önünde pembe bir sabah elbisesi giydi. Gümüş sırtlı tarağını buldu ve saçlarını taradı. Sadece birkaç tokenin yardımıyla uzun bukleler yerli yerine oturtulmuştu. Aynada kendi yansımasına baktı. Hiçbir şekilde farklı görünmüyordu.

“Venetia, gel de kahvaltı et.”

Venetia omzunun üstünden dönüp baktı. Gregor kollarını göğsünde kavuşturmuş bir vaziyette ve sinirli bir yüz ifadesiyle masanın yanında duruyordu.

“Ya sonra?”

“Sonrası diye bir şey olduğunu düşünmüyorum. İsteklerini açıkça belirttin. İstersen seni Londra’ya götürürüm. Ben hemen Londra’ya dönmeliyim.”

Venetia Gregor’un sesindeki sert tonlama yüzünden yüzünü buruşturdu. “Hayır. Bayan Platt ve Bayan Higganbotham ile Sör Henry’yi buraya getirdik. Buradan ayrılmadan önce onların yerlerine yerleştikten emin olmalıyım.”

“Lanet olsun Venetia! Onlar kendilerine bakabilirler ve...” Ağzını sımsıkı kapadı.

“Onlar da senin, benim gibi insan Gregor.”

“Onlar sen ve ben gibi değil. Biz bir sorunumuz olduğunda kendimiz çözüyoruz. Onların hepsi sorunlarını kendileri çözmek yerine senin çözmeni istiyor.”

“Bazı insanlar bizim gibi sorun çözme yeteneğine sahip değiller.”

“Bazı insanlar onların işini sen yaptığın sürece ne tür yeteneklere sahip olduklarını asla öğrenemeyecekler.”

“Onları yarı yolda bırakamam!”

Gözleri kısıldı, sesi adeta bir hırlama gibi kısık ve vahşiydi. “Seni küstah kadın!”

Venetia şoke olmuş bir şekilde gözlerini kırıştırdı. “Küstah mı?”

Venetia’ya bakarak, “Küstah!” diye tekrarladı. Gregor’un gözlerinde gördüğü şey hoşnutsuzluk muydu?

“Bununla neyi kastediyorsun?”

Gregor sertçe güldü ve sonra başını salladı. “Herkesin hayatına burnunu sokma eğilimin -kendi hayatın pahasına bile olsa- diğer insanlara yardım etme isteğinle ilgili değil. Bu senin diğer insanlardan daha iyi biri olduğunu, daha zeki ve daha becerikli olduğunu kanıtlama arzun. Onların kendi başlarının çaresine bakamayacağını düşünüyorsun değil mi?”

“Bu adil değil!”

“Öyle mi? Ayakkabılarını bile doğru dürüst giyemeyen zavallı bir aptal olsaydım beni reddetmezdin. Ama sırf kendine kendine yeten bir yetişkin ve güçlü bir adam olduğum için hayatında bana yer yok.”

Bu suçlamalar karşısında Venetia'nın yanakları alev alev yandı. "Hakkımda böyle düşündüğün için üzgünüm."

"Ben de genel olarak hayata ilişkin böyle düşündüğün için üzgünüm."

Venetia tırnakları avuç içlerine batana kadar yumruklarını sıkı, yaşadığı öfke yüzünden gözlerinde yaşlar birikiyordu.

Lanet olsun, ağlamayacaktı. Bazı insanlar sinirlendiklerinde son derece güzel konuşurlardı ama Venetia sadece ağlardı, hem de yüksek sesle. Bundan nefret ediyordu ama bir başladı mı da duramıyordu.

Bir hıçkırık boğazında düğümlendi. Topukları üzerinde döndü ve kapıdan hızla dışarı çıktı.

"Venetia!"

Koridor boyunca koşarken arkasında Gregor'un sesini duydu. Ondan kaçmak ve bir daha hiç görmemek istiyordu.

Bir de ona âşık olduğuna inanmaya başlamıştı. O, arkadaş olmaya bile değmeyecek bir adamdı eğer onu bu şekilde suçlayabiliyorsa...

Bir anda iki uşak ortaya çıkınca Venetia büyük holde durmak zorunda kaldı.

Kâhya Raffley sordu: "Bayan? Siz..." Bakışları Venetia'yı geçti, birden şaşırmış gibiydi.

Gregor geldi ve Venetia'yı kolundan tuttu. "Bayan Oglivie ile konuşmamız gereken bir şey var. Oturma odasında kimse var mı?"

"Evet, efendim. Bazı misafirler şimdi geldi ve ben..."

"Bayan Oglivie ile hemen konuşmam lazım. Kahvaltı odasında kim var?"

Kâhya üzgün göründü. "Dul hanımım ve Lord Ravenscroft. Dün akşam oynadıkları vist oyunu ile ilgili bir tartışma

yaşadılar. Hanımım, beyefendinin, hımm, hile yapmış olabileceğini düşünüyor ve bu yüzden de kararlı bir şekilde...”

“Peki ya kütüphane?”

“Bayan Higganbotham ve Sör Henry Loundan, efendim.” Kâhya kısık bir sesle, “Bayan Higganbotham, Sör Henry’ye babası hakkında söylediği bir şey yüzünden kızdı. Epeydir tartışıyorlar.”

Gregor’un yüzünde çileden çıkmış bir ifade vardı. “Başka oda var mı?”

Kâhya bu sorunun cevabını düşünüyor gibiydi. “Şey, küçük oturma odası var ama şimdi Bayan Platt Bayan Oglivie ile orada.” Kâhyanın yüzü aydınlandı. “Sanırım Bayan Oglivie Bayan Platt’tan kaçmaya uğraşıyor ve siz araya girmek isterseniz...”

“Hayır, hayır. Yeni misafirler kim?”

Kâhya başını yana eğdi. “Erkek kardeşleriniz sadece birkaç dakika önce geldiler. Siz ve Bayan Oglivie buraya gelmeden hemen önce size haber yollamak üzereydim.”

Gregor kaşlarını çatı. “Erkek kardeşlerim mi burada?”

“Evet efendim, üçü birden.”

“Lanet olsun! Ne istiyorlar ki?”

Raffley azarlayan bir ses tonuyla, “Bilemiyorum, efendim,” dedi.

Gregor Venetia’ya baktı. “Özel konuşmak istiyorsak mutfağa geçmek zorunda kalabiliriz.”

Raffley gücenmiş göründü. “Mutfak mı efendim? Şaka yapıyor olmalısınız. Bir bakayım...”

Ön kapıda yüksek bir kapıya vurma sesi duyuldu, ardından da sert bir bağırma geldi. “Ben bu kapıyı kırmadan açın!”

Bayan Bloom’un arka plandan duyulan ve toprak sahibi-

ni sıkıştıran tiz sesiyle birlikte Gregor toprak sahibinin sesini hemen tanıdı.

“Tanrım!” Gregor Venetia’yı bileğinden tuttu ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

“Efendim!” Raffley’nin şaşkınlık dolu sesiydi.

Gregor, “Lanet olası kapıya bak,” diye karşılık verdi.

Kütüphanenin kapısı savrularak açıldı ve Gregor öyle aniden durdu ki Venetia ona çarptı. Döndü ve toprak sahibinin sesinin Bayan Bloom’un tiz sesine karıştığı girişe baktı.

Gregor sessizce küfrederek en yakındaki kapıya uzandı ve Venetia’yı içeri tıktı. Onunla beraber içeri girdi ve kendilerini karanlığa boğarak kapıyı arkalarından kapadı.

Kola ve temiz keten kokusu Venetia’nın burnuna dolmuştu. Kapının kenarlarından içeri süzülen ışığa alışmaya başladığında gözlerini şaşkınlıkla açıp kapadı. “MacLean, çamaşır dolabındayız!”

Bölüm 21

Evet, çocuğum. Aşkı sen ele geçiremezsin ama o seni geçirir, sen istesen de istemesen de...

**LOCH LOMOND'LU YAŞLI KADIN NORA'NIN,
SOĞUK BİR AKŞAMDA ÜÇ KÜÇÜK KIZ TORUNUNA
ANLATTIKLARINDAN**

Gregor etrafına bakındı. “Evet öyle. Ve bu konuşmayı bitirene kadar burada kalacağız.”

“Bu bir konuşma değil. Bu bir tartışma. Sen tamamen...”

“Dayanılmaz mıyım? Aşırı derecede yakışıklı mıyım? Haklı mıyım?” Zalimce güldü. “Söylediğim her şeye katılmasan da mantıklı olduğumu kabul etmek zorundasın.”

“Gregor burada kalamayız. Toprak sahibi ve Bayan Bloom’un sesleri sinirli geliyordu. Bu durum...”

“Senin başımıza açtığın bir durum.”

“Hayır, değil.”

“Bayan Platt’ı Bayan Bloom’un yanından ayrılması için teşvik ettin mi etmedin mi?”

“Bayan Bloom zor bir kadın.”

“Bayan Platt da öyle. Bana kalırsa ikisi birbirleri için yaratılmış gibiydi.”

Venetia, keşke bu dolap daha büyük olsaydı, diye düşündü çünkü Gregor’un gözlerine bakabilmek için başını tamamen geriye yatırması gerekiyordu. “Bu konuda haklı olabilirsin. Ama Bayan Higganbotham’ı babasından kaçması konusunda yüreklendirmedim.”

“Öyle mi? Ona şefkat göstermedin mi? Belki ilk önce biraz bilgi alman gerekirken kendine acıması konusunda onu teşvik etmedin mi?”

“Sör Henry onun için mükemmel biri gibi görünüyor.”

“Olabilir ama bu bizim verebileceğimiz bir karar değil. Toprak sahibi aptal bir adam değil. Kızı için en iyisini istiyor...”

“Kızını sevdiği adamın kollarından kopararak Londra’ya götürüyordu...”

“Kızı, o adamı kendisiyle kaçmaya ikna etmeye çalışıyordu. Toprak sahibinin, kızının hayatını mahvetmemesi için belki de önlemler alıyor olabileceği hiç aklına geldi mi? Bir kez Londra’ya vardılar mı Sör Henry’nin kızını daha resmi ve güvenli bir ortamda ziyaret etmesine ve hatta belki ona kur yapmasına izin verebileceğini hiç düşünmedin mi?”

Venetia bunları hiç düşünmemişti. “Böyle düşünmene sebep olan şey nedir?”

“Çünkü toprak sahibi kızını nereye götürdüğünü herkeşe duyurdu. Sör Henry’ye not bile yazdı. Bu yüzden adamı çaresizce Londra’ya ulaşmaya çalışırken bulduk.”

“Bundan emin olamazsın.”

“Tüm sert tavırlarına karşın toprak sahibinin iyi bir kalbi olduğunu biliyorum. Bunu handan ayrılırken hepimize yardım ederek kanıtladı.”

Bu doğrudu. Venetia dudaklarını ısırđı. “Ya Ravenscroft?”

“Lanet olsun Venetia! Dünyanın tüm sorunlarını çözme-ye çalışmayı kes!”

“Gregor, anlamıyor musun? Ben bunu yaparım. Bir şeyleri tamir ederim. Bu benim...” Venetia onun gözlerine baktı ve gözlerinde yaşlar birikirken, “Eğer beni sevseydin bunu anlardın,” diye fısıldadı.

Gregor onu anlayabiliyordu. Ona başkalarına göz kulak olması öğretilmiş, buna karşın Gregor’a da kendisini kontrol etmesi ve başka hiçbir şey beklememesi tembihlenmişti. Venetia haklıydı, bunu sonunda Gregor da kabul etti. Onun için bu kadar önemli olan bir şeyden vazgeçmesini istemeye hakkı yoktu.

Dolabın dışında cehennem yaşıyor gibiydi. Toprak sahibi bağılıyor, kızı hıçkırarak ağlıyor, Bayan Bloom yaygara koparıyor, Bayan Platt boş boş konuşuyor, aptal Ravenscroft birinin, sahip olduğu bozuk paraları sayıp doğruyu söylediğini kanıtlamasını talep ederken Venetia’nın büyükannesi de Ravenscroft’un cezalandırılmasını istiyordu.

Venetia gözyaşlarını sildi. “Konuşacak başka bir şey yok. Burada kalamam Gregor; dışarı çıkıp bu durumun çözömlenmesine yardımcı olmalıyım.”

Elini tokmağın üzerine koydu.

Gregor’un eli, onun elinin üzerine kapandı. O an, Venetia’nın sıcak parmakları kendininkilerin altındayken, Gregor ne yapması gerektiğini biliyordu. Ne yapması gerektiğini öyle net bir şekilde biliyordu ki bu durum gülmesine sebep oldu. “Ben de seninle geliyorum.”

Venetia sıcacık bir şekilde kendi eline kenetlenmiş olan Gregor’un eline baktı. “Neden?”

“Çünkü seni seviyorum ve anlıyorum.”

Venetia’nın kalbi sevinçten kabardı. “Sen...”

“Seviyorum. Seni.”

Venetia nefes nefese “Gerçekten mi?” diye sordu.

Gregor onu öptü. Sertçe ve tutkuyla, ayaklarını yerden keserek ve ağzını tamamen ele geçirerek. Bu öpücükle ona hem birbirlerine göre olduklarını hem de birbirlerine ait olduklarını söylüyordu. Venetia da önceki kadar hızlı bir şekilde tutkuya teslim olarak öpücüğüne karşılık verdi.

Tüm gücünü toplamak zorunda kaldı ama sonunda onu tekrar yere bıraktı. Boğuk bir sesle, “Ne diyordun?” diye sordu.

Venetia dudakları aralık ve gözleri arzuyla yanarken ona yaslandı. “Hatırlamıyorum.”

Holdeki hengâme artarken güldü. Kapıya baktı. “Sanırım oraya gitmek istiyorsun.”

Bu bir soru değildi, bu yüzden de Venetia cevap vermedi.

“Pekâlâ. Sadece beş dakika.”

“Beş mi?”

“Evet, onlara işleri nasıl düzeltereklerine dair fikirlerini söyleyebilmen için beş dakikan var. Ancak, Venetia, onların yapması gerekiyor. Herkesten sen sorumlu olamazsın ve ben de senden sorumlu değilmişim gibi davranamam.”

Bu yeterince adil görünüyordu. Venetia başını salladı. “Beş dakika. Söz veriyorum.”

Gregor gülümsedi. “İyi, çünkü sana yeniden dokunmak için bundan daha uzun süre bekleyemem. Eğer süreyi aşarsan yapacaklarımdan ben sorumlu değilim.”

Venetia kıkırdadı. “O zaman beş dakika.”

Gregor kapıyı çarparak açtı ve dışarı çıkıp Venetia’nın önünde eğildi. “Önce sen, sevgilim.”

Venetia hole doğru Gregor'u takip etti.

Duydukları sesler dolabın içindeyken zaten yeterince korkunçtu ama dışarı çıkınca vaziyetin daha da kötü olduğunu anladılar. Toprak sahibi ve kızı birbirlerine bağıryorlardı, Sör Henry de başarısız bir şekilde araya girmeye çalışıyordu. Bayan Platt ve Bayan Bloom birbirlerini duygusuz ve bencil olmakla suçlarken burun buruna gelmişlerdi. Viola, Ravenscroft'u, sopasıyla kavalkemiklerine vurmaya çalışan kayınvalidesinden korumaya çalışıyordu. Ve tüm bunları şaşkınlıkla merdivenlerden izleyenler Gregor'un üç kardeşiydi.

Dougal Gregor'un gözleriyle buluştu ve gözünü kırptı. Gregor, Venetia yaşanan arbedenin içine dalarken gülümsemi.

Onu görünce herkes Venetia'nın başına üşüşüp hikâyeyi kendine göre anlatmaya başladı.

"Venetia!" Bayan Platt omzuyla Ravenscroft'u kenara itti. "Bayan Bloom beni utanmaz bir çapkın olmakla suçladı. Çapkın! Buna inanabiliyor musunuz?"

"Ah," dedi Bayan Bloom öfkeyle, "sen çok daha kötüsünü de yaptın! Ben sana o kadar nakış işi ayarladım, değersiz kardeşini hapisten kurtarman konusunda sana para yardımında bulundum! Sana yardım etmemin karşılığı bu muydu, seni nankör kadın!"

Büyükannesi bastonunu sallayarak, "Ha!" diye sertçe çıkıştı. "Şehre gider gitmez senin karnını deşmek için bekleyen o Ulster denen adamdan da haberim var. Onu da dolandırdın, değil mi? "

Annesi öne doğru eğilerek, "Venetia," dedi. "Nerelerdeydin? Odana gittim, orada kimse yoktu ve..."

Mavi gözleri yaşlarla dolu olan Bayan Higganbotham, Venetia'nın elini tutmak için öne atıldı. "Babama ne derse desin Londra'ya gitmeyeceğimi anlatmalısınız! Sevgili Henry'mi bırakmayacağım!"

Toprak sahibi, "Sana Sör Henry'ye ilk adıyla hitap etme iznini kim verdi?" diye kükredi.

Sör Henry sırtı öfkeden gerilmiş bir halde, "Ona bağırmayınız," diye hırladı.

Venetia derin bir nefes aldı. "Herkes dinlesin, lütfen! Sadece beş dakikam var, o yüzden bunu hemen halletmem lazım."

"Beş dakika mı?" Büyükannesinin kırılaşmış kaşları çatıldı. "Neden beş?"

Gregor, "Çünkü bu kadarı yeterli olacaktır," dedi. "Venetia? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Venetia müteşekkir bir şekilde Gregor'a gülümsedi. "Hayır, sanmam. Bayan Higganbotham ile başlayacağım."

Bayan Higganbotham Venetia'nın elini fazlasıyla sıkıdığı için bu iyi bir seçimdi. Duygusal genç kız titrek bir sesle, "Babam çok kötü!" dedi. "Londra'ya gitmek zorunda olduğumu ve artık Henry'yi göremeyeceğimi söylüyor."

Venetia toprak sahibine baktı. "Efendim, konuşmaya hakkım olmadığını biliyorum ama bana öyle geliyor ki kızınız ve Sör Henry arasındaki bağlantıyı tamamen koparmanız kızınızın Sör Henry'yi daha çok görmek istemesine sebep olacaktır."

Toprak sahibi kaşlarını çatı. "Ben onun kızımı ziyaret edemeyeceğini hiç söylemedim. Onu insanlardan koparıyor değilim ki! Böyle bir karara varmadan önce en azından bir sezonu Londra'da geçirmesini istiyorum."

Venetia, “Sadece bir mi?” diye sordu.

Sör Henry adama beklentiyle baktı.

Elizabeth kaşlarını çatı. “Ama bu aylar sürer.”

Venetia, “Evet,” dedi. “Ama siz Londra’dayken babanız Sör Henry’nin sizi ziyaret etmesine izin verecekse buna de-
gecektir.”

Elizabeth, “Venetia!” diye bağırdı. “Bunların hepsini yapamam!”

Sör Henry sevgilisine samimiyetle bakarak, “Evet, yapabilirsin,” dedi. “Seni yüz yıl boyunca bile beklerim. Bir sezon nedir ki, özellikle ben seni görebileceksem?”

“Eee?” Venetia toprak sahibine sormuştu.

Toprak sahibi, “Sanırım olabilir,” dedi. “Ama Sör Henry Londra’dayken evimizde kalamaz!”

Saygıdeğer beyefendi, “Kalmama gerek yok,” dedi. “Mayfair’de kendi evim var.”

Toprak sahibi etkilenmiş benziyordu. “Gerçekten mi?”

Elizabeth, “Henry’nin Londra’da, Brighton’da, Bath’te ve York’ta evleri var, değil mi Henry?” dedi.

“Aslında, Bath’te iki tane evim var. İkisi de muhteşem kiralık mülkler.”

Toprak sahibi, Henry’ye, sanki onu ilk defa görüyormuş gibi baktı. “Ben senin çiftçi olduğunu sanıyordum.”

Sör Henry sessizce gülümsedi. “Öyleyim, efendim. Ben hem bir beyefendi hem de bir çiftçiyim.”

Gregor gülümsedi, Venetia’yla gurur duyuyordu.

Venetia Ravenscroft’a dönerken, “İşte,” dedi. “Sanırım büyükanneme iki peni borcun var.”

Ravenscroft burnundan soludu. “Hayır, yok! Adilce kazandım ve...”

Büyükannesinin bastonu Ravenscroft'un kaval kemiğine indi.

"Ahhh!" Ravenscroft yüzü acıdan kasılmış bir hale hoplayıp zıpladı.

"Büyükanne, kes şunu!"

"Hilekârlardan hoşlanmam."

Venetia Ravenscroft'a baktı. "Üstünde iki peni var mı?"

Suratını asarak, "Evet," dedi. "Ama bu bir prensip meselesi."

"Bu, kaval kemiğini kurtarma meselesi. Bastonunu her salladığında burada olup onu durduracak değilim. Ve eğer Londra'ya kadar seni takip etmeyeceğini düşünüyorsan, yanılıyorsun. Ve bu gerçekleştiğinde de Lord Ulster'ın seni vurması için dua ediyor olacaksın."

Büyükannesi bastonunu Ravenscroft'a doğru sallayarak, "Bu doğru," dedi.

Geriye sıçradı ve ceplerini karıştırdı. "Sahip olduğum tek şey bu şilin."

Büyükannesi parayı Ravenscroft'un elinden kaptı. "Kalanını da faize sayacağım." Gülerек parayı cebine attı.

Ravenscroft'un omuzları düştü, yenildiğini biliyordu.

"Ya ben ne olacağım?" Bayan Platt kemikli kollarını göğsünde birleştirmişti ve burnu havadaydı. "Bayan Bloom bana karşı nazik davranmadı!"

Bayan Bloom sırtını dikleştirdi. "Nazik davranmadım mı? Beş para etmeyen erkek kardeşinin borçlarını ödeyecek parayı bulmana yardım ettiğimde peki?"

"Nakış işlerini bana yaptırarak kazanıyordunuz o parayı!"

"Ben sana hiçbir şey yaptırmadım. Özel bir iş için sana

iyi para ödenmesini sağladım ki bu benim de amcanla evlenmeden önce yaptığım şeydi. Merhum eşim sana ne söylemiş olursa olsun para kazanmanın kötü bir yanı yoktur.”

Bayan Bloom iç çekti ve Venetia’ya, “Randolf birçok yönden harika bir adamdı ama parası konusunda asla dikkatli değildi. Sanırım Bay ve Bayan Platt’ı savurgan kişiler olarak yetiştirdi. Tasarruf etmeyi hiçbir zaman öğrenemediler ve hayatlarını çalışarak kazanma fikrinden hiç hoşlanmıyorlar. Bu vaziyet korkarım ki ikisini de mahvetmiş durumda.”

Bayan Platt küskün bir ses tonuyla, “Öldüğünde Bay Bloom’un tüm parasını almasaydınız hayatımızı çalışarak kazanmak zorunda olmazdık,” dedi.

“Öldüğünde Bay Bloom’un hiç parası yoktu. Bunu sana defalarca söyledim ama aksini düşünmekte ısrar ediyorsun!” Bayan Bloom öne uzanıp Bayan Platt’ın elini tuttu. “Sizi amcanız kadar önemseydiğimi hiçbir zaman düşünmediğini biliyorum ama yıllar içinde sen benim için önem kazandın.” Bayan Bloom’un dudakları titredi. “Senin birkaç serseri tarafından yanlış yönlendirildiğini anladığımda buraya olabilecek en hızlı şekilde geldim.”

Bayan Platt gözlerinde biriken yaşlarla Bayan Bloom’a baktı. “Ah, Bayan Bloom! Beni kurtarmaya mı geldiniz?”

Bayan Bloom başını salladı.

Bayan Platt, Bayan Bloom’un boynuna atlayıp orada ağlarken Gregor şaşkınlıkla izledi.

Venetia mutlulukla iç çektikten sonra Gregor’a baktı. “Ne kadar vaktim kaldı?”

Gregor cebinden saatini çıkardı. “Otuz saniye. Bence bu...”

“Bir dakika!”

“Bir kolu hâlâ Bayan Platt’ı sarmakta olan Bayan Bloom, Venetia’ya hoşnutsuzlukla baktı. “Bayan West ya da Bayan Oglivie, adın her ne ise, bize bir açıklama yapman gerektiğini düşünüyorum. Bize yalan söyledin. Sen ve ‘erkek kardeşin’ ve ‘vasin’ hakkında... Açıklama yapmanı talep ediyorum.”

Toprak sahibi aniden uyanmış gibi gözlerini kırıştırarak, “Evet,” dedi. “Kimsin sen ve bize neden yalan söyledin?”

Bütün gözler yüzü solan Venetia’ya çevrildi.

Annesi öne atıldı. “Aslında, ben her şeyi açıklayabilirim.”

Gregor saatini kapatıp cebine koyarken, “Açıklamanıza gerek yok,” dedi. “Nişanlımı sessiz ve bize özel bir yere götürüp orada ona düzgün bir şekilde evlenme teklif etmek istiyorum.”

Dougal boğazına bir şey takılmış gibi, “Ne?” dedi.

Dul büyükanne gülerek, “Lanet olsun, bana her geçen dakika dedeni daha çok hatırlatıyorsun,” dedi.

“Evlilik teklifi ha?” Bayan Bloom, Gregor’a sert bir bakış attı. “O zaman onun vasisi değilsin.”

Ravenscroft parmağıyla Gregor’u işaret ederek, “Hayır, değil!” diye bağırdı. “O hiçbir zaman Venetia’nın vasisi olmadı.”

Bayan Bloom, “Ve sen onun erkek kardeşi değilsin, öyle mi?”

Ravenscroft kızardı. “Hayır.” Sırtını dikleştirdi. “Ben onun...”

“Zaman doldu.” Gregor Venetia’yı kollarına aldı.

Karşı çıkmak için ağzını açsa da bakışlarıyla karşılaştı. Yaş ve sıcak bir gülümseme dudaklarında kıvrıldı ve Venetia derin derin iç çekti.

Kollarının arasındaki Venetia'nın yarattığı his çok kışkırtıcıydı. Gregor boğazını temizledi ve "İzninizle, artık daha fazla bekleyemeyeceğim. Bu kadına evlenme teklif etmeliyim," dedi.

Venetia, "İkinci kez," diye ekledi.

"Ama bu sefer bunu düzgün yapacağım."

Venetia'nın gözleri tutkuyla parladı.

"Harika!" Viola ellerini çırpı. "Ah, bunun bir gün olacağından emindim!" Toprak sahibine baktı ve sır verir gibi bir ses tonuyla, "Çok uzun süredir arkadaşlar. Gregor çok uygun bir kısmet."

Toprak sahibi isteksizce gülümsedi. "Evlendikleri sürece sorun yok. İyi bir evlilik teklifinde bulunması için mahremiyete ihtiyacı olmalı. Seyirciler önünde yapması zor bir iş."

Ravenscroft öne atıldı. "Cesedimi çiğ..."

Büyükanne, ayağına bastonuyla düzgünce çelme takınca Ravenscroft uçarak yere düştü.

Kalkmaya çalıştı ama Viola daha hızlı davrandı. Onun yanına gitti.

Ravenscroft, "Elim," diye inledi.

Viola hafifçe kambur durdu, böylece etekleri Ravenscroft'un eline basmakta olduğunu gizliyordu. Gregor'a baktı. "Oturma odası müsait. Şu tarafta."

"Harika." Venetia'yı daha da yakınına çekerek erkek kardeşine baktı. "Dougal, kapıyı açabilir misin?"

"Elbette."

Dougal'ın yanında duran Alexander köpürdü. "Gregor, bunların hiçbirini onaylamıyorum." Toplanmış olan gruba onaylamayan gözlerle baktı. "Son derece dağınık ve karmaşık."

Gregor omuzlarını silktili. “O zaman bunun senin değil de benim hayatım olması iyi bir Şey.” Venetia’nın yüzüne bakıp gülümsedi. “Şahsen ben biraz kargaŐanın iyi bir Şey olabileceğini keŐfettim.”

Hugh kısı kısı güldü ve Alexander’a, “Sanırım azledildin, kardeşim. Gel, gidip kendimize biraz Şarap bulalım ve mutlu çiftin bu özel anı yaŐamalarına izin verelim.”

Dougal kapıyı iterek açtı. “Ben kapıda nöbet tutarım.” Onların kapıdan geçmesini bekledi, sonra da kapıyı arkalarından sıkıca kapadı.

Kapı kapandığında, Gregor, Dougal’ın “Bayan Oglivie, talepkâr bir misafir olmak istemem ama bu evde hiç Şarap var mı? Tüm bu olanlar beni susattı da,” dediğini duydu.

Viola, “Elbette,” dedi. “Belki de hepimiz yemek odasına geçmeliyiz. Anne, misafirlerimize biraz içecek sunalım mı, ne dersin?”

Dul kadının cevabı misafirlerin yemek odasına doğru ilerlerken çıkardığı seslerin arasında kayboldu.

Venetia Gregor’un omzuna doğru kıkırdadı. “Erkek kardeŐlerinle akraba olmaktan hoŐlanacaęım.”

“Ben de artık anneni ve b y kanneni kazanıyorum. İki-sini de son derece harikulade buluyorum.” Gregor Venetia’yı ayakları üzerinde doğrulttu ve onu öperken kendisine doğru bastırdı.

İkisi de nefessiz kaldıklarında Gregor başını kaldırdı, sonra da baŐparmaęını Venetia’nın dolgun alt dudağına sürttü. Parlak gözlerle dizinin üstüne çökerek Venetia’nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. “Venetia, seni seviyorum. Seninle evlenmek istiyorum. Beni kabul edecek misin?”

Venetia yaşlı gözlerle ve nefes nefese, “Evet,” dedi. “Ben de seni seviyorum.”

O ana kadar Gregor kalbini nasıl da tamamen koruduğunu fark etmemiştir. Venetia'nın bu sözleri üzerine, saf ve katıksız bir mutlulukla doldu ve Venetia'yı kollarının arasına aldı, onu kucaklayıp döndürdü.

Venetia ile hayat asla kolay olmayacaktı; çözmeleri gereken bir sürü sorun yaşanacaktı. Ama yanında Venetia'nın olması her şeye değecekti. Onu bir kez daha öptükten sonra yere indirdi.

Venetia ellerini Gregor'un boynundan çekmedi. "Sanırım yukarı çıkıp bunu uygun bir şekilde kutlamamız gerekiyor."

Gregor yumuşakça güldü ve onu tekrar kucağına aldı. "Sen nasıl istersen, sevgili kalbim. Sen nasıl istersen."

Karen Hawkins, çok sayıda tarihi aşk romanı olan ve New York Times ile USA Today'in çok satanlar listelerinden inmeyen bir yazar. En büyük zevki özellikle geniş ailesinin yaşadığı yerlere seyahat etmek ve zengin ayakkabı koleksiyonuna yeni parçalar eklemek olan Hawkins, kitaplarını yazarken Golden Retriever cinsi sevgili köpeğini de yanından hiç ayırmıyor.